ERHARD F. FREITAG

Pozitif Düşünce

Negatif Etkilerden Kurtulmanın Yolları
ya da Dünyanın Saklı Bilinci

OMEGA

HER NE ARIYORSAN, BİL Kİ O DA SENİ ARIYOR!

Ruhunu açmaya, eski alışkanlıklarının yanı sıra yeni bir şeyler için alan yaratmaya hazırsan, mucize zamanı gelmiş demektir. Ruhunu açmak demek, istediğin her şeyin olabileceğine fazlasıyla inanman demektir. Mucize, bağışlandığına dair bir işarettir. Bunu kabul ettiğin anda gözündeki örtüler kalkar. Artık gerçekleri görebilirsin...

Bu kitabın amacı, şarlatanlık, saçmalık, şüphecilik veya mezhepçilik arayanları korkularından arındırmaktır. Unutma ki bu kitabı, içinde aydınlanmaya yönelik bir eğilim olduğu ve yaratıcılığa hizmet etmek istediğin için elinde tutuyorsun.

BUNLARI DÜŞÜN...

- Dünyaya zarar verecek hiçbir şey üretme ve satma.
- Elinden gelenin en iyisini yap. Dünya da sana en iyisini verecektir.
- Bir 'bütün' ne kadar mükemmelse, sen de o kadar mükemmelsin.
- Kanıt arama, aradıkça kaybedersin; yürüdüğün yoldaki en büyük kazanımın sevgi, inanç ve umuttur.
- Görmesini bilirsen, her şeyde senin için bir mesaj olduğunu anlarsın.
- Kim olduğunu bil; sen ne bir damla, ne de birçok damlasın: sen okyanussun!

3. Baskı
GÖZDEN GEÇİRİLMİŞ

ISBN 978-975-468-399-8

OMEGA

online satış:
www.saykitap.com

OMEGA

Erhard F. Freitag ticaret öğrenimi gördükten sonra pratisyen hekimlikte karar kıldı. Bugün Almanya'nın en tanınmış hipnoz terapistlerinden biri. 1974'ten bu yana Münih'te kurduğu Hipnoz Araştırmaları Enstitüsü'nün başında. Dr. Joseph Murhpy'nin Pozitif Düşünce kuramının temel oluşturduğu tedavi yönteminin Avrupa kıtasında bir benzeri yok.

Freitag'ın kitapları bugüne değin 14 dile çevrildi ve 4 milyondan fazla sattı.

Omega Yayınları'ndaki diğer kitapları:
- Bilinmeyenden Yardım
- Düşüncelerimizin Gücü
- Hayatın Hakkını Ver

ERHARD F.
FREITAG

POZİTİF DÜŞÜNCE

Negatif Etkilerden Kurtulmanın Yolları
ya da Dünyanın Saklı Bilinci

Almanca aslından çevirenler:

Uğur Önver - Sevinç Aksoy

İstanbul

3. baskı: Omega Yayınları, İstanbul 2008
2. baskı: Omega Yayınları, İstanbul 2005
1. baskı: Omega Yayınları, İstanbul 2003

Erhard F. Freitag Kitaplığı - 3

POZİTİF DÜŞÜNCE

Negatif Etkilerden Kurtulmanın Yolları
Ya Da Dünyanın Saklı Bilinci

Özgün Adı: Die Kraft der inneren Heilung

ISBN 978-975-468-399-8

Almanca aslından çevirenler: *Uğur Önver - Sevinç Aksoy*

Baskı: Lord Matbaacılık & Kâğıtçılık
Davutpaşa Emintaş Matbaacılar Sit. 103 / 430 Topkapı -İstanbul
Tel.: (0212) 674 93 54

© 1997/2000 by Verlagsgruppe Lübbe GmbH & KG Bergisch Gladbach
© 2003 Say Yayınları

© omega
Ankara Cad. 54/12 • TR-34410 Sirkeci-İstanbul
Telefon: (0212) 512 21 58 • Faks: (0212) 512 50 80
e-posta: sayyayinlari@ttmail.com
web: www.omegayayincilik.com

Genel Dağıtım: Say Dağıtım Ltd. Şti.
Ankara Cad. 54/4 • TR-34410 Sirkeci-İstanbul
Telefon: (0212) 528 17 54 • Faks: (0212) 512 50 80
e-posta: dagitim@saykitap.com
online satış: www.**saykitap**.com

İÇİNDEKİLER

GİRİŞ 9
Kişisel Sözler 11
Birkaç Açıklama 15
Rahatlatıcı Bir Öğüt 17
Teşekkür 19
Önsöz Yerine 21
Nasıl Başladı? 25

I. BÖLÜM
BİRİNCİ TRANSFORMASYON:
EGODAN KURTULMAK
Şimdi Mucize Zamanı 31
"Kader"in Ruhuna Yazılmıştır, Yazarı da Sensin 37
Senin Hakikatin Nedir? 47
Sana Dair Bir Hikâye 57
Dünyanın Güzelliklerini Ciddiye Al 63
Özüne Ulaşmaya Çalışan 'Ben' 65
Egona ve Yaratıcılığına Ait Bir Dünya 73
Ego Çok'tur, Egosuzluk ise Her Şey! 77
İçimde Konuşan Kim: Egom mu, Bilgeliğim mi? 85
Mutluluk Nerede ise Tanrı Oradadır, Tanrı Nerede ise Mutluluk Oradadır 89
Hastalık Yaptığın Bir Seçimdir 95
Yanılmak Strese Neden Olur 103

II. BÖLÜM
İKİNCİ TRANSFORMASYON:
İKİLİ DÜŞÜNCEDEN KURTULMAK
Dürüstlüğe İnanan Hakikatin Kudretine de İnanır 109
Uzun Rüyadan Uyan! Hakikate Giden Asansörü Durdur! 113
Hakikat Bu Dünyaya Ait Değildir 121

Eğer Sevgi Eksik Olursa 127
İnanç Olmazsa Mucizeler de Olmaz! 131
Kendini Yüceltme Vakti Gelip Çattı 135
Yanılmak İnsanlık Hali midir? 141
Kendini Başarına Göre Konumlandır 149
Kendini Keşfet! 153
Ruhunu Özgürleştir 159
Tesadüf Diye Bir Şey Var mıdır? 165
Kişiliğin Hakikatin Bir Açısıdır 173
İllüzyonların Varlık Sebebi, Yanlışlara Düşkünlüğündür 177
Cennete Giden Yol Cehennemden mi Geçer? 181
Dikkatin Yoğunlaştığı Yerde Yaratıcı Güç Vardır 187
Sahip Olmak İstediğin Şeyi Bana Ver 191
Gelecek Neden Negatif Olarak Görülür? 195
Kara Baht Diye Bir Şey Var mı? 203
Hakiki mi, Sahte mi? 207
Kayıp Olanı Gün Işığına Çıkart,
Çünkü Mutluluğun Kılavuzu Onda! 211
Düşünce Tarzını Değiştir! 215
Sen Özgün (Orijinal) Bir Varlıksın 219
Korku, Kalbin Gölgesidir 223

III. BÖLÜM
ÜÇÜNCÜ TRANSFORMASYON:
KORKUDAN KURTULMAK

Korku, Düzeltilebilir Bir Yanlış Anlamadır 229
Huzur Kendiliğinden Gelmez 233
Her Şifa, Yanlış Bir Tasavvurun Islahıdır 237
Eğer İnsanların Kalbini Kazanmak İstiyorsan,
Yargılanmadığın Bir Şey İçin Başkalarını Yargılama! 245
Kızgınlık Yanılgıda Soluklanır 251
İhtiyaçlar Bilinçaltından Gelen Mesajlardır 255
Eleştiri, Anlaşılmazlıktan Kaynaklanır 259
Dürüstlüğe İnanan Bir Varlık Olarak Yaşamak
En Doğal Hakkımızdır 263
Ayrılığa Duyulan İnanç 267
Yeni Dünya Tasarımının Adı Non-Düalizm'dir 271
Başarı, Uzun Vadeli Bir Hedef Olmamalı 277
Nesnellik Nedir? 283
Hastalık, Ancak Gözlemlendiğinde Geçer 289

Bırak Eski "Çekip Gitsin", Çünkü O Yeni'ye
Yer Açmak İstiyor! 293
Sen, Hologram İçinde Bir Hologramsın 297
Ne Zaman ki Tanrı'yı Aramaya Başlarsın,
İşte O Zaman Özgürlük Hayatına Dahil Olur 305
Artan Psikosomatik Rahatsızlıklar 311
Edindiğin Sübjektif Tecrübeler
Bilinçdışının Tezahürleri Olarak Dünyanı Belirler 317
Dua Bir Ritüeldir, Ait Olunan Yerle İlgili Bir Bağlantıdır 321
Söyleyebileceğin En Güzel Sözcük "Evet"tir 325
İstediğin Her Şeyi Söyleyebilirsin,
Ancak Başına Gelenler, Neye İnandığını Kanıtlar 327
Terapi Dedikleri Şey, Meditasyon Olmalı;
Çünkü Meditasyon Terapinin Ta Kendisidir 331
Hakikati mi Arıyorsun? 335

IV. BÖLÜM
DÖRDÜNCÜ TRANSFORMASYON:
KUTUPLAŞMADAN KURTULMAK
İlerleme Zamanı Gelmiştir 343
Sorunların Olduğunda 347
Kendini Tanı 351
Karşıtlık Yasası 355
Ne Düşünüyorsan "O"sundur 369
Korku Nasıl Yenilir? (I) 373
Korku Nasıl Yenilir? (II) 377
Ruh Maddeye Nasıl Etki Eder? 387
Kendine İnan! 391
Zamanımızın Hastalığı 395
Ruhu Fakir Olanlara Sağlık Olsun,
Çünkü Gökyüzü Krallığı Onlarındır 399
Sorunlardan Kurtulmanın Yolları 403
Korku Seni Zenginlikten Uzak Tutar 411
Kabullenmek, İyileşmeye Gidilen Yolda Atılan İlk Adımdır ..419
Kendin Hakkında Ne Düşünüyorsan "O" sundur 425
Birlik Başarıya Götürür 429
Eğer Hâlâ Başka İsteklerin Varsa 435
Ruhsal İnsanlar: Yolları, Özellikleri ve
"Yeni Dünya"daki Rolleri 439
Küçük Bir Teşekkür 444

GİRİŞ

Bilincinizi sonsuz kâinata çevirin ve
'büyük' düşünün; siz 'büyük' düşündükçe,
hayatınıza 'büyük' şeyler dahil olacaktır.

Sevgili okuyucularım!

Bu kitabı, gereksiz ve zahmetli şeylerle uğraşmaktan kurtulmanız için yazdım. Çeyrek asırdan bu yana binlerce insanın bu amaçla uyguladığı yöntemleri sizlerle paylaşmak istiyorum. Amacım, mucize denen şeyin sınırlarını zorlamak ve "sonsuzluk felsefesi"nin* doğruluğunu kanıtlamak.

Okudukça, size uzatılan gizemli eli tutacak, geleceğinizi şekillendirebileceğinizi görecek, gönül ferahlığı, başarı ve uyum için gereken tüm imkânlara sahip olduğunuzu fark edeceksiniz.

Bir 'mucize' olduğunuzu, dolayısıyla dünya nimetlerinden yararlanmamanız için hiçbir mantıklı gerekçe bulunmadığını göreceksiniz.

Hedefim, elinize değerli bir şeyin geçmesini sağlamak; bunun için de kendimden bir parçayı sizlere armağan etmek.

Kitapta tarif edilmeye çalışılanlar, dogmaya ve kilise öğretisine uygun olan psikolojinin mantıklı delilleri, tanıklıkları arasında yer almaz. Birçok tanımlama, bu dünyanın haki-

* Bu sonsuzluk, bir çember gibi kendi ekseninde dönen ve durmadan yinelenen bir sonsuzluktur. Sonsuzluk, burada tam ya da yetkin olma durumunu gösterir. (Ed. n.)

katiyle örtüşmeyebilir. Bu dünyanın sözcüklerine alışkın olan aklınız, aşırı yüklenme hissettiğinde kimi zaman zorlanabilir, hatta çekilme tehdidinde dahi bulunabilir.

Okuyacaklarınızı, *sıradan*, *basit* bulabilirsiniz, ancak bazı şeylerin hiç de okullarda öğretildiği gibi olmadığı, görünmeyenin kimi zaman görünen kısımdan fazla şeyler içerebileceği unutulmamalı.

Bu satırlar bana ait değil, *ben* aracılığıyla sizlere ulaşmakta. Bu kitabı *ben* yazmadım, *ben* sadece kâğıda dökülmesine müsaade ettim. Fakat metin bu şekilde daha kolay okunduğu ve aklı daha az karıştırdığı için, *ben* sözcüğünü kullanıyorum.

Ben, salt bir 'insan'la sınırlı, bağlantılı değildir; *ben*, hepimize hükmeden, bizi canlı kılan, bizler sayesinde *ben* olan, 'evrensel ruh'un ta kendisidir.

Gelecekte, şu ya da bu şekilde, birbirimizin elini sıkabilmek için, yayınevi aracılığıyla bana yazın, mutlaka cevap vereceğim; hem de nerede olursa olsun. Anlatın hayatınızda meydana gelen değişiklikleri... Yazarak ya da sohbetlerime, seminerlerime katılarak.

Okurken hoşça vakit geçirmenizi diliyorum. Bu kitabı alarak beni evinize, işyerinize misafir ettiğiniz için sizlere müteşekkirim. Hazırsanız ve beni rehberiniz olarak kabul ederseniz, seyahate çıkabiliriz. Şu andan itibaren bazı 'yetenek'leriniz size yol gösterecektir. Hayırlı olsun!

Erhard F. Freitag

Erhard F. Freitag
Postfach 200 816
80008 München

www.efreitag.com

KİŞİSEL SÖZLER

Dr. **Joseph Murphy**, ki kendisi içten bağlandığım ve dost olduğum kişidir, tanıştığımız ilk yıllarda, nasıl oldu bilmem, 'Tanrı' sözcüğünün mânâsını merak ettiğimi fark etti. Bana, hepimizin bilerek veya bilmeyerek Tanrı'ya özlem duyduğunu açıkladıktan sonra, 'Tanrı' sözcüğünü "iyi" tercüme etmemi salık verdi. Böylelikle üzerinden geçebileceğim bir "köprü" inşa etti, çünkü "iyi olan"ı hayatıma dahil etmek, çoktandır özlemle arzuladığım bir şeydi.

Bir süredir, hem günlük yaşantımda, hem de eserlerimde "Tanrı" sözcüğünü özgürce kullanma hakkı tanıyorum kendime; yeterli bir üst kavram olduğu ve uzun aramalarıma rağmen daha iyisini bulamadığım için.

Tüm bilimsel disiplinler, günlük yaşamda ifade edilemeyenleri ifade etme yöntemi bulmak adına, kendine özgü bir dil oluşturur. Ezoterik psikoloji ve felsefe telaffuz edilemeyenlere bir "kılıf" bulabilmek için "Tanrı", "cismani dünya", "kurtuluş", "Tanrı'nın içine girmek", "yaşayanların diyarındaki Tanrı" gibi tanımlamaları kullanır.

Tabii ki herkes kendi yaratıcılığını kullanmakta özgürdür. Ben "Tanrı" sözcüğünü korkutmak için kullanmıyorum. Ben "Tanrı" ile bizi gözetleyen, yeri geldiğinde işlediğimiz "günahlar"ın bedelini ödeteni kastetmiyorum.

Benim kastettiğim "Tanrı", kâinatı yaratan, her şeyin, sizin ve benim içimde olandır. Bizi birleştiren ve içinde bir bütün olduğumuz kudrettir.

Tanrı, sevgidir; biz bu sevgiyi ne kadar hayatımıza dahil edersek, ahenk ve huzur da o ölçüde içimize yerleşir. Ahenk içinde olmak; sağlıklı olmak, kendiyle barışık olmak, ruh ile vicdanın dengesini bulmak demektir.

Gerekli "yakınlık"ı yaratabilmek için şu andan itibaren *senli benli* anlatım şeklini tercih edeceğim. İstiyorum ki, daha samimi olalım, birbirimizi zorlanmadan, resmiyete ihtiyaç duymaksızın anlayalım.

Aşağıda bahsi geçen konularda ortak düşünceye sahip kişilerin birbirlerini bulabileceği bir arkadaş grubu arıyorsan, işte sana bir çağrı:

Dünya barışa muhtaç ve senin elinde bu barışı sağlayacak bir güç var. Unutma, insan tek başına dünya barışı için çok şey yapabilir; ancak birden fazla insan bu ideal uğruna çaba gösterirse, barış, daha büyük bir hızla dünyaya yayılır.

Herkes içinde Tanrısal kıvılcımlarla yaşar, ama istersen bunları ateşe çevirebilirsin.

- Dostlar edin! Dostlarının yaşadığı çevrelerde bulun.

- Yaratılış yasalarına gönülden bağlı ol; ve onları hayatının doğruları olarak kabul et.

- Yardımsever ol! Bir bütünün oluşması için sana hangi görev düşüyorsa, onu arzuyla, severek yap.

- Bu uğurda bir çaba gösteriyor olman, terfi ettiğin anlamına gelir. Başka bir deyişle, gelecekteki kötü vakaların önünü kesme imkânı elde edersin.

- Bonkör ve asil ol! Aynı zamanda asil olmayanların karşısında kararlı ve çelişkisiz...

- Her gün sessizliği tat.
- Kendine güven! Dünyadaki yaratıcı güçlerin zaferine inan.
- Konuştuğun ve yazdığın gibi ol.*

* Yazar, muhtemelen Mevlânâ'ya gönderme yapıyor. (Ed. n.)

BİRKAÇ AÇIKLAMA

Bu kitap, bir transformasyon süreci sonrası, senin için, kalpten yazıldı; ruhunu *aç* ve *gör*: Hayatında mucizeler gerçekleşecek!

Okumaya başlamadan önce kendini daha yüksek bir bilinç ortamına sok, çünkü kitap böyle bir ruh halinde yazıldı.

Paylaşmak istediklerim, sözcükler vasıtasıyla, mümkün olduğunca açık bir şekilde aktarıldı; hatta kimi zaman sözcükler, oyunun bir parçası oldu; bu oyuna sen de davetlisin.

Abartılı benzetmeler, süslü kafiyeler, ağdalı anlatımlar gibi göz boyama tekniklerinin hiçbiri yeğlenmedi; çünkü anlatılan her şey *bilinsin* (anlaşılsın) istendi.

Öte yandan, sözcüklerin durumu tarif etmekteki yetersizliklerinden dolayı, bilgilerin % 90'ı kâğıda geçirilemedi. Ancak "satır aralarına" serpiştirildi! Bu yüzden bazı paragrafları tekrar etmek zorunda kaldım; bunu mesajları pekiştirmek amacıyla yaptım.

"Olmayan-İkilem" (Non–Düalizm) kavramı, sık sık karşılaşacağın bir tamlama; ne var ki, içeriğini eksiksiz yansıtma konusunda sözcükler kifayetsiz kaldı; bundan ötürü, ifade edilmek istenileni, bağlamlarından çıkarmaya çalış.

Çift ya da tek tırnak içine alınan sözcüklere özel anlamlar yüklenmiştir. *İtalik* yazılmış olan sözcüklerse ya mecazi ya da derin mânâda anlaşılmalıdır.

"Ruh" kavramını kullandığımda, bununla çoğu zaman kişiliğinizle özdeşleşmiş olan sübjektif bilinci kastettim.

Ruhunu aç, aç ki satırların arkasındaki ve aralarındaki mistik güç seni bulabilsin.

Transformasyon, kutsal ve şifalı olanın içinde uyanması, burada bir değişikliğe yol açması demektir.

Sürekli tekrarlanan "Kime hizmet edeceğini seç!" çağrısı, sana, 'seçme özgürlüğü'n olduğunu anlatmak içindir.

RAHATLATICI BİR ÖĞÜT

Bu kitabın amacı, anlamadıkları şeylerde bir tehdit, şarlatanlık, saçmalık, şüphecilik veya mezhepçilik arayanları, korkularından arındırmaktır. Unutma ki bu kitabı, içinde aydınlanmaya yönelik bir eğilim olduğu ve yaratıcılığa hizmet etmek istediğin için elinde tutuyorsun.

TEŞEKKÜR

Bu kitabı, büyük bir minnet duygusuyla, XX. yy.'ın en büyük üstatlarından Dr. Joseph Murphy'e adıyorum. Kitabın, onun kurduğu, *hayatı onaylama felsefesi*nin devamı olarak görülmesini arzuluyorum.

Arkadaşım ve hocama, yaratıcılığıyla yıllarca yanında bir şeyler öğrenmeme fırsat verdiği için teşekkür ederim. Yanı sıra *Ein Kurs in Wundern* (Mucizenin İstikâmeti) kitabının yazarına da sevgi dolu yaklaşımı nedeniyle teşekkürü borç bilirim. Bu kitaptaki birçok pasaj onun yaratıcı ruhundan esinlenerek yazılmıştır.

Bu kitabın "dünya"ya gelmesinde katkısı bulunan tüm sevgi dolu "ruhlara" teşekkür ederim. Fikir "boşluktaydı" ve zamanı gelmişti; arkadaşlarımın "hayran kalmasıyla" gerçek oldu ve sana kadar uzanan bir yol buldu!

Ina Püschner ve Gertrud Halik'e özellikle teşekkür ediyorum. Atlantisreihe'nin sahibi, Dr. Hans Christian Meiser, bu çalışmayı büyük bir sevgiyle kucakladı. Sana, sevgili Hans Christian, bunun için özellikle teşekkür ediyorum. Ve Hamburglu dost çevreme, özellikle Fred Herbst editörlüğünde var olmaya devam eden "Rat der Weisen" (Bilgelerden Tavsiyeler) kulübüne teşekkürü borç biliyorum.

ÖNSÖZ YERİNE

Görevim, bilgilerimi, imkânlarımı, kendini bulmuş ruhların hizmetine sokmaktır. Bana kim ihtiyaç duyarsa, ona, ihtiyacı ne olursa olsun, yardım edilecektir. Bu yardımı, hem kitaba aktardığım fikirlerle, bir başka boyuttaki ruhumla, hem de şu andan itibaren karşılaşacağın vakalarla, deneyimlerle yapacağım. Unutma ki birbirimizi, *zamanı* geldiği için bulduk.

Çok geçmeden, sözcüklerin arkasında yatan ruhani dünyaya kapılarını açtığında, bu kitapta sana hizmet edecek güçler bulunduğunu anlayacaksın.

Bu kitap, bir süre önce başlayan sohbetin devamıdır. Bana söylediklerini unutmadım; şunu bilmeni isterim ki, söylediğin her sözün gökyüzünde bir şahidi var. Gelmene sebep olan iyilikleri yapmadan, sonsuzluğa gitmeyi istememelisin. Bu yüzden bir an önce başla; mutluluğu itersen, arzularını hayata geçiremezsin.

Tanrı'nın, ister inan ister inanma, sana mutluyken ihtiyacı var.

Bunun nasıl olabileceğini rasyonel olarak anlamasan da, birkaç kazanımdan sonra, daha yüksek bir boyutta, uzun za-

mandan beri böyle bir diyaloğun zaten yürütüldüğünü hissedeceksin.

Merak ettiklerini açıklayacağım; hedefine uzanan yolda, yoğun bir değişkenlik ilişkisi oluşacak. Göreceksin ki, farkında olmadan sorduğun soruların dahi cevabı var. Ben her zaman *seninleyim*; sen ne zaman istersen yanındayım. Senin yüksek bilincin ve benim ruhum "hakikat"en bir'dir; zaten hiçbir zaman ayrılmamışlardı.

Burada olup biten, egonun, egoya bağlı yalnızlık duygusunun geçici olarak rafa kaldırılmasıdır. Eğer kucaklamaya hazırsan, *daimi mutluluğun* şu andan itibaren yanında olduğunu bilmelisin.

Kitabı dikkatli okur ve tarif edilen ruhani yasaları uygularsan, hayatın gereklerini yerine getirmiş, özgür bireyler toplumuna katılmış olacaksın.

Göreceksin ki, aslında düşündüğünden daha anlayışlı, hayret verecek kadar farklı, çok yönlü ve değerlisin.

Olman gereken kişi olamıyorsan, bunun sebebi engellerinin olmasıdır; yanlış düşünce alışkanlığıdır; dünyaya, acının beslediği bir yanılgıyla, yırtık bir resme bakar gibi bakmandır. O halde *bırakma*yı öğren. Unutma ki, bilgenin sözleri sıradan insana deli saçması gibi gelir.

Belki şu hikâye, ifade etmeye çalıştığım şeyi daha anlaşılır kılar:

Kendi kanılarına sıkı sıkıya sarılan akıl, ipe tutunan insan gibidir. Var gücüyle ipe sarılır, çünkü bıraktığı anda ölümcül bir düşüş gerçekleşeceğinden emindir. Zira bunu ona önce ailesi, sonra öğretmenleri, iş arkadaşları ve tanımadığı nice insan bu şekilde dikte etmiştir. Dönüp şöyle bir etrafına baktığında, gördüğü şey, herkesin kendisi gibi sıkı sıkıya ipe tutunduğudur.

Hiçbir şey onu bırakmaya ikna edemez!

Tam da burada, kitap okurken, içinde bir ses belirir ve tutunmanın gereksizliğinden dem vurup, bu şekilde elde edilen emniyetin

bir yanılsama olduğunu iddia eder; insan hakikatten başka bir şeye tutunmamalıdır. Aslında bir cesaret edip, ellerini serbest bıraksa, saadet onu bulacaktır.

İnsan düşünür: "Şimdiye kadar okuduklarımın çoğu kulağa mantıklı geliyor." der, "bir parmağı serbest bırakmak, ruhsallık adına büyük bir risk sayılmasa gerek..." Ardından ilk adımı atmaya karar verir. Böylelikle derin sevincin, saadetin ve ruhsal anlamda huzurun (barışın) ne olduğunu öğrenme fırsatını yakalar. Ancak hissettikleri, yine de tatmin olması için yeterli değildir.

Bir başka yerde kitap ona şöyle der: "Daha büyük sevinçlere, mutluluklara ve huzura erişebilirsin, ancak tutunduğun daldan ikinci parmağını da çekmen lazım."

Kendi kendine, "Söylemesi kolay. Bunu yapabilir miyim, acaba? Yapmak istiyor muyum? Ne kadar güvenli olabilir ki? Hem bunu yapmaya cesaretim var mı?" der. Biraz tereddüt eder, parmaklarını germeye başlar ve elini biraz daha çekerse nasıl olacağını hissetmeye çalışır ve bu riske girer.

Düşmediğini, tam tersine daha çok mutluluk ve içsel huzur bulduğunu anladığında rahatlar. Şimdi kendi kendine, "Daha fazlasını yapabilir miyim?" diye sorar.

İçindeki bilge, daha yüksek sesle, "Güven bana. Seni şimdiye kadar hiç karanlığa götürdüm mü?" der. "Korkularını biliyorum, mantığının bunu yapmaktan seni caydırdığını biliyorum. Ayrıca ellerini tamamen serbest bırakma teklifinin sana çılgınca geldiğini, bugüne değin öğrendiğin her şeyle çeliştiğini de biliyorum. Bana güvenmeni rica ediyorum. Bana bir bak, sence özgür değil miyim? Söz veriyorum, sana bir şey olmadığı gibi, daha büyük mutlulukla tanışacak, tam bir doygunluk yaşayacaksın."

İnsan, kendi kendine sorar: "Mutluluğu ve içsel huzuru, benim için sahiden önemli ve değerli olan diğer şeyleri kaybetme riskini göze alacak kadar çok istiyor muyum, acaba? Prensipte 'evet', ancak nasıl emin olabilirim, başıma bir kaza gelmeyeceğinden, düşmeyeceğimden?"

Kalbindeki bilgelikle korkularını gözlemler, nereden geldiklerini bulmaya çalışır. Gerçekte ne istediğini araştırır. Yavaş yavaş parmaklarındaki takatin azaldığını, direncini kaybettiğini hisseder. Şimdi, bırakabileceğini biliyordur artık. Bunu yapmak zorunda olduğunu da... Hatta bunun sadece an meselesi olduğunu da...

Sonunda elini çekmeye karar verir. Bu karar, içini daha güçlü bir huzurla kaplar. Şimdi artık sadece tek bir parmakla asılıdır. Aklı ona, çoktan düşmüş olması gerektiğini söylese de öyle olmamıştır.

Kendisine sorar: "Tutunmak, yanlış bir davranış mıdır? Tutunduğum bu süre boyunca hep yanıldım mı?"

İçindeki ses şöyle der: "Son kararı kendin vermelisin. Artık sana yardım etmem anlamsız. Her zaman sadece şunu düşün: ***Korkularının hepsi yersiz.****"*

İçindeki dingin, güvenilir sese kulak vererek son parmağını da serbest bırakır. Hiçbir şey olmaz. Eskiden nerede ise, şimdi de oradadır. Bir süre sonra nedenini anlar:

Tüm o zaman boyunca yerde duruyordu. Aşağı bakıp, artık ***asla tutunmaması gerektiğini anladığında, gerçek bir içsel huzura kavuşur****.*

NASIL BAŞLADI?

Evrim, senin yaşama gerekçendir.

Dr. Murphy, bilinçaltını, arzulanan hedeflerden haberdar etmek için hipnozla terapinin en iyi ve en hızlı yöntem olduğunu, sayısız örnekle ispatlamıştı, yıllar önce... En sahih *hakikati* bulmak için, telkin terapisinin ruhsal formunu tercih etmemi, bunun daha etkili bir yöntem olduğunu söylemişti. O zaman anladım ki, *düşünce gücü*yle yapılan tedaviler, halen uygulanan psikoterapiden hem daha kolay, hem de daha iyi sonuç vermektedir; bu yöntem sayesinde daha çok insana yardım edebilirdim. Demek oluyordu ki, hiçbir koşulda salt "ilaçla tedavi"yi kabul etmeyecektim. Oluşum zincirinin başında bulunup sebebini ve etkisini baştan itibaren gözlemlemek niyetindeydim, sıkça görüldüğü gibi sonunda acı verici cerrahi tablolarla karşılaşmak istemiyordum.

Dr. Murphy'den esinlenerek kendi muayenehanemi kurdum. Amacım, birçok kişiye yardım etmek, yaşam kalitelerini yükseltmek, yeni ve daha iyi bir temele oturtmaktı. Anlamıştım ki, bilinç, her şeyin içi ve hakikatiydi. Tüm dünyayı yöneten güçtü.

"Otorite"yle baş edebilen, bu dünyanın güneş gören tarafında yer alacak demekti.

Yıllardır, "bilincin ta kendisi"nin doğurduğu imkânları eşe dosta aktarıyorum. Bu kitap sayesinde, bilgelik okyanusundan bir nehir, sana doğru akmakta. Ve sen, "susuzluğunu" gidermek üzere çağrılmış olansın; hayat nehrinden istediğin kadar, istediğin müddetçe içebilirsin.

Ben de, ilkin, ileriki sayfalarda söylenenleri uygulayarak başladım işe... Niyetim, hayatımı bu şekilde tamamlamak ve anlamlandırmaktı.

Yaklaşık çeyrek asır önce, insanlığın bütün sorunlarının, istisnasız şekilde yanılsamalardan, yanlış anlaşılmalardan ve negatif "yüklenmiş" sübjektif tinlerden kaynaklandığını keşfettim. Bilinçaltımız, kendisine daha önce yüklenmiş olanları hayata geçirebilir. İnandığımız her şey, *bu dünya*da kendini maddeleştirir. Bilinçaltımız, sadece ruhumuzun derinliklerinde açığa çıkmayı bekleyenleri gün ışığına çıkarabilir.

İster çocukluk dönemine ait olsun, ister yetişkinlik çağımıza, *bastırdığımız** her ne var ise, onu herhangi bir bahane üretmeksizin, itiraz etmeden *açığa çıkarmak* zorundayız.

İçinde bulunduğumuz toplumsal çevre ve ona ilişkin koşullar, kişi üzerinde o kadar kalıcı izler bırakır ki, ancak derin ve geniş bir bilgelik, bizi bu keyfi 'yol'dan alıkoyup, hayatın yönetimini yeniden ele geçirmemize yardımcı olabilir.

Burada, bilinçaltının sırlarla dolu gücünden bahsederken, dehanı ortaya çıkartarak, yeteneklerini harekete geçirmek, arzuladıkların için çırpınmanı sağlamak istiyorum. Kabul edersen, sana *bilinçli bir müdahale ile sürekli yaratıcılık halindeki ruhunun hedefine varmasını sağlamanda yardımcı olabilirim.*

Neden ve sonuç arasındaki ilişkiyi idrak edebilmek için kendi üzerimde türlü denemeler yaptım. İşe ilk önce fazla ki-

* *bastırma:* Bilinç düzeyinde algılanması halinde kaygı ve suçluluk duyguları yaratabilecek veya kişiyi tehlikeli bir duruma sokabilecek olan düşünceleri, fantezileri, dürtüleri vb. bilinçdışında tutmayı hedefleyen ve kendisi de bilinçdışında gelişen süreç. Ancak bastırma, söz konusu dürtülerin ve arzuların ortadan kalktığı anlamına gelmez; tersine, bunlar dinamik bir şekilde varlığını korur ve rüyalarda, nevrotik semptomlarda, çeşitli sapmalarda vb. sembolik doyumlar arar. Kaynak: Selçuk Budak, *Psikoloji Sözlüğü*, Bilim ve Sanat Yayınları, 2000, s. 111/112 (Ed. n.)

lolarımdan kurtularak başladım. O güne değin içimde, dış görünüşüme örnek olan, hacimli bir insan yaşıyordu. Sonra dış görünümümün sorumlusunun, genlerini taşıdığım babamın değil, babamla özdeşleşmeye çalışanın, yani kendimin olduğunu anladım. İçimde kendim için, yeni, şehirli, ama normal ağırlıkta bir adamın resmini çizdim.

Etrafıma başarılı birinin imajını saçmak, faturalarımı bugüne değin olduğu gibi değil de, zorlanmadan ödemek istiyordum. Şu an oturduğum daireden daha güzel bir dairede oturmayı düşlüyordum. Tatilimi uzak ülkelerde geçirmeyi umut ediyordum. Tüm bunları bilincime kabul ettirebilmek için kendi kendime telkinlere başladım.

Bilmem belirtmeme gerek var mı; bana aktarılanları çabuk kavradım, derken hayal bile edemediğim şeylerin gerçekleştiğine tanık oldum. "Yeni Dünya"m bana olağanüstü mutluluklar bahşediyordu. Hayatın, yaşamasını bilene neler sunduğunu bizzat görmek, bende apayrı bir heyecan yaratıyordu.

Burada okuduklarından sonra sana da aynısı olacak: Bu satırların arasında ve arkasında gizlenmiş kuvvet, ruhunun "demirci"sinde, hayallerini şimdiden şekillendirmeyi bekliyor.

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYİ DENE:

- Yığınlara yandaş olma.
- Tecrit edilmiş ruhunu huzura kavuştur.
- Asla şatafata kapılıp, gösteriş yapma; arzularını nasıl hayata geçirebilirsin, onu düşün.
- Dünyaya zarar verecek hiçbir şey üretme ve satma.
- Ruhunu, parçanın armonisine yönlendir; o, bir bütünün temsilcisidir.
- Yüksek hedefleri olan insanlarla yan yana ol.
- Bilincine, iradene daima güven; sorunlarını çözüme ulaştıracak yol ondan geçer.
- Yalandan sakın! Yalan, bir insanın yapabileceği en büyük budalalıktır.
- Kişiliğine güven! Onun içinde dünyaya armağan edeceğin bir hazine yatıyor.
- Elinden gelenin en iyisini yap. Dünya da sana en iyisini verecektir.
- Dünya için ne yaparsan, dünya da insanlık için onu yapar.
- Dünyayı, yaşadığımız süre içinde yaptıklarımızla yüceltebiliriz.

I. BÖLÜM

BİRİNCİ TRANSFORMASYON

EGODAN KURTULMAK

ŞİMDİ MUCİZE ZAMANI

Mucizeler, özür dilemeye ilişkin doğal emarelerdir.

Bugüne değin sımsıkı kapanmış "kale kapıları"nı ardına değin açmak istiyorum; çünkü mucizelere ancak bu şekilde tanık olabilirsin, bu şekilde mucizeler gerçekleştirebilirsin.

Eğer ruhunu açmaya, eski düşünme alışkanlığını bir kenara itip, *yeniliğe*, yeni olanlara yer açmaya hazırsan; bu, mucizeler gerçekleştirme zamanının geldiğini işaret eder.

Ruhu açmak, hayata geçirilmesi mümkün olan arzuları bilmek demektir. Mucizenin kendine has kuralları vardır; "Yeni Çağ"ın* anlamlı, anlaşılır kıldığı ve uyulmasını zorunlu hale getirdiği... Mucize, kişiye bahşedilmiş bir *armağan*dır. Bu armağanı kabul eden, hakikati tüm çıplaklığıyla görme yetisine kavuşur, zira gözlerinin önündeki örtü kalkar.

Bu kitapta sık sık, "*İçin nasılsa, dışın da öyledir.*" ifadesini kullandığıma tanıklık edeceksin. Bunu şunun için yapıyorum: İç ile dış, birbirinden ayrı ve bağımsız değildir. Değildir; çünkü ikisi de birbirine muhtaçtır.

* ***Yeni Çağ***: Ruhsal kökenli bilgilerden modern bilimsel yaklaşımlara, kadim ezoterik öğretilerden modern çağın psişik yaşam uygulamalarına dek uzanan çok geniş bir bilgi birikiminin sonuncunda şekillenmiş esnek ve yenilenmeye açık, anonim bir dünya görüşüdür. Kaynak: Lorna St. Aubyn, *New Age*, Çev.: Nuray Mines-Ercan Arısoy, Ege Meta Yayınları, 1998, s. 7 (Ed. n.)

Düalizm'in* dünya tasarımı, her şeyi birbirinden ayırır, oysa non-düalizm tam karşıt kutupta yer alır; her şeyin 'bir' olduğunu, çok yönlü / çok yüzlü gibi görünen şeyin (tözün), son tahlilde yalnızca bir yanılsama olduğunu söyler.

Eğer ruhunu, yanlış tasavvurlardan kurtarmaya hazırsan, bu değişimi bir an önce hayata geçir.

İşte o andan itibaren dünyayı, rasyonel anlıkla** değil, ruhunun gözleriyle görmeye başlayacaksın.

Mucize, *dünya*yı değil, ama *senin* dünyaya bakışını değiştirir. Dünyaya bakışın değiştiğinde, yeni bakış açından "hakikat"i görmeye başlarsın – *tüm çıplaklığıyla, olduğu gibi.*

Her şey nasılsa, yine öyle yerli yerinde kalacak; değişen "bakış açı"n olacak; bu da kendini ve başkalarını suçlayarak hayatı zorlaştırdığın dönemleri anlaman:, kendini affetmeni sağlayacak.

Ne zaman bir mucize gerçekleşir, işte o zaman bilincinde, yanlış anlama / anlamlandırmalara yol açan öğelerden biri daha yok olur.

* ***düalizm***: (İkicilik) Gerçekliğin, birbirinden bağımsız, biri diğerine indirgenemeyen iki temel tözden, öğeden ya da kategoriden oluştuğunu savunan felsefe tutumu. İkici felsefe dizgelerinin temelinde zihin/beden, iyi-lik/kötü-lük, varlık/varlık olmayan gibi karşıt ikilikler yer alır. (...) İkici felsefenin en kırılgan yanı, birbirini dışlayan iki öğe arasındaki bir arada olma ilişkisini açıklamada yetersiz kalmasıdır. (...) Doğu felsefesinde kökleri iki tanrılı Eski İran dinlerine kadar uzanır. Kaynak: Sarp Erk Ulaş, *Felsefe Sözlüğü*, Bilim ve Sanat Yayınları, 2002, s. 721-722 Çok çeşitli versiyonları bulunan düalizm, örneğin ruhla bedenin (zihin ile beynin) birbirinden farklı işlevlere ve varlığa sahip iki ayrı şey (töz) olduğunu savunur. Bu teoriler genel olarak iki kategoriye ayrılır. *Etkileşimci düalizm* olarak adlandırılabilecek birincisinde, madde ile ruh birbirinden ayrı olarak var olur, ama birbirini etkiler. Örneğin ruh (akıl) beyni, beyin de bedeni etkiler. *Paralel düalizm* olarak da adlandırabilecek ikinci yaklaşımda ise örneğin bedenle ruh, kompleks bir yapının ayrı, ama paralel yollardan ilerleyen farklı dışavurumları olduğu varsayılır. Kaynak: Selçuk Budak, *Psikoloji Sözlüğü*, Bilim ve Sanat Yayınları, 2000, s. 228-229 (Ed. n.)

** ***anlık***: İnsan zihninin anlayış ya da kavrayış gücünü, insanın anlama ya da bilme yetisini dile getirmek için kullanılan felsefe terimi. Duyular ile duyumlar yoluyla bilgi edinme sürecine ya da duyular aracılığıyla algılanıp anlama yetisine karşıt olarak düşünülen anlık, düşünme gücünü oluşturan kavramlarla düşünebilme yetisine karşılık gelmektedir. Kaynak: Sarp Erk Ulaş, *Felsefe Sözliiğü*, Bilim ve Sanat Yayınları, 2002, s. 68 (Ed. n.)

Kendini olup bitenden sorumlu hissetmen, suçu sahiplenmen, kendini 'kurtardığın' anlamına gelir. Böylelikle ne olmak istiyorsan, onun için bir "alan" açılmış olur. Eğer 'özrü kabul etmek' ile 'özür dilemek'in *bir* olduğunu anlarsan, o andan itibaren 'vermek' ile 'almak' istenci, senin adına çalışır.

Varoluştan ve etkileşimin başladığı andan itibaren insanoğluna 'iyi' gelen *ruhsal yasalar**, seni de özgür kılacak, huzura eriştirecektir. Var olarak, mucizeler içinde yaşama hakkına sahip oldun.

Ruhsal yasaları gündelik hayatın içine sok; göreceksin ki, zaafların anında saadete dönüşecektir.

Dilediğin zaman karanlıktan kurtulmak (bilinçsizce davranma sürecinden çıkma), şans, saadet ve memnuniyet yolunun ışığında yürümek en temel ve vazgeçilmez haklarındır.

Bu kitabın sana sunduğu ruhani dünya, seninle diyaloğa girme niyetinde. Hayatına bir mânâ katabilmek ve anlaşılabilmek adına, gündelik bir dil seçilmiştir.

Kuşkusuz, bugüne değin nice yanlış anlama / anlaşmazlıklarla gelip geçti hayatın; şimdi bu anlaşmazlıkları / yanlış anlamaları 'düzeltme' (giderme) zamanı.

Kendini, bu yeni "bağlam" içinde anlamaya başladıkça, daha güvende olacak, korkuların, kaygıların sona erecektir.

Bu kitaptaki ruhla bütünleştiğin anda, göğe yükselecek ve orada, aydınlanmanın kapısında misafir olan ve sadece görmeyi arzu edeceğin kişilerle buluşacaksın.

Zaman geçtikçe, arkadaş ya da akrabadan daha yakın olacağız. Bir "bütün" olacağız. İçsel, ruhani bağlantı sayesinde, heyecanlı bir iletişime geçeceğiz. Bir süre sonra, bu ruhsal münasebetin, seni, hayatın kaynağına, yaşam enerjisi üreten güce geri götüreceğini anlayacaksın.

* Dan Milmann, ruhsal yasaları, "her birimizin yüreğine kodlanmış yasalar" olarak tarif eder ve bunları şu başlıklar altında toplar: Denge Yasası, Seçimler Yasası, Süreç Yasası, Şefkat Yasası, Güven Yasası, Beklenti Yasası, Onur Yasası, Eylem Yasası, Değişim Yasası, Teslimiyet Yasası, Bütünlük Yasası. Daha ayrıntılı bilgi için bkz. Dan Milmann, *Ruhun Yasaları*, Çev.: Nil Gün, Sınır Ötesi Yayınları, 2. baskı, 2000 (Ed. n.)

İzin ver, ellerimizi birleştirelim. Birbirimizi bulduğumuz için şükredelim. Unutmayalım ki, gökyüzünde, ihtiyacımız olduğunda bize "yardım edecek" bir şahidimiz var. Onun varlığı bize birlikte yürüyeceğimiz yolu hatırlatmalı. Onun bize 'eşlik' ediyor olmasını rehberlik olarak kabul etmek gerek.

Bu kitabın ruhu, sana esin kaynağı olacak. Bu ruh, seninle bağlantıya geçti bir kere, sen evini ona açtığın ve onu istediğin müddetçe seninle olacak. Monolog yerine diyaloğun seçilmesi senin yararınadır. *Birlikte* olunacak yere, yani hedefe uzanan doğru yolda sana eşlik edilecektir.

Bu kitap, korkularını yenmen, sorunlarını çözmen için hazırlanmış, teorik bir araştırma, olası bir yardımcı değildir. Bu kitap, sadece bir aracıdır; seninle dünya, kökünde anlamanın yattığı ruhsal boyut, melekler ve Tanrı arasında... Sana, ideal ya da 'hayal' ettiğin kişi olman için tüm imkânlar sunulmuştur.

Şimdi, tüm sorunları, korkuları ve kaygıları, ruhun saflığı, berraklığı sayesinde bir yana itip, bu dünyanın talihlileri arasına nasıl katılabileceğini oku.

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYİ DENE:

- Her ne arıyorsan, bil ki o da seni arıyor. Belki de, aramayı bırakıp, bulunmayı beklemelisin...
- Bu kitaptaki ruh, yolunu şaşırdığın anda sana yardımcı olacaktır.
- İçindeki 'mekân'ı (ve hatta 'zaman'ı), hayallerin için geniş tut.
- Bilinç ve bilinçaltının güçlerini, yoluna çıkan engelleri aşmak için kullanmasını öğren.
- Bırak, ruhsal liderin (yüksek ben'in*) sana ilham versin; bu dünyada, sana karar verme aşamasında önderlik etsin.
- Ruhunu yücelt (gökyüzüne yüksel)! Büyük düşün! Göreceksin ki, düşündüklerin hakikat olacaktır.
- Hayatının teoriden ibaret olmasına izin verme. Varoluşunun gereğini yerine getirebilmek için yaşa. İlkin hayatında olmasını istediklerini düşün, sonra da bu düşleri hayata geçir.
- Eğer ruhunu açarsan, sana ilhamların en büyüğünü yollayacağım.

* ***yüksek ben***: Ruhçu terminolojiye *Sadıklar Planı* tebliğleriyle girmiş bir terimdir. Varlığın, bedensel koşulların, sınırlamaların ve kısıtlamaların ötesinde *serbest şuur*'uyla hareket eden asıl benliği olarak tanımlanabilir. Terimin içerdiği kavram söz konusu tebliğlerde şöyle açıklanır: "... insan, iki insandır: Birincisi bedendeki siz, ikincisi bedende olmayan siz... Bir eldivenden farksız olan beden, içinde bulunan parmakların faaliyeti oranında canlı gözükür. Fakat parmakların sahibi ise, bedenden müstakildir. (...) Sizin en büyük yardımcınız, bizzat kendiniz, kendi yüksek benliğinizdir. (...) Yüksek benliğiniz, hakiki varlığınızdır. (...) Yüksek benliğin bedene bağlanmış kısmı, asıl bağlı bulunduğu şahsiyetten habersiz kalır. O zaman sanki varlık ikiye ayrılmış gibidir; bir bedendeki, bir de onun dışındaki." Kaynak: Alparslan Salt, Cem Çobanlı, *Dharma Ansiklopedi*, Dharma Yayınları, 2001, s. 491-492 (Ed. n.)

"KADER"İN RUHUNA YAZILMIŞTIR, YAZARI DA SENSİN

Dile ki, kaderin sana, doğru yolu bulman için birçok gerekçe sunsun.

Çoğu insan, hayatının dış güçler tarafından şekillendirildiğini sanır; kader –yüzlerine gülse de, gülmese de–, paşa gönlüne göre hareket eden ve insanlarla kukla gibi oynayan bir Tanrı tasavvur ederler genellikle. Böyle düşünenler, yaratıcının kuklalara ihtiyacı olduğunu düşünür. Böylelikle de bir kurbanın zihniyetini sergilemiş olurlar. Kendini kurban gibi hissedenler, genellikle pasif bir ortama takılıp kalır ve zikzaklar çizerek, üzerine gelmesi muhtemel kötülüklerden kurtulmaya çalışırlar.

Birçok insan, şu ya da bu şekilde kendilerine hep söylendiği halde, nedense başlarına her ne gelecekse, o gelecek şeyin bizzat kendileri tarafından belirlendiğine inanmak istemezler. Her nedense özgür, bağımsız olmak, "Kaderiniz sizin elinizde. Ona yön ve biçim veren sizsiniz." düşüncesinin doğruluğuna inanmak, onlar için son derece kaygı uyandırıcı, korku verici bir şeydir. Böylesi bir yeteneğe sahip olmak, sevinçten ziyade hüzün verir bazı kişilere...

Avatarlar'ın* ışık oldukları, gölgelerinin yere düşmediği, yine bir üstattan bildiğimiz, öğrendiğimiz üzere, her türlü

* *Avatar*: Tanrı Vişnu'nun dünyaya onuncu gelişinde alacağı ad... Eski Hint inançlarına göre Güneş ve Akıl Tanrısı Vişnu, her düzensizlik döneminde insanları ve Tanrıları kurtarmak için dokuz kez dünyaya inmiştir. Her seferinde başka bir kılık ../.

zorluğun, tezatın (dünya) üstesinden geldikleri dile getirilir. Oysa biz ölümlüler, ancak belirli bir *ilerleme* kaydedersek, *aydınlanırsak*, bir yardımcıya (ötekine) ihtiyaç duymaksızın çekim alanı yaratma imkânına sahibiz.

*Yol*da olduğumuz müddetçe, en derin acılara tahammül etmesini öğrenmeliyiz; bu saadetlerin en yücesine ulaşmanın ön koşuludur. Tezat içinde kalmanın anlamı şudur: Büyük olmaya ne kadar hazırsak, o kadar büyük oluruz; tıpkı küçük olmaya ne kadar hazırsak, o kadar küçük olacağımız gibi...

Acıyı dindirmenin bir başka anlamı olduğunu ve bir başka kaliteyi ifade ettiğini bilmeliyiz; kendi sorumluluklarımız karşısında yürekli (açık) davranmalıyız ve bu bilinçle yolumuza devam etmeliyiz.

Yaratıcı, insana 'kendi yolunu kendin belirle' derken, mükemmel bir fırsat sunmuştur aslında. Bağımsızlığı doya doya tadalım diye bir *ruh* ve *bilinç* sahibi kılmıştır bizi... Yaratıcı, "dünya"yı, biz yaratıcılığımızı kışkırtalım, öğrenelim ve esinlenelim diye yaratmıştır. Buyur etmiştir bizi, hayat nehrinde 'susuzluk'umuzu giderelim, hayatımıza sevinçle çekidüzen verelim diye...

Varsayalım ki, işten çıkarmaların başladığı bir müessesede çalışıyorsun, işten en son ayrılan kesinlikle sen olmalısın.

Eğer işten ilk ben çıkarılacağım kaygısına kapılmışsan, korktuğun başına gelecektir. Buna karşılık, içindeki yaratıcı düzen, seni depresif kılacağına, innovative* hale dönüştürür. Bu durumda, her şeyin mümkün olduğu özel bir zamanda, müesseseye içinde bulunduğu durumdan kurtulması için

./.. ve ad taşımıştır. Vişnu, dünyaya her inişinde bir öncekinden daha az kusurlu ve yetkin bir nitelik taşımaktadır. Ama dokuzuncu ve sonuncu inişinde de tam bir yetkinliğe ulaşamamıştır. Tanrı'nın dünyaya bir kez daha ve tam yetkinlikle geleceğine inanılır. Bu geliş, evrensel oluşmanın sonlarına doğru olacak ve Vişnu bu kez Avatar adını taşıyacaktır. Sanskritçe *avatara* sözcüğü *iniş* anlamındadır. Hindu dininde bu sözcük Vişnu'nun *ruh halinden cisim haline geçmesi* anlamında kullanılmıştır. Kaynak: Orhan Hançerlioğlu, *Dünya İnançları Sözlüğü*, Remzi Kitabevi, 2000, 3. baskı, s. 66 (Ed. n.)

* *innovative*: Yenilik yanlısı; yeni yollar, yeni düşünceler, yöntemler ileri sürmeye eğilimli veya böyle şeylerden hoşlanan. (Ed. n.)

yardım edersin. Her daim beterin beteri vardır ve yine her zaman bu beteri önlemenin bir yolu...

Tasarruf yapılması gerekiyorsa, bu, senin yaratıcı işbirliğinle olsun; ancak sayende tasarruf yapılırken, dikkat et, tasarruf edilen sen olma...

Bu dünyaya, gereksiz biri olduğunu ispatlamaları için gelmedin.

Yapabildiğinin en iyisini yap; özellikle de zor durumlarda ihtiyaç duyulan biri ol, atılgan ve çevik ol, zarar, her nasıl, ne şekilde ve kimden (kendin dahil) gelirse gelsin, hepsini karşılayabileceğini, giderebileceğini, telafi edebileceğini göster.

Innovation, çok yönlü iyileştirme önerileri, özellikle "özel" zamanlarda sorgulanmalı; kaygılara kapılmak yerine, hepsinin yeşermesine müsaade etmek, yardımda bulunmak gerek.

Müessesenin içinde bulunduğu durumdan kurtulması için çaba mı gösteriyorsun, bu, aynı zamanda kendin için de çaba gösterdiğin anlamına gelir; zira müessese sensin. Dünyaya mı yardım ediyorsun, bu, kendine yardım ediyorsun demektir; zira dünya sensin.

Bundan ötürü, kendini içindeki o yüksek ruha teslim et, o tüm sorunların çözümünü biliyor.

Ait olduğun bütünün görünüşünü tanı: Her ne yapıyor olursan ol, hem kendine hem de içinde yer aldığın topluma yapıyorsun demektir. Bu sebeple bir şeyler yap. Yap ki, bir şeyler değişsin.

Eğer niteliklerinin farkına varırsan, eğer karakteristik özelliklerini bilirsen, eğer yığınlara ait düşünceleri çözmeye baş-

larsan, hayatın, bizzat senin tarafından belirlenmiş istikamette, bizzat senin belirlediğin raylar üzerinde akıp gidecektir.

İncil'de şöyle denir:

"Bu yüzden kabuğunuzdan çıkın ve özel biri olarak kendinizi soyutlayın."

Kendimin ve başkalarının hayatlarında ne tür fırsatlarla karşılaştığımızı düşündükçe, içimi büyük bir mutluluk sarıyor. Büyük sanatçılar gördüm, dâhi matematikçiler, dünyanın birçok yüksek mevkiinde politikacılar, görev başında hayatlarını hayır işlerine adamış birçok harika insan gördüm. Bunları istiyorsan, İsa'nın sözlerine bir kez daha kulak ver:

"Sizler, benden fazla mucize gerçekleştireceksiniz."

Varsay ki, bu hakikat, salt sen düşünülerek dile getirildi. Bilinçliliğin sonsuz, hiç bitmeyen gücünü biliyorsan, mucizelerin de sana ait olduğunu bilmen gerekir. Yeri gelecek hayatına dahil olacaklar ve "kişiler, artık senin üzerinden mucizelere tanıklık edecekler."

Budist felsefeye göre hiçbir canlı yaratılmamıştır ve yok olmayacaktır. Bu şu demektir: İnsan kendini, *kendince*, oluşturmaktadır.

Belki, tam da bu noktada biraz düşünce egzersizi yapmakta yarar var. Tavsiye edilen, okunan şey üzerinde biraz düşünelim. Anlatılmak istenen şu: Bizi belirleyen, ne hazır bir örnek, ne de belli bir şablon vardır. Biz dünyayı, yaşadığımız müddetçe, *yaşadığımız şekilde* biçimlendiriyoruz. Hayatta hiçbir şey önceden belirlenmemiştir, bir karara bağlanmamıştır, hiçbir şey verili değildir, her şey açıktır, ona çekidüzen veren bizden başkası değildir. *Yol, yürüdüğümüz sürece oluşur.*

Yola adım adım çekidüzen veren sensin. Bir metre dahi ilerlemek zorunda değilsin, çünkü o zaten burada. Verdiğin irili ufaklı birçok karar senin "rota"nı belirlemekte. Yolunun açık mı olacağı ya da bir çıkmaz sokağa mı gireceğine karar verecek olan, her defasında sensin.

Kendini hiç olmadığın kadar iyi mi hissediyorsun, o halde farkında ol ya da olma, bir armoninin içindesin demektir. Kendini hiç olmadığın kadar kötü mü hissediyorsun, o halde, varoluşsal kazancın olan ruhsal yeteneklerini "çıkar"ların uğruna kullanmıyorsun demektir. Yaratıcılığını devreye sok ve buna *karşı çıkma*ya bir son ver.

İçindeki sese kulak ver, sana belki de "uyanman" için gerekli olan anahtarı elinde tuttuğunu söyleyecek.

Ruhsal yasalara göre kuvvetli olan zayıfı dengeler, bu yüzden kitlelerin fikirlerinden kendini arındırman çok önemli.

Tüm insanlar düşünüyor, ama çoğunluğu negatif düşünüyor. Toplum savaşa, hırsızlığa ve nefrete inanıyor. Çoğu kişi kıskançlık ve hasetle dolu bir yıkıcılık içinde yaşıyor. Tüm bunlar insan bilincine sızıyor. Bu, "kendi ayaklarının üzerinde durabilme" yeteneğine güvenmediğin takdirde, diğerleriyle birlikte sana da nüfuz edecek ve ruhunu zehirleyecektir.

Özellikle kişiselliğin ön planda olduğu şu günlerde, toplumla birlikte yavaş yavaş hareket edilmesi mi, yoksa bireysel girişimlere ağırlık verilmesi mi gerektiği ya da kendi gücüne güvenip uygun gördüğün ritimde ilerlemenin mi daha uygun olacağına karar vermenin tam zamanıdır.

Kitlelerin tarz ve yöntemine karar verenler, onlar gibi hissedip davrananlar, ruhunun yükselmesi ve sevgi dolu bir insan olma yolunda, daha büyük her grupta ortaya çıkan, düşüncesizlik ve asabiyet gibi kavramlarla engellenecektir.

"Kitleler" sokağa, bir şeye *karşı* gösteri yapmak için çıkarlar, oysa sen onlarla yürümek yerine, bu gösteriye sebep olan şeyin oluşmaması, gelişmemesi için çaba göstermelisin.

Bir oluşuma veya bir tutuma *karşı* olanlar, tezat ruhla, tezadın dışında bir şeylerin oluşabileceğine inananlar yanılgı içindedir.

Rekabetten rekabet doğar; ruh bir şeye karşı çıkmışsa, içeriğini yaratır. Ait olduğumuz ruhu ortaya çıkarmak zorundayız.

Karşı olanlar, bütünleşmeyi göremeyecek olan ego'nun gözleriyle bakıyordur.

Karşı olanlar, haklı olduklarını zannedip, birlikteliğe giden yolu uzun zaman aramak zorunda kalacaklardır.

Karşı olanlar, diğer karşı olanları da kendisine "çekecektir". Ortak bir fikre "varılmıştır" ve "kurbanlar" bir suçlu aramaktadır.

Diğerleri azınlıkta da olsa, suçsuzluklarını ispat etmekten daha iyi yapabilecek bir şeyleri olmayacak; böylelikle, çoğu zamanlarını karşılıklı suçlamalar ve iftiraları temizlemekle geçirecektir.

O yüzden hayatını kendi ellerinin arasına al. Göreceksin ki, hep olmak istediğin gibi bağımsız, ayakları üstünde durabilen biri olmuşsun. Rakip olma, kurban olma; ama bizi birbirimize bağlayarak birliğe götürecek olan şeyin ('yol'un) bağlayıcı bir unsuru ol.

Kalabalığın arasında kaybolabilirsin; kendini "bulmak" için, ne kadar özel olduğunu fark edebilmek için sükunete ihtiyacın var. Sükunet içinde dolaş. Huzur, sükunet ve uzaklık, zaman zaman herkes için bir mecburiyettir.

Sadece sükunetin ortasında *kendin* olabilirsin; kalabalık bilincini etkiler, doğru adımlar atmana mâni olabilir.

Çoğu kez kitaplarımın ana fikrine ilgi duyanlarla, kurtuluşa götüren ve sorunlardan uzaklaştıran konuları konuşmak üzere, günü birlik gezmelere çıkmışımdır. Özgür doğada –ben doğaya "Tanrı'nın gökyüzü çadırı" demeyi tercih

ediyorum– sohbet ettiğimizde, ruhlarımızı birleştiriyoruz, buluşmak için daha çok "ortak" nokta buluyoruz.

Ruhunu çözümlere yöneltmek, negatif saplantılar ve yersiz düşünce kalıplarından kurtulup bunu hayata geçirmektir. Sorunlar hakkında konuşmak, başka bir deyişle onları belirli bir kalıba dökmek, bir tür açığa çıkarma girişimidir.

Herkes birbirinden farklıdır; seni sen yapan ve dünya tarafından bir "lütuf" ya da "armağan" gibi algılanan şey, işte bu farklılıktır.

Bu "sır dolu hayatın" anlamı, kişiliğin yenilenmesinde yatar. Bununla kastedilen, daha çok sorumlulukla pekişmiş, giderek gelişen bir bilinçlenmenin ortasındaki gezintidir. Söz konusu sorumluluk, *evimizi* yoluna koyma yahut yeni bir "ev" yapmada bize yardımcı olur...

"Taze gün"* kavramı, uzak bir takvimi değil, bilakis belirli bir ilerlemenin kaydedildiği bilinçli olma halini betimler. Senin için öngörülen "taze gün" de, uzak bir takvimin sayfalarına ait değildir; bilinçli olma halini betimler, hem de *bugün* ve *şimdi* bilinçli olma halini...

Bu periyodik olarak gerçekleşir; o senin "gelişme" sürecini belirleyen bir yoldur ve Nirvana'ya (gökyüzüne) kadar uzanır.

Bu bizim hedefimiz olmalı. Örnek kişiliğimiz ve bilgeliğimizle başkalarının yaşam kalitelerini yükseltmek, varoluşu bir soruna değil, saadete dönüştürmek ve hayatı 'yaşanılası' bir hale getirmek elimizde.

Başkalarına yardım etmek, aslında kendine yardım etmek demektir. Başkalarına yardım edenler, uyuşukluktan kurtulur, "dirilir", daha iyi şeyler yapmak, üretebilmek için 'hareket alanı' kazanır. Dışarıdan (toplumdan, yığınlardan) gelecek kimi zararları önlemek için çaba harcarsak, hayatımız kuşkusuz bir anlam kazanacaktır. İçimize huzur ve barış ege-

* "Erken dönem", "ilk gün", "gençlik zamanı" demek de mümkün... (Ed.n.)

men olacaktır. Yinelemekte yarar var: Biz dünya için ne yaparsak, o da bizim için onu yapar.

Bu, 'karma'* yasasıdır; bu, neden-sonuç yasasıdır; ve şöyle der: "Ver, ver ki sen de alasın." Eylediğin şey (kullandığın şey) ne kadar büyük ve dinamik olursa, yankısı da (reaksiyonu da) o kadar çok ve dinamik olur. *Bütün için yaptığın her şey, bir anlamda kendin için yaptığın şeydir.*

Yasa, her türlü değerlendirmeye açıktır; senin hakkında hüküm vermez, bir yargıda bulunmaz; sen ne kadar *verirsen*, misliyle *alırsın*, o kadar.

Diyelim ki, bir oyuna başladın, neden-sonuç yasasına göre, oynadığın oyunun *bedeli* ne ise, o bedeli öder. İyi'nin ya da kötü'nün seni bulması, tamamen senle ilgilidir; *senden çıkan tekrar sana geri döner.* Hak ettiğin "ödül" (bedel), senden çıkar, sana aittir; dönüp dolaşır ve bir şekilde sana uzanan yolu bulur. "Ödül", ki biz buna insanlık diyoruz, senin benim sayemde oyuna dahil edildi. Her insan layığını bulur. Kişiden kişiye değişse de, ruhsal yasalara uymamak, onu inkâr etmek, uzun vadede türlü sorunlara yol açar; başka bir deyişle *hak ettiğimiz* şeylere ya geç kavuşmamıza ya da asla kavuşamamamıza sebep olur.

Merhamet, şu sıralar sık sık kullanılan, "ilerleme" kaydetmemiz için "talep etmek" hakkı doğuran şeydir. Paranı yatırdığın banka, o paranın hem güvenliğinden sorumludur, hem de belirli bir oranda değer kazanmasını sağlamakla yükümlüdür. Karma yasası da buna benzer: Senin gönderdiğin, sana misliyle geri döner. Adil olan budur. Keşke herkes etki-tepki prensibinden yola çıkarak hareket edebilse. İşte o zaman yeryüzü cennetten farksız olurdu.

* ***karma***: Terim, Doğu'da şu dört anlamda kullanılır: 1.) Bedensel hareket, söz gibi fiziksel ve imaj, düşünce, niyet gibi zihinsel bir hareket (neden); 2.) Fiziksel veya zihinsel bir hareketin sonucu (sonuç); 3.) Bireyin şimdiki ve geçmiş yaşamdaki hareketlerinin sonuçlarının toplamı (nedenler toplamı olarak oluşan mukadderat); Manevi âlemin nedensellik kuralı (yasa). Kaynak: Alparslan Salt, Cem Çobanlı, *Dharma Ansiklopedi*, Dharma Yayınları, 2001, s. 194 (Ed. n.)

. Sadece bu bile, yani –sözcüğün gerçek mânâsıyla söylemek gerekirse- *dayanışma* içinde olmak bile, yeterli bir sebep olabilir, düşünmek ve barış içinde bütüne giden yolu bulmak için...

Uyanan bilincinin gücü, burada örnek gösterilen çoğunluğun tersine daha mantıklı hareket etmene yardımcı olacaktır. Sen hedeflerine, başkalarına ve dünyaya zarar vermeden cesaretle ulaşabilecek durumdasın.

Yanlışlık, yalan, entrika ve insanlığa dair diğer çirkinlikler, ruhsal zaafı olanları, yanlış düşünme alışkanlığına sahipleri ne berbat hallere düşürebileceğinin bariz bir göstergesidir.

Sen, güce uzanan yoldasın, çünkü "bilinçli idrak" (yaptığının farkında olmak) izlediğin "yoldaki" kalitenin derecesini gösterir. İdrak kabiliyetin, dünyayı ve yaşamını 'şekillendirme' imkânı verir.

Atacağın ilk adım, yüksek manevi "standartlara" ulaşmak olmalı. Ki bu en anlamlı olandır.

Sen kendini yeniden konumlandırdıkça, dünyada belirli değişiklikler olur. Zira bir bütünün parçasının; *sen* değişirsen *bütün* de değişir.

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYİ DENE:

- Yaratıcının kuklalara ihtiyacı olduğuna inanıyor musun?
- Tasarruf yapılması gerekiyorsa, bu, senin yaratıcı işbirliğinle olsun; ancak sayende tasarruf yapılırken, dikkat et, tasarruf edilen sen olma...
- Dünyaya, toplumsal gelişime kayda değer katkılarda bulunmak üzere geldiğini unutma...
- Kendi yolundan git; ancak o yol, yürümeye başladığında var olur...
- Kitlelerle dayanışma içinde olma, her şeye bir çözüm üreten içindeki yüksek ruhtan esinlen (ilham al).
- Eğer kitlesel düşünceden kurtulmayı başarırsan, hayatın, bizzat senin tarafından belirlenen raylar üzerinde akıp gider.
- Bir 'aziz' ile günahkâr arasındaki fark, azizin anladığı, günahkârın ise anlamadığıdır.
- "Ülkenin, toplumun senin için ne yapabileceğini sorma; sen onlar için ne yapabilirsin onu sor." (J. F. Kennedy)
- Bulduğun "çözüm"ler kendiliğinden "dünya"nın da çözümü olduğu için, kendi "kapı"nı tıklatmaktan çekinme!

SENİN HAKİKATİN NEDİR?

Ego küçüldükçe, ulaşacağın bilinç düzeyi büyür.

Hakikat, bütün demektir; sen bu bütünün bir *parça*sını "el"inde tutuyorsun.

Kozmik bilinç, aydınlanma, kurtuluş, bilinçlenmek, "sınırlar"ı aşmak, bunların hepsi düşünce sistemini hayata geçirmeye *başladığın* andan itibaren devreye girecek olan durumların ifadeleridir.

Bunun eski dünya tasarımına "sızmasına" izin verirsen, sahip olduğun hakikatin, sınırsız ve ölçüsüz bir umman olduğunu görürsün: Öyle bir umman ki, bilgelik ve sevgi ile dolu; ebedi ve ezeli; ve tamamen bağımsız, tahayyül ettiğin yaşam ve ölüm kavramlarından...

Eğer buna inanmak istemiyorsan, sebebi, egonun koyduğu sınırlardır. Zira, eski inanç şablonlarına hapis olmuş vaziyettesin. Bugüne değin 'entelektüel' kesimin dahi gözünden kaçan şeyi tasavvur etmekte zorlanman, son derece doğal bir durumdur.

Ortodoks düşünce sistemi, kendisini, şeylerin (nesnelerin) tezatlıklarıyla, ters bakışımıyla, zaman ve mekânla sınırlar. "Bir sonraki"ne, dış görünüşe odaklanmıştır, bir açıdan,

hep aynı açıdan, "öteki" açıyı dikkate almadan, *seni* ve *dünyanı* tanımlamaya, anlamlandırmaya çalışır.

İkili düşünce sistemi, tanımlanabilir evren içerisinde her şeyin birbirinden ayrılabileceğini ve dolayısıyla da senin için daha *az* anlam taşıdığını anlatır. Bu küçük yanılgıyı "çözersen", senin için birçok şey değişecektir.

Bütünsel dünya tasarımında kendi "yerini" ararken, ilerleyen zamanda kendiliğinden, bütünle nasıl özdeşleştiğini göreceksin. Eğer sana ayrılmış yere geri dönmek istiyorsan, bazı şeyleri yapmanın zamanı gelmiş demektir. Kendini güvenle aç, göreceksin ki, gerçekleşmesini arzuladığın tüm mucizeler bir bir hayata geçecek.

Çoğunlukla yanlış tarif edilen (anlaşılan) "yeniden diriliş" kavramı, kuşkusuz yenilenmiş bedensel bütünlükle (sağlamlıkla) eş tutulamaz. Yeniden dirilmek, ruhsal bir oluşumdur. Yeniden bilinç sahibi olmak ise, seni bekleyen yanılgı / yanılsama ve acılardan kurtulmak demektir.

Bunu kafanda şöyle canlandırabilirsin; diriliş, ruhsal mânâda yatay konumdan dikey konuma (haç sembolünde olduğu gibi) geçmek demektir. Dirilişi, uzak gelecekte gerçekleşecek mistik bir oluşum olarak görmemek lazım; diriliş, *şimdi* ve *burada* gerçekleşir, yani sen bu satırları okurken, okudukların üzerinde düşünürken gerçekleşir. Başka bir deyişle, her şey kafanda olup biter.

Okudukça "kurtuluş" gerçekleşecek, "çözülme" başlayacaktır; "tutukluluk" halinin ne zaman sona ereceği sana bağlıdır. Ya okumaya devam edersin ya da içeriğini sıkıcı bulduğun için okumayı yarıda kesersin; karar tamamen senin elinde...

"Kurtuluş" sana ne ifade ediyor olursa olsun, içsel bütünlük ve nihai tamamlanmış birlik adına, hedefine daha da yaklaşmak için "adım" atacak kişi, yine sensin. Ortodoks teoloji, çarkına "çomak" soksa da, sen kendi kendinin kurtarıcısısın. Sen kendini kurtarmaya çalıştıkça Tanrı da yanında olacaktır.

Zaman ve mekânı aşmak demek, bu dünyaya ait rüyanın (illüzyonun) üstesinden gelmen, hayata ve ölüme ilişkin dogmatik düşünceleri gözden geçirip, düzeltip, *uyanman* demektir.

Ölümü, rüyanın sonu olarak görmeye çalış, o zaman tüm kötülükler dikenlerini kaybeder.

Bu dünyada olmak, sana rüya görme ve uyanmama olasılığı tanır; ama uyanma ve sonsuz hayata dahil olma imkânı da sunar.

Uyanmanın, sadece kötü bir rüyanın sonu olduğunu anlamalısın.

Eğer "ölürsen" (anlatılmak istenen: ruhsal yaşamda uyanırsan), eski olan ve hiçbir yere gitmeyen uzun yol sona erer. Kendini yeni bir konumda bulursun, her şey farklıdır, kâbus olarak nitelediğin şeylerden...

"Yeniden bilinç sahibi olmak", yaşarken "tesadüflerin" içinde ve arkasında yer alan rejinin farkına varmanla başlar. Şimdiye kadar karşına çıkanlar, dünyadaki her şeyin karşılığı olan, hayatın tecellisidir. Hiçbir şey tesadüfen oluşmamıştır, her şey senin için hazırlanmış olan planda öngörülmüştür, aynen şimdi olduğu gibi.

Sana aktarılmış "gelecekte", "atalarına" inanarak ölmek zorunda olduğun fikrinden vazgeçersen, yaşadığın süreci atlatabilirsin. Dünyevi yaşantının sonunda açıkça meydana gelen bir geçiştir o, bir başka dünyada gerçekleşen yeni bir başlangıçtır.

Arzu ediyorsan, önce egoyu rasyonel aklınla karşılaştır. Ego tezatların dünyasında yaşar, madalyonun öteki yüzü hakkında hiçbir bilgiye sahip değildir, sadece kendisini tanır ve başka her şey, kapasitesinin üzerine çıktığı için, ona uzaktır.

Egoist, kişisel düşünce sisteminden altrüist*, evrensel düşünce sistemine geçmek demek, dünyevi olanı, duyuüstü

* ***altrüizm*** *(özgecilik):* Hiçbir çıkar gözetmeksizin başkalarına yararlı olma... Auguste Comte tarafından *bencilik* ve *bencillik* kavramına karşı ileri sürülmüştür. (Ed. n.)

olanın bir "parçası" olarak algılamak ve ikisini de entelektüel bir "şapka" altında toplamaktır.

Eğer egonla yeniden düzenlenmiş kişiliğin "birlik" içinde olmayı başarırsa, izleyeceğin yolu oluşturursa, hedefine varmış sayılırsın.

Egon burada, dünyayı simgeliyor. Her ne kadar kutuplaşma, iki ayrı çekim alanı gibi görünse de, aslında aynı şeyi ifade eder.

Ne zaman egon, her şeyi zıt görmeye başlar, o zaman ona anlat, dünyayı örnek ver: Her kutup bir çekim alanı yaratır, ama iki çekim alanı da aynı işlevi görür ve birbirini tamamlar.

Belki böylelikle, bu "köprü" sayesinde, *sonsuz* olanla *sonlu* olanın aslında bir bütün olduğu daha iyi anlaşılır. Herkes durduğu yerden baktığı için bütünü değil, bir parçayı görmektedir.

"İlerleme"ye ilişkin kaygı varlığını –ki kendini ölümden önce, atanmadan önce, sabahtan önce, bilinmeyenden önce belli eder–, egonun sözcüsü olarak açığa vurur.

Dünyanın, çok daha büyük bir 'bütün'ün küçük bir parçası olduğuna ilişkin düşünce, sürekli tazelenmeli. Seni tehdit eden, düşüncelerine sıkı sıkıya tutunan şey, tipik egoistçe bir tutum, statükoyu korumaya ilişkin bir mücadele örneğidir. Üstelik bunun senin 'ev'inde olması daha ilginçtir.

Cennet burasıdır, başka bir mekân yoktur.

Cennet şimdidir, başka bir zaman yoktur.

"Cennetten gelmek" ya da "Tanrı'ya gitmek", non-düalizmin bilinç halidir. Bu dünyanın ötesine ulaşmakla ilişkilidir. Ego için mantıklı olan inanç şudur; bir yok olmayla kendini bağlamıştır, bu da tüm kaygılarının temel sebebidir.

Cennet, herhangi bir yerdeki mekân değildir; bilakis cennet, non-düalizm'in ta kendidir, geldiğin ve geri döneceğin yerdir.

"Cennette" asla hiç *olamazsın, kesinlikle daha fazlasısın, bir zamanlar olduğundan, buradan gitmeden önce.*

Kulislerin arkasındaki kozmik "kıkırdamayı" duyduğunda, yaşadıkların, bir komedinin ara nağmesi olacaktır. Hayat bir dramdan ziyade güldürüdür. İstediğini "sahne"ye koymak elinde, her ne arzuluyorsan, günler senin damağına uygun olanı, takdir edeceklerini sunar. Hayatının orta yerinden, o güne kadar kaçırdığın mutluluklar, değerlendiremediğin fırsatlar seni bekler. Yaşamı bir bütün olarak görebilirsen, şunu fark etmemen mümkün değil: *Her şey bir eğlenceden ibaret, ama ne yazık ki, bir tek sen bu eğlenceden mahrum kalmış durumdasın.*

Eğer benmerkezci düşünceden yanaysan, şu bilgelik kitabındaki kışkırtıcı satırlara bir kulak ver:

"Korkma, son günlerine kadar senin yanında olacağım."

Bu sözler kesinlikle, süslü sözler değildir; bu, korkuyla ancak yanlış olana güç vereceğini ve böylelikle, daha iyi bir yaşam kalitesine erişemeyeceğini anlatmak içindir.

Korku daima, karşılaşacağın şeylerin çok yönlülüğünü daraltacaktır. Eğer ruhunda korku varsa, hayat yolunda güvenle yürüyene oranla daha az mutlu olursun.

Dünyan daima küçük kalacaktır, korkularına sıkı sıkıya sarıldığın müddetçe; korkuların sana daracık bir alanda daha güvende olduğunu söylemekten başka bir şey sunamaz.

Ruhsal olana direndiğin sürece, kişisel düzlemde tatmin aramak zorunda kalacaksın.

Ya da ruhsal mânâda ilerlemek istemediğin sürece, içinde bulamadığını dışında bulmak zorundasın.

Her ne şekilde olursa olsun, ararsan bulursun. Dışında sahteliği, içinde orijinali...

Birey olmak demek, belirli bir bölümle ilgilenip, bunun bütün olduğu yanılgısına düşmek demektir. Belirgin bir şekilde senden ayrılmış olsa da, salt kendinle ilgilenmen, başka hiçbir şeyin umurunda olmaması demektir.

Bir birey olarak çoğu zaman, hayatın önemli anlarında yetersiz kaldığın hissine kapılıyor olman gerek. İçsel olarak hissediyor olmalısın, rasyonel aklınla kendine duvarlar ördüğünü, kendini bir şekilde izole ettiğini... Kurtuluş, kişisel olanla kişiüstü olanın ayrılamayacağını, bunun sadece senin fikirlerinde ve inanışında ayrı olduğunu idrak ettiğinde başlar!

Bu yüzyılın başında söylemişti psikanalist **Sigmund Freud**:

"İnsan olmanın anlamı ben'in gelişmesinde yatar."

Bu ifadeden anlaşılacağı üzere, insanoğlunun bilinçlenmesinde epey yol kat edilmiştir. Ancak çok zaman geçmesine rağmen artık aynı fikirde değiliz. Günümüz felsefesinde şöyle bir anlayış hâkimdir: *Sadece ben'in aşılması, görev ve ödünlerle büyük tecrübeler edindirebilir.*

Ödüne ilişkin düşünce tarzın, sana, ödün ve olması istenen büyük şeyler hakkında bir üstünlük kazandırır.

Sen sen *olmadığın müddetçe, Tanrı sana yardım edemez.*

Aynı konu üzerine **Johann Wolfgang von Goethe** şöyle söylemiştir:

"Yeryüzü çocuklarının en büyük mutluluğu kişiliklerinin olmasıdır."

Yolumuzun ne olması gerektiği, bu mesajda açıkça belirtilmiştir. Eğer kişiliği, bilinçle, aydınlatılmış karakter ve karizmayla eşdeğer tutarsak, o zaman yolumuzun bizi nereye götürdüğü konusunda hemfikir oluruz.

Başarısız olanlar, kendine güvenmeyenler, bu başarısızlığı ve güvensizliği genellikle yetişme koşullarına, dış etkenlere bağlarlar. Nasıl bir çocukluk geçirirsen geçir, eğer sen kendini 'yeterince iyi' olarak görmüyorsan, yetişme koşulları ya da dış etkenler, şimdiki halinin gerekçesi sayılamaz. Hislerin, ki çoğu zaman aşağılık kompleksi olarak adlandırılmıştır, özel bir bakış açısıyla temellendirilmiştir.

Günümüz insanı, türlü korku ve kaygıyla tutuşmakta, ne yazık ki yeteneklerinin pek azını kullanmayı becerebilmekte. Kapıları sıkı sıkıya kapalı, üstelik kilitli. Açılması çok kolay olan manevi bir hapishanede gönüllü olarak yaşıyorlar. Oysa bu kapıları bir açmaya çalışsalar!..

Haklı olarak, kendi seçimleri olan "tek yönlülük" yüzünden, bütün karşısında yetersiz kaldıklarını hissediyorlar.

Ne kadar da yaygınlık kazanmış vaziyette, kudretten yoksun olma (bilinç kaybı), kurban olma zihniyeti... Eğer sen kendini ilkin bir kurban olarak tanımlar, hiçbir şeye tepki göstermezsen, bağımsız bilincinin geliştirdiği düşüncenin bizzat kendi, bu kurban olmanı sağlayan düşüncenin oluştuğu "alan"a saldırır; böylelikle kendini tanımana ve kalıplaşmış inanışları aşmana vesile olur.

Her benmerkezci düşünce, *küçük ben*'in darlığına bağlanmalıdır. Bunu hayata geçirenleri sınırlar, her gün ve her defasında. Bu darlığı sınırlamak demek, daha geniş kapsamlı, vizyonsuz bir öz–benlik ve bununla birlikte bir dünya tasarımı bulmak ve en nihayetinde bunu her şeye sahip Bir'le birlikte özdeşleştirerek tanımak demektir.

Korku duyan, kaygıya kapılan kişi, manevi bir kabuk örerek, kendini izole ederek tuzağa düşer. Korkan, kaygı duyan kişi, her şeyin (kendisinin de) bir başkasından koptuğu yanılgısı içindedir.

Bu ayrılık inanışından kurtul, çünkü sen sadece inancında yalnızsın; hakikatteyse bir bütün içindesin; ve bu seni kurtarabilir.

Kişisel olanı daha az ciddiye almaya başladığında, evrensel olan onun yerini dolduracak ve her şey daha iyiye gidecektir.

Açıklama:

Yağmur damlası, geldiği (aktığı) gökyüzünde bir'dir; düşüş anında çokluğu temsil eder, okyanusa ulaştığında ise tekrar bir'e döner; böylece bir kez daha bütündür.

Çokluk birlikten gelir. O sadece birliğe ilişkin anılarını unuttu, ait olduğu yeri bir anlığına yitirdi. Onun bulunduğu gökyüzünde çokluk, sadece bir dedikodu. Bir yabancının kışkırtması üzerine binlerce mil sürükleneceği bir "yolculuğa" koyulur. Yolu (akması), mekânın ve zamanın ara nağmesidir, sonsuzlukta başladı ve orada sona erdi. Bu örneklemede yağmur damlası (ki gökyüzüne aittir) ile okyanusu aynı şeyler olarak algılamalısın.

Yağmur damlası yolculuğa çıktığında, buluttaki o eski hacmi yoktur artık. O bir damladır ve okyanusa düştüğü zaman varlığını kaybedip, öleceğine inanır. Gerçekte ise, sınırları kalkmıştır, moleküler ve atomik bazda varlığını sürdürmeye devam etmektedir. Serbest düşüşte olduğu sürece, korku ona eşlik edecektir. Kendisini ne beklediğini bilmemektedir, çünkü üzerine düştüğü okyanus anlayış kapasitesini aşmaktadır. Şimdilik o hâlâ bir damladır... Hedefine ulaştığında, hem damla hem de okyanus olacaktır. Parça kendini bü-

tünün bir açısı olarak tanımlar, her zaman bir arada olmasalar da, açı ile bütün bir olduğunu bilir. Sen gökyüzüsün, sen damla ve okyanussun.

Sen bütünden geliyorsun, insan oldun ve yuvana geri dönebilmek için kurtuluş yolunda ilerlemeye devam ediyorsun.

Bu mantıkla ilgini hangi tarafa yönlendireceğini bil, sonu olan ve olmayan, ikisi aynı anda olacak şekilde, kendini bir açı ve bütün olarak gör. Korkmaktan vazgeçtiğin takdirde, kendine, daha büyüğe doğru giden yolu açacaksın: Sevginin okyanusuna, kendine, aslında "gökyüzünde"ki gerçek kimliğine kavuşacaksın.

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYİ DENE:

- Kendini sürekli aşağılanmış hissetmenin sebebini anne ve babanda arama; aksi takdirde bir ömür boyu 'kurban' olarak kalırsın. Eğer kendindeki hakiki 'değer'in ('nimet'in) bilincinde değilsen, aşağılık kompleksi içinde olman kadar doğal başka bir şey olamaz. Bu kompleks, elbette ki, seni "aydınlık"ta tutmayacak.
- Egonun sana daha fazla sınırlar çizmesine izin verme.
- Egonun bugüne değin yaptığı tek şey, bilmek zorunda olduklarını dikte etmekten başka bir şey değil.
- Diriliş, yüksek bilincine getirilen sınırlamalardan başka bir şey değildir.
- Diriliş, uzun vadede mistik bir oluşum değildir, şimdi ve burada gerçekleşir – *şu anda gerçekleşir.*
- Kaygıların egondan besleniyor. Üzerindeki egemenliğini kaybedeceğine inanıyor. Bir anımsa, hiç kontrolden çıktığın, divane olduğun dönemler olmadı mı?
- Aşağılık kompleksi, aslında şu mantıktan türer: Parça denilen şey, bütünün yalnızca belli bir bölümünü temsil etme yeteneğine sahip.
- En büyük talihin, kişiliğindir (bilincindir).
- Yüksek ben'in (öz'ün) tüm ruhlarla özdeştir.
- Evrensel olan, kişisel olan, senin hakiki doğandır. Sen özelin içindeki genelsin...
- Eğer bütün olduğuna, o bütünün senin gibi birçok parçadan oluştuğuna inanırsan, içini semavi bir huzur kaplayacaktır. Burada bahsedilen 'birçok', senin ne olduğunla ilgilidir.

Not: Bu bölümü bir kez daha oku.

SANA DAİR BİR HİKÂYE

Tahrip edilebilen şey hakiki değildir,
hakiki olan bir şey, tahrip edilemez.

İnsanlar için her şeyin başlangıcı bulanık ve sislidir. Günlük hayatta konuştuğumuz ve bildiğimiz şeyler, hiçbir şekilde gerçeklerle örtüşmez, olsa olsa gerçeğin resmi olabilir. Gördüğümüzse gerçeğin sadece yüzeysel kısmıdır, ama istersen, pek yakında, "olayların" (şeylerin) kalbine de bir göz atabilirsin.

Hakikatin ne ve nasıl olduğuna dair birçok felsefi kuram üretebiliriz, yeter ki hakikati daha fazla "burada ve şimdi"de, yani mekân ve zamanda aramaya devam etmeyelim.

Hakikaten ne olduğun, bu dünyaya bağlı bir şey değildir, sadece bu dünyaya gelmiştir.

Geçmişte insanlar, dünyevi şeylerin nasıl yaratıldığına kafa yormuş, gözlerini aydınlanmış dünyaya çevirmişler. Eğer dünyanın kendisiyle içindekiler sadece bir yansımaysa, o zaman dünya bizim için, sonsuzlukta arayacağımız yerde, bugün ve içinde aradığımız sürece, bir bilinmeyen olarak kalacaktır.

Yeni Çağ'ın dini, tabiat bilimlerinin bulgularından destek alacaktır. Tabiat bilimleri bu dünyanın ruhsal açılarına yaklaştığı sürece ve bu iki bakış açısının bütünleşmesi gerçekleş-

tiğinde bu zamanın ruhuna uyan bir felsefe, tamamlanmaya doğru giden yolda en çok rağbet gören bulgu olacaktır.

Bilim, "hedefi" felsefi ve dini terimlerle tanımlamaz, onun yerine "içe içe geçmiş dünya formülü" adını verir. Bununla söylenmek istenen, her şeyin çok basit olduğu ve günün birinde tek sözcükle (bir formül ile) açıklanabileceğidir. Ezoterik felsefe ve din, bu "performansı" gösterdiler bile, onların dünya formülü basit ve yalındır: Tanrı!

Objektif düşünebilmek yetenek işidir, yolu da sabırdan geçer. "Dünya" her türlü objektiflikten uzaktır, bu yüzden de hiçbir "mantıklı" düşünce bir açılım getiremez ve gerçeklikten bahsetmek mümkün değildir. Ancak gerçekten yapabileceğimiz bir şey var ki, o da, "dünyayı" beş duyu organımızın dışında keşfetmektir.

Aradığımız şey, bizden çok az uzaktadır, görme, işitme, koklama, tatma ve dokunma duyularımızla fark edebileceğimiz kadar uzakta!

Aradığımız şey, hemen ruhun (kalbin, mizacın, canın) sonundadır, altıncı hissin başladığı yerde öteki dünya, sonsuzluk ve hakikat başlar.

Milyonlarca yıldır içinden kopup geldiğimiz o birçok "ben'i" düşünelim: Şimdiye kadar bu uzun evrimde olanlar, yolumuzu hazırlayacak olanlardır ve yaratıcının "dünyayla" bizden oluşturduğu resmin içinde mozaik taşıdırlar.

Bize bu dünyada verilen yaşam, dünyevi yaşam, daha önce yaşamış olan birçok insan hayatının devamıdır. Şimdi tüm bildiklerini, tecrübelerini yaşamla doldurup, geçmişe ve geleceğe teşekkür mahiyetinde bir bakış atabiliriz.

Biz geçmişle gelecek arasında bir bağız, tüm acıların ve tüm insanların mutluluğunun toplamıyız; çünkü onlar, mutluluk içinde yaşayabilmemiz için çabalamışlardır.

Bilgelik ve tecrübe gibi son derece büyük bir hazinenin emrimize amade olduğunu, onlar sayesinde sonsuza değin *yaralanmadan* yaşayabileceğimizi, onların bizi bir kalkan gibi

koruduğunu idrak ettiğimizde, sorunlar, zorluklar ve sıkıntılar yaşam kalitemizi belirlemeye son verecektir.

Başlangıcı ve sonu olmadığını anlamaya başlayanlarsa, elde etmek ve yapmak zorunda olmak gibi basitliklerden kurtularak daha cesaretli olacaklardır.

"İstemek" duygusu bize cazip gelmemeye başladığında, şimdiye kadar aklımıza taktığımız yüklerden kurtulup, uzun zamandır aradığımız huzura kavuşuruz.

Kişiliğimizi kaplayan alanların dışında da görevlerimiz olabileceğini düşünmeksizin, kendi kendimizle meşgul olduğumuz sürece, bütünlüğümüzü anlamaya yaklaşabilmek dahi mümkün olamaz. Sadece varoluş anlamının üst bakışı bağlantıları açar ve sadece o bize, varoluş ile kastedilen görünümlerin bağlantısını açıklayabilir.

Ne zaman yürüdüğümüz yolda "hakikatleri" illüzyonun örtüsü olmadan öğrenmeye başlarız, işte o zaman, hedefe uzanan yol ve yüksek bilinç aracılığıyla her şeyi *yeni* olarak görürüz.

Sıradan insan kesitler halinde düşünür, buna karşılık sen, yakında, dış dünyayı, bir bütün halinde oluşturabilecek şekilde "deşifre ederek görebileceksin".

Yaratıcılıkla uyumlu olma dışında bir şeyin mümkün olmadığını anladığında, kendi dünyanın şimdiye kadar var olma şekline güleceksin ve bu mutlu bir gülüş, o anın şerefine yakılan bir şarkı olacaktır.

Dünyayı tüm içtenliğinle övmeye başlar, ona güvenirsen, kendini ve dünyayı anlamaya başlarsın. Onunla bütün olmak, huzur içinde olmak demektir.

Yüksek benliğin sana soruyor: Dünyaya değişim sürecinde eşlik ve yardım etmeye hazır mısın?

Rüyandan uyan, bir görevin var, zaman, kendin olmanı bekliyor.

Gittiğin yol, neye inandığına, senin gerçeklerinin ne ve nasıl olduğuna göre şekillenir.

Bu inanış, kendin hakkındaki düşüncelerinle "yaşamını" oluşturan etkendir.

Bu yüzden –bir bütünün parçası olsan da– henüz tamamlanmadığını fark et, böylelikle *tamamlanmış* olacaksın.

Özlemini duyduğun huzur, bu dünyaya ait değildir, taşları çevirir ve atomları bölersen, onu bulmayı nasıl umut edebilirsin ki? Ruhunu, huzur dağıtana doğru çevir, o zaman hedefine daha da yaklaşmış olacaksın. Kalbindeki melodiye kulak ver. Huzurunu güçlendirenlere ilgi göster. Çünkü huzurla bütünleşip, bir olup, kaynaşacağın, sen daha beşikteyken yazılmış vaziyette.

Ancak bir garanti istiyorsan, o vakit dünyadaki tüm kanıtlar boşunadır: Sadece sevgi, inanç ve umut senin yolunu çizmene yardımcı olacaktır.

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYİ DENE:

■ Hakikat hakkında bildiğimiz şey, onun en güzel tasavvuru (resmi) olduğudur.

■ "Dünya", objektif olarak değerlendirilemez.

■ Bilim dünyası, hâlâ teologların ve kimi filozofların uzun süre önce bulduğu "dünya formülü"nü aramakla meşgul.

■ Öte dünya, altıncı hissin başladığı yerdedir. Öte dünya, senin sonsuzluğun demektir, bir başka deyişle senin "hakikat"indir.

■ Sen ki, daha önce yaşamış onca insanın hayatından besleniyorsun; istersen, tüm bu insanların sahip oldukları bilgi ve tecrübeyi elde etme hakkın var. Bu hakkı kullan ki, hayatını 'tamamlamış' halde geçmişe şükredebilesin.

■ Unutma ne sonsun ne de başlangıç... Unutmamalısın, çünkü bu bilgi seni özgür kılacak. Değil mi ki, *var olmak* her zaman *sahip olmak*tan iyidir.

■ Eğer "hakikat"i herhangi bir yanılsamaya kapılmadan yaşayabilirsen, bu, hedefe çoktan ulaştığın anlamına gelir.

■ Gördüğün rüyadan bir an önce uyan – yerine getirmen gereken bir *ödev* var.

■ Bir 'bütün' ne kadar mükemmelse, sen de o kadar mükemmelsin.

■ Kanıt arama, aradıkça kaybedersin; senin yürüdüğün yoldaki en büyük kazanımın sevgi, inanç ve umuttur.

DÜNYANIN GÜZELLİKLERİNİ CİDDİYE AL

Görünen kâinat, mekânın ve zamanın şişirdiği bir balondur.
O sadece içinde senin de rolünün olduğu
bir zamanın görünümüdür.

Herkesin sana bir mesajı var, belki kılı kırk yarabilir, belki de seni sadece bilincinin kenarından yakalayabilir, olasılıkla anlamını hemen çözemeyeceksin; ama unutma etrafındaki her şey birer *elçi*. Hiçbir karşılaşma ve hiçbir oluşum tesadüf değildir, dünyadaki hiçbir şey "öylesine, kendiliğinden olmaz".

Güzellikler içinde, yaşama ait olanları görmek için uğraş. Karşındakinin güzelliğini gör, o kişinin neyi ifade ettiğini öğren, böylelikle hem kendini hem de onu yücelteceksin (gerçek değerinin farkına varacaksın). Onunla "bir"leşecek, böylelikle mesajın senin için ne anlama geldiğini kavrayacaksın.

Tanrıya has gözlerle görmeye çalış "tamamlanma" denen şeyi; dünyanın güzelliklerini ciddiye al; bu, enerjini yükseltir ve yeni oluşumda senin de pay sahibi olmanı sağlar.

Hakikati kavrama biçimindeki değişiklik, evrensel enerjiyi anlamanı kolaylaştırır.

Mantığını güzelliklere yönelt, sevincini güvenle erit, bilinçli olduğun ve yaşamın güzelliklerini tadabildiğin için şükret. Göreceksin ki, sen de bazı "Tanrısal" niteliklere sahipsin ve fark edeceksin ki, O'na fena halde benzemektesin.

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYİ DENE:

- Görmesini bilirsen, her şeyde senin için bir mesajın var olduğunu anlarsın.
- Hakikat olarak algıladığın her şey, biçimden ibarettir, bir oyundur; ancak görünen dünyanın bir parçasıdır. Varoluşun sana sunduğu çok yönlülük için sevinmelisin; ancak yine de üzerinde düşün, sakın ola bu çok yönlülüğün (çeşitliliğin) birlikten geldiği ve bir tek orada (bütünde) sonsuz saadetin mümkün olduğunu unutma.
- Dünyanın güzelliklerini ciddiye al; bu, enerjini yükseltir ve yeni oluşumda senin de pay sahibi olmanı sağlar.

ÖZÜNE ULAŞMAYA ÇALIŞAN 'BEN'

Ötekini sevmeyi beceremeyen,
kendini sever ve egoist olur.

Sürekli sorunlarla boğuşuyorsan, bu sorunlar, egoistçe tutumların yüzünden "dünya"na girmişlerdir. Yaşadıkların, her zaman, talep ettiğin hayata bir cevaptır. Eğer kendine ve "değer"lerine inanmazsan, her türlü korku, tecavüz (istila, saldırı) ve depresyon bir gölge gibi peşine takılır.

Bir olamama durumu, egona dair bir "örnek"tir, saldırır, çünkü yeterli olmadığını düşünür, saygınlık kazanabilmek için gönülsüz, yapmaktan haz almadığı davranışlar sergiler. Böylece saldırgan korku hali içinde, sınırlı bir bakış açısıyla hareket eder. Bu hareketler, onu gerçekten ileriye götürebilecek bir hamleden ziyade, korkularından kurtulmaya yönelik bir adımdır.

Hepimiz egoistçe davranırız, ancak belirli sınırlara riayet edersek huzur (barış) içinde yaşayabiliriz; kendi "yol"umuzu bulabiliriz.

Egon, sınırlanmış düşüncelerinin *parça parça* (karmakarışık) oluşundan beslenir. İçeriğini realite olarak algılar – bu, yaşamın boyunca etkilerini göreceğin küçük bir dikkatsizliktir.

Bu, rüya gibidir: Sana –kırık bir ayna gibi– gerçeğe tekabül etmeyen bir açı parçasını gösterir.

Ancak uyandığında, gördüğünün rüya olduğunu anlarsın. Rüya gördüğünde, öteki dünyaya ilişkin hiçbir şey öğrenemezsin, hakikatin ötesindedir.

Bu anlamda egon seni kendi dünyasında tutar ve dar, korku dolu, benmerkezci var olma tarzına yönlendirir. Bunu, senden ayrıştırılmış, tek başına duran bir şey ya da elinin tersiyle itilmesi gereken bir şey olarak algılama; bunu sen yaptın, tekrar geri almak da senin elinde.

Egon senin düşüncelerinden oluşmuştur, bundan da düşüncelerinin, sana daima sorun yaratabileceği anlaşılmalıdır.

Senin kişisel realiten, senin kişisel yapın, "dünyaya" bakış tarzını belirler, işte bu da benmerkezci düşüncedir.

Kendini egonla ne kadar bütün hissedersen, o kadar "şahsi birleşme" içinde kalırsın.

Bir taraftan egonla aranda bir özdeşleşme başlar, öte yandan da farklı ve yüksek bir seviyede sınırlı anlayışın dışında pek çok şeyin "var" olduğunu bilirsin.

Büyümek istiyorsun, ama "bir şey" seni tutsak almış.

"Hepsi bu mu?" diye her sorduğunda, sürekli hayatın anlamını aradığında, hatta anlamına dair kuşkular duyduğunda, yüksek ben'in sana şunu söylemek ister:

Eski kalıplardan kurtul, sen özgür olmak için doğdun.

Birlik içinde herkesle yüzleşmediğin sürece, egoistçe düşünerek kendine muhalefet edeceksin. Sen ego değilsin, ama onu düşüncelerinde oluşturdun. Bu düşünce tarzı da senin dünyan oldu.

Senin dünyan, senden önceki birçok insanın inandığı değerlerle fikirlerin toplamına eklediklerinden oluşuyor.

İçinde yaşadığın toplum, seni istediği gibi şekillendirmek için her şeyi yaptı; neredeyse bildiğin her şey, aslında başkalarının sana aktardığı fikirlerden oluşuyor. Kurtuluşa giden yolu bulduğunda, artık kendine, *ne* ve *kim* olduğunu ya da *ne olman* ve *ne yapman* gerektiğini söylettirmeyeceksin.

Muhtemelen bütün bunların kendi fikrin olduğu kanısındasın, ama burada yanılıyorsun. Sen şimdiye kadar dünya tarihinin aynasında sadece kendi varlığını aradın ve aynada sırf kendini buldun.

Bulduğun şey hakikat değil; bulduğun, hakikatin dünyaya yansımasıdır ve bu hiçbir şekilde hakikatle özdeş değildir. Bulduğun her şey hâlâ "hakikatin ötesinde", ama yine de bu senin hakikatin.

Böyle olduğuna inandırmaya çalıştılar seni, aramaya koyulmayıp "ötekini" görmediğin sürece buna inanmaya devam edeceksin.

Ama imkânlarını görmeye ve kendini tanımaya başladığın zaman, kendi ayaklarının üzerinde duracak ve kendi yoluna gideceksin.

Uyanış, zaman içinde gerçekleşen, ancak zamanın ötesinde biten bir süreçtir. Sana zaman verildi, sen bu zamanın efendisisin. Ne var ki, senin hedefin tüm zamanların ötesine geçmek. Her ne kadar senin doğanda bir başlangıç ve bir son olmasa da...

Kendini ve gerçek tabiatını tanımayı kafana koymuşsun. Bilincinin tan vaktinde içsel bir şekil belirir; yükselen bir vizyon, ki bu sensindir. Bu vizyonu takip edersen, içsel yönlendirmeyi takip etmiş olursun, o da seni hedefine götürür.

Mantık zemininde özünü aramaya devam ettiğin sürece, kendi kendini sorgulamak zorundasın.

Bir şey seni daha fazlası için zorluyor, bunun ne olduğunu soruyorsun kendine. Ancak bulduğun şey hep bir fikir; hep hakikate ait bir parça, ama asla bütün değil.

Toplumda zaman zaman dünyanın *bildiğine* dair bir şeyler duyabilirsin. Ne zaman sorularla bir yere varamadığını görürsün, işte o zaman içe yönelen bir yolculuk başlar. İşte bu uyanışa giden yoldur!

Ha-ki-kat, etki edendir; büyük olasılıkla sen hakikatin öte yakasındasın, yani bir etkisinin görülmediği yakada... Sen

hâlâ *etkilenensin, yaratıcı yerine yaratılansın*! Bu anlamda "*Tanrı senin içindedir, ama sen onun içinde değilsin.*" sözünü daha iyi idrak edeceksin.

"İç"inin derinlerinde yaratıcılığa ilişkin bir şeylerin olduğunu fark etmiş olmalısın. Artık biliyorsun ki, bugüne değin sana söylenen, senin yeteneklerinin çok az bir kısmı. Çok yakında, içsel bilincin sana yol gösterecek... Dünyanın nasıl işlediği kulağına fısıldanacak...

Toplum, seni çıkar zincirinde bir halka olarak kullanmak ister. Uyanık olmazsan, seni kayalara zincirler, ki bu kayaları bizzat kendi "inşa" etmiştir. *Üstelik seni ezmekle tehdit edecektir.*

Buna izin verdiğin sürece, ne olman ve ne yapman gerektiğini sana dikte edeceklerdir. Bunu *keşfettiğin* zaman, bilinçli bir şekilde kendi yolunda gitmek ve kendin olmaya başlamak için başka bir sebebin daha olacak.

Egoist düşünce, sabit fikirlilik yerine çok yönlülüğü görür. Senin ve sözcüklerin ruhunun iki farklı şey olduğuna inanır. Egoist düşünce, okuduğuna, okuyarak bunları içine sindirdiğine inanır; oysa hakikatte bu sözcükler, içinde, yüksek benliğinle içsel diyaloğu mümkün kılan bir katalizördür. Egoist düşünce, bu dünyanın zıtlıklar üzerine kurulu olduğuna inanır. Bundan ötürü olsa gerek, ona, 'şeylere' (nesnelere) ilişkin daha büyük bir ibare geliştirme imkânı yoktur.

Böyle dar bir açıyla daha geniş bir vizyona sahip olmak ne kadar mümkün olabilir ki? Bu konuya böyle dar bir dünya görüşüyle yaklaşmak, ki bu insanın kendi "kapasitesine" bağlı olan bir şeydir, sınırlarını kaldırmak anlamına gelir. Doğasında sınırlama olan egona, bu "özelliğini" kaldırmasını salık vermek, onun tarafından görev olarak algılanacak ve bu yüzden sürekli kabul edilemez olarak görülecektir.

Ego'nun temel görevi keşke 'pes etmek' olsa, ancak ego hiçbir zaman pes etmez!

Herkes benmerkezci düşüncenin, her şeyin olduğu gibi, bir başlangıcı –bununla bağlantılı olarak da– bir sonu olduğun-

dan emin olmalıdır. Böyle düşündüğü için, bir gün artık var olmayacağından endişe eder. Ebedi yaşamın çocuksu versiyonuna neden sıkı sıkıya sarıldığı da, bu korkuyla açıklanabilir.

Sınırlı görüş imkânı, ebedi yaşam felsefesini "kırmızı çizgi"yle belirleyip, kendi dünya anlayışı içine alır, ancak *tekrar gelmek* ile *devam etmeyi* karıştırır!

Tamamlanmak için "turlar" atan küçük ben değildir, onun yerine üstben*, daha doğrusu "kendi" olarak adlandırılması gereken, yüksek bir BEN, "ana yurdumuza" doğru yol almaktadır.

Zaten birkaç milyon yıldır hapishanede yatan birisi (gelişme hikâyesi), "dışarısı" hakkında bir fikre sahip değildir, unutmuştur. "Geniş, bütün" dediğimiz şey (sembolik olarak) yaşadığı birkaç metre kare alanla sınırlıdır.

Sınırlı düşünce, dışarıda, bir başka şeyin, çok daha büyük bir şeyin olabileceğini anlayamaz.

Sınırlı, benmerkezci bir düşünce, kendisini reenkarnasyon teorisiyle rahatlatmaya çalışır, aksi takdirde *son*dan korkacaktır.

Ruhunun yüksek mertebelerinde kim olduğunu bulabilirsin. Ancak egon, donukluğu ve baskın tutumuyla bu bilincin sende uyanarak yaşamasına engel olmaktadır.

İçinde birçok ego yaşamaktadır. Ataların genetik platformda ve dışında edindikleri tecrübeleri, anlayış parçalarını, kendi dünyalarının bilgilerini de sana aktarmışlardır. Senin içinde, milyonlarca yıl evvel yaşayan kişilerin fragmanla-

* ***üstben***: 1.) Ana baba tarafından empoze edilen ahlak kurallarının çocukta enkrojeksiyona uğraması sonucu ortaya çıkan emredici normların tümü; 2.) İçselleştirilmiş veya muhayyel olarak inşa edilmiş, bilinçli ya da bilinçsiz imajlar halinde iş gören ve asosyal davranışlara ket vuran, ya da bunları değiştiren tüm ahlaki otorite şekillerinin bir kombinezonu olarak tanımlanabilir (H. A. MURRAY); 3.) Üstben, hiç şüphesiz ahlaki bir mercidir. Ama çok da yüksek değildir bu merci. Her şeyden önce, konformist olduğu (uslu öğrenci, aklı başında vatandaş) (...) ve kişinin yükselmesine pek yardımcı olmadığı için yalnızca sorumlu gözüyle bakılmaya elverişlidir (P. NAYRAC). Kaynak: Paul Foulquie, *Pedagoji Sözlüğü*, Çev.: Cenap Karakaya, Sosyal Yayınları, 1994, s. 49 (Ed. n.)

rı vardır. Senin içinde atalarının, sana çoğu zaman uymasa ve pek de yakın görünmese de karakteristik ve çoğu zaman seni "umutsuzluk"a iten özellikleri de bulunmaktadır.

Her egoist diğerinden ilgi (enerji) bekler. İşte tam da burada, aslında hepimizin yaşadığı sorunların ana sebebi yatar.

Goethe'nin "*Ne mutlu, kendi kendine yetenlere.*" sözü bize şunu anlatıyor: Eğer kendi kendine yetebiliyorsan, arzu ettiğin içsel huzura da sahipsin demektir. Bu yüzden de, kendini iyi hissetmen için hiçbir zaman başkalarının ilgisine muhtaç olmayacaksın. Sınırlı benliğine –dünyana– içinde aradığın o "büyük" olanı, mantığı aşılamaya çalışmak, semavi sabra erişemediğin sürece sonuçsuz kalacaktır. Dünyaya nasıl gökyüzünden hitap edebilirsin ki! *Düalizm*e, *non-düalizm*i anlatmaya çalışmak, fani olana sonsuzluğu anlatmak gibidir!

Hâlâ "gerçekte" ruhsuz ve egosuz olduğumuzu inkâr etmek boşuna olur. Bu dünyada sadece sınırlı bir zaman "oturma iznimiz" olduğunu yalanlamak nafile... Ego bunu daha iyi bilir ve reji (hâlâ) onun elindedir, bu sözcükleri anlamamıza engel olur.

Bu, dünyanın büyüklüğünü, küçük bir çocuğa anlatmaya benzer. Ancak düzenli olarak, yıllar süren bir uğraş sonunda, büyüme süreci ile birlikte, yani zamanla, bunu anlayabileceksin. İnsan, aynen Tanrı'nın onu düşündüğü gibidir. "Haklı-yanılgı" içinde olduğu için, "kendini" nasıl göstermek istiyorsa, o şekilde görünür.

Ne olduğu çok basit bir şekilde açıklanmıştır: Sen farkında olmadan yanlış danışmanı seçtin, o da sana kendi "dünya tasarımı"nı, kendi "hakikat"ini gösterdi.

Yapman gereken şey, aslında çok basit: Yüksek bilinçlilik halinde, egonu (içindeki dar olanı) sevecen bir şekilde gözle. Hiçbir şeyi reddetme; onun yerine kişiliğinin arasına imtiyazlarını koy. "Evinde" yeni bir düzen kur. Büyük olan, hayatına girmeyi, küçük olan, büyüklüğü yaşayabilmen için azat edilmeyi bekler.

Egonun sunduğu açıdan bakmaya devam ettiğin müddetçe, içinde olduğunu iddia ettiği, bir illüzyonun içinde yaşamaya devam edeceksin.

Ancak büyük olanın içinde şahlanmasına izin verdiğin zaman, rüyan bitecek, kendini bitkin hissedeceksin. Ancak bil ki, artık *uyanmış* ve *dönüşmüş* olacaksın.

Yolun, senin tarafından nasıl anlaşılırsa anlaşılsın, egonun dışında başlar. Sen "öteki" tarafta olmaya devam ettiğin sürece, hâlâ "hakikat" değilsindir ve bir hedeften bahsetmek mümkün değildir. Ama egonu sınırlamaya başlamışsan o zaman tamamlanmaya daha yakınsındır, o zaman Tanrısal olanın yolundasındır, hedefin artık nettir ve etrafın da aydınlıktır.

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYİ DENE:

- Ego sahibi olmak, kişide varoluşu için özel bir mücadele sergilemesi gerektiği hissini uyandırır.
- Kendin hakkında bildiğin (neredeyse) her şey, üçüncü şahısların hakkında söylediklerindir.
- Yanılgıları benimseme.
- Her egoist, kendi zihniyetinin kurbanıdır. Kaygılıdır ve saldırgandır.
- Bu sözü içselleştirmeyi dene: *Ne mutlu, kendi kendine yetenlere!*
- Eğer benmerkezci düşünceyi, artık zamanı geçmiş bir düşünce sistemi olarak görürsen, tanrısallığının bedelini ödemiş olursun.
- Ego denilen şey düşüncelerin ürünüdür. Gel gör ki, egon, senin düşüncelerin ve *dünyan* olmuş durumda.
- Ego seni sınırlıyor; türlü entrikalar çevirerek, kendisine ihtiyaç duymanı istiyor.
- Her egoist, bir diğerinin ilgisine muhtaçtır – işte, tam da burada, sorunlarımızın temel gerekçesi yatmaktadır.
- Eğer kendini, Tanrı'nın sureti olarak kabul eder ya da Tanrı'nın seninle dünyaya geldiğini idrak edersen, aradığın yanıtları bulabilirsin.
- Düşünce sisteminin ardında, ebedi yaşama niçin bu denli bağlı olduğunun *çocuksu* versiyonu durmaktadır.
- Kendini egonun üzerine çıkar – ruhsal bütünlüğün yaşandığı o yere. Böylelikle yeni bir boyutta içsel ve dışsal huzuru yakalama imkânın olacaktır.

EGONA VE YARATICILIĞINA AİT BİR DÜNYA

Egon, madde değildir, elle tutulamaz.
İnanç sisteminin bir ürünüdür.
Bu yüzden, olmasını istediğin şeye inan.
Olduğunu göreceksin.

Ego kavramını incelemeye kalktığımızda, gördüğümüz şey, hakkında fazla şey bilmediğimiz olur, ki bu da ona ilişkin tek sorunumuzdur. Çok yönlü derinliğimizi keşfedeceğimiz yerde, böyle bir hakkımız ve imkânımız varken, hepimiz tek yönlü düşünür ve bunları hayata geçiririz. Bu, belki de şu anlama gelmektedir: O eski "raylar", her şeye rağmen en güvendiğimiz ve asla terk etmek istemediğimiz raylardır...

Egoistçe davranmak, pek *zekice* sayılmaz, daha ziyade *kurnazca* olarak tanımlanabilir. Egoizm sana kutsal bir dünya vaat eder, başarılı bir şekilde seni ışığın arkasına sürükler ve senin manevi ilerlemene engel olur.

Ego, inandığın şeylerden (inançlarından) oluşur. Ne kadar az benmerkezci inanışı tercih edersen, ego da o kadar az yol alacaktır. Onu besleyen ve yaratan sensin. Egon *software* içindeki bir hata değil, o senin yaşam stratejin ve içinde bulunduğun zorlukların sebebi. Aslında egonun bizzat kendisi kötü bir şey değil. Ancak onun tarafından yönlendirilmen bir hata... Egonun içinde olduğun müddetçe, kendini çok fazla düşünürsen, sınırlarına, yani yanlış olana inanırsın.

Aradığın hakikat, onun erişebileceği yerin, daraltılmış olan düşüncelerin çok uzağında yatar. "Olan" bir şey, iki boyutuyla, rasyonel mantıkla asla açıklanamaz. Her egoistçe davrandığında, düşüncelerine bir yanılgı sızacaktır ve bunun bedelini "ödeyecek" olan yine sen olacaksın.

Egoist düşünce modelinde, kendini sonsuzlukla özdeşleştirmen mümkün. İçindeki sonsuzluğu göreceğin yerde, sınırlandığını görürsün, hatta bazen tutsaklıktan bahsedersin. Ancak "dünya" bir hapishane değildir. Burası egonun hapishanesidir; dünyaya taşıdığın ve seni kelepçeleyen egonun hapishanesidir...

Benmerkezci düşünce ve davranış, kendini sınırları belli bir gökyüzüne saklar, ikilemden kaçış yolunu bildiği için yanılsamalarla kendini ifade etmeye çalışır.

Ne kadar acı çektinse bugüne değin, bil ki, hepsini egona borçlusun. Birçok şey, mesela *mutlak sevinç*, egona yabancı kalacaktır.

Egon sana, *kim* olduğunu bilmeden, *ne* olduğunu öğretmeye çalışmak ister. Kendisinden kaynaklanan yanılgıları çözme yeteneğine sahip değildir.

Karmaşık duygular içerisinde olduğunda, başını ağrıtan egodur, egonun sınırlarıdır. Egon küçücük dünyasıyla, kendisinin anlayışı dışında bir şeyler daha öğrenme sevincini sana çok görür.

Hayattan zevk alma, var olma düşüncesini pekiştirir; ancak böylesi bir duygu, benmerkezci düşünce sistemiyle yaşanamaz.

"Özel" anlamıyla *öğrenmek*, bu dünyaya dair daha çok şey hakkında deneyim kazanmak demektir; "genel" anlamıyla ise, "kutsal (tanrısal) toprağında yaşayanların", her geçen gün genişleyen bir "oturma alanı" (ikametgâh) elde etmesidir. Bu, *sonsuz haz*lar ve *ölümsüz saadet*in toprağına giden yoldur.

Ancak egon darlığı sebebiyle, bunlardan haberdar olmak istemez; istemediği için de ruhsal gelişimini etkili biçimde engeller. Bu, onun "suç"u değildir, bu senin "karar"ındır. İsteksizliğin, Tanrı'yı arama özgürlüğünü kısıtlamaktadır. Egon, kendisine belirli manevi konularda doyurucu şekilde yardımcı olmadığın zaman, seni yanıltır. Ancak senin tabiatın *özgürlük*; bu nedenle kendisini Tanrı'nın içinde tanımlayan, ancak şeytana da yakın duran, *tutsak* yahut *özgür* biri gibi iki arada gidip geliyorsun.

Yüksek benliğine güven, göreceksin ki yakında tüm tekdüzeliklere ve engellemelere başarıyla karşı koyabileceksin.

Tutsaklıkla özgürlük arasındaki farkı anladığında, yol aldığın raylar üzerine bir 'makas' kurulmuş demektir, başka bir deyişle artık nereye gideceğine yahut yolun seni nereye götüreceğine dair bir bilgin var demektir.

Bizzat ürettiğin içsel sınırlar içerisinde "savunma mekanizması" ile sahte güvenlik arasındaki farkı kavramaya çalıştıkça, okyanusa düşen özgür damla gibi, *hiçbir* zaman kaybetmez, bilakis *çok şey* kazanırsın.

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYİ DENE:

- Eğer Tanrı'yı ulaşabileceğin en son hedef olarak görüyorsan, ilkin egondan kurtulman gerekir.
- Düşüncelerinin niteliğini egon belirler. Neye inanıyorsun? Unutma ki, inandığın şeyler seni tanımlar.
- Egonun çalışma prensipleri (ilkeleri) hakkında daha fazla bilgi sahibi ol. Zira içindeki yol, *özgür ve bağımsız* yaşaman için elverişli...
- Mantığının sesine kulak kabartacağına, içindeki kirişlere güven daha iyi...
- Özgürlüğü seç; seç de gör, nasıl da yer kapma telaşına düşüyor, hoşnutsuzluk (kaygı).
- Kim olduğunu bil; sen, ne bir damla, ne de birçok damlasın: sen okyanussun!

EGO ÇOK'TUR, EGOSUZLUK İSE HER ŞEY!

Ruhsallık, hiçbir zaman entelektüel bir çerçeve içinde anlaşılamaz.

Ego asla doğrudan konuşmaz. Öyle olsaydı kendisini ele verirdi, varlığını sürdürmede zorlanırdı; bu yüzden çenesi daima kapalıdır.

Menfaatperest iç dünyamızın, zayıflık anlarında "dikiş kutusu"ndan çıkarttığı kimi "sırlar"ı açıklamanın tam da yeri... Eğer bu sırlardan kimisi sana tanıdık geliyorsa, gül; çünkü gülmek en uygun değişimdir ve sana bir yol sunacaktır.

Sıralanan gerekçeler, zekânın lütfu gibidir; ki pek çoğunu bilerek yahut bilmeyerek hayatımıza dahil etmişsizdir. Bunlar geleneksel olarak açıklanmış Ortodoks dünya tasarımına aittir. Bilmediğimizse: Bunların hayatımızı zorlaştırdığıdır. Oysa "Yeni Çağ", toplu yaşam için "örnek" tasarımlar geliştirecektir; ikili ilişkilerde, herhangi bir "neden"e dayanmaksızın sevecen kılacaktır kişileri. Bu böyledir; nedeni de basittir: Yeni zihniyet bunu gerektirmektedir. Yeni zihniyet, sadece sana avantajlar sunmamaktadır; bu avantajlar herkes içindir. Amaç toplu halde saadete ermektir.

İşte "hayata dair birkaç bilgece öğüt"... Bu öğütler, belki egoist düşünce sistemi hakkında bir kez daha düşünmeni sağlayacaktır.

Dönüştürülmüş psikoloji

Bazı hallerde, gerçek niyetini, karşındakinin neler planladığını öğrenene kadar saklamak zekice ve aklın gereği değil midir?

Ben senden daha değerliyim

Asla incileri asit çukuruna atma. Değil mi ki BEN bir inciyim, diğerleri ise asit çukuru...

Şans eşitliği

Ah şu kuramcılar! Her şeyi açıklayabilir olsaydık sonumuz ne olurdu? Diyelim ki, her şey için bir *açıklama* bulundu; bunlar kitlelerle paylaşıldığında herkes eşit kefeye mi konmuş olacak sizce? Peki, bu açıklamalara ulaşabilmek için ayırdığım zaman ve harcadığım emeğin "bedel"ini kim ödeyecek?

Komünizm

Madem ki herkesle eşit şartlara ve haklara sahibim, hiçbir ayrıcalığım yok bir diğerinden; o halde hangi güdü beni harekete geçirecek, beni ne motive edecek, söyler misiniz?

Poker oynamak

Susarak taktik bir üstünlük elde etmek, *vaktinden önce* kutlanmış bir "zafer"den çok daha iyidir.

İlgi çekici (Cazip)

Hiç kuşkusuz gömlek bana ceketten daha yakındır. Herkes nerede durduğunu bilmelidir.

Sen bana, ben de sana

Yalnız sen değil, başkaları da (her zaman) sahiden ne düşündüklerini söylemezler. Bu sebeple paldır küldür konuya girmektense diplomatik davranmak daha iyi olmaz mı?

Taktik

Bunu bir alışkanlık haline getirdim; karşımdakinin ne kadar bildiğini öğrenene kadar susuyorum. İlkin dikkatle dinliyor, sonra da "doğru" zamanda "müdahale" ediyorum.

Sevimli olmak, sevgi dolu olmak anlamına gelmez

Elbette tatlı dille yılanı deliğinden çıkarmak mümkün. (Ancak önemli olan maskenin arkasıdır.)

Tutumluluk

Bir gülücük kimseyi batırmaz. Aksine, birçok kapalı kapıyı ardına değin açtığı çok olmuştur.

"Işık"ın arkası

İyi komşuluk ilişkisi, sırf başkaları mutlu olsun diye, şirin gözükmek ve uygun fırsat doğduğunda "bahçesine taş atmak" mıdır?

İş hayatı

Kim iyi "yağlar"sa, işleri o kadar yolunda gider.

Hesapları eşitlemek

Sana çok yardımcı oldum, sen de benim için, hiç değilse bir defa, bir şey yapabilir misin?

Önemli kılmak

Bırak onu ben yapayım; "onda" benim "kredim" var.

İş ahlakı

Hiçbir şey dostluğu, banknotları sürekli takas etmekten daha önemli kılamaz.

Yük paylaşımı

Görev başında öncelik, aslında handikap olarak sineye çekmek zorunda olduğumuz birçok şeyin dengelenmesi değil midir?

Pragmatik

Bir el diğerini yıkar.

Yanılgı

Başkalarının hayatını zorlaştırmak, bir dahaki sefere kendisi için daha kolay olmasını ummaktır.

Sinsice

Başkalarına kötülük etmek, kişinin parlak bir şekilde öne çıkmayı denemesi demektir.

Ego

Bu nedir? Teologların bu kadar çok bahsettiği Tanrı en büyük egoist değil midir? "Her şey ondan gelir, her şey ona döner." denmez mi? Tüm stratejiler ona ait değil midir? Ben halkın bilgeliğine inanırım: Armut dibine düşer! Eğer ARMUT uzağa düşmüyorsa, ben niye uzağa düşeyim ki?! Değil mi ki, insanoğlu KENDİSİNİN suretidir!

Tüm bunlar, egoist bir bakış açısıyla bakıldığında mantıklı gelebilir. Bu "ayrıcalık" adına üretilen formlar, bunun daha iyi bir yol olduğu ve başka türlü olmasının mümkün olmadığı fikrinden hareketle, egoist olanın yaşayabilmesi için üretilmiş olan hileler ve stratejilerdir.

Bu veya benzeri şeyleri yüksek ya da alçak sesle düşündüğün oldu mu hiç? Alçak sesle düşünmek ayrıcalık için "akıllı", ancak egoistçe bir hiledir. Diyelim ki bunu telaffuz ettin, bu da akıllı görünmek istediğini, ancak olmadığını gösterir. Bu yönde hiçbir şey düşünmüyorsan ya kör ya da bilgesin demektir.

Sen nesin?

Egoya gerçek tabiatını açıklamamak ve böylelikle içinde yaşadığı darlığı görmemizi engellemek ve çoğu kez korku dolu olan iç dünyasını göstermemek akıllıca olur.

Nasıl ki biz dışarıya karşı "politika"mızda hep çıkarlarımızı gözetiyor ve mümkün olduğu kadar karşımızdakinin görüş alanını daraltmaya çalışıyorsak, ego da aynı stratejiyi bize karşı güder.

Senin, onun gerçek niyetini anlamaman ve görememen işine gelir.

Ne kadar egoistçe davrandığını ya da başkalarının çıkarları doğrultusunda düşünüp düşünmediğini kimsenin bilmemesinin ardında bu sebep yatar.

Saklamak istediklerimizi, başkalarından sakladığımız gibi kendimizden de saklarız. Dışarıda olduğu gibi içeride de, yukarıda olduğu gibi aşağıda da; küçükte olduğu gibi büyükte de böyledir bu...

Daha yalın söylemek gerekirse:

Egonun başkalarına bakış açısı sağlamama stratejisi, senin kendini görmeni de engelliyor (kör nokta)! Egon başkasından esirgediği görüşü, senden de esirgiyor.

Basitçe söylemek gerekirse:

Başkalarından esirgediğimiz bakış açısını, "kendimizden" de esirgiyoruz,

a) kendimizde mevcut olmadığı için

b) egoistliğimizden ödün vermek istemediğimiz için.

(Değişik bir bakış açısı edinmek istemediğimiz için.)

En basit haliyle söylemek gerekirse:

Kendi tanı! Yolun sevgiden geçsin!

Ve şimdi tekrar o meşhur söze dönelim: Ne verirsek onu alırız! Her ne almışsak (çalmışsak) kendimizden almışızdır.

Başka bir deyişle, sahibi olsak da onun, eğer ondan esirgersek onu, yine de noksan kalır bir şeyler. O yüzden *açık ol, bırak, paylaş, taktik türetme, dürüst ol; göreceksin ki kâinatın iyi güçleri sana yardıma gelecek!*

Egonun meyvelerini, yaşam kalitenden ötürü biliyor olman gerek. Pek çok sorunla karşılaştığında çıkarlar karşına. Oysa aşkın meyvelerini barışçıl, huzurlu iç yaşamında bulursun, ki kendini daha çok fevkalade bir duygu olarak hissettirir, içsel sükunette. Aşkın yaralanma ihtimali yoktur; o saf ve tamamlanmış olarak orada durmaktadır. Öyle de kalacaktır. Ne zaman ki aşk (sevgi) eksilir, biter; işte o zaman temsil ettiği yere başka bir şey sızar, işte yaralanma da bu halin bir sonucudur.

Madem öyle, o halde ne diye sürekli manevra yapmaya kalkan, kontrol düşkünü, karalama meraklısı, infazcı egodan kurtulmayalım; egodan kurtulmak demek, çok çabuk bir şekilde derin bir içsel huzura kavuşmak demektir.

Egonun gücünü, sürekli başkaları hakkında konuşup onları çekiştirme arzusunda olmamamızdan tanımak mümkün.

Bu oranda kendimizi sevgiye versek, sürekli saadet içinde olurduk. Sevginin anayurdu bizi meydana getiren gücün kaynağındadır. Kime güveneceğimize kendimiz karar veririz: Her zaman var olan sevgiye mi? Ya da "hileli dünyasıyla" egoya mı? Sevgi kendisinden emin, "kendi" varlığının farkında. Ego ise daima huzursuzdur; huzuru öğrenemez, ancak her şeye rağmen kendisini "barışçıl" gösterebilir. Tanrı'nın sevgisine kavuşmuş olsaydık, *kavga, haklı olmak,* hatta *ego* sözcüklerinden asla haberdar olmaz, negatif bir şey duymaz ya da yaşamazdık.

Tanrı (sevgi) her zaman vardır ve her yerdedir; ego ise sadece senin kafandadır.

Eğer Tanrı'nın en büyük egoist olduğu düşüncesindeysek, bu, en son ağıla (mandıraya) vardığımız anlamına gelir ki, bu da onu kıskanmayı, kıskançlığı nihayete erdirmeyi ve sonuçta o nasılsa öyle olmayı beraberinde getirir.

Tanrı'ya yalnızca sevgiyle, saf sevgiyle ulaşılır, başka bir şeyle değil!

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYİ DENE:

- Zihnin senden onu talep ettiği için "sebepsiz" yere sevecen olmaya kalktığın andan itibaren transformasyon sürecin başlamış demektir.
- **Dönüştürülmüş psikoloji:** Legal yolla hile yapmak.
- **Ben senden daha değerliyim:** Bu, aslında 'senin benden iyi olmandan kaygı duyuyorum' demektir; kaygımın su yüzüne çıkmasını önlemek için de peşin peşin 'senden daha iyiyim' demek cüretini gösteriyorum.
- **Şans eşitliği:** Çoğu zaman kişinin iki dudağının arasında kalan ve asla hayata geçirilmeyen bir söz...

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYİ DENE:

- **Komünizm:** Herkese eşit iş ve eşit ücret imkânı... Uygulama gösterdi ki: Herkes hep daha fazlasını istiyor, komşusundan daha çok kazanma arzusunda...
- **Poker oynamak:** Kişinin elinde (kendinde) nelerin olup olmadığına dair hiçbir ipucu vermemektir; dahası, karşısındakini aldatmaya, itimatsızlığa yönlendirmektedir.
- **Hiç kuşkusuz gömlek bana ceketten daha yakındır. Herkes nerede durduğunu bilmelidir.** Bu ifade, dar dünya tasarımını eksiksiz tarif eden bir ifadedir.
- **Sen bana, ben de sana:** Madem ki başkaları hile yapıyor, ben niye yapmayayım?
- **Taktik:** Kurnazlık edip ötekiler hakkında ispiyonda bulunmak, ardından da onları tuzağa düşürme girişimidir.
- **Sevimli olmak, sevgi dolu olmak anlamına gelmez:** Sevginin 'sana has' bir özellik olması, kalpten gelmesi gerektiğini işaret eder; 'derli toplu luğu', 'düzenliliği' değil. Yolunda içtenlikle yürü, bu yola kalbini koyarsan, tercih ettiğin yol da iyi olur; aksi takdirde sadece bir 'yol' olarak kalır.
- **Tutumluluk:** Bir damla olarak okyanustaki bolluk ve bereketten bihaber olmaktır; en değerli "şeyler"in bir karşılığı, bedeli yoktur.

Bu nedenle: Ne mutlu sevgide müsrif kişiye!

- **"Işık"ın arkası:** Türlü kaygılarla, hesaplarla başkalarına lütufkâr, hüsnüniyet sahibi gibi davranmak, düpedüz dolandırıcılıktır. Bu, kuşkusuz kişinin kendisine benzer bir dolandırıcılıkla geri dönecektir. Kural değişmez: Senden çıkan sana geri döner.
- **Ego çok'tur, egosuz olmak ise her şeydir. Sen hangisini tercih ediyorsun?**
- **'Çok' ne kadardır bilmiyorum. Ama 'her şey' her halükarda fazladır. Çok, her şey'den azdır. Demek ki ben her şeyi, hatta daha fazlasını istiyorum!**

İÇİMDE KONUŞAN KİM: EGOM MU, BİLGELİĞİM Mİ?

"Dünya" dedikleri bireysel evrendir.
'Bütün' ise evrendir, bireysel manzaradır.

Egonun olduğu yöreden bir uyarı, bir içsel ses mi geliyor, yahut yolunu aydınlatan, sana has bir "önderlik" yetin mi var? İlkine yanılsamaların en iyisi ya da arzulanan düşünce denir, ötekine ise entüisyon (sezgi, hadis) ve içsel liderlik...

Acaba insanoğlu, şeytan tarafından mı, yoksa büyük düşünceler, müjdeciler (mübeşşir, öncü, haberciler) tarafından mı yönlendirildiğini ayrıt edemeyecek düzeyde mi? Bu, sadece, ilerleme kaydetmiş kişinin içsel diyalog esnasında soracağı bir sorudur. Tüm mesele, egonun seni yönetmesine daha ne kadar müsaade edeceğin ya da içindeki bilgeliğe ne zaman kulak kabartacağınla ilgili; ikisi arasındaki ayrımı fark edemeyecek düzeyde misin?

Bir başkasına içindeki sese kulak vermesini tavsiye etmek kolaydır. İçimizdeki kaynağın kişisel düşüncemizin "darlığından" mı, yoksa kâinatın ufkundan mı geldiği hakkında hâlâ belirsizlik varsa, kuşku kafaların karışmasına yol açacaktır. Neyin doğru olduğunu bilmek yerine, kuşkuya düştüğümüzde, çoğu zaman yanılgı yolu önceden programlanmış olur.

Goethe'nin *İki ruh taşıyorum, ah! Göğüs kafesimin içinde* sözü, bir yanıyla içinde 'varoluşsal eş'iyle habire konuşan ve en

iyi (genellikle kişisel çıkarlar sağlayan) yoldan manzara temin edeni, bir yanıyla da yüksek bir noktadan, günün bilincinde olmanın ötesine geçmek için çırpınan, bütünle alışverişe geçme isteğini ifade eder.

Sevgi ve korku, genişlik ve darlık, evrensel olan ve kişiye özel olan, senin yolunu belirlemek için sürekli yarış halindedir.

Belki de bunların hepsi senin için birer Gordiyon (Gordias*) düğümü... Çözümü neredeyse imkânsız bir düğüm... Vicdanın üstbeni'ni, yolun ve hedefin olarak addedersen, o zaman öteki taraf bir yanılgıya kapılır, bilincin ve doğal olarak yaşam kalitesinin sınırlılığı yanılgısına.

Eğer bir sorun varsa, bu sorun, hedeflerini başkalarından gizlemeni sağlayan, gerçek niyetini örtmek için kurnazca saklambaç oynayan egodur! Ego, senin her zaman ve her şeyi kendi menfaatlerin doğrultusunda yontabilmek için kullandığın tarzındır. Çoğu zaman "haklı" davrandığına inanırsın, ancak senin davranışlarının "haklılığı" egoist bir canlının perspektifinin haklılığı kadar doğrudur ve yaptıkların gerçekten "haklılığını" göstermez.

İyi niyetlerin derinlemesine bir gözleme dayanıyor mu? Aynı konuya dair *Ein Kurs in Wunder* kitabındaki uyarı şöyle: "İyi niyetlerine hiçbir zaman güvenme" Bu görüş, sen kime hizmet etmek istediğine karar verene, kim olduğuna emin olana kadar, tüm detaylarıyla bütünden haberdar olmadığın sürece haklılığını koruyacaktır.

Sana, tüm "iyilikler"inin sadece iyi bir insan "izlenimi" vermek için yaptığın manevralar olduğunu söyleselerdi, ne derdin? "İyi niyetlerine hiçbir zaman güvenme" çağrısı sende öfke uyandırıyorsa, bu belki de egonun deşifre olduğunu hissetmesindendir. Belki de "mizansal" bir öfke ile üzerine

* Efsanevi Phrygia kralı. Gordias Gordion şehrini kurmakla ün salmıştı. Şehrin kalesine bir araba yerleştirmiş, o arabanın oku, öyle çapraşık bir düğümle bağlıymış ki, kimse çözememiş bu düğümü. Oysa Tanrı sözcüsü bu düğümü kim çözerse, Asya krallığını onun elde edeceğini söylemişmiş Gordias'a. Bunu bilen Büyük İskender, Gordion'a gelince, kılıcını kınından çıkarmış ve düğümü kesivermiş. Kaynak: Azra Erhat, *Mitoloji Sözlüğü*, Remzi Kitabevi, 5. basım, Eylül 1993, s. 118 (Ed. n.)

gelecek olanlara savunma yapmasındandır. Bir an için olumlu davranışlarının, bozuk sinirlerinin bir işareti olduğunu var say!

Kaç insanın şeytanın külahı altında, namuslu bir insan maskesiyle sadece kendi çıkarlarını kovaladığına dikkat ettin mi hiç?

Böyle "manevra"lara kurban gittiğinde kim bilir kaç kez sinirlendin? Yoksa bu sinir, senin kendi stratejini kabul etmen miydi?

Senin yolun hiç kuşkusuz, eski düşüncelerden kurtulmaya uzanan, muhtemel 'yeni insan'lığa doğru atılan bir adımdır. Duyuların sayesinde dünyadan haberdar oluyorsun. Ancak iç dünyanın ötesinde dünyayı şekillendiren şeyler var. İşte orada senin hakikatin, onunla birlikte sonsuz huzurun başlar.

Manevi temaşanın gözü açılmaya başladı mı, sana ebedi değerler ve gerçeğe giden yol açılır.

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYİ DENE:

- Seni yönlendiren ne: Egon mu, bilgeliğin mi? Bunları birbirinden ayırabiliyor musun?
- Bugüne değin egonun gür (yüksek) sesine kulak vermiş olabilir misin?
- Eğer yola koyulduğunda, evrensel tinin (ruhun) rehberliğine güvenirsen, seçtiğin yol, huzura (barışa) giden yol olacaktır.
- Hiç değilse bir kez olsun sına, "İyi niyetlerine hiçbir zaman güvenme." sözünü. Gülmek zorunda kalacaksın!
- Beş duyu organını da aç! Dünyayı böylelikle daha iyi kavrayacaksın; ancak iç dünyanın ötesinde dünyayı şekillendiren şeyler var. İşte orada senin hakikatin, onunla birlikte sonsuz huzurun başlar.

Mutluluk nerede İse Tanrı oradadır, Tanrı nerede İse Mutluluk oradadır

Dünya, nasıl müşahede ediyorsan et,
yalnızca bir dünya tasarımıdır;
hakikatle uzak yakın bir ilgisi yoktur.

Mutluluk, yaratıcılığın ruhudur. Doğru yolda olduğunu hissettiğinde mutluluk içindedir; huzurla günlerine başlar ve yaşamını başkalarıyla paylaşmaya giden yolda ilerlersen; inançlarında kuşku duymak yerine sağlam temeller üzerinde durmaya başlarsan, hayatında mutluluk daimi olur. Ruhsal Yasalar, sana bu dünyada hak ettiklerini (senin ruh durumuna tekabül edenleri) alacağını garanti eder.

Ezoterik* felsefede, Tanrı'nın tamamlanmış olandan ve kendi ölümsüz huzurundan pay sahibi olmanı istediğinden söz edilir. Tanrı, *mekânı* ve *zamanı* senin için, sana mekân ve zaman verebilmek için, seni kendisine ortak etmek için yaratmıştır. Sürekli içsel bir korunmada olan vecit** ülkede, ko-

* ***ezoterik:*** Kamuya açık olmayan, herkesin anlaması için yazılmamış, yalnızca bir kurum ya da okulda, bir mezhepte veya belli bir alanda, oldukça ileri bir düzeye ulaşmış kişiler için saklanmış, yalnızca onlar tarafından anlaşılabilir olan gizli inanç, ideoloji ya da öğretiler için kullanılan terim. Kaynak: Ahmet Cevizci, *Felsefe Sözlüğü*, Paradigma Yayınları, 4. basım, 2000, s. 353 (Ed. n.)

** ***vecit:*** Sevgi ve heyecandan doğan coşkunluk, kendinden geçme, esrime. (Ed. n.)

şulsuz (sonsuz) mutluluk, senin 'ödül'ündür (hedefindir). Uzayda yankılanan bir çağrıdır bu, sana dair bir çağrıdır.

Kalbinin sesini duyabilirsen, onu takip et. İçindeki ses, senin bizzat kendin, yüksek öz'ündür. Sana şükranın yolunu gösterir, çünkü şükran dolu bir kalp iyiye yakındır. Her gün bilincine vardığın, karşılaştığın şeylere teşekkür et, kalbinde mutluluğun tınılarının yankılanmasına izin ver.

İçinin derinlerinde var olmanın mutluluğunu duymaya karar verdiğin an, işte o vakit senin için, korku (kaygı) imkânsız hale gelecektir. Mutluluk hayatını yönlendirmeye başladıktan sonra, mutsuzluk hayatının bir ölçüsü olmaktan çıkacaktır. Yaratıcının bir açısı, bir parçası olduğun için, mutluluk senin tabiatında var. Seni kim yaratmışsa, ona inan; kendini hatırla ve kendini sev.

Korku, kahkahaya yenildiğinde içine semavi bir huzur dolar. Bir ses, şunları söylemeye başladığında, barış (huzur) senin için hazırlanır:

"Huzurumu sana bağışlıyorum, yeter ki senin huzurun bütünlensin."

Kim kendine güvenir ve yaratıcılıkla bütünleşirse, yolunu bulması için, bu dünyanın tüm sabırları ona yardımcı olacaktır. Sana bununla, tüm hareketlerinin güvenli bir çıkış noktası olduğunu ve sabırlı olman gerektiğini söylemek istiyorum. Sen korku içinde yaşamak için var olmadın; bundan ötürü sana 'güven' ve 'seçme' özgürlüğü tanındı. Bu imkânlardan yararlan.

"Kime hizmet edeceğini seç" sözü, hiçbir şeyin dikte edilmediğini, tam tersine birçok alternatif arasından istediğini seçme hakkına sahip olduğunu gösterir. Emin olmadan yapılan işin sonucunda ulaşılan korku (kaygı) sabırsızlığa (tahammülsüzlüğe) sebep olur. Ancak senin korkmana gerek yok; çünkü sen güvenin yolunu seçtin. O halde içindeki sese kulak ver:

"Sessiz ol (Sabırlı ol, kendine güven, temkinli hareket et ve mutlu yaşa) ve benim Tanrı olduğumu bil!"

Sabır der ki, eğer doğru zaman nedir bilirsen, her şey *kendi* zamanında gerçekleşir.

Güven, senin nereden geldiğini (soyunu) ima eder.

Temkin, iyi olandan yola çıkmayı bildiğini gösterir.

Mutluluk, tüm bunları bildiğini ve kendini tanıdığını açıklar.

Hintli bilge **Osho*** bunu şöyle açıklamıştır:

"Mutluluk üç boyutta yaşanabilir:

İlki bizim zevk almak dediğimizdir; zevk almak bedene aittir.

İkincisi neşeli olmaktır; neşe tine (ruha) aittir.

Üçüncüsü huzurdur; huzur ruhsallığa aittir.

Vücut yoluyla elde edilen mutluluk, zevk almaya dönüşür.

Ruh yoluyla elde edilen mutluluk, neşeye dönüşür.

Ne ruh ne de vücut yoluyla elde edilemeyen mutluluk huzura dönüşür."

Mutluluk, var olan 'tek' hakikattir ve Tanrı'nın ta kendidir!

Mutluluk, nereden gelirse gelsin, onu kabul et. Asla reddetme. Bedensel olduğu zaman Tanrı vücudunun kapısını çalar. Yediğin yemekten zevk alıyorsan, zevk aldığın Tanrı'dır. Onu, içinde kabul ediyorsan, huzur budur; Tanrı'dır vücudundan geçen.

Eğer müzik dinlerken de neşeleniyorsan, bu, ruhun üzerinden sana ulaşan mutluluktur.

Dokunmadan ve ruhu işin içine karıştırmadan bir çiçeği seyrettiğinde, öyle bir an gelir ki, etrafı sessiz, derin, ruhani

* Osho'nun bizzat Osho International tarafından desteklenen, 20'den fazla dile çevrilmiş temel kitapları, a.) *Meditasyon: İlk ve Son Özgürlük;* b.) *Osho Zen Tarot;* c.) *Tantra, Spritüalizm ve Cinsellik* Omega Yayınları tarafından dilimize kazandırılmıştır. (Ed. n.)

bir huzur kaplar – bir bereket. Tüm bunlar mutluluğun değişik manifestolarıdır.

Hepsinden önemlisi mutluluğa açık (hazır) olmandır.

Senin hedefin mutluluktur, ancak çoğu zaman acı çektiğin de bir hakikattir. Çünkü çoğu kişi mutlu olmaktansa, acı çekmeye hazırdır.

Adına ister non-düalizm de, ister "gökyüzü" (cennet), her ikisi de coğrafi bir ortam değildir. Egosuz olduğunda, gökyüzünde (cennette) olacaksın, o zaman Tanrı'nın içinde olacak, mutlulukla dolacaksın.

Egoyla dolu olduğunda, cehennemdesin demektir. Cehennem, "Tanrı" gibi bir üst kavramdır. "Cehennemde olmak" demek, korktuğun, sorunların olduğu ve çaresizlik içinde kıvrandığın anlamına gelir. Cehennem de coğrafi bir yer değildir, mecazdır. Cennet ve cehennem sana aittir, ikisinden birini seçmek de senin elindedir.

Eğer egoist, bireysel haller sergileyen biriysen zaten cehennemdesin demektir. Eğer non-düal davranır, özelliklerini abartmaz, "tamamlanmış" ("ermiş") isen, cennettesin demektir. Egona çok bağlı kalır, çok özel hisseder, şu veya buna göre biricik tanımlarsan, işte o zaman mutsuzluk yanı başındadır ve ilelebet öyle kalacak demektir.

Ego, özelliği yüzünden, mutsuzluk üretmek zorundadır; oysa sen mutlu olmak için yaratıldın.

Hakikati seç! Hakikati seçmek (içinde olmak) senin kaybetme şansın olmayan bir haktır. Bu da, olgunluğa ulaşman (tamamlanman) için gereken mirastır.

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYİ DENE:

- Bilincinin sahip olduğu kudret, sana bu dünyada vaat edilenlere ulaşabileceğinin garantisidir.
- İçinin derinlerinde var olmanın mutluluğunu duymaya karar verdiğin an, işte o vakit senin için, korku (kaygı) imkânsız hale gelecektir.
- Yaratıcınla aynı rezonansı tutturduğunda ya da yaratanın yasalarına uygun davrandığında, mutluluk senin ödülün olacaktır.
- Sabırlı ol! Bunun için çıkarlarının sağlam çıkış noktaları olduğunu unutma yeter!
- Birçok alternatif arasından arzu ettiğini seçme lüksüne sahip olduğunu hiç unutma.
- Her şey *kendi* zamanında gerçekleşir.
- Yaşamın tadını çıkar, *bedensel, tinsel* ve *ruhsal* olarak.
- Nereden gelirse gelsin, mutluluk için açık (hazır) ol. Hiçbir zaman reddetme...

HASTALIK YAPTIĞIN BİR SEÇİMDİR

Hakikat seni eninde sonunda bulacaktır,
eğer kendini onu bulmaya adamışsan...

Denir ki, hastalık, içinde bulunduğumuz bir yanılgıya tekabül eder; şifaya kavuşmak da, ancak kişinin kendine ve dünyaya yönelik yeni bir duruş gerçekleştirmesiyle mümkündür.

Her hastalığın sebebinin zihinsel olduğu fikri, yalnız Yeni Çağ (New–Age) çevrelerinin savunduğu bir fikir değildir; bu ifadenin senin için ne oranda kabul edilebilir olduğunu düşünmende yarar var.

Materyalist* dünya görüşü, hastalıkların "Hardware" (vücudun) içindeki bir hatadan kaynaklandığını iddia eder, yani biyo-psikolojik arızalardan söz eder.

*Materyalist mekanist düşünce*** sistemi, çoğunluğu etkiler ve birinin diğeriyle birlikte var olduğunun farkına varılması-

* Materyalizm ikiye ayrılır: Her insanın dış dünyanın objektif varlığına spontane inanışı; ve spontane materyalizmi bilimsel olarak derinleştiren ve geliştiren felsefi dünya görüşü. Felsefi Materyalizm'e göre madde birincil, bilinç ikincildir. Materyalizm dünyanın ezeli ve ebediliğini, Tanrı tarafından yaratılmış olmadığını ve de zaman ve mekânda sonsuzluğunu kabul eder. Bilinci maddenin bir ürünü telakki eden materyalizm, onu objektif dünyanın yansısı sayar; ve bundan ötürü, dünyanın bilinebilirliğini kabul eder. Felsefe tarihinde materyalizm, bir kural olarak, dünyayı doğru bir biçimde anlamakta ve insanın tabiat üzerindeki kudretini artırmakta yararı bulunan ilerici sınıf ve tabakaların dünya görüşüdür. (...) İlk materyalist teoriler antik Hint, Çin ve Yunan köleci toplumlarında, astronomi, matematik vs. alanlarındaki bilimsel bilginin bir sonucu olarak ortaya çıkmıştır. Kaynak: M. Rosenthal-P. Yudin, *Felsefe Sözlüğü*, Çev.: Aziz Çalışlar, Sosyal Yayınları, 5. basım 1997, s. 326-327 (Ed. n.)

** 18. yy. Fransız Materyalizmi... Bu görüş, tabiat bilimleri ve sosyal bilimlerde elde edilmiş olan sonuçlara dayanarak, ateizmi açıkça vaaz eder. (Ed. n.)

na izin vermez. "Bütün" olan ne vücut, ne ruh, ne de maneviyattır; o her şeydir.

Fiziksel direnci artırmak, biyolojik anlamda sıhhatli olmak yerine, beden, ruh ve maneviyatın bir bütün olması için çaba göstermek gerek.

Dünyayı nasıl istiyorsak o şekilde algılarız. Dönem dönem, dünya ve kendimiz hakkında birçok düşünce dile getiririz; bu bizim seçimimizdir. Nereye bakarsak, onu görürüz çünkü.

Uzun zaman önce, "Tasalanma, son günlerine kadar yanındayım." cümlesinin ne kadar geniş bir alanı kapladığını anladığımda, dünyaya bakışım değişmişti. Başkasının benim için endişelendiğini ve yaşantımı, ne olduğumu ve neye sahipsem (ruh mirası), oluruna bırakmam için serbest kaldığımı anlamıştım.

Olaylara bakış açın tahripkârsa, bu, dünyanın da negatif enerjiyle yüklü olduğunu, türlü sorunlar, hastalıklar ve çok yönlü aşağılık değerlerle şekillendiğini gösterir.

Hastaneye düşme sebebinin kendim olduğunu anlayana kadar, iki yılı aşkın bir süreyi hastanelerde harcamak zorunda kaldım. Sebep olan bendim, ama doktorlar da sütten çıkmış ak kaşık değillerdi.

Her ne kadar toplumdan topluma değişiklik gösterse de, yetişme tarzının karar verme aşamasında önemli bir rol oynadığı aşikâr... Gerçi tam olarak niye böyle olduğunu kimse bilmiyor... Ancak herkes hastalığından ötürü, kendini biraz suçlu ve günahkâr hissediyor. Hıristiyan teolojisi, insanların dünyaya günahkâr olarak geldiğini iddia eder. Bu bağlamda, demek oluyor ki, Tanrı, kullarını cezalandırıyor: Ne kadar çok günah, o kadar hastalık!

Çoğu kişi, suçluluk hissine kapılır ve mahkeme salonunu terk eden bir sanık gibi davranır. Kendini suçlu hisseden herkes, cezasını bekler. Böylece hastalığa davetiye çıkarır; daha

doğrusu kapı ve pencerelerini acı için ardına değin açar. Üstelik bu, kişiye işlediği suç için adil gözükür.

Neredeyse herkes, hastalıkların dünyevi olduğuna inanır. Birçok inanış için geçerlidir bu. Ancak hastalığa inanan, nasıl kurtulabilir? İlaç ona nasıl yardım edebilir ki?.. Acı çekme fikrinden nasıl vazgeçebilir ki?.. Oysa dünyanın ilgisi, acıyı ortadan kaldırma üzerinedir.

Dünyanın içinde bulunduğu hali, farkında olmaksızın benliğinde kabullenenler, evine acı ve sorunu davet etmiş olur. Zorunlu misafir gibi onları ağırlamak durumunda kalır. Ruhunu, hastalık "hakikat"ine açmak mı istiyorsun, yoksa suçtan (günahtan) uzak durup, armoni (uyum) ve huzur (barış) içinde yaşamak mı? Bundan sonraki halini (keyfini) tutumun, tercihin belirleyecek, unutma...

Eğer korkular, kaygılar, sorunlar ve zor anlar, sadece "benliğinin gölgesi"ndeyse, bakış açını değiştir. Değiştirdiğinden gölgelerin kaybolduğunu göreceksin.

"Karanlık"larla dolu manevi bir cennet, gitgide daha az arzuların dile getirildiği bir yaşam kalitesine doğru yol alacaktır. Nasıl "ikiyüzlü" bir illüzyonun içine düştüğünü anladığında arzulanan değişim gerçekleşebilir.

Başlangıçta *ruh* vardı ve ruh *hakikat* idi! Ruh, beden ve maneviyatını "bütün"lüğe doğru yönlendirenler onu bulacaklardır. Bu ruhsuz yanılgının da ruhta başladığını, bu yüzden de sadece tekrar ruhta korunabileceğini anlayacaklardır.

İsa diyor ki: "Kılıcı getirmek için geldim". O bize kılıcı, paylaşmanın simgesi olarak ve saman çöpü ile buğdayı ayırt etmeyi öğrenmemiz için getirmiştir. Yanlış düşüncelerden kurtulmamıza yardım etmek istiyor çünkü. Şimdiye kadar kararlarını bilinçsizce vermiştin, şimdi bilinçli bir şekilde yeniden, sana neyin hizmet edeceğine karar verebilirsin.

Doktor yahut psikoterapist (hastaya yardımcı olmak isteyen her kimse), eğer ruhun yaratıcısı işleyiş biçimini onlara gösterirse başarılı olabilir.

Sorunlarının bir çoğu, *zıt** (tezat) düşünce sisteminden kaynaklanıyor. Sen, *Tanrı* varsa *şeytan* da olmalı diye düşünüyorsun. Sana göre Tanrı ile şeytan, dünyayı birlikte yönetmekteler. Bu bakış açısıyla, keskin bir zekâya sahip olmadan da neler olabileceğini kestirmek mümkün: Ölüm ve yaşam, savaş ve barış, hastalık ve sağlık.

Dünyayı yaratıldığı haliyle değil, "dünya"nın gözleriyle görüyorsun. Sen sana sunulanlara *inanıyorsun*, korkuyorsun; korktukça korktuğunun başına geleceğini bilmiyorsun. Haydi artık bir şeyler yap! Ruhundaki dirilişle dikey konumdan yatay konuma geç; olayları var oldukları bütünlük içinde görmeye başla.

Yaratıcı, mükemmelliğinin senin tarafından da anlaşılabilmesini, kendisi için geçerli olan her şeyin, senin için de geçerli olmasını istiyor. Başka türlü davranıyorsa, hür iradenle seçim yaptığın ve Tanrı da kendi düşüncelerinden herhangi birini sana zorla empoze etmek istemediği içindir.

Şimdi, özgürce hayatını belirleyecek olan seçimini yaptın. Bir şey değiştirmek istiyorsan, yeniden seçim yap, sana hizmet edecek olanı seç. Kuşku yerine güveni seç, sağlığı ve mutluluğu seç; ne seçersen seç, nihai kararını verdiğinde her şey değişik olacaktır. Kendini toplumun yaygın düşüncesinden koru; o sevgiye karşı özlem duyar, öte yandan nefrete çanak tutar, Tanrı'yı çağırıp duvara şeytanın resmini çizer çünkü. Nefretle sadece zarar verirsin – kendine ve başkalarına. O yüzden şimdi bir kez daha gerçekten istediğini özgürce seç. Yanılgı senin kişisel hakikatin oldu. Seni yok etmekle tehdit ediyor. Acı çekmek, *yanılmak* demektir. Mutlu olmak için, sadece aydınlanmanın yolunda olman yeterli... Yanılgıyı hakikatin olarak görmekten vazgeç. Atalarının batıl inançlarından kurtul! İçindeki sese, seni saadete götürecek olan sese kulak ver!

* ***zıt***: Bâtınî dilinde, peygamber karşıtı... Arapça *zıd* sözcüğü *karşıt* demektir. Bâtınîler, her peygamberin bir *vasî*'si ve bir de *zıt*'tı olduğuna inanırlar. Bâtınilere göre peygamberin *zıt*'ları şunlardır: Hz. Âdem'in Şeytan, Hz. Nûh'un Nesr, Hz. İbrahim'in Nemrut, Hz. Musa'nın Firavun, Hz. İsa'nın Yahuda, Hz. Muhammed'in Ebu Leheb... Kaynak: Orhan Hançerlioğlu, *İslam İnançları Sözlüğü*, Remzi Kitabevi, 3. Basım, 2000, s. 747 (Ed. n.)

Eğer ruhunu Tanrı'ya teslim etmeye hazırsan, yaratıcının rahmeti üzerine yağacaktır. Böylelikle çokluk'tan bir'liğe döneceksin...

Herkes güvenme, korkma, sevme ya da nefret etme hakkına, bunları seçme özgürlüğüne sahiptir. Sen hangisini seçiyorsun? Kararını verdin mi?

Var olan sadece Tanrı'dır. O sana, kendi iradenle kutsal emirlerinden yararlanma ya da sapma özgürlüğünü vermiştir. Hasta veya fakir oluşun, bunu Tanrı böyle öngördüğü için değildir. Özgürlüğü *yanlış* anladığın, kendine acı dolu bir dünya tasarladığın içindir. Görünen o ki, kendi kişiliğinden, hakiki görüntünden korkuyorsun. Bu korku seni yaralıyor. Sen "bireyselliğini" yaşayabilmek için, bütünün armonisini terk ettin. Şimdi çoğunlukla acılarla dolu olan bir yolu geçmek zorundasın.

Hasta olmak demek, ortada olmamak, "ikiye–bölünmüş" olmak, kuşku içinde olmak demektir. Hastalık *korku*dur. Hastalık *yanılgı*dır. Hastalık senin benliğinde bir *gölge*dir. Hastalık, *yalnızlık*tır. Hastalık senin *refakatçi*ndir. Her şeyin mümkün olabileceğine inanır haldesin... Başka bir deyişle, kötülüğün kaçınılmaz tehdidi altındasın.

Yalnızlık hissinden kurtulduğun anda şifa bulman mümkün olacaktır: Birine güvenmeyi başardığın an, hakikati seçtiğin an... Şifa, hakiki kişiliğinin resmi, sevginin renkleriyle boyandığında gerçekleşecektir. Şifa, kavgaya son verdiğin, korkunun gölgelerini aydınlanmanın ışığıyla yok ettiğin zaman mümkün olacaktır.

Kim bilir, belki de sağlıklısındır. Bu mümkün olamaz mı? Buna inanırsan olabilirsin. Her şey inancına göre gelişir. Özgür olduğunu düşünüyorsan özgürsün demektir. Dünyadaki kudretten pay kapmak istiyorsan, o kudret senindir. İnancın, bu dünyayı yaratmış olan gücün sana verdiği en büyük destektir. Seni yaratıcıya bağlayan kanaldır.

Ruh durumuna göre, tam da iç dünyana tekabül eden bir dış görünüş içerisindesindir.

Daima içini ve dışını aynı şekilde (olduğun gibi) yansıtır.

Hastalık, korkunun ürünüdür. Herkes korkularının sebebini anlamaya çalışsaydı, hayatını değiştirme imkânına kavuşurdu. Hayatını yönlendirme konusunda ilk ve belki de en önemli "vites"i kullanma hakkını elde etmiş olurdu.

Toplum için temel teşkil eden bazı sebeplerin, sadece küçük bir bölümü dahi belirgin olsaydı, acılara sebep olan etki ve tepkileri oluşturan halkaların zinciri büyük ölçüde önlenebilirdi.

Neredeyse tüm insanlar korku içinde yaşar; ancak çoğu insanda eksik olan bir şey vardır, hem de bol miktarda olan bir şey, sınırlı olmayan bir şey, herkese açık olmasına rağmen dünyada en çok "eksik" olan şey: SEVGİ.

Hintli bir bilge şöyle der: "Sevgi yegâne terapidir ve dünyanın, sevgisi eksik olduğu için terapistlere ihtiyacı vardır." Her kim seviyorsa onun bağışıklık sistemi büyük ölçüde dengededir; korku duyan, er ya da geç bağışıklık kaynaklı reaksiyon zayıflaması yüzünden *hasta* olmak zorundadır.

Korkuyu, tabiatını anlayabildiğimiz ölçüde atlatabilirdiniz. Bir an, imgeleminde sevgi eksikliğinin korkuna alan yarattığını tasavvur et. Bu ilişkinin farkına varanlar, "acı çekmek" zorunda kalmaz; çünkü bütünlüğün içinde yer alır.

"Korkma!" çağrısı, sadece kendini güven içinde hissetmen için yapılmış bir çağrı değildir; aynı zamanda korku içinde olduğun zaman zorluklar yaşayacağına dair bir uyarıdır da... Neyden korkarsan kork, bedelini acı çekerek ödeyeceksin. Oysa birilerine güven duymak için haklı gerekçelerin olduğunu bilirsen, hayat tarafından ödüllendirilirsin.

Korku acı verir, güven neşe...

Bir süre sonra güvenle daha sık karşılaşacaksın. Çok yakın zamanda duygularına yön vermek konusunda ustalaşacaksın. Gereksiz baskılara karşı zamanında göğüs gerebilecek, daha doğrusu sinir ve öfkenin içinde yapılanmasına izin vermeyeceksin. Bunu yapabilecek imkânlara sahip olacaksın.

Bu yüzden kişisel sağlığının gelişmesi açısından sana sunulan önerilere iyi çalış. Bir bütün olarak, başarılı sayılırsın.

Kendine gel. Bu dünyadaki başarını, artık gereksiz yere, daha fazla kalp hastalıklarıyla, mide–bağırsak sorunları ya da yüksek tansiyonla ödeme. Ya da bu güzel dünyayı zamansız bir şeklide terk etme!..

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYİ DENE:

- Rüya rüyadır; hakikat değil.
- Eğer kim olduğunu bilmiyorsan, bilincinde hayaletler cirit atıyor demektir.
- Dert etme – bunu senin için bir başkası yaptı zaten.
- Tasalanacağına, bir şeyler yap; bu, pozisyonunu değiştirmen için iyi bir fırsattır.
- Bir şeyleri değiştirmeye ne zaman başlamayı düşünüyorsun? Bir yıl içinde mi? Gelecek ay mı? Yarın mı? Peki, niye *bugün* değil?
- Bugün ne istiyorsun? Orta halli bir şey mi? İyi bir şey mi? Unutma: Senden çıkan, sana geri döner (Nedensellik* prensibi)
- Nerede durduğun aslına pek önemli değil; önemli olan, durduğun yerin bilincinde olmandır.
- Ne istiyorsan onu yap.
- Sende neyin eksik olduğu hakkında istediğin kadar düşün – sebep açık: sevgisizlik, sorunlarının temel nedenidir.
- Sorunlar, hastalıklar için ideal bir zemindir.
- Hoşuna gitsin ya da gitmesin, çektiğin acı yaptığın seçimin sonucudur.

* ***nedensellik***: Zaman dizisi içinde, biri olmadan diğerinin de ortaya çıkmayacağı iki olay, fenomen ya da süreç arasındaki ilişki. (...) Metafizik nedensellikte, 'Tanrı dünyanın nedenidir' ya da 'irade eylemlerinin nedenidir' örneklerinde olduğu gibi, neden bir olay ya da fenomen değil, fakat aktif bir töz ya da güçtür. Kaynak: Ahmet Cevizci, *Felsefe Sözlüğü,* Paradigma Yayınları, 2000, s. 673 (Ed. n.)

YANILMAK STRESE NEDEN OLUR

Eğer en mükemmeli olmasaydı,
Tanrı dünyayı yaratmazdı.

Stresi, hedeflerine ulaşabilmek için tüm imkânlara sahip olduğunu kendine hatırlatarak yok edebilirsin. Bunun bilincindeysen, için huzurla dolar; değilsen, bu bilinçsizlik korku sendromları diye tarif edilen ruh haline yol açar.

Korku ve sorunlardan stres oluşur, stresten de –biri bir diğerini doğurduğu için– tekrar korku ürer.

Korkan, kendisini ve başkalarını strese sokar; çoğu kere "kendiliğinden" hallolabilecek durumlarda kişiye baskı uygular. Birçok toplumsal sorun, yüksek korku potansiyelinden kaynaklanır. Rekor cirolara ulaşmak ve rakiplerden bir adım daha önde olabilmek için çoğu zaman insanlık dışı baskılar uygulanır. Ancak kaliteli iş, baskı yoluyla elde edilemez. Kaliteli iş, insanın kendisine ve işine gösterdiği olumlu bakış açısıyla elde edilebilecek bir şeydir.

Sadece bu dünyada kendisiyle uyum içinde yaşayanlar, uzun vadede sağlıklı kalabilirler.

Kapitalist sistem, cirosunu düşünür ve çalışanlarının ruhsuz canlılar değil de insan olduklarını kabul etmek istemez. İş dünyasında uygulanan felsefe, ne pahasına olursa olsun üretimdir. Bu yüzden asla kendini, gitgide sinirli bir insan

haline geleceğin, yaşama sevincini yitireceğin, gücünü aşacak bir pozisyona dahil etme. Hayat zevk almaktır; sana yarayan, önemli şeyler yaşamana yardımcı olandır.

Yoldayken, haz ve sevinç ödülün olacaktır. Hayat, *haz* ve sevinci tecrübe etmene imkân tanıyacaktır. O yüzden onunla fazla dalaşma, sana şantaj yapılacak iş yerlerinden uzak dur!

Sormak demek, illüzyonlara kanmamak ve gerektiğinde acı gerçekleri göğüsleyebilmek demektir. Bir de çözümü Tanrı'da (temizlenmiş bir bilinçaltında) arama cesareti göstermektir.

"Dışarı"daki bazı şeyleri yanlış görmemize sebep olan şey, gözümüzdeki "çöp"tür.

"Ev"ini toparlayan, artık gözlerini kapamak ya da korkularını dışarıya, masum olayları, üçüncü şahıslara yansıtmak zorunda değildir. Hayatının sorumluğunu üstlenenler, soracak, "görecek" ve değişmesi gerekeni değiştirecektir.

Kurban rolünü oynamaktan vazgeçenler, yakın bir zamanda bedensel, ruhsal ve manevi olarak sağlığa kavuşacaktır. Dünyana şöyle bir "bak", güzel ve sevecen olanı "gör"; onunla mutlu ol, o bu yüzden var. *Her şey iyidir*, olayların öteki tarafı, iyi olanın kaldırabileceği bir şey değildir. Artı ve eksi, gündüz ve gece birbirine aittir, iç içedir. İyi olan ve olmayan sadece senin yarattığın, gerçekte iki değil de bir olanın tezahürleridir.

Her şey birbirini tamamlar; her şey sonsuz düzende nöbetleşir. Bu dünyadaki her şeyin nasıl ki iki yüzü varsa, zıt olmayan ve her şeyin içinde bütün olduğunu görebileceğin bir *iç dünya* da vardır. Dış görünüşlere fazla aldanma. Olayların kalbine bakmayı öğren. Cennet (huzur) sana kapılarını açacaktır.

Dünya güzel; belki sen korkularından dolayı yanlış tarafa bakıyorsun.

Güzeli bulmak için, her ikimiz de, bütün dünyayı gezebiliriz, ama onunla karşılaşabilmek için onu önce içimize taşı-

mamız (kabullenmemiz) lazım. Bu dünyanın güzelliklerini görmek için gözlüğe ihtiyacımız yok. Bırak gözlüğün yerini kalbin tutsun; çünkü kimin kalbi varsa, güzel olanı bulur.

Pozitif Düşünce felsefesiyle uğraşmaya başladığımdan beri, gereksiz yere geçmiş ya da gelecekle yaşamıyorum; onun yerine *burada* ve *şimdi*yi yaşıyorum.

Bugün kendi iyiliğin için uğraş! Bırak diğeri kendi kendine çözülsün. Uğraşmak demek, arzularınla "ilgilenmek" demektir. İşte o zaman, madalyonun öteki yüzünün senin için pek bir anlamı kalmayacaktır. Hayat sana neleri değiştirebileceğini bilme ve neyi değiştiremeyeceğini görebilme yeteneği verdi; böylece her ikisini birbirinden ayırabilme bilgeliğine de ermiş oldun.

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYİ DENE:

- Korku strese yol açar. Kendini zorlama, çünkü stres de korkuya sebep olur.
- Yansıtma alanların, suçluluk duygularının günah keçileridir.
- Bu dünyanın güzelliklerini görmek için gözlüğe ihtiyacımız yok.
- Olayların kalbine bak. Çünkü kimin kalbi varsa, güzel olanı bulur.
- Neşeli ol! Hüznü melankoliklere bırak.
- Bu kitap, yanıt aradığın için seni buldu. Okuyup da bugün hoşuna gitmeyenler, bir sonraki okumalarında daha iyi anlaşılacaklardır. Kitap ilk okumada yalnızca bir arkadaştır. İkinci okumada ise eski bir dost...
- Sorma cesareti göstermek, yanılsamalara kapılmamak, gerektiğinde acı gerçeklerle yüzleşebilmek demektir.
- "Ev"ini toparlayan kişi, gözlerini artık kapamak zorunda değildir.
- Bırak gözlük yerine kalp taşıyalım; kalbi olanı güzellik bulacaktır.

II. BÖLÜM

İKİNCİ TRANSFORMASYON

İKİLİ DÜŞÜNCEDEN KURTULMAK

DÜRÜSTLÜĞE İNANAN HAKİKATİN KUDRETİNE DE İNANIR

İbadet ederken söylediklerimizi
gündelik hayatta da uygulamalıyız.

Hakikat, davranışlarının sürekliliğinde başlar. Dr. Murphy bununla ilgili olarak şöyle der: "Düşüncelerin, sözlerin ve tutumun düzgün ise doğru yoldasın demektir."

Kendine güvenen kimse, gücünün doğrulukta yattığını anlamış kişidir. Dürüst olmak, kendini ve imkânlarını tanımak, kendinle ve yaratıcıyla barışık olmak demektir.

Hakikatin temelleri, kâinatın tüm yasaları, mantıklı bir nedensellik zinciri üzerine kurulmuştur.

Doğruluk, Tanrısal bir özelliktir; onu yaşa! İşte o zaman mukadderatına daha yakın olacaksın.

Hakikatin üzerine temeller atabiliriz, buna karşılık yalanlar yıkıcı, tahrip edicidir ve insanların senden uzaklaşmasına neden olur. Yalanların, sınır belirten içsel "kırmızı çizgileri" yoktur; kendi içlerinde tutarlı değillerdir. Başarıya götüren, süreklilik arz eden enerjiden mahrumdurlar.

Yalan, sürekli güç sarf eder, çünkü kendine ne olduğunun farkına varamadan seni törpüler.

İsa bize der ki: "*İki veya üç kişinin benim ismim üzerinde mutabık oldukları yerde, ben de olacağım.*"

Bununla şunu söylemeye çalışır: Düşüncelerin, sözlerin ve davranışların doğruysa ve bunları yerine getiriyorsan, söylediklerinde ve yaptıklarında bereket var demektir.

Anlatılmak istenen, sana yardım edildiği, senin için bir meydan okuma ve kuşku söz konusu olmadığıdır. Tüm teşebbüslerinde başarılı olacağındır.

Hakikat yanında olduğu için, başarılı olacaksın ve dünya karakterinle esenlik bulacak...

Her kim pozitif düşünmesini öğrenir, ona kâinatın iyi güçleri yardıma gelir. Hislerin, düşüncelerin, sözcüklerin ve tutumun bir olmalı... İşte o zaman, zorlukların üstesinden gelebilmen için rezonans* güçlerini çoğaltacaklardır.

Dikkat et: Güveninin ölçüsü, sana dünyadan gelen cevaptır. Güvenme gerekçen, kendini tanıman ve güçlerinin farkında olmandır.

Bugüne değin hayatın acılar içinde geçmiş olabilir; eğer Ruhun Yasaları'na uyarsan, acı ve kederin yerini sevinç dolduracaktır. Endişe, kılavuzunsa, elbet bir gün seni, mutlu bir hayata da götürecektir. Mutluluğa vardığında, hayatın tamamlanacaktır. O vakit dünyanın amacı yerine gelecek... Yani geldiğin yere dönmüş olacaksın.

Dünya, acı çektiğin bir mekân mı? Madem öyle, huzur içinde sona ermeli. Çünkü acı çekmek, ayrılmış bir şeyi tekrar birleştirmek isteyen kutuptur. Yeterince ağladığında güleceksin. Bugüne değin göremediğin bir şeyi anlamaya başlayacaksın. Böylelikle dünyanın kutupları senin içinde birliğe varacak; hayatının anlamı tamamlanmış olacak. Üzüntü ve endişe yerine, kalbinde sevgi yatacak... *Affedilmiş* ve *kurtulmuş* olacaksın. Böyle olduğu için de minnet duyacaksın. Dünyaların en güzeli olan cennetin mutluluğundan başka, kalbinde ne olabilir ki.

* ***rezonans:*** 1.) (müzik) Ötüm, tınlayış, yankılanış; 2.) (fizik) Çınlama; 3.) (fizik) Düzgün itmelerin etkisiyle bir salınım genliğinin artışı; 4.) (mecaz) Yankı (Ed. n.)

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYİ DENE:

- Sadece zayıf ruhlar yalan söyler.
- Yalan söyleyen zayıflar; çünkü yalan enerji tüketir.
- Yalan zaaftır. Hedefe ulaşacak yeterli gücünün olmadığını ifade eder.
- Hayatın anlamı, bir şeyi *ne zaman* ve *nasıl* yapacağının sana bağlı olduğunu idrak ettikten sonra önem kazanır.
- Tanrı, evreni yaratırken, kendi mükemmelliği ve sonsuz saadetinden sana da bir parça verdi.
- Kendine güven. Bu dürüstlüğünü gösterir. Güçlü olmak için düşündüğünü söyle ve söylediğini yap.
- Hakikati seç; dünya senin varlığından istifade edecektir.
- Kazanabilmek için Rezonans Yasası'nın gücünü artırmasına izin ver.
- Takdir dolu bir kalp, iyiliğe her zamankinden daha yakındır.
- Güven kişiyi başarılı kılar. Kendine güvenen zeki olandan daha güçlüdür.
- Kendine güvenin ölçüsü, zekânın belirleyebileceği bir ölçü değildir.
- Kendine güvenin ölçüsü, talihinin de ölçüsüdür.
- Yalancının çekeceği en büyük ceza, kendi dahil kimseye güvenemeyecek olmasıdır.

UZUN RÜYADAN UYAN! HAKİKATE GİDEN ASANSÖRÜ DURDUR!

İnsan, hayvandan Buda'ya ya da Hıristiyan öğretiye doğru bir gelişme süreci içerisindedir ya da aydınlanmanın yolundadır. Ne var ki, bu süreç içerisinde hayvanın komplekssiz yaratılışına özlem duyar ve daima oraya geri dönmeye çalışır.

Dini cemaatlerin üyeleri şunu bilmeli ki, kayıtsız, şartsız kabul ettikleri "değer ölçüsü"ne sadık kalmayacak biri, çift inançlı çıkacaktır. Hemen hemen tüm dini cemaatlerin temel sorunu, hakikati kendilerinin bulduğuna ve aktarılmış olan vaazların her dönem doğru olduğuna inanmalarıdır. Bu insanoğlunun güttüğü tipik, başkalarına karşı daima ayrıcalıklı olma özleminin örneğidir. Konu ne olursa olsun, herkes daha iyi olma ve diğerinden haberdar olmanın peşinde. Hakikati bulmuş olmak herkesin isteği... Bunu yüksek sesle telaffuz ettikleri ölçüde, böyle olmadığı daha da çok ortaya çıkacaktır.

Dini aktarımlar, sadece ortaya çıktıkları dönemin bilincine tekabül eden gerçeklere ışık tutar. Ancak birçok söz, şimdi."gelişmekte" olanla anlaşılanların ön basamağıdır.

Bir ifadenin uzun yıllardır varlığını koruması, onun değiştirilemeyeceği ve sonsuza kadar yaşayacağı anlamına gelmez. Nasıl ki yaşam ölümle sonuçlanıyorsa, eski olan da yeniye yer açmak için çekilmek zorundadır. Aktarımların bize söylediğinin "kabul" görmesi için "yeni" zamanın bilincine uyması gerekir.

Hakikat daima *görece*lidir, her zaman bir nehir gibidir. Hem "dünya"yı aşıp hem de dünyada olabiliyorsak, yaratıcıyı etkileriyle anlamak ve hakikati yakalamak zorundayız.

Kişi, bilincinde genişler; bu, Tanrı için de böyledir. O da yaratıcılığı sayesinde esnemeye müsaittir.

Sen kendinin farkına vardıkça, aynı zamanda onun "büyüklüğüne" yaklaşmış olur ve böylelikle "krallığının" görünmesine yardımcı olursun.

Yaratıcıyı düşünmek, onunla iletişime geçmekle onu değiştiriyoruz; "gerçekte" değil, ama özelliklerine dair bizim sübjektif inancımızda ve bilgimizde. O bizim içimizde dirilecektir.

Tanrı, kendisi hakkında bildiklerimizle pozitif yönde değişmeye başlar. Böylelikle onu daha iyi anlama yolunda epeyce mesafe kat ederiz. Aradığımız şey, bugünkü insanlığın bilincine, daha önceki jenerasyonlarda olduğundan daha yakındır. Bugün "dünya" ve yaratıcı hakkında bildiklerimiz, beş yüz yıl, bin yıl öncekinden çok farklı. Mesela, "Kim kapıyı çalarsa, o misafir edilecektir." ya da "Arayan bulur!" dendiğinde kast edilen yasaların farkındayız.

Şimdi kapıyı çaldık, aradık ve bulduk! Bugün dinî, ruhsal alanda sahip olduğumuz bilgiler, yüzyıllar önce bizlere aşina olanların geliştirilmiş halidir.

Her şey *nehir*dedir, her şey sürekli oluşum içerisindedir. Biz Tanrı'yı geliştiriyor, çözüyor ve aldatarak alaya almaktan vazgeçiyoruz. *Geliştirmek* demek, *çözmek* demektir. Böylece daha önce açıklayamadıklarımızı anlamlandırmaya (anlamaya) başlarız.

Yeni Çağ, "sonsuz felsefe"ye dayanır, dinlerin arkasındaki dine. Onun içinde dogma yoktur. Tanrı'yı, geçmişte kilisenin yaptığı gibi, sıkı sıkıya yazılmış olan ayetler, vaazlar ve tavsiyelerle değil, daha duyarlı tanımlar.

İnsanların bilinçlerinde daha büyük ve yeni bulgulara varmaları, yaradılışın hedefidir.

Bu ayrıcalık değil, bir normdur. Peki, o zaman hayatımıza yeni anlayışın "dahil" olması nasıl şaşırtıcı olabilir ki? Bizler,

avangardist (yenilikçi) olmak istiyoruz; eski gidebilsin ve yeni de onun yerine gelebilsin diye... Bilinçsel değişimlere açık olmalıyız.

Sakin bir kutup olmadığımızın bilincine varmalıyız. Dini dogmalar duvar gibidir. Değişimleri, sevgiye dair 'sabit'ler olarak görmeye başlarsak, direnişlerimizin kurbanı olmaz, duvarlara karşı yürümeye son veririz.

Bilinç değişimini hayatımızın 'sabit' bir değeri olarak kabul etmeye başladığımız an, daha az direnişle karşılaşacak, otomatik olarak daha az acı çekeceğiz. O an, dudaklarımızdan çıkan bir 'evet', doğru istikameti bulmamıza yarayacak...

Her şey hareket halindedir; bu bağlamda, bilinçsel boyutta bir nehirde olduğunu anla. *Zamanı geldiğinde* bulduklarınla o "yol"da ilerleyeceksin.

Ruhun Yasaları'yla örtüyü kaldıran, esnek bilincin içinde onu ciddi ciddi arayanlara, adım adım aydınlanmayı vererek onları kendi "ülkesine" kabul eden Tanrı'nın bizzat kendisidir. *Madem ki bulma arzun seni aramaya itti. O halde aradığını bulacaksın* (çünkü TANRI bunu istiyor).

Eğer hasret, kalbinde yılan dili gibi çatallanan bir alev ise, bunu bu şekilde hissediyorsan, yaşayanların ülkesinden gökyüzü krallığına döneceğin gün yakın demektir.

Mutluluk içinde bir hayata özlem duyanın arzusu dile getirilir.

İsa der ki: *"Gökyüzü krallığının içinizde olduğunu bilmiyor musunuz?"*

Buna inan; bu düşünce "köprü" üzerinde yürümeye değer. Tüm kalbinle, kalbindeki tüm güçle gökyüzü krallığının içinde olduğuna inan. Yapman gereken tek şey, *kendini bulmak*, onu "darlık"tan (önüne konan engellerden) kurtarmak; "ruh"u açığa çıkarmaktır.

Kendini ara! Ararsan bulursun. Ona ulaşacağın "gün", her zamankinden daha yakındır.

Eskiye direnme! Çünkü bu, anne ve babanı yalanladığın anlamına gelir. Sen "eski kilise"ye* ait bir parçasın. Başka bir deyişle *yenilenebilecek* durumdasın.

Bu sözcüğe sıkı sıkıya sarıl. Böylelikle bize ulaşma adına, yeni, çağa uygun dünya tasarımına yardımcı olmak istediğini söyle... Zamanın, Tanrı'nın etki alanları (gücü) hakkında yapılacak zekice yapılmış yorumlara ihtiyacı var.

Elde edeceğin "yeni fikirler", küçük bir mozaik taşı gibi "dünya"nın tasarımının yenilenmesine katkıda bulunacaktır. "Olma"nın anlamı, daha açık bir şekilde ortaya çıkacaktır.

Rahat olmadığın zaman bile, susmaktan ve uyuşuk bir şekilde meydanı boşaltmaktan daha çok şey yapabilirsin. İnanan cemaat için kapıdaki reformlara bağlı olmak çok önemli.

Hür bir iradeye sahipsin, ama bu, özgürlüğünü yanlış anladığın ve kendine zarar vermeye başladığın yerde sona erer. İnsan olduğun için tanınan özgürlüğü istismar ettiğin sürece, "acılar" sana kılavuzluk etmeyi sürdürecektir.

O yüzden acıların olduğu yolun dışında bir yol bul! Öncelikle de kendini bul! Mutlu olmayı arzuluyorsan tabii...

Artık hiçbir şey ilerlemiyor, her şey bir daire etrafında dönüyorsa, bu, çıktığın yola ya da "kader"ine dönmek için "bekleme salonu"nda sıra beklediğini işaret eder. Bazen işlerin nasıl devam edeceğini bilmiyor olabilirsin. Bunun sebebi, seni yeni bir rotanın beklemesidir. Kim bilir, belki özgürlüğü yanlış anlamışsındır...

* ***Kilise***, Yunanca 'topluluk' anlamına gelen *ekklesia* deyiminden türetilmiştir. İlkin 'Hıristiyan toplulukları' anlamında kullanılmıştı. Fransız düşünürü Ernest Renan, ilk Hıristiyan kiliselerini bir *yoksullar birliği* olarak tanımlar. *Katolik* deyimi de 'evrensel kilise' anlamındadır. İlk kiliselerin din adamları, kilisenin bakımı ve temizliğiyle görevli hizmetçilerdi. Daha sonra bunların kıdemlileri *presbytrei* adı altında rahipleştiler. Bunlardan sonra gelen gözeticilere de *episcopi* dendi. Kendilerini yoksul ve hastalara yardıma adayanlar ise *diyakos* adı altında çoğaldı. Kimi kaynaklarda, Arap hakimiyetinin ilk yıllarında kilisenin, bilginleri, hekimleri ve sanatçıları sayesinde hoş görüyle karşılandığı belirtilir. Freitag, 'eski kilise' ile, büyük olasılıkla diyakos'u ima etmekte... (Ed. n.)

Bırak ve yeniden başla! Hayat felsefeni sınava tabi tutman için bir zaruret söz konusu... Çoğu zaman duvarlara toslamak, gereksiz acılara yol açar. İçini dinle ve anlamaya çalış! Belki kendi ilgi alanların dışına çıktın... Kendini, içini dinlemeyi dene! Dış dünyada tekrar aktif hale gelmeden, sükûnetle düşünmek için kendine zaman tanı.

Uyanan ruhsallığın, seni Ortodoks yetişme tarzının düşüncelerinden kurtarmaya çalışıyor olabilir. Bu, yüksek benliğinin her şeyle bütünleştiğini, hiçbir zaman ayrılmadığını ve ayrılığın düşüncelerinde olduğunu gösterir. Bu da "hakikatin bir parçası"dır sadece...

Dünya böyle zamansal ve mekânsal olarak ayrık, ama aynı zamanda ayrık olanı içinde birleştiren bir bütündür.

Sen her ikisisin (hepsisin), zira ikisi bir araya geldiğinde bütünlük olur. Artık anla ki, ilgi alanların, hiç de ötekilerden farklı değil. Artık bil ki, egoistçe hareket ettiğin müddetçe kendine zarar vereceksin. Egoistliğin yüzünden "dünya"dan esirgediklerin, aslında senden esirgenenlerdir (Vermek istemediğin şey, almaya hak kazanmadığın şeydir). Bu dünya için her ne iyilik yaptıysan, bil ki, kendin için yaptın. Eğer dünyanın sana daha iyi şeyler sunmasını bekliyorsan, senin de ona daha iyi şeyler sunman gerektiğini sakın unutma.

Görünen düzensizliğin arkasında, görünmeyen bir düzen vardır. "Dışarı"da olan her şey, zamansal olarak birbirinden ayrılmıştır; buna karşılık "iç taraf" iki taraflı değil, bir'dir. Bu ifadeyi bir eşitlik gibi görmelisin. Bununla kast edilen, hiçbir şeyin dış görünüşüyle var olmadığıdır. Her şey ebedi bir oyun olan *sürüklenme*den kaynaklanır. "İçeri"de olan sonsuzdur, "dışarıda" olan ise *geçici*...

"Olaylar"ın içindeki ve arkasındaki reji, kendisini yüzeysel olarak arayanlardan saklar. Gerçekten arıyorsan, gözlerini kapa ve ruhunun kayıplarında büyüklük olarak senin ve keşfettiklerinin üzerine gelenleri "gör".

"Arayan bulur; kapıyı çalan misafir edilir" sözleri, daha inançlı olabilmen için verilmiş sözlerdir: Bu ifade Ruhun Ya-

saları'nın temel öğesidir ve tüm dinlerde bunu bulmak mümkündür.

Gerçek olan tehdit edilemez, gerçek olmayansa var olamaz.

Yaratıcılık dışa kapalı değildir, ona katılmanı ister; hâlâ bir sürekli oluşum, devamlı değişen şekil ve tezahürlerin değişimi halindedir.

Denir ki: "*Bir zamanlar olduğu gibi taş taş üstünde kalmayacak.*" Bu ifade kesinlikle seni korkutmak için değildir, bununla söylenmek istenen, her şeyin, şekillerin ürettiği bir oyun olduğu ve bizim de buna katılmamız gerektiğidir. Bunun mânâsı, mekân ve zaman var olduğu müddetçe, günün birinde bu kozmik oyun tamamlanıp, her şey başladığı kaynağa geri dönene kadar, sürekli gelmek ve gitmektir. O zamana kadar tüm yaşam bir maceradır. Her şey tekrar 'bir' olduğunda, sükûnet oluştuğunda, kozmik halka oyunu son bulacak ve yeni bir devir başlayacaktır.

Sürekli değişim her yerdedir; günlük karşılaşmalarında, bu dünyaya dair bilincinde. Baktığın her yerde, beklenenden beklenmeyen bir şey türer. Dinamik, kimi zaman kaotik düşünce, eski düşünce sistemini bozabilir. Önde giden, güçlü bir şekilde diğerlerini kendine çeker. Bu bilinç için de geçerlidir.

Benediktli rahip **David Steindl–Rast**, "Tanrı, benim için sürprizdir" demiştir.

Çoğu zaman işlerin, olayların beklenildiği gibi gelişmemesi, düzgün olmayan bir yaratıcılığın ifadesidir. Daha önceden öngörmenin mantığı, daha yüksek, görünürde başka bir mantık tarafından kaldırılmıştır. "Düşündüğünüzden farklı gelişir", mantığın *integrallerin** temelidir. Birçok şeyin *anlaşılmaz* ya da *tesadüfi* görünmesi, yaratıcının değil, kutupsal düşüncenin "tek görüşlülüğü"nden kaynaklanır.

Hakiki olan, bizim basit anlayışımızdan kolaylıkla kaçabilir.

* ***integral***: 1.) Parçalardan oluşmuş bütün; 2.) Türevi bilinmeyen fonksiyon. (Ed. n.)

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYİ DENE:

- Hakikat bulunmaz değildir. Hakikati yakalamak, tecrübe etmek, kendini sürekli yeniden konumlandırma ile mümkündür. İşte bu yeniden konumlandırma kişiyi hakikate götürür.
- Bilincinde tanımladığın Tanrı, onu senden önce tanımlayanlardan çok daha açık ve anlaşılabilir bir Tanrı'dır. Bilgini hayata geçir ve onu üçüncü şahıslarla paylaş.
- Sen, genetik, fiziksel ve ruhsal açıdan insanın gelişiminin bir halkasısın. Bu durumda, Tanrı tasarımın, daha önceki Tanrı tasarımlarının bir tezahürüdür.
- Eğer her şey hareket halinde (devinim içinde) olursa, "bilgi"n de eski bilgilerin gelişmiş halinden başka bir şey olmaz. Her şey hareket halinde ise, bilgi de hareket halinde demektir.
- Dünyanın Tanrı'nın vereceği sözlü eğitime ihtiyacı var. Yardım et ona! Kendini vererek, sesini yükselterek.
- Egoistçe davranan kendine zarar verir.
- Egoist olmak, kendinle diğerleri arasına kalın bir çizgi çekmek ve yalnızlığı kabullenmek demektir.
- Özgür iradeni kendin ve dünyanın menfaati için kullan.
- Değişimi ruhunda da selamla! Sadece aptallar fikirlerini değiştirmezler. Bugün bildiğin şeyin, yarın aranmayan (sorulmayan) bir şey olup olmayacağını kim bilebilir.
- Her şeyin birbirinden farklı olduğu fikri, bir yanılgıya dayanır. Hakikati "gör" ve fikrini değiştir.
- Sürprizler, hayatına, istediğin herhangi bir şeyin gerçekleşmesinden daha çok heyecan ve değişim katar.
- Her şeyin bir iç yüzü vardır; eğer bilginin peşindeysen, şeylerin (nesnelerin) kalbine bak. Orada Tanrı'yı tahtında seni beklerken göreceksin.
- Kendini tanıdığın ölçüde özgür olacaksın. Kurtulacaksın seni zincirleyen ve hayal ettiğin şeyin olmasını engelleyen her şeyden...

HAKİKAT BU DÜNYAYA AİT DEĞİLDİR

Çok bilmek, kişiyi ne sağduyulu kılar ne de bilge yapar.

İki hakikat vardır, seninki ve hakikisi. Senin hakikatin bir bakış açısıdır, akıcıdır, iletkendir ve esneyen kişisel bilincine bağlıdır. Senin hâkikatin, hakikatin bir parçasıdır ve herkesin Tanrı dediği en son ya da en yüksek hakikate uzanır.

Neredeyse herkes, gördüğü her şeyi hakikat sanır. Oysa kişi, gördüğü şeyin, her şeyden evvel kendi hakikati olduğunu anlamalıdır. Bütünle birleştiğinde bir hakikilik söz konusu ise, onu hakiki kabul edebiliriz.

İnsana pek çok şey gerçekdışıymış gibi gözükür. Kişinin, *var olma*nın mantığını yaratıcının varlığıyla ilişkilendirmesi, insani bir yanılgıdır. Rasyonel aklıyla sapla saparı ayırabileceğini sanmaktadır. Oysa bilmemektedir ki, gördüğü bütünün sadece küçük bir parçasıdır. O, kişisel bakış açısından ötürü henüz "tamamlanmamış"ı görme yetisine sahiptir. Sorun tek taraflı, başka bir deyişle düalist bakış açısıdır. Ki, bu zamanla değişecektir.

Bilgenin biri, zamanın birinde "*Düşünmek, düşündüğünden daha zordur.*" demiştir.

Haklıdır, düşünmek eğer bütünlüklü ve evrensel olmak yerine, kişisel ve özel ise, sıra dışıdır ve düşünülenden zordur.

Bunu da çoğunluk doğru kabul ettiğinden, birçok kişi çekimser kalır.

Hayata ait mutluluklardan pay sahibi olmak istiyorsan, hakikati ara. Sorunların varsa, bu, gerçek olmayan bir şeyin düşüncelerine sızmış olmasındandır. Sorunların var, çünkü ruhunda çözüm üreten düşünceler değil de, sorun çoğaltan düşünceler cirit atıyor. Zorlukları, engelleri görüyorsun, çünkü bunlara ilişkin bir *çözüm*, henüz senin için bulunmuş değil, henüz gözle görülür bir kılığa bürünmüş değil.

Sürecin sadece bir parçasını gördüğün zaman, başın derde girer. Gerçi öteki parça birincisiyle birleştiğinde çok çabuk tamamlanır, sürece dair çok farklı bir resim oluşur, ama sen onu göremezsin.

"*Seni özgür kılacak şey hakikatin kendisidir.*" lafını yabana atmamak gerek. Bu sebeple "Kudüs"ün* yolunu tut ve özgür kal.

Düşüncelerin bir bütün içinde olmaya başladığında, tebessüm edeceksin; o zaman "göreceksin ki", hayat ciddiye alınacak kadar eğlenceli...

Hakikati bul! O senin hakiki tabiatın ve burada olma gerekçen. İçinde, tüm acılarından kurtulmanın yolu gizlidir. *Hakiki* olan, aynı zamanda *sahih*tir. Her ikisini de simgesel ve imgesel anlamda dönüştürmek istediğimiz için hakikat'e karşılık olarak "ışık"ı tercih ediyoruz.

Eğer mantığını "dünya"nın mantığından ayırmayı başarabilirsen, kendi belirleyeceğin yolda özgürce gidebileceksin.

* ***Kudüs***: *(Yahudi)* Kutsal kent... Bu kent sadece Yahudiler için değil, Hıristiyanlar ve Müslümanlar için de kutsaldır. Yahudiler ona *Jerusalem* ya da *Urişalim*, Araplar da *El-Kuds* derler. Kenan ülkesine yerleşen Yahudiler'in ilk krallarından *Davud*, onu başkent yapmıştır. *Süleyman'ın mabedi* orada kurulmuş, bu yüzden de Yahudilerce mabet (tapınak) anlamında *Bethammikdaş* (*Ar.* Beyt-ül-Makdîs) adıyla nitelenmiştir. İsa bu kentte çarmıha gerilmiştir ve mezarı oradadır. Müslümanların peygamberi *Muhammet* ilk *kıble* olarak bu kenti kabul etmişti. Halife Ömer, kenti alınca orasını Müslümanlar için tapım yeri haline getirmiştir. Peygamber Muhammet'in üzerine bastığına inanılan kutsal taş *hacer-i mukaddes* oradadır ve Müslümanlarca ziyaret edilir. Özetle, *Kudüs*, her üç dinin de kutsal saydığı birçok kurumu barındıran ve Yahudi, Hıristiyan, Müslüman hacıların *ziyaret* yeri olan bir kenttir. (Ed. n.)

Hakikat bu dünyaya ait değildir. Ancak bu dünyadadır; herkesin kullanımına açıktır ve böylelikle senin var olmanın "temel"idir.

Bir halk özdeyişi, *"Güneşin açığa çıkaramayacağı hiçbir şey yoktur."* der. Bununla hakikatin ancak belirli bir "aydınlanma"dan sonra görüneceğini ima eder. Karanlık, "ışık"ı ne gölgeleyebilir, ne de kaçırabilir; ancak ışık karanlığı yok eder. Hakiki olan hakiki kalır; hakiki olmayan hakiki olanları asla yok edemez.

"Gölge"leri düşüncelerine, onları bir kayıp olarak görmediğin, ışığı kovan bir şey olarak algılamadığın, sana ışık veren birer kardeş olarak görmeye başladığın zaman dahil etmelisin.

Gölgeler "ışık"a dair bir zaaf içindedir ve bu anlamda sadece ara neticelerdir, hayatın (ışık) içinde arayışta olan bir ruhun aydınlanmasıdır. Gölgeler aydınlanmaya giden yolda, her şeyin ne kadar hakiki olduğuna dair fikirlerdir.

Birisi eğer "gölge"ye sahipse, karanlıkta yaşayan ve bununla mutlu olan birisinden daha iyi durumdadır. *Güneşe (ışığa) sırtını dönme, dönersen "gölgen" önüne düşebilir!*

Hakiki olmayanın 'mümkün' olabileceğine inanma özgürlüğüne sahipsin elbette. Ancak bu özgürlük, hakikati değiştirmez. Hakikat Tanrı'dır; yanında da başka bir Tanrı yoktur. Hakikat ışıktır; gölgeler sadece gözlemleyenlerin bakış açısından dem vurabilir.

Bir şeyi gerçekdışı olarak görüyorsan, o gördüğün henüz hakiki değildir. İçsel çözüm, kendi bilincinin farkına varmakta olan ruhunun bir ara neticesidir.

Gölgeler hakikat değildir, kendi varoluşları yoktur; gölgesi düşen şeyden kendilerine "varoluş"u ödünç alırlar.

*Hakikat*in *sahih* olduğu düşüncesinden yola çık. Hakikat sonsuzdur, şekilsiz ve cisimsizdir. Her şeyin hepsidir ve tahrip edilemezdir. Sonu olan bir şey hakikati nasıl tanıyabilir? İnsan egoist bilinciyle hakikati nasıl doğrulayabilir? Ancak

sonsuzluğun, hakikatin olduğunu anlarsan, hakikat ruhunda ebedi olarak kalacaktır.

Hakikat sahih olduğu için, hiçbir zaman tehdit edilemez, sadece bir yanılgı yara alabilir. Hakikat ne kendine müdahaleye izin verir, ne de kendini yok saydırır, kurban da edilemez.

Ancak ona saldıran, bu dünyanın tabiatı hakkında yanlış fikirlere sahiptir. İmkânsız olan, rakip olur, karşısındakinden daha iyi bilir ve haksız olmadığını kanıtlamak için saldırganlaşır – böylece bir gün daha sevgisiz geçer.

Her şeyi bir (eşit) olarak kabul edersen, hakikat seni bulacaktır. Ayrılığa (yalnızlığa) inanmaktan vazgeçersen, hakikat seni bulacak ve her şey yeni olacaktır. *Bütün yaratılanlar*ın tanınmasıyla birlikte, yaratılmışlığın ortasında tamamlanmışlığın gerçekleşecektir.

Hakikatin içinde yaşıyorsan, bil ki Tanrı'nın içinde yaşıyorsundur, çünkü o, hakikat ve hayatın ta kendisidir. Doğruluk içinde yaşarsan, gerçekten sonsuz, esas ve huzurlu olursun, çünkü dünyayı aydınlatan ışıklardan birisisindir artık ve seninle birlikte dünyanın kurtuluşu başlamıştır.

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYİ DENE:

- Hakikati bul (sahih ol); çünkü bu hayatta bulunma gerekçen.
- Bütünsel (non-düal) düşün!
- Çözüm (kurtuluş), en yüksek hakikati içselleştirmekle mümkün. Bunu başarabilirsen ölümsüzleşirsin!
- Yalan ne kadar büyük bir zaafsa, hakikat de o denli büyük bir güçtür. Hakikatte yaşa, kim bir daha sen olabilir ki?..
- Eğer hakikatin son mertebesine ulaşmışsan, artık değiştirilmen, yaralanman mümkün değildir; ebediyete de ulaştığın anlamına gelir.
- İhtiyatlı düşün! "Dünya"da, bir kez daha düşünülmesi gereken pek çok şey var.
- İçsel, sürekli artan armoni (uyum) hakikatin başlangıcıdır, en yüce hakikate uzanan yoldur.
- Sahihlik (hakikat), senin gibi, ezeli tanrısal yasalar tarafından tanımlanmıştır.
- Bazen aramaya son verip, seni bulmalarına izin ver!

NOT: Bu bölümü bir kez daha oku.

EĞER SEVGİ EKSİK OLURSA...

Sevgiyi arama, o zaten burada; sadece sevgi ile aranda duran engelleri yok et.

Ötekini sevebilmek için KENDİNİ sev.

Sevgi, semavi bir güçtür; evrendeki en büyük güçtür – kimileri böyle söyler. Sevgi biyokimyasal bir oluşumdur – bazıları da buna inanır. Vücudun *endorphine*'leri* bizi, uyuşturucu kullananların sevdiği bir sarhoşluğa iter. Ruhani bir bakış açısıyla incelendiğinde sevgi, *olgun* ve *gelişmiş* bir karakterin sonucudur.

Senin için sevginin mânâsı nedir?

Dünya tasarımın ve bütün hayatın bu soruya vereceğin yanıttan etkilenecektir. Sevdiğinde, arzu dolu bir hayatın niteliklerine ulaşırsın. Kuşku içinde olduğun ve korktuğun zaman, yanlış olana güç vermiş olursun. Huzurunu bozarsın. Bedeninin bütünlüğünü, ruhunu ve maneviyatını tahrip edersin.

Korku, sevgi eksikliği midir?

Bir şeyden korkmak, olması gereken bir şeyin eksikliğini işaret eder. Kalbinin, sevgi ile değil de, korku ile dolduğunu gösterir. Başka bir deyişle, "çok" yerini "daha az"a bırakmış demektir.

* ***endorfinler:*** İç kaynaklı olarak üretilen ve uyuşturucu (opiate) ilaçlara benzer kimyaya sahip olan bir hormonlar grubu. Bu hormonlar, akut stresle başa çıkma, ağrı hissini azaltma, haz ve sevinç duygularının artması gibi etkilere sahiptir. Ayrıca bağışıklık sisteminin harekete geçirilmesinde de rol oynayabilir. Bazı bilimciler şiddetli baş ağrısı çeken insanlardaki endorfin düzeyinin, genelde bu tür ağrılar hissetmeyen insanlardakinden daha düşük olduğunu düşünmektedir. Kaynak: Selçuk Budak, *Psikoloji Sözlüğü*, Bilim ve Sanat Yayınları, Ankara 2000, s. 260 (Ed. n.)

Kim "ayrılık" inancıyla yaşıyor, düalizmin dünya tasarımında "dünya"nın anlamını arıyorsa, o bu ebedi dolgudan, yani sevgiden mahrumdur; korkacak ve "deposunda" korkuyu bulacaktır.

Sevgi yoksulu kişi, yaşama sevincini yitiren kişidir.* O kişinin yolunu saadetin yaydığı ışıklar aydınlatacağı yerde, ona iç dünyasının karanlığı ve acı eşlik eder. Oysa içinde sevginin filiz verdiği bir yürek, başka hiçbir şeye ihtiyaç duymaz. Zenginler içinde en zenginidir çünkü... Kendini talihli hissetmektedir çünkü... Sevginin yaydığı ışık, kendisine yer açmanı bekler; çünkü amacı hayat denen yolda, sevgiyle yolunu aydınlatmaktır.

Tanrı, evreni (dünyayı) yaratırken, "Işık olsun."** demiştir. Bu böyle de olmuştur! Buraya kadar olan süreç bize tanıdıktır, ancak arkası şöyle gelir: "Ve Allah ışığın iyi olduğunu gördü; ve Allah ışığı karanlıktan ayırdı. Ve Allah ışığa Gündüz, ve karanlığa Gece, dedi. Ve akşam oldu ve sabah oldu, bir gün."***

Işığın (bilincin), karanlığı (bilinçsizliği) kovmak için kendisini sana sunduğunun farkında mısın? Tamamlanmışlığının mirasına dilediğin zaman konabileceğinin farkında mısın?

Işık olsun!

* Freitag'ın 'yaşama sevinci' kavramı, Alfred Adler'in 'yaşama üslubu'nun alt katmanlarından biridir. Adler, kişinin yaşama üslubunun ancak içgüdülerinin, uyarıların, içtepilerin bilinmesiyle mümkün olabileceğini savunur. Yaşama sevincinin, ancak kişinin kendiyle uyum içinde olduğunda gerçekleşebileceğini iddia eder. (Ed.n.)

** ***İlahi Işık***: (*Latince'de fiat lux*) Birçok dinde ve mistisizmde, yaratılışı açıklayabilmek üzere kullanılan bir kavramdır. *Tevrat*'ın Tekvin bölümünde, ilahi ışık (fiat lux), "ışık olsun" şeklindeki yaratıcı kelâmı ifade eder. İlahi ışık mistisizmde ya kaosa ilahi imajinasyonla veya ilahi vibrasyonla düzen verilmesi, kaosun aydınlatılması ay da ışığı yaratan ilahi nefes, yani ruh olarak kabul edilir. Kimi mistik felsefelerde ise ilahi ışık olarak iade edilen yaratıcı enerji ya ruhun kendisidir ya da ruh acılığıyla icraatta bulunur. İslami tardisyonda bu ışık (en-nûr) esas olarak ruh (er- ruh) ile özdeştir. (Ed. n.)

*** Tırnak içindeki bölüm, *Kitabı Mukaddes*'teki ilgili bölümdür. Kitaptaki cümlenin birebir tercümesi ise şöyledir: "Işık karanlığa geldi ve karanlık ışığı tanımazlıktan geldi." (Ed. n.)

Eğer tüm bunların farkında değilsen, Tanrı'nın bu basit teklifini dahi algılayamadığını gösterir. Ne yazık ki bu, şatonda hâlâ hayaletler oturduğu anlamına gelir. Aydınlanmanın ışığı seni aramıştır, gel gör ki, bundan sonraki adım, yani kaderini "görmek", artık tamamen senin yeteneğine bağlıdır.

Bu teklifi kabul etme veya reddetme özgürlüğüne sahipsin. En iyisi sen, gereksiz yere tehlikeye girmemek için, bu hediyeyi kabul et; ağzına kadar suyla dolu kuyu yanı başında iken susuzluktan ölmemen, afiyetle donatılmış bir şölen sofrasına davetli olduğun halde aç kalmaman ya da sevgi okyanusunda boğulmaman için...

Korkunun binlerce yüzü vardır. Ama her zaman sevginin eksik olduğu yerde yaşar; senden beklenen ne istediğini seçmendir. Kimse korkuyu yok sayarak ondan kaçamaz, ancak herkes, onu kendisi için yeniden değerlendirmek ve böylece gerçek doğasını ve nedenini anlamak, onu hayali tabiatında bilinçli bir şekilde yok saymak imkânına sahiptir!

Korkuyla fazla ilgilenme ve tüm dikkatini sevgiye ver. İstediğin bir şeye "mekân" ayır, "yer" aç. O gerçekleşecektir. Bil ki, hayatını sevgi idare ettiği müddetçe, tüm yanlış anlaşılmalar da ortadan kalkacaktır.

İçinde sevgiye yer açarsan, iyi gelip seni bulacaktır.

Sevgi, en amaçsız şeylerden biridir, kendini tamamlamaktan başka bir gayesi yoktur. O yüzden birtakım hedeflerinin peşine onunla birlikte koşmazsan iyi edersin. Onunla birlikte planlar yapmaya başladığın andan itibaren senden kaçmaya başlar.

Sevdikçe, arzu ettiğin her şeyi, fazlasıyla elde edersin. Sen karşı koyulamazsın! Sen gölge düşürmeyen ışıksın! Korkularının sonunun gelmesi ve hayatının tamamlanabilmesi için, bırak şimdi sevginin mucizesi hayatına yön versin.

Yaratıcılığa güven! Nasıl yaşamın mucizesi olabileceğini göstereceğim sana.

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYİ DENE:

- Senin için sevginin değeri nedir?
- Karar ver, sevginin hayatını yönetmesine izin verip vermeyeceğine...
- Korkma! Korktuğunda sevgi eksilir. Bunu gör!
- Acı içinde kıvranma gerekçen, yaptığın seçimlerdir.
- Seçme özgürlüğün olduğunu *sahiden* biliyor musun?
- Tanrı'nın teklifini kabul et; ışık olacaktır!
- Bu bilginin ışığında korkunu bir kez daha değerlendir!

İNANÇ OLMAZSA MUCİZELER DE OLMAZ!

İçinde bir kez olsun Tanrı sevgisi filizlenmeye görsün,
şer daima uzağında durur senin.
İnsan, bundan başka ne isteyebilir ki!..

Kendine ve hayatının anlamına olan inancın ruhunda tecelli etmiştir. Şimdi yeni kazandığın kendine inancınla, ne olacağına karar verme özgürlüğüne sahipsin.

Gelecek kariyerin, dünyaya çekidüzen vermek adına seni bekliyor. Yolunu belirleyen çevren değil, karakterindir. Ona 'evet' deyip "ev"ine davet ettiysen, tek muhalif sadece sorunların olabilir.

Yeni yaşam kaliten, "başarılar"ın, bilincinde yeni ve daha yüksek bir düzen oluşturur, bu, kim ve ne olduğuna dair bir netlik "hâkim" olursa oluşur.

Büyümeye giden yol, olanaklarının farkında olmandan geçer; ruhani, fiziki ve maddi olanaklarını idrak ettiğinde büyürsün.

Ama hepsinden önemlisi, öğrenmeye, huzur, mutluluk ve sevgi için savaşmaya kesin kararlı olmandır. Ancak zafer, silahla değil, ruhunun barışçıl yöntemleriyle kazanılabilir. Bilincinin gücü, sen istesen de istemesen de, yaşamını diğer insanlara örnek teşkil edecek şekilde aydınlanmanın yoluna götürecektir. Senin içinde, her şeyi yaratan ve ona ihtiyaç duyduğunda yanında olan bir ruh yaşamaktadır.

Denilir ki: "Her şey zamanında olur." Bununla anlatılmak istenen, seni hayatın mutluluklarına götürecek olan kapıların, *hazır olduğunda* açılacağıdır.

"Başarı"ya (çözüm üretmeye) duyulan özlem, insanın varoluşunun en kuvvetli hislerinden biridir. İçinde, seni başarılı olmaya (sorunları gidermeye) zorlayan bir itki (güdü) vardır. Bu, sana o andan itibaren talihli olma hissi ve hayranlığa dair bir birikim sunar.

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYİ DENE:

- Eğer olmasını istiyorsan, mucizelere inanman gerekir!
- Özgürlüğü seçmek, senin dışında gelişen bir haktı; işte şimdi sana dahil olmak üzere geri dönüyor.
- Batıl inançlardan kurtul! Yanlış tasarımlara kapılma!
- Ruhunda yeni bir düzen yarat!
- Sevmeyi öğren! Sevdikçe hayatı da öğreneceksin!
- İçinin sevgiyle dolup taştığını düşün! Sırf bunun için kendine zaman ayır.
- Eğer her şey yitip gitmiş gibi görünüyorsa, bil ki mucize için yer açılmış demektir.

KENDİNİ YÜCELTME VAKTİ GELİP ÇATTI

Maddi olan her şey bir bütünün parçasıdır,
ruhani olan her şey evrensel ruhun bir açısıdır;
ikisi de birdir ve sadece
titreşim boyutunda birbirinden ayrılır.

Sevgiden mahrum kaldığın günlerin üzerine gölge düştüğünde, türlü zorluk ve sorunların ruhunun evinde oturmasına müsaade ettiğinde, unutmaman gereken şey, tüm bunlara senin "yer" açtığın, "neden" olduğundur.

Tanrı'nın önünde günah yoktur; ama illa da bir şeyin "günah" olarak adlandırılmasını istiyorsan, o, sevgiyi inkâr etmektir.

Yanlış sayılabilecek tek şey, sevgiye "ev"inin kapılarını açmamaktır.

Sevgiyi refakatçin yapar, onu cömertçe kullanır, günlerini sevgi içinde geçirirsen, suç ve günah senden uzak durur.

Bu dünyanın anlam ve amacı uyanan sevgidir! Bu da, sevgiyi günlük yaşamına dahil etmediğin takdirde, hayatının amacından saptığı anlamına gelir.

Eğer bilincinde bir eksiklik hissediyorsan, bu, hayatından bir kesitin alındığını düşündüğün içindir. Niye bugünkü mutlulukta pay sahibi olabileceğine ve davetli olmadığına inanmıyorsun?

Hayat bir okuldur ve hepimiz bu okulun öğrencileriyiz. Okulda hata yapmak, *cezalandırılması* gereken değil, *düzeltilmesi* gereken bir şeydir. Hepimiz, yanılgı içinde olmanın istisnadan çok bir norma bağlı olduğunu öğrenmekle mükellefiz.

Çektiğin acıları ceza olarak görmen, aksiyon ve reaksiyonlardan kendini sorumlu tutman, en büyük yanılgındır.

Çile, ceza değildir; birinci ödevi kendine gelmeni sağlamaktır çünkü.

***Umut**, istediğinde fikrini gönlünce değiştirebilmektir.*

***Yanılgın**, şu an dahi yaratıcı olduğunun farkına varamaman ve tam da şimdi kaderini yeniden belirleyecek olan bir tutum içinde olduğunu anlayamamandır.*

***Umut**, yaratıcı ruhunu, sevgiyle doldurmak için zaman ayırmaktır.*

***Yanılgın**, çilenin "olması gerektiği" fikridir; çile çekme gerekçen kötü bir şey "yapmak"tan kaynaklandığına inanmandır.*

***Umut**, çilelerin bir seçim olduğunu bilmek ve sevinci de seçebileceğini görmekte yatar.*

***Yanılgın**, günahkâr olduğun ve doğarken bile dünyaya günahlarınla "ayak bastığına" inanmaktır.*

***Umut**, özgür olduğunu ve yaratıcının seni asla yargılamadığını anlamandır.*

***Yanılgın**, kendini suçlu hissetmek, cezayı beklemek ve ondan korkmaktır. Sen cezayı hak ettiğin için değil, "cezayı" hak etmiş olduğuna inandığın için cezalandırılacaksın! Ancak cezadan duyduğun korkuyu itelemeye çalışıyorsun. Ondan kurtulmaya çalışırken, ona bir bakıma uyacak olan her şeye yansıtmaya çalışıyorsun. Unutma ki günahkârlar suçlarını örtmek için kötü sözler, taşlar ve bombalarla etraflarına saldırırlar. Ancak kurtulmak için saldırıya geçtiğinde, tekrar kendine "suç" yüklediğini düşün. Atlı karınca dönmeye devam eder.*

***Umut**, değiştirebileceklerini değiştirmeyi görebilmen ve barış içinde yaşamandır. Suçsuz olduğunu, özgür olduğunu ve hiçbir zaman hayat tarafından azarlanmadığını anladığın an, kendini "kurtarmaktan" ve saldırmaktan vazgeçeceksin. Kurtuluşunu aramaya devam etmeyeceksin, korkunun sonu geldiği ve hiçbir zaman kurtuluşa ihtiyacın olmadığı için yürümeye devam edeceksin.*

***Yanılgın**, kendi çaresizliğin içinde, başka çaresizlerin dertlerinin sürekli geri geldiğine, ölüm ve doğum çarkında devamlı ve devamlı baştan başlamanın senin kaderin olduğuna inanmandır.*

***Umut**, gittiğin yolun seni bu dünyanın öteki yakasına götüreceğini ve her uyanışın aydınlanmanın bir adımı olduğunu bilmektir. Bu kurtuluşunun başlangıcı olacaktır.*

Anlamak, yakalamak ve tecrübe etmek için üç imkânın var. Ruhun ya da etin gözü yerine üçüncü gözünü kullan. İnsanlar her şeyi birbirine bağlı olarak öğrenmene sebep olana, altıncı his de diyorlar. Altıncı hissini "geliştir", kısa zaman önce sana anlaşılmaz gelenleri anlayacaksın.*

Nereden geldiğini hatırlarsan, gökyüzünün yasalarını takip etme olanağın olur. Nereden geldiğini anlaman, artık kendini günahkâr hissetmemen ve mutlu olmana yol açar.

Özgür olduğunu ve seninle dünya, seninle Tanrı arasındaki ayrılığın ortadan kalktığını bilmek ve bu ilişkileri yeniden düzenlemek, bunların hepsini öğrenmek zamanı gelmiştir.

Bundan böyle işlediğini düşündüğün hiçbir "suç" sana acı vermemeli. "Çıraklık" dönemin sona erdi. Hayatını artık yönlendirme kabiliyetine sahipsin.

Aydınlanmanın yolunda ilerleyerek kendine bu iyiliği yaparsan, kalbini "yolun kenarında açan çiçekler" okşayacaktır.

* Doğu teozofisi ve mistisizmine göre, iki kaş arasının biraz yukarısında yer alan, kimilerine göre ajna çakrasının uyarılmasıyla etkinliğe geçtiği söylenen bir tür psişik göz. "Ruhsal ışığı görme sözü" anlamında 'üçüncü göz' denilen bu psişik göz, geçmiş, şimdi ve geleceğe ait vizyonları olan 'duru görü' yeteneğinin bağlı olduğu psişik bir organ olarak kabul edilir. (Ed. n.)

Bir dönem gördüğün *rüyalar*daki korku ya da kaygı verici şeyler, seni çıldırma noktasına getirebilirdi; ama artık biliyorsun ki, tüm bunlar bir rüyaydı. Yaptığı tek şey, senin bu dünyaya ilişkin eski düşüncelerini yansıtmaktı. Korkmana sebep olan şey işte sadece budur. Ama artık *uyandın*! O rüya, bir intermezzo (aranağme) idi. İçeriği senin tarafından belirlenen bir illüzyon...

Bu satırlara, sevgiye susadığın, silkindiğin ve kendine gelmek istediğin, tutuklu kompleksinden kurtulmak için didindiğin ve gördüğün tüm kâbuslardan kurtulmayı arzu ettiğin için ulaşabildin. Bu satırlara, sevgiyi öğrenmek ve bunu cömertçe harcamak istediğin için ulaşabildin.

Bu, mutluğunun kılavuzu olmalı (carpe diem*)... Kendini yüceltme vakti geldi çattı; onu kullan artık!

* Romalı ozan Flaccus Horatius'un (İ.Ö. 65-8) temel felsefesi: "Gününü gün et, vaktinin tadını çıkar." (Ed. n.)

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYİ DENE:

- Hata yapan kişi, cezalandırılmayı değil, sevgi dolu bir *düzeltmeyi* hak eder.
- Her ne yaşadın ise bugüne değin, hepsi birer yanılsama idi; hakikatle henüz tanışmadın.
- Yeter uyuduğun; beklenen gün (hayvanların insana, insanın Tanrı'ya evrildiği gün) gelip çattı.
- Işık, gelip dayandı karanlığa; karanlık onu *tanıdı* ve *direnmedi* daha fazla...
- Kendini dünyaya ait hissettiğin sürece, onun gereklerini de yerine getirmelisin.
- Yolun, dünyanın ötesine giden bir yol olsun. Uyanışının her bir emaresi, özgürlüğe atılan bir adımdır. Aynı zamanda sorunların çözümüne ilişkin bir adımdır...
- Sevmemek, yolunu şaşırmadan başka bir şey değildir.
- Günahkâr olmak da yolunu şaşırmaktan başka bir şey değildir. Oluş gerekçeni hatırla... Sen sevgisin... Sevgilerin en temizi, en safı; başka bir şey değil.
- Refakatçin korku da olsa, uyandığında güleceksin!

YANILMAK İNSANLIK HALİ MİDİR?

Acı çekiş gerekçem, bizzat tanzim ettiğim (sebep olduğum) bir yanılgıdır.

Herhangi bir karıncanın, ateşböceğini büyük bir ışık huzmesi olarak algılaması yanılgı değildir.

Ancak ateşböceğinin, sırtını yanan bir sigara izmaritine yaslaması, durduğu yerin doğru yer olduğunu sanması ise yanılgıdır!

Karınca ile ateşböceğinin yaptıkları, benim yıllardır yaptığım şey: *Kendimden* ötürü başkalarına tüm *kapıları* kapadım. Durup durup, bir mengeneye sıkıştığımı, hep bir şeylerden mahrum kaldığımı söyledim durdum. Hasretiyle tutuştuğum nice şey için zaman ayıramamaktan yakındım yıllar boyunca. Çalıştığım halde doğru dürüst para kazanamadığımı, bu sebeple de üç beş kuruş biriktiremediğimi düşündüm hep.

Oysa yanılıyordum.

Yanıldığımı anladığım vakit, kendi kendime hesap vermek için ilk ve kararlı adımımı attım. Hâlâ birçok insan gibi düşünüyordum, ancak yakın zamanda başka türlü düşünmeyi öğrendim.

Olaylara bakış açımın yanlış olabileceği ihtimalini, rasyonel bir mantıkla çabucak tartışarak bertaraf ederdim o zamanlar. Ancak bir süre sonra yanılmanın da gayet insani ol-

duğunu düşünmeye başladım. Yanılmam o kadar eski bir örnekti ki, neredeyse varlığımın bir parçası olduğunu kabul etmeye başlamıştım. Zayıflık dışarıdaydı, anlaşılması gereken, *iç*in *dış*ı oluşturduğu ve ikisinin de *bir* olduğudur.

Bunu anlamaya başladığım andan itibaren, yaşam felsefemi tekrar gözden geçirmeye başladım.

İçeride eksik olanı *dışarıda* aradığımı anlamıştım!

İçsel eksikliğimi, dışarıda telafi ediyordum.

O zamanlar manevi bakışın gözüyle içe bakmaya çalışıyordum; içeride keşfedilmeyi bekleyeni dışarıda aramaya son vermiştim.

Dışarısının realite olmadığını, sadece hakikatin aynası olduğunu keşfettim. Eksikliğin olduğu yere kendimi vermemin bir yanılgı olduğunu anladığımda, benim için doluluğun zamanı başlamıştı. Bir şeye *sahip olmak* ya da olmamak bugüne kadar (negatif anlamda) adaletsiz bir şekilde tesadüfe bağlılığın tipik bir örneğiydi.

'Bana az para ödüyorlar' düşüncemin altında bir mantık yürütme hatası vardı. Yanlış olan benden bir şeylerin esirgenmesiydi; doğru olan, hak ettiğime inandığım miktarı alamamamdı.

Yüksek bir bilinç içinde hareket etmeye ve üst bakışlı bir mantıkla düşünmeye başladığımdan beri takdire şayan bir çalışma temposu ortaya koydum. Yaratıcılığımı kullanmaya ve bütünün sağlanması için çabalamaya başladığımdan beri, her şey menfaatlerim doğrultusunda gelişti.

Bana az ödeyen "hayat" değildir, ben kendimden az verdim ve doğal olarak da bana düşen payı aldım.

Dolgunluğun ortasında eksiklik hissettim; benim eksik düşüncem ile resmen yanılgıya kapılmıştım.

Yaratıcılığın mantığını çözdüğümden beri, birçok yönden insanlara karşı daha anlayışlı olmaya başladım; hayatlarında birçok şeyin nasıl ve niçin olduğunu keşfettim.

Gözlerimin bana gösterdiklerini gördüğüm dünyanın adil olmadığına dair iddiamda haklıydım. Ancak bazen yanlış bir perspektiften gözlenen şeyin deforme olmuş bir görüntü verebileceğini fark ettin mi hiç?

Kaç kere var olmayan bir şeyi gördüm, kaç kere bir şeyi mevcut olduğu halde görmedim. Yanılgıya düşmek gerçekten çok insani bir davranış. Uzun yıllar yanılmış olmak önemli değil, önemli olan bir kere farkına vardıktan sonra yanılgıda ısrar etmemektir. Yanılgının sonunu bilinçli bir şekilde hazırlamak gerekir.

Yanılgıya düşerek, o güne değin gördüğüm kâbuslarla hakikati değiştirmiştim. Uzun yıllar dünyanın tehlikeli bir yer olduğuna inandım. Sevgiye dair çok şeyin konuşulduğunu, ancak gerçekte insanların kalbinde nefret olduğunu düşündüm. Bana ihtiyacım olanı almam gerektiği, aksi takdirde başkasının alacağı söylendi hep. Dünyanın yalan ve hileyle dolu olduğu... Kendi gücümle ayakta kalmam gerektiği... Kimsenin, Tanrı'nın dahi –gerçekten var mı?– yardım etmeyeceği söylendi. Böyle yetiştirildim.

Ruhum ateist düşüncelerle doldu taştı. Tanrı, çocuklara masal gibi anlatıldığında, zekice ve katılınması gereken bir şeymiş gibi geliyordu bana. Ateistler ise ikna edici bir şekilde, dinin halk için afyon olduğunu söylüyorlardı. Üstelik alay edercesine, "Eğer Tanrı olmasaydı, insanlar yine bir kulp bulup onu yaratırlardı." diyorlardı.

Kalbime kuşku tohumları ektiler, o da yeşermeye başladı.

Dua esnasında o en yüksek mertebeye kendimi verdiğimde, duamın duyulup duyulmadığına dair kuşku kaplardı içimi. Hayatın anlamı hakkında kuşkulanıldığı zaman dinledim, ama bana anlatılanların doğru olmamasını temenni ettim.

Yarım kalple Tanrı'yla konuştum; sözcüklerimin yarısı onu bulamadı ve diğer yarısını da o anlamadı.

Tam anlamıyla bir "kurban"dım (kendimin kurbanı) ve buna artık bir son vermek istiyordum. "Bahçe"mi yeniden

ekmeye başlamıştım kendi kendime, burayı bir cennet bahçesine çevirmeyi kafama koymuştum.

Düşün: Fikirlerin istediklerini gerçekten destekliyor mu?

Bu önemli: Haklı mı olmak istiyorsun, yoksa mutlu mu?

Dünyana dair iyi niyetli düşünceleri eleştirmeden mi kabullendin?

Tuzağa düşmek herkesin başına gelebilir, ama herkesin ne istediğini düşünmesi de mümkün.

On, on beş yaşlarında olduğun zamanı hatırlıyor musun? O zamanlar sana öğretilmek istenen her şeye karşı çıkıyordun. O zamanlar kendi yaşam felsefeni kurmak zorunda olduğunu hissetmiştin. Kim kazandı? Herhalde kimse; sen bir yerde vazgeçtin ve uyum sağladın, annen baban sana son sözü söylemiş olmak için karşı çıktı ve sana idealist fikirlerinle nereye geleceğini anlatmaya çalıştı.

O zamanlar sezgisel düşündüğün için, sana öğretilmeye çalışılanların çoğunun doğru olmadığına inandın ve muhalefet ettin. Olgunluk döneminin başlarında gerçeklere karşı bariz bir koku alma yeteneğin vardı, sen onun izinden gitmek istiyordun, ama kolektif bilincin gücü daha kuvvetliydi ve sen o zamanlar aynen benim gibi uyum gösterdin ve aklının çelinmesine izin verdin.

Devlet 18 yaşını dolduran bir vatandaşın reşit olduğunu söyler. Bana göre bu doğru değildir; benim *kim* ve *ne* olduğumu anlamam on yıl daha sürdü.

"Reşit" olmak demek, kendi fikirlerine sahip olmak demektir. Yavaş yavaş büyüyordum. Aktarılanları düşünmeye, otuzlu yaşlarımda başladım. Bu dünyaya dair bana aktarılanların doğru olup olmadığını ya da içinde yanılgılar bulunup bulunmadığını incelemek için belli bir olgunluğun oluşmasını bekledim.

Birisi bu dünyadan ve anlamından konuşmaya başlarsa, bil ki bu dünyadan değil de kendi dünyasından bahsediyor-

dur! Dünyası, belki de yanılgılara hapsolmuştur, farkında olmadan başkalarından devraldığı küçük, ama yanlış fikirlerin birleştirilmesinden ibarettir. Hoşuna gitmeyen, çile çekmene sebep olan sorunların ve kaygıların tümü, içinde yaşamaya devam eden insanlık tarihi kadar eski yanılgıların sebebidir.

Eski alışkanlıklarını "tercih" edersen, kendi büyüklüğüne doğru gelişimin çok yavaş gerçekleşir, hatta geçici olarak durgunlaşmak bile söz konusu olur. Şimdiye kadar birçok şeyi, bir hastalığa karşı uyarı olarak görmeye başladın bile. *İnsanlar ateşler içerisindeymiş gibi, inançlarında kötüyü hayal ederler.*

Tüm dini kurumlar, tarikatlar, cemaatler, sistemler, her şeyin zıtlık üzerine kurulduğunu, Tanrı'nın karşısında şeytanın olduğu yanılgısının yayılmasına yardım ettiler. Dünya neredeyse, yerinin başka bir yerde olduğunu söylediler. Tanrı'nın her halükârda her şeyin üzerinde gezindiğini belirttiler. İşte tüm zorluklarımızın temeli bu fikirsel karmaşada (bilinçsizlikte) yatmakta.

Günlük olarak sükûneti tatmaya çalış. Suskun olduğun zaman, "kaçırdıklarını" görmene ve hakikatini bulmana yardımcı olacak içsel sesi duyman kendiliğinden gerçekleşecektir.

Yanılmak insan doğasıyla yakından ilintilidir, çünkü bulduklarımız bizi sakinleştirmek için yeterince anlamlı gelmez. Aramak ise daha çok bir normdur.

Hasretini ve umutlarını periyodik olarak, sana söz verilen, gökyüzü krallığına giden kapıları açmak için devreye sok. Zamanın başlangıcında, kâinat yaratıldığında, kendini zamansızlıktan mekâna ve zamana verdin ve çokluk içerisinde mutlu olabilmek için memleketi (birliği) terk ettin.

Din demek, geriye bağlantıdır, bununla anlatılmak istenen, zaman ve onun içinde kişiselliğin mevcut olmadığı dönemi hatırlayabilmendir.

O zamanlar hakikat üzerine, kim ya da ne olduğuma dair az düşünmüştüm! Gördüğüm dış tezahürüydü ve gerçek

olmaktan çok, aldatıcıydı. Gerçek olarak kabul ettiğim sadece zamanın içindedir ve geçmek zorundadır; bu, hiçbir zaman hakikat olamaz.

Hakikat, 'etki edendir' derler. Yani esas itibarıyla dünyanın daha çok iç tarafıdır. Bu durumda dış tezahürlerin, sadece tezahürler olduğunu açıklamak daha kolay olacaktır. Dış gözlerinle bakarsan, o zaman olduğu gibi gözüken bir şeyin, neden sana öyle gözüktüğünü bilemezsin. Ancak içsel gözlerinle "hakikat"e bakmayı başarabilirsen, düşüncelerin iki yönlü olmayı da bırakır. Dirilişin –haç işaretinde olduğu gibi– dikeye yatayı eklediğin zaman gerçekleşecektir.

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYİ DENE:

- Yanılabilirsin! Her konuda ve her zaman...
- Düşün bir kez: Kim bilir belki de dünya hakkında bildiklerin külliyen yalan. Belki de yanılgı, bizzat düşüncenin kendisinden kaynaklanıyor. Dünya bambaşka bir tasarım olamaz mı?
- Az şeye sahip olmamızın nedeni, yanlış bir hayat felsefesine sahip oluşumuzdur.
- Yaratıcılığın anlamını, gerekçesini anlamaya, çözmeye çalış.
- Bu çabada şu sana yardımcı olabilir: Dünya adil ve güvenilir bir mekândır.
- Yanlış aktarımları iade et ve ısrarla hakikati (kendi hakikatini) ara!
- Daha önce nefretin konakladığı yerde artık sevginin oturduğunu görmüyor musun?
- Peki, sana ait dünyada Tanrı için bir 'yer' var mı?
- Eleştirel ol! Eleştirel olmak, kalbinde kimin oturacağına karar vermek ve yanılgıyı hakikatten ayırabilmek anlamına gelir.

KENDİNİ BAŞARIYA GÖRE KONUMLANDIR

Durduğun yerin iyi ya da kötü olması önemli değildir; önemli olan nerede durduğunu bilmendir.

Kim başarılı olmak, takdir edilmek istemez ki... Başarı peşinde koşmak, ayıp değil, doğal bir davranıştır. Başarı, hedefimize giden yolun üzerindedir.

Başarı, insanlığın erken tarihinde ayakta kalabilmenin tek yoluydu. Böyle bakıldığında başarının dış varlığını koruma garantisi olduğu söylenebilir rahatlıkla. Ki bu, her zaman hayati derecede önemlidir ve öyle olmaya da devam edecektir.

En belirgin başarı kuralı şudur: Tüm dikkatini ilkin, kişisel niteliklerine (karakterine) vermelisin; burada hoşuna gideni, dışında uygulamalısın. Bir sonraki adımı atabilmek için ruhun nerede duracağının bilincine ulaşmalısın.

Başarı, kendi yeteneklerinin farkına varmak, doğru davranmakla elde edilir. Kişiliğinin mükemmel birleşimini doğru anlamak ve "özellikle" onun üzerine gitmek, seni hedefe taşıyan gerekli enerjinin önünü açacaktır.

Canın piyano çalmak istemiyorsa, ünlü bir piyano virtüözü olabilmen nasıl mümkün olabilir ki?

İnsan ancak kendine uygun yolda ilerlerse başarılı olabilir. O yüzden başarıya giden yolu asla taklit ederek arama. Sadece yolun içinde, yani senin içinde bir kaynağı varsa, ya-

ni sana uygunsa, onu mükemmel bir şekilde yapabilirsin. Başarısız olanlar *kaybedenler* değildir, onlar "sadece" kendi yeteneklerini ve yapabileceklerini kestirmekte tekleyenlerdir.

Bütün insanlar, daha erken yaşlarda, karakterlerindeki eğilimler ve sezgileri sayesinde –biraz hassaslıkla– hayat yolları hakkında fikir yürütebilecek eğilimleri gösterirler.

Kendi kendini gerçekleştiren insanların dünyasına giriş kartı, insanın kendi merkezini bulmasından ve bu dünyanın kişisel anlamını çözmesinden geçer.

Demek ki insanların başarısız olmalarının sebebi nadiren dış etkenlerdir, daha çok insanın yaptığı şeye hemen her defasında, içsel katkısının eksikliğinden kaynaklanmaktadır.

Yaptığın iş seni ilgilendirmiyorsa nasıl içten katkı sağlayabilirsin ki? İçsel olarak katkıda bulunmuyorsan, işle ilgilendiğini nasıl söyleyebilirsin ki?

İşini eğilimleri doğrultusunda yapan kişi, içinde kendisiyle kavgalı olan ve sevmediği bir işi yapan kişiye oranla daha fazla güce, başka bir deyişle bu güçleri kullanma yetisine sahiptir.

Dışsal olan, daima, sadece çerçeve belirleyici olabilir. Yaşantımızın kalitesini, hipotez halindeki kaderin rejisinden ziyade, daha çok yaratılmışlığımız ve bilincimizin ölçüsü belirler. İçsel mânâda, dışarıda elde etmek istediklerinin, imkânlarının farkında olman gerekir.

Şu andan itibaren bilincini, olmak istediğinin üzerine çevir. Başarı hiçbir zaman eksik düşünceyle elde edilmez; içsel zenginliğe dayanır. *Büyük düşündüğün zaman büyük şeyler gerçekleşebilir.*

Başarı, Tanrı'yla aynı dili konuştuğun zaman gelir.

Bununla kastedilen: Kozmosla, Tanrı ve dünyayla, ruhani yasalarla rezonans içinde olmaktır. Dünyayla uyum içinde olmak ve minnetin şarkısını söylemekle iyi ediyorsun; o zaman bırak hayat seni taşısın.

Kendine ve senden önce gelenlere güvenerek yolunu bulmaya çalış. Güven, "yukarıya" doğru giden yolda ihtiyacın olan tüm güçleri serbest bırakır. Kuşku ve güvensizlikse bunu bloke eder ve korkun yüzünden belki de zarardan korunmak yerine, daha çok başarın engellenir.

Başarı şudur:

Sık ve çok gülmek.

Entelektüel insanların saygısını kazanmanın tadını çıkarmak ve çocukların ilgisini çekmek;

Eleştirmenlerin saygısını kazanmak ve yanlış arkadaşların ihanetini kaldırabilmek;

Dünyanın güzelliklerine hayran kalmak ve daha iyisini her zaman başkasında aramak.

Dünyayı, sağlıklı bir çocuk dünyaya getirerek, bahçe/park düzenleyerek, ihtiyaç duyana yardımda bulunarak vs. bulduğundan daha iyi bırakabilmek.

Yaşarken (yaşayarak) başka bir insanın hayatını daha kolay hale getirdiğini bilmek.

Bunların hepsi şu anlama geliyor: Boşuna yaşamış olmamak.

Artık sen de başarılı birisin!.

Ralph Emerson'a* göre – artık sen de özgürsün!.

* **Ralph Waldo Emerson** (1803-1882): Amerikan düşünürü... Nesnel düşünceci (objektif idealist) ve gizemci (mistik) bir öğreti geliştirmiştir. Ona göre, doğa, ruhun simgesidir. Nesnel gerçekliği anlamanın tek yolu seyretme (temaşa), sezgi (hads) ve esrime'dir (vecid). İnsan ruhunun Tanrı'yla birleşebilmesi için her türlü bencillikten temizlenmesi gerekir. (Ed. n.)

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYİ DENE:

- Karakterine, kişiliğine hak ettiği ilgiyi göster. Ancak o zaman dışa açıldığında daha başarılı olabilirsin.
- Ruhunun durduğu yer, senin "dünya"ndır.
- Tanrı ile aynı dili konuş.
- Başarı, yeteneklerinin farkına varmanla mümkündür.
- Başarıya eksik düşünerek değil, içsel değerlerinin farkına vararak ulaşırsın.
- Farkında mısın, bilmem; istesen devasa enerjileri söndürebilecek güçtesin. Yani sandığından çok daha fazla bir güce sahipsin. Bu bilgi, aslında bir güç unsurudur (iktidar sebebidir). Bilmek gücün ta kendidir.

KENDİNİ KEŞFET!

Yüksek benliğimiz, alt benliğimizin yaptıklarından yararlanarak bir çıkış yolu bulur.

Birisi kendine güveniyorsa, onun kendine inandığını da söyleyebiliriz. Başına ne gelirse, inancına göre gelecektir. Bu bilgelik, yaşamımızı ve yaşam kalitemizi belirleyen en anlamlı ipuçlarından biridir. Bu ifade geniş kitleler tarafından kabul görmemiştir ve ancak artan, uyanan bilinçle "kaldırma gücü" kazanmaya başlayacaktır.

Bir şeye inanmak, doğrudan kendimizle alakalı bir şeydir. Birine ya da bir şeye ne aktarırsak aktaralım, bu daima kendi inancımız olacaktır. Yani, *olanaklarına* inanan, kendine inanandır. *Tanrı'ya inanan, kendine inanır.* Kendine inanan, dışında inandırıcılık bulur, kendine inanmayan, dışında inandırıcı olmayan şeyler bulur. Herkes "kendi" inanç içeriklerini "bu" dünyaya taşır, bunların kendi istemi dışında dünyaya gelen tespitler olduğunu zannetse de, herkes inancına göre amel (ibadet) eder, eylemde bulunur.

Rasyonel insan der ki: "Olmayan bir şeye nasıl inanabilirim?" İçinde bulunduğu yüksek kuleden bakıldığında ona hak vermemek mümkün değil. Bir şeyin rasyonel ya da ruhaniliği, onun "erişilebilirliği" ve dokunulabilirliği ile orantılıdır. Kaygan buz "inanç" üzerinde yürümemek için, entelektüel aklı çerçevesinde kanıtlara ihtiyaç duyar.

Oysa bazıları, kendisine aktarılanı kayıtsız şartsız kabul eder, görmeden ve elinde tutmadan inanır. O bununla, entelektüel bir mantığa uymak zorunda olan kimseden bir adım daha ileriye gitmiştir. İnanmak demek, bu kâinattaki en büyük gücü kendisi için harekete geçirmek demektir.

Her şey, çok konuşulan şu *kendini tanıma* ile başlar. İnsanın kendisini tanıması birçok yolla "mümkün" olabilir ve bu, birçok yolla "geliştirilebilir". Kendi hakkında düşünme, kendi "olma"nın meditasyonu, konuyla ilişkili kişilerle konuşmalar, kendi kendine telkin, hedefe varma özlemi, kendini tanımak ve kendine güven duymak için atılması gereken birkaç basit adımdır.

Kendine güven, Tanrı'ya duyulan güvenle eşdeğer tutulmalı. Tanrı'ya güvenen, yani kendisine güvenen, insanlığın tüm aşağılık değerlerini, bu dünyanın tüm çilesini ardında bırakır. Din biliminin sözcükleriyle telaffuz etmek gerekirse: *O dünyayı aşmış ve tekrar memleketine geri dönmüştür.*

Sonsuzluk Felsefesi'nin temel gözlemlerinden biri de şudur: Hastalıkları veya zorlukları (engelleri) düşündüğün zaman sorun kapını çalıyor demektir. Her şey senin "kafa"nın içinde başlar, nasıl devam edeceğine dair yeterince kafa patlatırsan, bunu kendine dert edersen, o zaman korktuğun, ruhunun eşiğini aşıp başına gelecektir.

Her şey, şekillerin çok yönlülüğü/çok yüzlülüğünden geçerek, "dünya"ya ait yolu, kendine ait yolu bulmak zorunda. Her şey sürekli devinim içinde. Bu devinim, bilincin içeriğinin değiştiği anlamına gelir. Artık, belirli bir 'dolgunluk'a/'doygunluk'a erdin, ruhunun çalışma prensiplerini öğrendin, bu sebeple, hiçbir diretme yahut emre kulak asmaksızın seçimini özgürce yapabilecek durumdasın. Senin en temel sorunun, henüz kendini keşfetmemiş (yeteneklerinin farkına varmamış) olmandır; belki de bundan ötürü, varoluşundaki yaratıcılıkta hangi tasarımların (bağdaşlıkların) kurulduğunu göremiyor, bunu kabul etmek istemiyorsun.

'Pozitif Düşünce' felsefesine göre, bugün senin için çok özel bir gün; yapman gereken tek şey, sana bahşedilen "bugün"ü kabul etmeye hazır olmaktır. Artık seçme özgürlüğüne sahipsin. Hayatına bu andan itibaren çekidüzen vermek, onu şekillendirmek tamamen senin elinde. Ne olacağını merak mı ediyorsun? Söyleyeyim: Eğer bütünüyle buna inanabilirsen, tahayyül ettiğin şekillenme/çekidüzen *olacaktır*, eğer inanmazsan, her şey *eski*den nasılsa yine öyle kalacaktır.

Arkaya dönüp baktığında, her ne yaşamış olursan ol, yine de mutlu ol. Bugüne değin yaşadıkların, sana, tasarladığın yaşama biçimini seçebilmen için gerekli olan ruhani bir zırh oluşturmak içindi. Yaşadıklarından (yaptıklarından) pişmanlık duymak, hiçbir işe yaramaz, bu sadece ruhunu bulandırır ve hiçbir şekilde aydınlatmaz. İnanmaya hemen (şimdi) başla! Öne (geleceğe) doğru baktığında, zaferden zafere (başarıdan başarıya) ilerlediğini, aydınlanma yolunda kaderine doğru yol aldığını göreceksin.

Her şey, milyarlarca yıl, bugün neysen, onun olmasına izin veren bir kronoloji içerir. Bu kronoloji özenle düzenlenmiş, iç içe geçmiş bir kronolojidir. Hakiki başarısızlıklarla (yenilgilerle) karşılaşmış olsaydın, bu varoluşuna zarar verirdi, onu bölerdi; başka bir deyişle, bugün bu kitabı okuyor olamazdın.

Bu sebeple, seni sıkı sıkıya geçmişe bağlayan şeylerden kurtul! Bundan sonra, geçmişte olduğu gibi bir 'kurban' olma.

Huzur içinde geçmişe (ardına) bak! Kendinle barış! Birçok şeyde yanılmış, birçok şeyi (kişiyi) yanlış anlamış, birçok konuda yanlış tercihlerde bulunmuş, birçok durumda yanlış sonuçlar almış olabilirsin. Tüm bunları yaşamış, yapmış olduğun için kendini af et!

Geçerli olan, *bugün* ve *şimdi* yaptığındır. Bilincin ve buna bağlı olarak *şimdi* yaptığın tercih (ki bu kitap bunun göstergesidir), *saadeti seçme özgürlüğü* tanır sana.

Bana, yaratıcılığa içtenlikle inandığını göster. Saflık için gereken temizliği yap ve kalbine uygun mutluluğu bul. Hat-

ta gül bana, eğer bir gün bir şekilde karşılaşırsak... Maskelerle dolaşıp, kaçamak güreşenler, gülmek için bodruma inen ve orada dahi ışığı kapatanlar gibi yapma.

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYİ DENE:

- Kendini tanımak Tanrı'yı tanımaktır; Tanrı'ya güvenmek kendine güvenmektir.
- Hakikate ulaşmak için, huzur bulduğun ortamlarda bulun.
- Rasyonel akıl, sana bu dünyanın (hakikatin) yalnızca küçük, çok küçük bir parçasını gösterir. Bütünü görmeye çalış! Çoğunluk gibi düşünme, 'ortalama'nın üstüne çık.
- Ruhsal "gelişim"in şu ifadeyle doruğa ulaşır: "Tanrı ile ben bir'iz!"
- 'Dönüşüm' denilen şey kafanın içinde başlar. ('Dünya' denilen şey, senin tasarladığın şeydir.)
- Seni düşünüyorum, çünkü bugün senin için özel bir gün...
- Başarısızlık, talihsizlik, hüsran diye tanımladığımız birçok şey, özünde öğrenmeye, bilmeye yönelik atılan adımlardır.
- Gülmek için bodruma inme. Gel birlikte gülelim. Zira karşılaştığın her şeyin içinde ben de varım.
- Önce inanç gelir. Eğer inanırsan, düşüncelerini gerçekleştirebilirsin.

RUHUNU ÖZGÜRLEŞTİR

Egonun üzerinde yüksel – ruhsal bütüne doğru!
Ancak bu şekilde içsel ve dışsal bir barış içinde,
yaşamın yeni bir boyutuna ulaşman mümkün olacaktır.

Başkaları onlara 'illüzyon' dese de sen vizyon sahibi ol. Ruhun hayata dair yaratıcı fikirlerle dolsun. Vizyon olmazsa, yaşamanın ne anlamı kalır ki...

Vizyonlar, geleceğine dair geliştirdiğin zihinsel tasarımlardır. Gideceğin yolu belirler. Işığa doğru giden yolda sana kılavuzluk ederler.Vizyonlar, muhakeme yeteneğine sahip yüksek bir zekâya, hedeflerine ulaşması için yardımda bulunurlar.

Vizyon, başka bir boyuttan gelen mesajdır. Taklitçi değil örnek kişi olmanı sağlar. Farklı boyutta bir aydınlanmadır. Vizyonlar, ürettiğin sorunlara verilen bir cevaptır.

İleriye, geleceğe dair o kadar çok düşünce var ki... Topluluklarda dişlilerin yerli yerine oturmasını sağlayan işte bu vizyonlardır. Eğer bu çarkın içinde olmak istediğin anda, seni *eşitlerin arasında eşit biri* olarak 'aramıza hoş geldin' şeklinde karşılamak isteriz.

Enerjini boşa harcama! Rakiplerle (düşmanla) boğuşmak, savaşa ya da önemsiz (niteliksiz) şeylere inanmak niye? Tüm enerjini muhafaza et; çünkü ulaşmak istediğin hedefe onun

sayesinde varacaksın. Başarı denilen şey, her zaman ve her koşulda, karakterin (tabiatın) sana verilen görev ile örtüştüğü zaman gelir. Olanaklarının farkında olarak yoluna devam et, çünkü o seni hedefine götürecektir. "Bilmek" demek, dışarıdan gelen baskılara boyun eğmek zorunda olmamak demektir. "Bilmek" demek, bugüne değin farkına varmadığın (kullanmadığın) birçok özgürlüğe sahipsin demektir. "Bilmek" demek, seçme hakkın var demektir.

Burada "takım ruhu" deyimini bu kez alışılagelmişin dışında kullanmak istiyorum.

*Duygu*ların, *düşünce*lerin, *söz*(*cük*)lerin ve *davranış*ların bir 'takım'la birleştiğini, "enerji"nin serbestçe akabildiğini anladığın an, bilinçli ve hedefe kilitlenmiş bir şekilde içsel uzlaşmayı eskisinden daha fazla özleyeceksin. O zaman gitgide, içindeki birliğin, seni arzu ettiğin ve onunla yaşamını şekillendirmek istediğin hakkaniyete ve özgürlüğe götürmesine dikkat edeceksin.

Bir (ya da daha fazla) konuda "hemfikir" olan (aynı ya da benzer düşünen) bir takımda, şu ruh hâkimdir: Mutabakata varılan her noktada, herkes birbirine destek vermelidir. Takım denilen şey, birçok personelden (kişiden) oluşur; beri yanda da 'birlik' içinde olduğunu düşünen ve göğsünde yaşayan (göğsüne bastırdığın) 'ruhlar'dan destek alır. Eğer kendini düşündüğün gibi hissediyorsan, istediğini özgürce söyleyebiliyorsan, işte o zaman senin de bir "ev"in var demektir; işte o zaman benliğin huzura kavuşmuştur, işte o zaman gökyüzünün "güç"leri yardımına koşacaktır.

Başarılı olacağını düşündüğün halde, hislerin bundan şüphe ediyorsa, birlik içinde olduğundan söz etmek mümkün değildir. Rezonans Yasası'na göre bir gerçekleşme söz konusu olamaz. Duygularına dikkat et ve onları düşünce ve sözlerinle karşılaştır, ondan sonra bırak ne olacaksa olsun!

Stres belirtileri gösteren kimse, kendisini başarılı olarak addetmesin. Toplum içindeki "konum"unu sağlığıyla satın almak zorunda kalanlar, salt materyalist, mekanik bir zihni-

yete yakalanmış demektir. Vah ki ona, sağlık, mutluluk ve içsel huzurun, zorla satın alınamayacağını bilmiyor demektir.

"Başarı" derken, söylemek istediğim aslında, genele değil de, ancak sana yanıtlar verebileceğimdir. Sen de, dünyanın geri kalanı gibi, başa çıkamayacak kadar kişiselleştirme (bireyleşme) içerisindesin.

Kişisellik, kişisel cevaplar gerektirir, kitap (bu kitapta olduğu gibi) tek başına, kişiselliğin sadece sınır çizgilerini belirleyebilir; bu yüzden kişisel sohbet, kişisel ilişki kaçınılmazdır.

Akaşik Kayıtlar'da* sana özel bir mesaj gizlidir. Sen evrensel ve özel olansın; yolunu bulma çaban, karşılığı olan bir çabadır.

Özel olanı keşfetmek istediğimde, ne talih ki, Dr. Murphy'in yakınındaydım. Onun desteğini alma şansım oldu. Sen de öyle birini ara ki, o kişi, öyle bir büyüklüğü temsil etsin ki, o kişinin içinde uyanmasını istiyor ol. "İyi" olanı istiyorsan, onu "en iyiler"in yakınında ara. Güvenini kazanmış olan birini bul, onunla kendin hakkında konuş. Ancak onun yardımıyla adım adım kendini daha iyi tanımayı öğrenebilirsin çünkü...

Başarılı insanları, diğer insanlardan ayıran şey, yaptıkları *doğru* yatırımlardır. Bu sebeple hayatını doğru, bilinçli ve "birçok kalp ile" planla.

Her eylemin başında daima şu tavsiye vardır: "Kendini tanı! Bilinç içinde hareket et."

Başarılı ve kişisel bir hayat peşinde koşman Tanrı'nın da istediği bir şeydir. Bu çok doğal bir dilektir. Bu dileğin gerçekleşmesi için de her türlü imkân mevcuttur. Değil mi ki,

* ***Akaşik Kayıtlar***: Teozoflara ve bedensiz varlıklarla ruhsal irtibatın varlığını kabul etmeyen parapsikologlara göre, nasıl ki kâinatta var olan hiçbir madde dönüşümler geçirmekle birlikte yok olmazsa, kâinatta meydana gelen hiçbir olay, hiçbir hareket de yok olmaz; her olay, her hareket muhakkak izlerini bırakır ve kaydolur. İşte bu kaydolunan yer, daha doğrusu kayıtların işlendiği seyyal cevher, teozofideki adıyla akaşa, kayıtlar ise Batı teozofisindeki adıyla akaşik kayıtlardır. (Ed. n.)

herkes, haklı olarak, hayatını arzu ettiği şekilde değerlendirmek istemektedir.

Mantıklı ve arzulanabilecek olan her şey, seni mutlu etmek için vardır.

Mantıklı ve arzulanabilecek olan her şey, seni hedefine, ebedi huzura kavuşturabilmek için vardır.

Bu sebeple, kendini dünyanın 'güzel' tarafına davet edilmiş bil; bugün ve yarın da oturulabilir kalması için dünyayı beraberce şekillendirmeye davetli say.

Kendinin farkına vardığın (imkânlarını keşfettiğin) ölçüde, hedeflediğin kişi olabileceksin, ki süreç içinde ihtiyaç duyduğun her şeye sahip olduğunu göreceksin.

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYİ DENE:

- Tamamlanmış (eksiksiz) bir hayat için atılan ilk adım, kendini tanımaktan (kendini keşfetmekten) geçer.
- Unutma, kazanmak (ya da başarmak) için doğdun!
- Taklit, hiçbir zaman, hiçbir koşulda 'hakiki'nin yerini doldura-maz.
- Başarısız kişi, kapasitesini doğru kullanamayan kişidir.
- Her ne yapıyorsan, onu dikkatle yap; yani yaptığın işi sevgiyle yap!
- Başkaları onlara 'illüzyon' dese de sen vizyon sahibi ol.
- Vizyon, başka bir boyuttan gelen mesajdır. Taklitçi değil örnek kişi olmanı sağlar.
- Özgür bırak, sana düşman gelen (görünen) her ne varsa, öte-kinde daima 'kardeş'ini gör!
- Kendine şunu söyle: "Ben alışılmadık (sıra dışı) bir başarının ta kendisiyim!"
- Kendine şunu söyle: "Ben yenmek (kazanmak) için doğmuşum!"

TESADÜF DİYE BİR ŞEY VAR MIDIR?

'Bilinçli' kişi, "tesadüf" sözcüğünü sözlüğünden siler; çünkü eninde sonunda görünmez bir oyunun sahnelendiğini idrak eden kişidir o...

Bütün, parçaların toplamından fazladır! Bununla ne denilmek istendiği çoğu kişi tarafından tam (eksiksiz) olarak anlaşılamayacaktır. İşte bu 'kişiler' için 'tesadüf' olmak zorundadır.

Şu an kitabı okuyor oluşun bir tesadüf mü sence? Kitabı okudukça, kendini keşfediyor oluşun, bilincinin farkına varışın, yine tesadüf sayılır mı?

Kutsal ruhların elçiler (peygamberler) vasıtasıyla aktardığı vaazlarda, denir ki, *"Benim yollarım, sizin yollarınız değildir."*

Bu şöyle anlaşılmalı: Her zaman bir şeyin nasıl, ne şekilde ve niçin gerçekleştiğini anlamayabiliriz.

Bir durumda yapılan "tesadüf" tanımı, gözlemi yapan kişinin, aleni oluşumla tanımsız arka plan arasındaki bağıntıyı çözemediğini gösterir.

Bütün doğa bilimlerinde, genellikle detaylar üzerinde durulur; daha doğrusu en ufak tanımlanabilir birlik aranır. İtina ile parçaların sayısı toplanır, gene de (daha "çok" olan) bütün hakkında hâlâ az bilgi elde edilmiştir.

Her insan, her biri nispeten bilimsel olarak tarif edilebilir milyarlarca hücreden oluşur. Ancak insanı insan yapan hüc-

relerin sayısı, bilimsel olarak asla açıklanamayan bir "çokluk"tur.

İlle de tesadüf aranıyorsa, bu, birçok hücrenin insanı "şans eseri" meydana getireceğidir. Bizi oluşturan, yani laboratuara sokulamayan şey, ancak metafizik verilerle, bilgiyle ifade edilebilir. "İnsan bir sırdır." tarifi*, bu dünyaya ait ölçü birimleriyle ölçülemeyen canlıya ilişkin boş (faydasız) ve gayri ciddi (bilimsel olmayan) bir tariftir. "Sır" kavramı bize gösteriyor ki, ne olduğumuzun, tanımsız, esrarengiz arka plandan önce, "varlık"ın** açıklanması gerekmektedir.

"Varlık"ın tarifini kendisine görev edinen felsefe bile zorlanmaktadır, "sır" sözcüğüyle kim ya da ne olduğumuzu anlatmakta güçlük çekmektedir. Bunun sebebi gerçekten de, söylenemeyeni söylememize yardımcı olacak kesin (eksiksiz) sözcükleri hâlâ bulamayışımızdır.

Kendimize zaman tanıyalım, bilmediğimiz şeyleri öğrenmek için... Dünyalar arasında gidip gelen seyyahlar için, ki bizizdir bu seyyahlar, 'varlık' kavramının sırrı, ruhsal yolda attıkları ilk adımdan itibaren *biraz daha* kavranabilir olacaktır; bu da dünyayı daha iyi anlamamızı sağlayacaktır.

Bakışların detaya baktığında gördüğünden daha fazlasını algılamak zorundadır. 'Tesadüf'le tarif edilmek istenen şey, bilinmeyen (tanımlanamayan) yollarla birbirine ait olanın, bir araya gelmesidir.

* Almanca'da "definition" sözcüğü, 'tarif' ve 'tanımlama' dışında, 'tahdit', 'sınırlama' anlamına da gelir. (Ed. n.)

** ***varlık***: (Alm. *Sein*) 1.) Yokluğa karşıt olarak var olan şey, 2.) Oluşa karşıt bir şey olarak, değişmeden aynı kalan gerçeklik, 3.) Boşluğa karşıt bir şey olarak, mekânda bir yer işgal eden kalıcı gerçeklik, 4.) Ontolojinin konusu olan şey. (...) Varlığı düşünceye bağımlı, zihne tâbi kılan idealizmlerle, varlığı bilincin ve düşüncenin dışındaki nesnel bir gerçeklik olarak belirleyen materyalizmlerden sonra, ilk kez olarak Nietzsche söz konusu karşıtlığı aşma çabasıyla, varlık üzerinde yeniden düşünmeye başlamıştır. Birçok bakımdan Friedrich Nietzsche'nin açtığı yoldan yürüyen çağdaş felsefede ise, varlık problemi ya çoğunluk varlık sorusunu sorabilen insanın veya varlığın evi olarak dilin perspektifinden ele alınır. Kaynak: Ahmet Cevizci, *Felsefe Sözlüğü*, Paradigma Yayınları, 2000, s. 970 (Ed. n.)

Uyanan bilincin ışığında, etki ve tepkinin doğal süreci olarak kabul edilenler, bize bazen tesadüf ya da yüksek bir kudret tarafından yönlendirilmiş gibi gelir. 'Tesadüf' olarak biz, genellikle nesebi meçhul gündelik hayatta gerçekleşenleri görüyoruz.

*"**Takdiri ilahi**" diyoruz, eğer olup biten (gerçekleşen) şey, bizi talihli (mutlu) bir duruma sokuyorsa.*

*Oysa bir **mucize**, ancak, hiçbir koşulda ne olup bittiğini anlamadığımız yerde (şeyde) olur. **Merhamet*** ise, "gökyüzü" dağıldığı ve elle tutulamayan bir şeyler oluştuğunda ortaya çıkar.*

Günlük mantığa pek de yakın olmayan bu alanlar sebebiyle, çoğu zaman gereksiz yere mistik olana sığınırız. Ruhani prensiplerin tutarlı bir şekilde kendisini kabul ettirmesi, çoğu kişi için hâlâ çok şüphe uyandırıcı bulunur ve zahmetli bir yol olarak görülür.

Tesadüf, takdiri ilahi, mucize ve merhametin hiç kuşkusuz bir açıklaması var. Her şey, hatta "en yüce" olanın dahi bir açıklamasının olduğu gibi... Eğer insan bilinci kendini tamamlayıp belirli bir doygunluğa (olgunluğa) erişirse, işte o zaman, tokalaşıp kahkahalarla güleceğiz, çünkü o zaman çember kapanacak ve hedefimize ulaşmış olacağız.

Eğer sürekli dünyanın bir parçası olduğu düşüncesiyle karşılaşıyor, buna rağmen giderek artan bir ilgiyle, "hakikat" nedir diyorsan, bütün'ün sana kendini her geçen gün biraz daha açmasının vakti geldi demektir.

Anla artık: Dünyanın tamamı, gördüğün her şey, bir aynadır; yaratıcının kendini gösterdiği (sergilediği) bir ayna... O, kendi "hakikat"i içinde hâlâ "terra incognita"** ve hâlâ "doğrudan" algılanabilir değildir. Bundan ötürü, ona ulaşabilmen için birçok "yardımcı" göndermiştir sana, hem "gök-

* Merhamet yerine 'inayet', 'lütuf', 'tenezzül', 'teveccüh', 'rahmet' kavramlarını da koymak mümkün; çünkü 'Gnade' bu anlamlara da gelmekte... (Ed. n.)

** *terra incognita*: Bilinmeyen (meçhul) toprak (ülke). (Ed. n.)

yüzü" hem de "yeryüzü"nde... Bundan ötürü yaratmıştır o aynayı, istemiştir ki bu "mekân" sayesinde kendisine biraz daha yaklaşabilelim.

Hakikat denilen şey, bütünün yalnızca bir açısıdır. Hakikati, bir bütün olarak algılamamız kolay değildir. Ne zaman ki insan anlığı* ruhani yasalar ve doğanın ruhuyla bir bütün içinde yaşamaktan başka çıkar yol olmadığını kavrar (idrak eder), işte o zaman 'büyük plan'a dahil edilir.

Doğayla bir bütün (uyum) içinde yaşama girişimi, ilk kez Yeni Çağ'la birlikte belirginleşmiştir. Her ciddi yaşama teşebbüsü, içimizde yeni bir bilinç oluşturur. Bu bilinç, bizde o güne değin eksik olan şeyi giderir (telafi eder); böylelikle Tanrı'ya daha yakın olmamızı sağlayacak 'mekân'ı yaratır.

Bilinçli olmak her şeydir. Eğer bunu ciddiye alıyor ve doğru kabul etmek istiyorsan, bilinç ufkunun dışında, ruhunun "gelişim"i esnasında anlaşılması gereken bir şeyler olması da mantıklı gelmelidir sana.

"Sınır"ımız kişisel düşünce yetimizin çerçevesidir; bununla anlatılmak istenen, olan her şeyin, kişisel "realiteye" ulaşmadığı ve her bilinçsel gelişimle bütünün giderek daha "görülebilir" olmaya başladığıdır.

Sınırlama, dünyevi düşünme akümilasyonundan insan zekâsı ardımızda bıraktığımız pek çok 24 saatin bilinç halimizde bıraktığı izlerden oluşur.

Az önce, "Bilinçli olmak her şeydir." dedim, ama bunun tam tersi de mümkündür: "Her şey bilinçli olmaktır."

Bu anlamda bilincin varlığını, "şey"lerin doğasında aramalısın. Her şey, her canlı, benzer şekilde her taş, hayat (dünya) denen sahnede, varlık'ın başka başka izlenimler uyandıran, özel bir tezahürü ve yaşayan ruhudur.

Kaos araştırmacılarının da bildiği gibi, kaosun arkasında, rasyonel aklımızın üstünde giden bir düzen bizi beklemektedir; ki bir gün bu daha net anlaşılacaktır. Artık yavaş yavaş da sınırlı bir şeklide çekilmektedir hayatımızdan bir zamanlarki anlayışımız.

Eğer bazı şeyleri adlandırmada güçlük çekiyor ve kaynağını açıklayamıyorsa, dünyevi şeylere önem veren insan buna 'tesadüf' der, ruhsallar ise *takdiri ilahi*. Takdiri ilahi, din felsefesinde, dualarına (düşüncelerine) aldığın karşılıktır. Eğer hayatının anlamını keşfeder ya da bu yolda mesafe kat edersen, işte o zaman pozitif oluşumlara ilişkin akım kuvvetlenir.

Sana ait olanları, Rezonans Yasası üzerinden, kendine çekersin. Bunlar hayatına, ancak sen izin verdiğin ve aradığın yanıtları bulduğun zaman, üstelik de tesadüfler kılığında girer.

Her şey bir yanıt olabilir: Soru(n)larını yüksek sesle ifade etmen, bunları açık yüreklilikle dile getirmen, bunlar hakkında düşünmen, bunlara dair bir şeyler hissetmen, yaşadığın her olay bir yanıttır, bir karşılıktır.

Hakikatin (tecrübelerin), her zaman, her koşulda, ruhani aktivite olarak içinde kopan fırtınalara verilen karşılıktır. Bu dünyada gördüğün, tattığın, duyduğun, dokunduğun, bildiğin her şey Allah'ın takdiridir. Her şey iç içedir, yan yanadır: Sormak, kapıyı çalmak demektir! Kapıyı çalmak, umut etmektir! Bu, bir şekilde 'cevap' almaya hak kazanmaktır. Kapı açılmak zorundadır. "Bakış"ını cevaplanmamış olana çevirmek, yani sorular soruyor olman, kendini daha iyi anlayabilmek için bir yol aradığın anlamına gelir. Böylelikle sana aydınlanmanı sağlayacak yolun açıldığı bir süreç başlar. Değil mi ki bilmek istediğin her şeyin bir yanıtı (karşılığı, açıklaması) vardır.

Takdiri ilahi, yaptığın eylemlerin (aksiyonların) yanıtıdır (reaksiyonlarıdır); bu, yardıma ihtiyacın olduğunda yanında yer alacak olan 'plan'ın bir parçasına bakmanı sağlar.

Ne zaman takdiri ilahi gibi gözüken bir şey gerçekleşirse, o zaman bir süre otur ve içini dinle; kuşkun olmasın ki, önemli bir mesaj, kapını çalmaktadır, senin aracılığınla olacak bir şeyi haber vermektedir.

İçindeki bir şey seni uyandırmak istiyor olabilir; seçtiğin hedef konusunda bir uyarı içerebilir; belirli bir bilince ulaş-

man için yapman gerekenleri imliyordur belki de... Var olduğun andan itibaren, senin için bir amaç (bunun için bir mânâ) belirlenmiştir; varlık ile mânâ, bu dünyada senin için birbirine bağlıdır. Meydana gelen her şeyin sebebi bu amacın gerçekleşmesi içindir.

Kurtuluş, anca bugüne değin sıkı sıkıya bağlandığın şeylerden arınıp, kendi hakikatine uyan şeyleri seçmende, özgürlüğün yeni boyutlarına varmanda yatar.

Yolun açık olduğunu fark ettiğin, tabiatını seçebilme özgürlüğüne sahip olduğunu anladığında, hedefine ulaşmış olursun.

Eğer bu dünyanın yasalarıyla derslerini tamamlarsan, "sınırla(ma)lar"dan da kurtulursun. Ruhsal olgunluğun, kurtuluşa doğru giden yoldadır. Kurtuluş, *bilinçli olma* yolunda *bilinçle* yürürsen mümkün olur.

Ne zaman ki, her şeyin *bir* olduğunu kabul ederiz, işte o zaman bugüne değin karşılaştığımız içsel ve dışsal polemiklerden azat edilmiş oluruz. Böylelikle bir şeye değer biçmek (kıymetini takdir etmek) zorunda kalmayız; madem ki her şey bir'dir, o halde her şey aynı zamanda eşit de olmak zorundadır.

Hemen hemen herkes varoluşun maddi tarafını görmezden gelmek ister. Dünyanın görülebilir tarafına gergin bir duruş içerisindedirler. Aslında bu 'gergin duruş', kendilerine yönelik bir duruştur. Çoğu insan, kendilerine aktarılan (koşulsuz şartsız, tartışmaksızın kabul ettikleri) inançlarıyla çelişenler şeyleri anlamak (bilmek) istemezler. Çünkü yeni ve bilinmeyene bakmaktansa, tüm çilelerine rağmen "eski" dünyalarında kalmak daha rahat gelir.

Maddi olanı, ruhani dünyanın öteki kutbu olarak görmeye devam ettiğimiz sürece, kendimizi rasyonel düşünmenin tek boyutlu perspektifinden kurtarmış oluruz. Sanki bizi bahsi geçen kurtuluşumuzun yeni boyutlarına taşıyabilecekmiş gibi, şimdiye kadar bizi engelleyenlerle, başa çıkmasını öğreniriz. Her ikisi de (ruh ve madde) sadece perspektif ola-

rak yol gösterendir, görüş alanlarıdır. Ruh maddenin en yüksek şekli, madde de ruhun en düşük şeklidir. *Madde, görülebilir hale gelen ruhtur.*

Her ikisi de farklı kılıklarda karşımıza çıktığı için onlarda *birlik*'i görmek zordur.

Bu kitabı okurken göreceksin ki, bilincinde özgürlük, seçme hakkı ve "saklı şeyler"e dair bir tasarım oluşacak. Böylelikle mutluluğun dışa bağımlı olmadığını fark edeceksin. Çünkü öyle ya da böyle, bir başka düzlemde şunun bilincine ermiş olacaksın: *Sen, varmış gibi algıladığın yüklerini atabilen ve içsel barışa doğru yol alan* ***yeni*** *ve* ***en olası*** *insansın.* Başkaları, nasıl görülebilen dünyayı anlıyorsa, sen de, ruhunda maneviyatın varlığını anlayacaksın. Ruhani gelişimin tamamlanacak ve kendini tanımana yol açacak uyanış gerçekleşecek. Sen, yani olmak isteyen, *yeninin elçisi,* artık bildiklerini "dünya" ile paylaşmalısın.

Çok yakında içindeki ruhsal öğretici, direksiyonu eline alacak, çünkü "dünya" seni beklemekte...

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYİ DENE:

- Takdiri ilahi denen şey, bir araya gelmek ve birbirine ait olmaktır.
- Takdiri ilahi, din felsefesinde, dualarına (düşüncelerine) aldığın karşılıktır.
- Sana ait olanları, Rezonans Yasası üzerinden, kendine çekersin. Bunlar hayatına, ancak sen izin verdiğin ve aradığın yanıtları bulduğun zaman, üstelik de tesadüfler kılığında girer.
- Sormak, kapıyı çalmak demektir! Kapıyı çalmak, umut etmektir! Bu, bir şekilde 'cevap' almaya hak kazanmaktır.
- Her kim ki olup biteni 'tesadüf' diye nitelendirir, bil ki, bilinçli ya da değil, art niyetli düşünmektedir.
- Her şeyi bağlamları içinde kavramaya (anlamaya) çalışmalısın.
- Sen, varmış gibi algıladığı yüklerini atabilen ve içsel barışa doğru yol alan **yeni** ve **en olası** insansın.
- Bilinçli olmak her şeydir (kalitatif düşünce).
- Her şey bilinçli olmaktır (varlık tarifi).
- Kalbine özlem duy! O seni kaderine taşıyacaktır.
- Anla artık: Dünyanın tamamı, gördüğün her şey, bir aynadır; yaratıcının kendini gösterdiği (sergilediği) bir ayna...
- Realite denilen şey, senin kişisel realitenden çok daha fazlasıdır.
- Varlık'ın sırrı, dünyanı anlamanı kolaylaştıracak ve çözüm üretecektir.
- Her şey, her canlı, benzer şekilde her taş, hayat (dünya) denen sahnede, varlık'ın başka başka izlenimler uyandıran, özel bir tezahürü ve yaşayan ruhudur.

KİŞİLİĞİN HAKİKATİN BİR AÇISIDIR

Karakter olarak adlandırdığın özelliklerin, oluşumlarında söz hakkının olduğu değişken büyüklüklerdir.

Bu bölümde, sana, bireyselliğin ve evrenselliğin ne olduğunu, ikisi arasındaki ortak yönleri anlatmak istiyorum.

Bireysellik, her kişinin mutluluğunu kendine has bir şekilde yaşamasında yatar. Yaratıcı sana saadetlerin en yücesini, kendinin çokyönlülüğünü sunmuş ve özgürlük bahşetmiştir. Bireyselliğine uzanan (birey olmanı sağlayan) yolu göstermiştir, ki o yol aynı zamanda yaratıcıya giden yoldur...

İnsan topluluğu sana direnebilir. Buna karşılık "varlık", sana nasıl istiyorsan öyle düşünme ve davranma özgürlüğü sunar.

"Varlık" olma özgürlüğü, sana insan olurken sunulan en 'iyi' değerdir. Kendi düşüncelerine sahip olman ve kendi ölçülerine göre kendi yolunu araman iyi bir şeydir, ancak bu yol, seni hem iradene götürür hem de iyiye...

Tüm ruh sahibi canlıları yaratanın, senden hem birey olmanı hem de cemaate ait olmanı istemesi, seni böyle çağırması (istemesi) bir çelişki değildir. Burada, sunulan özgürlüğü kullanılabilir kılmak, bir tür sebep olma/üretme (eyleme dönüştürme) sanatıdır. Belki de bu, öğrenmemiz gereken yegane şeydir.

Ne zaman kişiselliğin evrensellikten kaynaklandığını ve bir gün ona döneceğini kabul edersin, işte o zaman bireyselliğin, hatta egon, non–düalizmin varlığıyla bütünleşebilir.

Artık daha fazla *görülebilen* ile *hâkikat*i karıştırma; onun yerine gördüğünü bir tezahür olarak kabul et. Büyük ebedi çarkın içinde elde edilen her şey *olmuş olandır*, var değildir; bu sebeple hakikat statüsünde değil, illüzyon statüsünde değerlendirilmelidir.

Her *görülebilen*, daha çok, *görülemeyenin ifadesidir*, asla hâkikatin kendisi değildir. Bu anlamda senin bireyselliğin, karakterin, kendinle özdeşleştirdiğin her şey, sadece an meselesidir, rüyasını gördüğün kozmik bir halka, oyununun içindeki bir parçadır.

Sen hâkikatin bir açısı olarak onun içinden çıktın; kendini vücudunla ya da karakterinle değil, içindeki *sonsuz değişmeyen* ile kıyaslaman daha "anlamlı" (şifa verici) olur.

İçindeki sonsuz değişmeyenin, döneme (zamana) ait ve değişebilir olması 'yakışıksız' addedilmemeli; bu, olsa olsa küçüklerin (zayıfların) içindeki büyüklüğü (yüceliği) görebilmeye yönelik atılan bir adımdır, böyle değerlendirilmelidir.

Ezoterik felsefenin ifade etmek istediği şey, yaratıcının seni krallığından (zenginliğinden) yararlanman için davet ettiğidir. İçinde, tabiri caizse bir *katılımcı* (ortak) arıyor, üstelik bunu, senin özgür iradenle, sevgiyle, bunu istediğinden yola çıkarak yapıyor.

Bu dünyaların *şeyleri** seni davet etmezler, çünkü bizzat senin tarafından kollanmak isterler; onlar kendi boyutlarında (topraklarında) her türlü baskıyı sınarlar, sebebi olurlar sıkça çektiğin çilenin... Dünyanın yasaları senden uyum bekler, hatta kimi zaman seni bir uşak, bir hizmetçi gibi görür.

* ***şey:*** Tözle, yani kendisini belirleyen tüm niteliklerden bağımsız olarak düşünülen gerçek ve somut özneyle eşdeğer olan terim. Olabildiğince belirsiz olmakla birlikte, her zaman somut ve bireysel olan varlık. Kaynak: Ahmet Cevizci, *Felsefe Sözlüğü*, Paradigma Yayınları, 2000, s. 970 (Ed. n.)

Onun adına faturaları ödemekle yükümlüymüşsün gibi davranır; temkinli olmalısın 'dünya'nın direttiği mecburiyetler karşısında, zira o, gönüllü olup olmadığını sormadan, karar verir.

Gel gör ki, Tanrı seni özgür bırakır, seni davet eder, ama asla gelmeni şart koşmaz; bu yüzden, sorumluluk yüklemeden, ihtiyacın olan her şeyi verir. Birey olma hakkı tanır, seni gökyüzü krallığından (cennetten) uzak tutma gözdağı vermeden.

Hedeflediğin şeyin nerede olduğunu düşün, kime hizmet edeceğini seç. Sana diretileni yapmak ya da "hakikat"e bağlı kalmak tamamen sana bağlıdır. Hakikate bağlı kalırsan er ya da geç huzura kavuşursun...

Unutma, sen her zaman kendinin farkına varansın, sen hakiki bir şahsiyetsin, bu yüzden senin gerçek olarak kabul ettiğin şey kişisel olmak zorunda. Evrensel olan senin içinde kişiseldir, sen zamanın üstünde bir ifadesin - bütünün kişiselleşmiş hali... Bu anlamda, Tanrı ile sen bir bütünsün, ne var ki yine de tüm çıplaklığıyla *ikili* bir görünüş içindesin.

Yaratıcı her şeyin kaynağıysa, senin de kaynağın o demektir; o halde sen onun vekilisin, vücut bulmuş halisin, demek ki 'iyi'nin kaynağısın.

Bugün senden iyiliklerin çıkmasına izin ver, bırak mutluluk ve sevinç sana refakat etsin.

Bireyselliğin, yaratıcının bir ifadesidir; bu dünya üzerinde (onun adına) *eserini tamamlamanı* istemektedir senden. Özel bir "form"un (biçimin) var, bu hakikatin bir açısıdır. Tanrısal olduğu için sonsuzdur, işte bu form, bu dünya için sana hediye olması amacıyla verilmiştir.

"Doğruluğun" peşinde koş! Sen koştukça doğru düşünce, doğru sözcük ve doğru eylemler seni bulacaktır. Sen "doğruluğun" peşinde koştuğun müddetçe, yolun aydınlanacak ve kendini tamamlayacaksın. Koşmak yeterli, daha fazlası için çaba harcamana gerek yok.

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYİ DENE:

- Bireysellik (kişisellik) denilen şeyin ne'liği (varlığı), biraz da saadete ulaşmak için seçtiği yöntem(ler)de yatar.
- Hakikatin anlamı şudur: *Hakikat, var* (istikrarlı, sabit, daimi, değişmez vb.) *olandır*; onun dışındaki her şey illüzyondur.
- Bireysellik (kişisellik), iyinin alet çantası olmak için çırpınandır.
- Hedef seçme konusunda çalışkan ol, ancak nişan almayı da unutma (Bilinçli olmak her şeydir).
- Bireysellik (kişisellik), "tezahür eden"e (görünene, belirene, arzı endam edene, intişar edene) doğrultulmuştur ve biriciktir.
- Gördüğün şey, hakikat değildir.
- Hakiki olan, her şeyin çıkış noktasıdır.
- "Hakikat, etki edendir."
- Kalpten gelen tebessüm, hakikati temsil eder; çünkü Tanrı tarafından gelmektedir.
- Neyin hakikat, neyin hakikat olmayı hak etmeyen şeyler olduğunu sen çözmelisin.
- Dünya denilen şey, kutupluluğun (zıtlığın) hüküm sürdüğü hakikat adına var olanın temsili, alameti farikası, kişiselleşmiş halidir. Her ne bütün ise, o evrenseldir. Görünen evren, aslında zamanın ve mekânın şişirilmişidir. Hakikat, her zaman olduğu gibi, bedene bürünmemiş saf ruh hali (arı tinsellik), zamansızlık (ebedi ve ezeli) ve sonsuzluktur. Yani bizzat kendidir.

İLLÜZYONLARIN VARLIK SEBEBİ, YANLIŞLARA DÜŞKÜNLÜĞÜNDÜR

Sormak, illüzyonlar tarafından kandırılmamak demektir; aynı zamanda yakışıksız yanıtları ya da hakikati taşıyabilme cesareti göstermektir.

Kendini veya bir şeyi tutabileceğine inanmak, bir illüzyondur. İllüzyon dediğimiz şeylerin çoğu, arzularımızın yönlendiği bir çekim alanı, cazibe merkezidir. Tıpkı bizler gibi, "ata"larımız da iyi ve güzel günlere dair hayaller kurmuş, umutlar beslemiştir. Bu hayal ve umutları zaman içinde bugüne değin taşımışlardır. Eğer illüzyon ile vizyonu birbirinden ayırt etmesini öğrenebilirsen, işte o zaman, birini en iyi sabun köpüğüne benzetir, diğerini de sana yol göstermek için var olan bir elçi olarak görmeye başlarsın.

"İki ayağım da yerdeyken bile, biliyorum ki Tanrı'ya fazlasıyla yakınım; ama uçmak için de fazlasıyla gerçekçiyim."

Vizyonların olmalı, ama onları illüzyonlardan da ayırmalısın. Bu şu demektir; hayatında hakikati bulmaya yardımcı olacak günün gelmesini bekle... İllüzyonlar yalan gibidir, bilinçli ruhunun ışığında kaybolup giderler. Eğer onun için hazırsan, hakikat gelip seni bulur. Seni özgür (serbest) kılar. Hakikati aradıkça, bilincinde "ıslah" olmuş bir dünyayı ka-

bullenmeni sağlayacak yeni bir "mekân" açılır. Bu, öyle bir mekândır ki, bugüne değin dünyanın senin için ifade ettiği tüm anlamları bir anda sona erdirir...

Ortalama insan, "şeyler"e (olaylara, nesnelere) yönelik sahip olduğu bakış açısıyla mutsuzluğa her geçen gün bir adım daha yaklaşır. Dünyaya çile adına bir mozaik taşçığı daha ekler. Belirsizliğe (illüzyona) olan düşkünlüğümüz, aydınlanmaya (hakikat) duyduğumuz eğilimden daha fazladır.

Örneğin din felsefesine ait pasajlar aşırı dinci gerçekler üzerine kuruluyorsa, yani bölüm bölüm doğruları yansıtıyorsa, bu hiçbir zaman genel felsefe için geçerli olamaz. Ancak din felsefesinden medet umuyor oluşumuz, bizim kolayca yarım gerçeklere ve mantıklı olmayan şeylere inanmamamıza yol açar.

Hemen hemen tüm dinler, kendi içlerinde bir bütün ve "halka" olamama zaafını yaşarlar. Uzun pasajlar, konuyu çocukça nahifleştirip kolaylaştıracağına, daha zor hale getirir. Başlangıçta, vaazları, ayetleri, iletileri bir bütün içinde sunulmuş, aktarılmış olabilir, ancak bu vaazlar, ayetler, mesajlar, nesilden nesile aktarıla aktarıla bütünlüğü bozulmuş, yalnızca sözcüklerin anlaşıldığı parçalar kalmıştır geriye. Buna, o zamanki dar görüşlülük ve Tanrı'nın "hakikat"lerinin sözcüklerle ifade edilememesi de ilave edilmeli.

Ta o zamanlar, birçok alan mistik hale getirildi. Aydınlanmanın ışığı altında inceleneceklerine, tutarlı olmamalarına rağmen düşünce zincirinin bir halkası kabul edildi. Sırf inananların inançları daimi kalsın diye, kimileyin Tanrı adına pek çok hikâyeler uyduruldu. Söylenenlere itaat etmeleri buyuruldu. İçlerinden bir ikisi hakikati aramaya yöneldiği anda da tövbeye zorlandı. Aşırı yükleme yapıldı.

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYİ DENE:

- Eğer hakikat seni korkutuyorsa, bil ki illüzyonlar senin için hakikatten kaçma girişimlerinden başka bir şey değildir.
- İllüzyonlar, mutsuzluk tohumu saçar; dünya denen mekânın yüzeyine, durmadan adına 'çile' denen küçük bir mozaik taşı ekler.
- Belirsizliğe (illüzyona) olan eğilimimiz, aydınlanmaya (uyanmaya) olan eğilimimizden daha fazladır.
- Din felsefesinden medet umuyor oluşumuz, bizim kolayca yarım gerçeklere ve mantıklı olmayan şeylere inanmamamıza yol açar.

CENNETE GİDEN YOL CEHENNEMDEN Mİ GEÇER?

Düşün ki, şeytanın bulduğu taraftar, papazın inançlı kıldıklarından daima fazla olmuştur.

New-Age (Yeni Çağ) inancının en yeni bulgusunda şöyle denir: *Değişimiyle dünyayı da değiştirecek olan sensin.* "Kurtuluş"a ermekle kast edilen, bugüne değin taşıdığından daha fazla "haç" taşıman (ceza çekmen) gerektiği değildir. Yeni bulguda kastedilen, tahmin ettiğin gibi, daha fazla özgür olmaktır. Değişim, kuşkusuz, bugüne değin sahip olduğun düşünce sisteminin tek yönlülüğünü gösterecek, sebep–sonuç ilişkisinden uzak kaldığını anlamanı sağlayacaktır.

"Dünya"yı kurtarmak demek, yeni düşünceler sayesinde illüzyonları aşmak demektir; illüzyonları aşmak demek, "onları" geride bırakmak demektir.

Kutuplaşmış (zıt) düşünce sisteminin üzerine non–düal düşünceyi de eklediğin an, aradığın huzuru ve barışı bulmuş olursun.

Bilincine, şimdiye kadar öğrendiklerine her şeyin aktığını da aktar; her şeyin birbirine bağlı olarak bir anlam taşıyabileceğini ve sadece bu şekilde anlaşılabileceğini gör.

Bugüne değin Tanrı, genellikle insan bilincinde hep eksik kaldı. Belki de kolay anlaşılamadığı için eksik kaldı.

Her nedense, toplum onu bir yan figür olarak gördü, halbuki ona baş rol verilmeliydi. O her şey ise, her şeyin içinde, gelen ve gidenlerin orta noktasıysa, o zaman onun varlığını inkâr etmek, mantıklı olarak dünyamızı parçalar halinde anlamamıza neden olacaktır.

Senin dünya tasarımında en önemli olan şey, Tanrı değil midir? Eğer o değilse, hayatın anlamını çözmek nasıl mümkün olabilir ki?..

Eğer bugüne değin bir oluşumun nedeninden çok etkisini görmüşsek, bunun sebebi, daha çok tek yönlü bakış açımızdır. Gördüğün her şey etkidir, olmuş olandır ve neden değildir.

Ulaştığın yeni düşünce, varlığının gelişmesine niteliksel anlamda etki edecektir, bundan emin olabilirsin. Yakında bütünsel düşünmeye hazır olacaksın, yeni düşünce sisteminde tüm sorularına (seni tatmin eden) bir cevap bulacaksın.

Yeni düşünce, aktarılmış hiçbir Ortodoks ifadeyle çelişmez; onun yerine eskiyi kapsayan, ondan çıkmış, onun üzerinde düzenlenmiş, bir nevi devam niteliğini taşıyan bir görüştür. Yeni düşünce sisteminde, şimdiye kadarki dünya tasarımında eksik ve çile çekmene sebep olan şeyler bulunmaz.

Kendini ve "dünya"yı ölmek zorunda olmak illüzyonundan kurtar. Ölüm, sana bugüne kadar anlatıldığı gibi mevcut değildir. Ölüm, bir yanlış anlamadır, kişilerin bilincinden kaçıp giden bir yanlış anlama... Doğru açıdan bakıldığında ölüm, bu dünyadan öteki dünyaya geçiştir. Özgürlüğün başka bir boyutuna açılan kapıdır.

Kapı açılır ve sen yeni bir mekâna adım atarsın. Öteki dünya bu dünyadaki yolunun devamıdır ve kurtuluş olarak adlandırdığımız da, bu "gerçeği" hatırlamaktan başka bir şey değildir. Bunu yaptığın zaman hayata dair hiçbir sorunun olmadığını öğreneceksin.

Biten, tarif edilemeyen bir *korku* ve gereksiz bir *çaresizlik*tir; başlayan ise sınırsız bir *özgürlük* ve *sonsuzluk*tur.

Kurtuluş şu anlama da gelir: Kendini, sorunlarının şansızlıkla ilgili olduğu fikrinden "kurtar", tesadüf ve şansızlık diye bir şey yoktur, her şeyin mantıklı bir nedeni (açıklaması) vardır ve bu her zaman neden–sonuç yasasına bağlıdır. Sorunlarının ön safhası (nedeni), senin tarafından yaratılır. Sorun hazırladıklarının sonucudur.

Sana zarar veren, hiç tanımadığın karmik oyunda* kendini "kurban" edendir; başka bir deyişle senin payına düşeni veren, bir çeşit görev yerine getiren kimsedir.

Tesadüf, sana "hakkın" olanı vermek için kullanılan, çoğu zaman da kaybolmuş yollar için tercih edilen bir üst başlıktır.

Bazen failin aynı zamanda kurban da olduğu söylenirse, bununla şu anlatılmak istenir: Fail ilkin sensin, kurban ise bir başkası; yaptığın bir şey (bir eylem), rolleri tersine çevirir: Bu kez, rolleri tersine çeviren fail, sense kurban olursun!

Kurban ve failin bir olma durumu, anlaşılması güç bir durumdur. Benzer şekilde, her zaman, her İKİSİ olduğumuzu anlamak da o kerte güçtür. Peş peşe gelen olaylar esnasında yapılan nedir? Olsa olsa tepki vermek, tepki almak, vermek ve almak...

Bu perspektiften bakıldığında şanssızlık (talihsizlik) asla tesadüfi bir hadise değildir; eğer iç içe geçmiş enerjiler içinden bakmayı öğrenirsen, olayların gerçekleşme nedeni, sıklığı mantıklı, hatta doğru gelecektir. Böylelikle her şeyin olması gerektiği gibi geliştiğini idrak edeceksin.

Bazen birinin başından bir şansızlık geçtiğinde, bunu "hak" ettiğini düşündüğün oldu mu hiç? Neyse ki, burada, şu ya da bu şekilde "adalet"in yerini bulduğunu biliyorsun artık.

* *"Karmik Oyun"*, insanın dünyaya bütün gelişlerinde bir çeşit alınyazısı olarak gerçekleştirdiği eyleme göndermedir. Esas vurgu, "olayların dili" nedir'dedir. Neo-spiritüalizme göre, dünyada meydana gelen her hadise, her hareket, her tezahür mutlaka bir anlam taşır. İnsanın en önemli vazifelerinden biri, olaylardaki bu anlamları anlamaya çalışmaktır. (Ed. n.)

Şanslı olmayı, sorunlarından kurtulmayı bekliyorsan, yapman gereken, mümkün olduğu kadar "görev"ini yerine getirmendir. Şahsen işinin başında ol, dolayısıyla ruhen mevcut ol. O zaman senin zor olarak tanımladığın olaylar daha az başına gelecektir.

Unutma, sorun dediğin şeyler, korku rafına yerleştirdiğin 'ev yapımı' şeylerdir. Bütün bunlar, kendini dinlememenden kaynaklanır. Gençliğin verdiği cürettir sebebi. Dünya tasarımına etki eden öğelerdir bunlar.

"Dünya"nı cennete çevirmek için ihtiyaç duyduğun tüm bilgi içinde seni beklemekte. Onu kullan!

Acı çekme gerekçenin, illüzyonlara kapılman, tek taraflı düşünmen ve negatif enerji yayman olduğunu bil artık. Bil ve bu hatayı düzelt! Göreceksin ki her şey yoluna girecek.

Bundan sonra her şey daha kolay olacak. Bunu biliyorsun. Kurtuluşun yakınında, hem de içinde gerçekleşecek.

İllüzyonlara kapıldığın için kendini suçlama, bağışla! Hem kendini hem de dünyayı bağışla! Bağışla ki, yaratıcının senin için öngördüğü hayatı yaşayabilesin!

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYİ DENE:

- Kendini *kurtararak* dünyayı da kurtaracağını unutma!
- Ey yükselen, Tanrı'yla eş insan, özgürlüğün tini ruhunda yaşıyor, bilginin ışığı yolunu aydınlatıyor.
- Hakikatte tüm bünyeler (iç yapılar, yapı tertipleri), 'gelişim evresi'nden (inkişaftan) başka bir şey değildir.
- Ölüm, bir yanlış anlamadır, kişilerin bilincinden kaçıp giden bir yanlış anlama...
- Unutma, sorun dediğin şeyler, korku rafına yerleştirdiğin 'ev yapımı' şeylerdir.
- Sana zarar veren, hiç tanımadığın karmik oyunda kendini "kurban" edendir; başka bir deyişle senin payına düşeni veren, bir çeşit görev yerine getiren kimsedir.
- **Sokrates**, öğrencilerinden birine, "Her ne yaparsan yap, yaptığına pişman olacaksın." derken, ne ekersen, onu biçersin mi, demek istemiştir.

DİKKATİN YOĞUNLAŞTIĞI YERDE YARATICI GÜÇ VARDIR

Cennet, herhangi bir zamanda ulaşılabilecek olan herhangi bir mekân değildir. Cennet, mükemmel 'birlik'te yatar ki, yeri ruhunun tam ortasıdır.

Düşüncelerin dikkatinin derecesini belirler; dikkatinin yoğunlaştığı yerde *yaratıcı güç* vardır. Yaratıcı güç ile kast edilen, ruhunun yaratıcı potansiyelidir. Bu güç, içinde, ruhani olduğun her yerde kendisini bir şekilde ifade eder.

Dünyada gördüğümüz insan yapımı her şey, bir kişisel bilincin "dikkat"inden kaynaklanmaktadır; yani bir bakıma bir kişi sayesinde dünyaya gelmiştir. "Olmuş olan" her şeyin ruhani bir çıkış noktası vardır, şimdi görülebilir olmuştur ve *yaratıcı düşünce* olarak bir insanın bilincindeki yolunu tutmuştur.

Eğer bu ilişkilendirmeleri idrak etmek istiyorsan, mümkün olduğunca düşüncelerinin eğilimlerine dikkat etmeye çalış. Kader, herhangi bir uğursuz yan etki değildir, kaderini belirleyecek olan işte budur.

Olmasını, "gerçekleşmesini" istediğin her şey üzerinde bilinçle yoğunlaş, dikkatini ver; belki böylelikle karma* ya da önceden belirleme üzerine konuşmaktan vazgeçebilirsin.

* ***karma***: Brahmanizm'in *atman* (evrenin özü) ve samsara'dan (ruh göçü) sonraki üçüncü temel kavramdır. Eylem anlamına gelir. (Ed. n.)

Bu yüzden, eğer sana yaratıcı olduğun söyleniyorsa, bunu anla. İşte o zaman, içten bir katılımla yanaştığın her şey büyüyecek ve kaderini bulmana yardımcı olacaktır.

Sana empoze edilmeye çalışılan eski, bağnaz düşünceler, çoğunlukla "aktarılmış" olan fikirlerdir. Bir şeyin değişmesini arzuluyorsan, bunu gerçekleştirebilmek için cesaretinin de olması gerekir. Düşüncelerine güven, yaratıcı ol, *sadece aptallar fikirlerini değiştirmezler.*

Yeni bulgular edindiğin her defasında, kendi yolunda olduğunu anlayana kadar fikirlerini değiştir.

"Dünya"na yoğunlaştığın (dikkatini verdiğin) sürece, kişisel bir yaratıcı olarak realiteleri oluşturmaya başlarsın.

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYİ DENE:

- Ruhsal olarak neyin üzerinde duruyorsan, kader de odur.
- Düşüncelerin arasındaki farklara mümkün olduğunca bilinçli bir şekilde yaklaş.
- Düşüncelerine güven, yaratıcı ol, *sadece aptallar fikirlerini değiştirmezler.*
- Düşüncelerini tartmayı öğren!
- Kendi üstünde çalış, aksi halde birileri senin üzerinde çalışır!
- Yolunu bulduğunu düşündüğünde mutlu ol. Hayat senin hayatındır. Onu mutlulukla doldurmak senin ödevin (görevin) olmalı...

SAHİP OLMAK İSTEDİĞİN ŞEYİ BANA VER

Mutlu olduğun her an,
dünyaya verilmiş bir hediyedir.

Lübnanlı yazar **Halil Cibran**, *Ermiş* adlı kitabında şöyle der: *"Yaşayabileceğin kadarını ver."* Bu cümle, pek çoğumuza tanıdık geliyor olmalı, ne var ki, tanıdık gelmesine rağmen, hayret verici bir şekilde, ne kulak kabartan var bu çağrışa, ne de uyan... Bu bilgeliğe içimizden net bir onaylama geldiği halde, kafalarımız tıkalı kalır, mesajı eyleme dönüştürmek istemez.

"Vermek almaktan daha kutsaldır." Bu sutra, çoğu insan için hâlâ pek bir anlam ifade etmemektedir. Çoğu kimse, uymak şöyle dursun eğilim bile göstermezler. Peki, sende durum nasıl?

Eğer şifayı ağırlamak istiyorsan, dünyaya şifa dağıtmalısın. Hiç ortağına, yakınına (akrabana), çalışma arkadaşına şifa dağıttığın oldu mu (bir şey verdin mi)? Büyük olasılıkla bu soruya "evet" cevabını vereceksin, ancak benim sorduğum verdiğin şeyin içten yahut kalpten olup olmadığı. Verdiğiniz şeyin altında, belki de *"Tüyle örtülmüş, gizli bir hançer yatıp yatmadığı."*

Senin "şifa"n (rehabilitasyonun, yeniden yapılanman) vermekle almanın etkileşiminden ortaya çıkmaktadır. Sen onu verdiğinde, o da sana verecektir.

Sende olanı bir başkasına hizmet ederek verirsen, bu dünya için şifalısın demektir ve bu "dünya" seni iyileştirecektir.

Sağlıklı olduğunda, vücudunda yer edinen, ruhunun içindeki armonidir. Sağlıklı olduğunda bu, içsel barıştır, bir dengelenmedir ve bu yolda gidip gitmemek sana kalmıştır.

"Sağlıklı" olduğunda, içinde uyum hâkimse, o zaman huzura ve mutluluğa giden yol kısadır.

"Kime hizmet edeceğini seç!" çağrısını artık biliyorsun. Bu kez, bu cümle sana, ne istediğine gerçekten karar verebilme seçeneğine sahip olduğunu söylemek istiyor.

Olması gerekenlerin sadece sözde şekillenmesi söz konusu değildir elbette. Sözcükler bir yankı ve dumandır, pek az anlamları vardır; ruhun ve içsel katılımındır, yeniyi, tarafından arzulananı ortaya çıkaracak olan.

Bilinçli bir şekilde, kaç kişi onları dinlemeni, onlara ilgini ve enerjini vermeni istemez ki?

Neredeyse herkes *almak* ister, hep *elde etmek* ister, ama *vermek* istemez; seninle karşındaki arasında bir denge söz konusuysa (vermek ve almak armoni içindeyse), *vermekte cömert ol.* O zaman "bohça"n asla boş kalmayacaktır.

Eğer birine layık olduğunu verirsen, sana da layık olduğun şey (verdiğine eşdeğer para) verilecektir.

Senden *iyilik* olarak çıkan, sana misliyle dönecektir. Tıpkı rüzgâr ektiysen fırtına biçeceğin gibi... Bu eşitlikle anlatılmak istenen şudur: *Ne vereceksen kalpten ver! Göreceksin ki, sahip olduğun her şey mutluluk içinde çoğalacak.*

Eğer eksikliğin (zaafın) bir norm olduğunu düşünüyorsan, sorunlar da önceden programlanmış olur. Eksiklik (zaaf), dar sınırlarını dünyaya taşımamızı isteyen, egonun sığ bakış açısından kaynaklanır. "Hep bana, hep bana!" diyen, vermenin de almak kadar güzel bir şey olduğunu anlayamayandır.

Her ikisinin de bir olduğunu bilmiyor demektir.

Verdikçe elinin boş kalacağını sanmaktadır. Çünkü elindekilerin belirli bir limitle sınırlandırıldığını düşünmektedir. Bu sebeple olsa gerek, vermeden sahip olmayı arzulamaktadır.

"Almak" kabilesine üye olan kişi (kardeş), doğal huzurlu ortamdan kendiliğinden yararlanabileceğine inanmamaktadır. Çünkü kendisine inanmamaktadır. Bütün olan doluluktan bir parça almak yerine, sadaka dilenir. Refahın "içsel düzen"den kaynaklandığını bilse, bugün bu perişanlığa bir son verir ve yakın zamanda memnun kalırdı.

Yaratıcı imkânlarının farkına vararak yolunu oluşturmaya ve hakkın olanlardan istifade etmeye başladığın takdirde, sorunların ya önüne geçilir (gerçekleşmesi önlenir) ya da gerçekleşenler ivedilikle çözüme ulaştırılır.

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYİ DENE:

- "Yaşayabileceğin kadarını ver."
- Ne vereceksen kalpten ver! Göreceksin ki, sahip olduğun her şey mutluluk içinde çoğalacak.
- Sen vermek istedikçe egon direnebilir, çünkü vermeden almak onun doğasıdır.
- İnancını değiştir; daha önce eksikliğin (zaafın) hâkim olduğu yerleri dolgunluk (zenginlik) içinde gör.
- "Madem ki zenginsin, o halde ne diye bir dilenci gibi el âlemin kapısında dilenmektesin."
- Vermekte cömert ol. O zaman "bohça"n asla boş kalmayacaktır.
- Rüzgâr eken fırtına biçer!
- Bu durumda, hayattan zevk almak için ne ekmek gerekiyor?
- Cimri kişinin kimseye iyiliği dokunmaz, en başta da kendine...
- Cimri kişi, aç kalmaya mahkûmdur. Zira para kasasının anahtarı (içindeki) şeytandadır.

GELECEK NEDEN NEGATİF OLARAK GÖRÜLÜR?

Eğlence, hayatına, ancak ihtiyaç duyduğunda dahil olur.

İnsanın korktuğu ilk anın, "çıplak" olduğu an olduğu iddia edilir. Kişinin evrende yalnız olduğu inancı (anlayışı), birçok hayatı ciddi şekilde tehdit etmiş, şoka sokmuştur; dünden bugüne hâlâ tehdit etmekte ve şoka sokmaktadır. "İnsan" olduğumuza inandığımız andan itibaren Tanrı ile insanın ayrı olduğu düşüncesi yaygınlık kazanmış, bu düşünce birçok korku oluşturmuştur.

İnsan olduktan sonra, birbirine paralel, eşgüdümlü davranan içsel yönelimimiz sona erdi; bu, bir anlamda, "yol"umuzu bulma özgürlüğünün başladığı evreydi.

Bu bağlamda, "çıplak" ya da "yalnız" olmak demek, o zamana kadar bize "yol gösterici" olan içgüdüsel "programlar"a sahip olmamak demektir. Bu perspektiften bakıldığında, görünen şudur: Hayvanlar dahi cennette yaşarken, biz insanlar o cenneti, şu ya da bu şekilde terk ettik. Hayvanlar, ister sürü halinde yaşasın ister tek başlarına, yalnız olmaktan asla korkmazlar; çünkü doğalarına dair bir (soyut) sorunları yoktur. Ne geçmişte olan bazı şeylerin kâbuslarını görürler, ne de gelecekteki olasılıklardan korkarlar. *Burada* ve *şimdi* yaşarlar.

Hayvan halinden insan haline geçtiğimizde, üzerimizdeki sorumlulukları büyük bir ürküntü ile karşıladık. Halbuki,

bu aşamada yapılacak en doğru iş, 'özgür'lüğe sevinmek, 'seçme' hakkından ötürü kıvanç duymak olmalıydı. Bu sevinç ve kıvancın, üzüntü (yıkkınlık) yerine kutlamaya vesile olması gerekirdi.

Korkunun sebebi, belki de gideceğimiz "yol"u henüz bilmediğimiz, "kader" denilen şeyi henüz anlamadığımız içindir. Aslında burada yapılması gereken şey, onu kendi özgürlüğünün bilinciyle yaşatmaya ve bulmaya çalışmaktır.

Tüm bunların yanında, 'sahih' olan bir şey varsa, o da, bize sunulan özgürlüğü kullanmak için ihtiyaç duyduğumuz mekân ve zamana sahip olduğumuzdur; mutluluğumuzu artırmak elimizde, tıpkı 'kişisellik'imizin ölçüsüne karar verme hakkımız olduğu gibi...

Galiba, burada en önemli sorun, sevgiyi içimizde ya da dışımızda hissedemiyor oluşumuz... 'Gelecek', birçok insan tarafından, korkuları yansıtmak için kullanılıyor. *Gelecek*, cevap verecek konumda değildir, henüz *var olmamıştır* çünkü... O yüzden bizim bildiğimizi zannettiğimiz şey konusunda *objektif* olamaz.

Gelecekteki olaylar hakkında ne iddia edersek edelim, onlara karşı çıkmak mümkün değildir, çünkü hepsi *yüksek hesap*lardır.

Her argüman, tüm diğer argümanlar gibi bir *hipotez*dir; realiteye dönüşecek büyük bir hakikat varmış gibi fantezi doludur, kocaman bir *spekülasyon*dur. Çoğu kişi için, reel olarak kabul ettiği korkuyu, isminin bile olmadığı iç dünyasında yaşatmaktansa, dışarıya vurmak, onu gelecek olaylara taşımak daha az tehlikeliymiş gibi gelir. Olayları çarpıtmak adına yakın gelecekte felaket senaryoları üretmek, dışarıya ve geleceğe nakletmek tercih edilir. "Son mühlet" sanki sübjektif bir kurtuluşmuş gibi sunulur.

Çözüm, şu soruda gizli: Eğer her şey bir tahminse, korku niçin sandığımızdan farklı bir şey olmasın?

Şu andan itibaren sorunlarını çöz; sorunlarını –dışarıda değil– her nerede ise orada çöz! "Gökyüzünde nasılsa, yeryüzünde de öyle." Unutma ki barışçıl düşünceler, barışçıl pozisyonlar ve barışçıl koşullar oluşturur.

Mutluluk, yaratıcının kumaşındandır; korku *yanılgı*dan doğar ve *cahilliğe* sebep olur. Bu "gözden kaçanı" düzeltebilirsek, yitirdiğimiz huzur ve rahatı *yeniden* bulabiliriz. Bu anlamda henüz çok az şey yapıldığı için suçlamalarla armoniye geri gidebilme çabaları sürer gider; haliyle yanlış yöne doğru.

İçinde bulunup da berbat ettiğin durumlar olamaz; olsa olsa, ne kadar da yetenekli olduğunu anlayabileceğin bir 'geçiş'in içinde yer alıyorsundur. Orada bir *düzeltme*ye gidebilmek için, içindeki korkuların asıl sebebini bulmalısın.

Eski alışkanlıklarını yineliyor, hâlâ komşuna, kendine, geleceğine dair korku besliyorsan, biraz daha beklemelisin. Sabırlı olmak, en iyi çözümdür. Her kişinin kurtuluşu, *kendince*dir, kendine göredir. Sen, başkalarına göre biraz daha fazla zamana ihtiyaç duyuyor olabilirsin. Bu da, bir süre daha, (daimi) mutluluktan mahrum kalacağın anlamına gelir.

"Davranış"lar belirleyicidir; bu sebeple güzel bir dünya yaratmak ya da mutluluğu engellemek biraz da bizim elimizdedir.

Eğer, "Her şey güzel (iyi) olacak!" düşüncesindeysek, bundan zerre şüphe duymuyorsak, hayli mesafe kat ettiğimizi söyleyebiliriz. Güzel düşünceler, dünyaya 'güzel'liğe dair 'iz'ler taşırlar. Eğer aksi şekilde düşünüyorsak, 'gelecek'i hoş olmayan "düşünceler"le doldurmuş oluruz; böylelikle yaşam sigortalarının yalancı güvenlikleriyle bizi kandırmasına izin vermiş oluruz.

Gelecek, *şimdiki zaman*ın devamıdır; hiçbir şekilde, kendiliğinden, otomatikman korku senaryoları üretmez. Bu sebeple, sen "bugün"ünü şekillendir; göreceksin ki, o *bugün*, çok anlamlı, mutlu bir *yarın*ı oluşturacaktır. *Sen bugün için "endişe"len, yarın kendi başının çaresine bakacaktır.* Sorun, korkmana sebep olan, türlü tahminlerindir.

Tahmin, sana aittir, bunlar senin ürettiğin tahminlerdir; dolayısıyla değiştirmek de senin elindedir. Yapacağın ilk iş, her türlü teşebbüslerinin iyi sonuçlanacağını tahmin etmektir. Endişelenmen için hiçbir sebep yok! Çünkü 'iyi'yi dilemen için birçok *iyi sebep* var.

Korkuyu öğrenmek için evden ayrılmış olabileceğin hiç aklına geldi mi?

*Kim Korkar Hain Kurttan**, en çok sevilen oyunlardan biridir. Hain kurt, eğer bugüne değin gelmediyse yarın kesin gelir. Negatif düşünmek ya da pozitif düşünmek, bu, senin yapacağın bir seçimdir.

"Üstünde düşünülecek" şeylerin, sana yakın çevren, aile ve dost meclislerinden iletildiğini anlamaya başladığın an, her şey bir anda netleşecek, atmak istediğin adımları daha rahat, özgür ve güven içinde atabileceksin.

"Tehlikeyi görmek, tehlikeyi kovmaktır". Sık kullanılan bir halk deyişidir bu. Ve şu anlama gelir: Bir şeyin ne olduğunu bilir, nereden, nasıl geldiğini fark edersek, onu içselleştirmemiz, anlamamız, hatta *değiştirmemiz*, önlem almamız mümkün olabilir.

Neyi değiştirebileceğini gör! Değişmesi gerekeni değiştirebilme cesareti ve her ikisini birbirinden ayırabilme bilgeliğine sahip ol.

"Her şey olması gerektiği gibi oluyor!" iddiası, bugün asla tasvip etmediğim, kof bir "iddia"dır! *Muhtemel* bir kader ya da *zorunluluk* yoktur; yaratıcı, herkesi kendi "yol"unda, istediği gibi gitmesi için özgür (serbest) bırakmıştır.

Hadi, sen de katıl bize! Böylelikle, iddiaların bize ispatlamaya çalıştıklarını çürüt; olmasını, gerçekleşmesini istediğimiz şeyleri düşünerek elde edebileceğimizi gör!

Benim dışımda gelişen, benim dahil olmadığım bu oyunu nasıl değiştirebilirim? Her şeyin iyi, güzel, doğru, adil oldu-

* ***Kim Korkar Hain Kurttan***: Amerikalı oyun yazarı Edward Albee'nin filme de alınmış eseri... (Ed. n.)

ğuna nasıl inanabilirim? Madem her şey, eninde sonunda iyi, güzel, doğru, adil olacak, niye bir ses, içimde ya da dışımdaki bir ses, buna inanmıyor, muhalefet ediyor?

Yoğun, telkin edici etmenlerin (gücün), nasıl bir güç olduğunu işte tam burada hissedebiliriz.

Umulabilir ki, "Yakın gelecekte, yüksek işsizlik oranı, pozitif düşünce sayesinde aniden düşecektir." Ne kadar *ütopik* ve *akıl dışı* geliyor kulağa, değil mi?.. Oysa daha "inandırıcı" olmak gerek. "Yakın gelecekte, hepimiz daha iyi, daha güzel olacak." yerine, isterseniz "Her şey felaketle sonuçlanacak." diyelim.

Gelecek yıl, bugüne değin sahip olduğumuz şanstan daha fazlasını vaat ediyor.

İşte tam burada müdahale etmelisin, "dur" demeli ve düşünce tarzını değiştirmelisin.

"Yıkıcı" düşüncelerden kendini uzak tut! Sana sözü verilen mutluluğu bulmak, dahası kendini keşfetmek için çaba sarf et.

Şu çağrının bir kez daha geçerliliğini koruduğunu anımsa: "Kime hizmet edeceğini seç." Neye inandığına (kime "güç" katacağına) sen karar vereceksin. "Sonu" şimdi mi beklediğine, hayatının en mutlu yılının önünde mi olduğuna karar verecek kişi sensin.

Her ne sana korku verecek olursa olsun, şunu bilmelisin ki, daima süregelecek olan, her şeye tekabül eden değişim –şimdiye kadar olduğu üzere– bundan sonra da yaşaman için neyin gerekli olduğunu ortaya çıkaracaktır.

Davet: Benim için gelecek sene her şey daha iyi olacak, mucizelerin gerçekleşeceği bir yıl olacak. İşin güzel yanı, tüm bunlar, sadece bunların gerçekleşmesi için uygun "zemin" yarattığım için olacak.

Eğer, bunlara yürekten inanırsan, bugüne değin, ailen ya da dost meclisleri, üçüncü şahıslar tarafından çözüm diye su-

nulan nice telkinden kurtulursun. Eğer, bunlara yürekten inanırsan, mutlu olmaya eskisinden daha yakın olduğunu düşünebilirsin. Gelecek, kişiler tarafından şekillendirilir. Kendisinden çok şey beklediğimiz gelecek, (içsel bir katılım ile) *burada* ve *şimdi*'dedir.

Korkuların, batıl inançların, yalnızlık hissinin, türlü kaygıların ürünü olduğunu idrak et! Ne zaman ki, korkunun, "memleket"imizi (hem Tanrı'ya hem de diğer insanlara ait olan) asla terk etmeyeceğini anlamaya başlarsın, işte o zaman içinde şifa için genişçe bir yer açılır.

Hangi dine mensup olursan ol; hatta ateist, agnostik ol; neye inanırsan inan, yaşadığın şey, en eski korku olan, yalnızlık duygusundan başka bir şey değildir.

Önümüzde duran şey, kurtuluş bilincidir; kemiklerimizi ısıtacak olan, cennetin ateşidir (güneşidir)! Bu bizim transformasyonumuzdur (değişimimizdir).

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYİ DENE:

- "İnsan" olduğumuza inandığımız andan itibaren Tanrı ile insan'ın ayrı olduğu düşüncesi yaygınlık kazanmış, bu düşünce birçok korku oluşturmuştur.
- İnsanı, hayvandan ayıran 'özgür olma' (seçme) yetisinin, hakkının bedeli, sorunları çözmek, kaderimizi mükemmelleştirmek yanılsaması olmamalı.
- Bugün yas içinde oturup, sorunlara gömülmek ya da yarın yaşanacak mutlu günler için şimdiden çırpınmak, senin yapacağın bir tercihtir. Ki tercihlerdir hayatı belirleyen...
- Kendisinden çok şey beklediğimiz gelecek, (içsel bir katılım ile) burada ve şimdidedir.

KARA BAHT DİYE BİR ŞEY VAR MI?

Rüyaların, bir bir gerçekleşiyor, ayakların
nereye ve nasıl gideceğini biliyordu.
Ne var ki, biri, birden ışığı açtı ve sen uyandın,
uyandığın için öyle çok kızdın ki...

Farklı bir açıdan bakıldığından 'kara baht', 'kem talih' dediğimiz şey, kimileyin talihin, bahtı açıklığın ta kendi olabilir. Pek çok kişi, hayatının en talihsiz olayı olarak gördüğü şeyin, bir süre sonra büyük talih olduğunu görmüştür. İnsanoğlu, her nedense, çok aceleci. Beklemeyi bilmiyor. Oysa bunu öğrenmeliyiz. Bilinmeli ki, bazen kara baht, kem talih diye adlandırılan şeyler, zaman içinde yaşadığımız, tattığımız, başımıza gelen en talihli şey olabilir.

Bugün de güne ayağa kalkarak başladın, ama bakalım coğrafya ve reji bugün senin için gene neler planladı?

Ruhani ustalar bir ağızdan şöyle der: *Dünya, bir bütün olarak komedidir;* düzeltmek gerekirse, trajediden çok komediye eğilimlidir.

Benzin istasyonundaki pompacı dünyayı, benzin istasyonları ağlarına bölünmüş olarak görür. Polis için memleket karakollarla çevrilidir. Hamile kadın etrafında karnı burnunda anneler görür. Bir dram yazarı, etrafında hayatın dramlarını görür. Komedyen dünyanın tiyatrosunda gülen gözler görür ve sevinir. Sen ne görüyorsun. *Senin için hayat nedir?*

Çevrende hamileler mi geziniyor? Komedyen misin, yoksa drama mı eğilimlisin?

Dünyayı, eğlence prensibinin, istinasız her yere girmesi gerektiğini bilen birisinin gözleriyle görmeye çalış.

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYİ DENE:

- Şans, sana hiç şanssızlık kılığında geldi mi? Olayları, kişileri "ambalaj"a göre yargılamak, acele verilmiş bir karar olur.
- Kara baht, ekilen şeyin biçilmesidir (denir).
- Çok ender durumlarda, kara bahtın (talihsizliğin) hedefe giden, ancak dolambaçlı bir yol olduğunu anlarız.
- Kara bahtın da bazı şeylere iyi geldiğini unutmamalıyız.
- Pozitif düşünce, ilkin sormaktır, malumatın (hükmün) ta kendidir; ki zaman zaman "elçi" kılığında kapımızı çalar.
- Kara baht, bir illüzyondur. Hangisi daha iyidir: İllüzyon mu, sükutu hayal (hayal kırıklığı) mı?

HAKİKİ Mİ, SAHTE Mİ?

Bilinç düzeyimizin kalitesi, yaşamımızı
birçok dış etkenden daha fazla şekillendirir.

Her kim, dünyasını, eğlenceli kılmayıp, kendine zehrediyorsa, bilin ki gülerken elini yüzünün önüne tutuyordur. Bu saklı bir dünyanın içinde yaşadığı ve gerçek yüzünü kimseye gösteremediği anlamına gelir.

Maske taşıyan, duygularını belli etmek istemeyenler, bu şekilde bir avantaj sağlayacakları kanısındadırlar. Eğer maske, kullananı "mükemmel" bir şekilde temsil ediyorsa, işe yarıyorsa, ya taşıyanı rahat bırakmalıyız ya da başarısını takdir etmeliyiz.

Bu sebeple, bundan böyle şu hayat felsefesine göre davranmaya karar verdim: *Anlamadığım şeyi takdir ederim.* Takdir ettiğim kişi ya da şeylerin tadını çıkaranlar olabilir. Değil mi ki, hepimiz idrak etmek üzereyiz, o yoldayız. Bu yüzden hemen ve her şeyi anlamak zorunda değiliz.

Maske taşıyanlar, iyi bir "izlenim"in şart olduğu bir işte iyi yer tutar, mevki sahibi olurlar.

Maske mi taşıyorsun? Demek ki insanlarla arana mesafe koymak istiyorsun. Etrafında küçük, hemen hiç belli olmayacak derecede kavisler çizmek dışında insanlar ne yapabilir ki...

Gerçek (yüz) doğru, maske ise dolambaçlı olandır. Simaların aynasına bak, kendini tanıyacaksın.

Duygularını her belli edişinde, kendini, hisseden bir insan olarak bulacaksın. Rasyonel, kendine has performanslar hiçbir şekilde sempatik görünmez. Kalpten gülen (ve ağlayan) biri dürüsttür. Başı dertte olduğunda, bir dosta ihtiyaç duyduğunda, görülebilir derecede duyarlı bir canlı gibi davranır.

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYİ DENE:

- Moda takıları (bijuteri ürünleri), güzel görünürler. Peki, onların güzel görünümleriyle yetinmek mi istersin, yoksa değerli (hakiki) olmalarını mı?
- Her parlayan şey altın değil kuşkusuz; sen hangisini seçerdin, altını mı, parıltılı tenekeyi mi?
- Göster kendini! Göster ki, doğru yolda olduğun anlaşılsın. Maskeler mi takıyorsun, o halde karnavalın gelmesini beklemek zorundasın.

KAYIP OLANI GÜN IŞIĞINA ÇIKART, ÇÜNKÜ MUTLULUĞUN KILAVUZU ONDA!

Gökyüzü yeryüzüne indiğinde ve yüksek olan daha aşağı olanı kurtardığında...

Sıradaki ifadelerin anlamlarını kabullenmeye çalış. *"Öncelik sende, Tanrı ancak sen var olduğunda mevcut olabilir."*

Tanrı'nın ruhu her şeydedir, bütün bitkilerde, tüm dünyaya gelmiş olan hayvanlardadır, ama ilk olarak insanın gözükmesiyle tüm güzelliğini (muhteşemliğini) açık etmeye (göstermeye) başlar. İlk önce sen "açma"ya hazır olacaksın ki, yeryüzündeki gökyüzü krallığı daha "çok artsın". Ancak sen gerçek olduğunda, dünya kurtulmuş sayılacak.

Bu ifadede kendini açman, kendini ebedi gerçeklere adaman ve uyanan ruhsallık yolunda gitmen için iyi bir sebep daha var.

Sen, ölçüsüz olanı ve ölçülemeyeni (Tanrı'yı) düşünsel ve biçimsel bir forma sokmak için bu "dünyadasın". Kendini idrak etmeye başladığında, ruhsal doğanı tanıyacak ve şimdiye kadar bilinemeyenleri, saklanmış olanı, evrensel "hakikati" öğreneceksin.

Modern süreçte insan gelişimi, milyonlarca yıl süren evrimden kendini kurtarmıştır. Bugün artık insanlığın geleceğini, uzun süren genetik süreçler belirlemiyor.

Daha büyük bağlamlarda düşünebilme yeteneğimiz, "yeni zaman"ın yolunu çizer.

Anlamak istiyorsan, daha çok beklemek zorunda değilsin; ihtiyacın olan her şey daha önceden "geliştirilmiş" ve şimdiden senin erişebileceğin alandadır. Buyur otur, sofra kurulmuştur, daha fazla açıklamaya ihtiyacın yoktur.

Tanrı'nın her şeyin içinde olması, her şeyin toplamının tüm yaratıcılığa tekabül etmesi, görünen ve görünmeyen her şeyin Tanrı olmasının ne mânâya geldiğini anlamak, öğrenmek, ancak gerçekten canı gönülden arzulandığında mümkün olabilir.

Bilincinin farkında olan ruh, eski "ev"inin kapısını çalar, kapıyı açarsan, büyük bir macera başlar ve yeni bir dünya seni karşılar.

Yeni "ev", yeni zaman, kurtuluşundur; başka bir deyişle sayende oluşmak isteyen gökyüzü krallığıdır.

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYİ DENE:

- Tanrı ancak sen var olduğunda mevcut olabilir.
- Ölçülemeyeni ve ölçüsüz olanı, düşünsel ve dışsal bir forma sok.
- Bilinmeyen (tanınmayan), gizli kalmış olan, evrensel "hakikat"in ta kendidir.
- Mutlu olmak istiyor musun? Hakikaten istiyorsan, şu an gerçekleşmemesi için hiçbir neden yok.
- Bilincinin farkında olan ruh, eski "ev"inin kapısını çalar, kapıyı açarsan, büyük bir macera başlar.

DÜŞÜNCE TARZINI DEĞİŞTİR!

Fakirmiş gibi davranma, aksi takdirde, sana sahiden öyle davranıldığında üzülmek zorunda kalırsın.

Endişelenmek, günümüzde birçokları için neredeyse sorumluluk haline gelmiştir. Her halükarda endişeli bir surat ile dolaşmak moda olmuştur. İnsan bir kere bu modaya uymaya görsün, sürekli şikâyetçi olmadan yaşaması zordur; hele hele mutlu yaşaması neredeye imkânsızdır.

Endişelenmeye eğilimli olup olmadığını kontrol et? İçine işlemiş olan bir düşünce, alışkanlık kazandıkça kendini güçlendirir. Eğer kendi kendine yaratılmış bir felaket olduğu anlaşılmazsa, hiç itirazsız çöküşe neden olan 'eskalation'a* yol açar.

Bilinçaltı, meydana getirdiklerinin pozitif mi, yoksa negatif mi olduğunu ayırt edemez. Endişelendiğimiz bazı durumlarda, kimi zaman sinir krizine girdiğimiz olur; bu aşırı yüklenmenin işaretidir, ama aynı zamanda da yüksek boyutlardan bilincin müdahalesidir. Bir sinir krizi "reset"e** benzer, tehlikeli bir evreye son verir ve böylece yeni bir yöne yol açar.

Eğer endişelenerek, kendi kuyunu kazdığını hissediyorsan, yapacağın ilk iş, pozitif düşünmek, başka bir duygu bo-

* ***eskalation***: Tırmanma, kızışma, aşama aşama yayılıp daha ciddi bir hal alma; yükselme, artma; bir savaşı tırmandırma... (Ed. n.)

** sıfırlayıp, silerek yeniden başlatma... (Ed. n.)

yutuna geçmek ve bakış açını değiştirmektir. Göreceksin ki çok şey değişecek. Unutma, her zaman pozitif ile negatif arasında seçim yapma hakkına sahipsin.

Endişeler, ruhla koordinasyonsuz kalıp sarsılmaları başladığında meydana gelir. Kişisel, ruhani taraf (karakter, ahlak) çoğu insanda kontrolden çıkar, çoğu disiplinsizdir çünkü.

Neyin seni harekete geçirdiğini analiz et! Düşüncelerini hedefine doğru yönelt! Sorunlu zamanlarında niyetinden seni caydırmalarına izin verme! Bunun için elinden geleni yap! Büyük düşün! Büyük düşündükçe büyük şeylerin olmasına sebep olursun. Ancak küçük şeyleri de hafife almamalı.

Dr. Harry Emerson Fosdick, en büyük meydan okumalara karşı dirayetli, ancak "ufak tefek" şeyler yüzünden sonu gelen ağacın hikâyesini anlatır:

Bir zamanlar çok büyük, yaşlı bir ağaç varmış. Çiftçiler ağacın en az 500 yaşında olduğunu düşünüyorlarmış.

Ağaç, ortaçağda yetişmiş, büyümüş ve devasa olmuş.

Birçok fırtına atlatmış; kara meydan okumuş; buzlanmış; ancak yine de hiçbir şey onu yıldıramamış.

Birçok kez yıldırım çarpmış, bana mısın dememiş.

Günün birinde küçük böcekler gelip onu kemirmeye başlamış. Haşereler kabuklarını yiyip birkaç yıl içinde oyuklar açmış. Nice fırtınanın, nice yıldırımların yıkamadığı o yüce ağaca, parmaklarımızla ezebileceğimiz kadar küçük böceklerin istilası diz çöktürmüş. Küçük, neredeyse farkına dahi varılmayacak kadar küçük haşereler (endişeler), devi (ağacı) yere yıkmayı başarmışlar. Fırtınaların, buzun ve yıldırımların yapamadığını yapmışlar, onun ölümüne yol açmışlar. Yüzyıllardır doğanın haksızlıklarına karşı direnmeyi başarabilen dev, küçük böcekler tarafından yıkılmış.

Bu hikâye, sana çoğu zaman, hayatındaki büyük negatif olayları yara almadan atlatabildiğini, ama küçücük ayrıntılarda kaybolduğunu, kendine zarar verebileceğini anlatmak istiyor.

Çaresizlik, çoğu zaman en zor durumlardan daha tehlikelidir.

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYİ DENE:

- Gün boyu kaç kez endişeye kapılıyorsun?
- Her sinir krizi bir *reset*lemedir! Tehlikeli bir düşünce sürecini sona erdirir. Yönünü yeniden belirlemen için sana şans verir. İşte bu pozitif düşüncedir!
- Küçük, neredeyse görülemeyecek kadar küçük bir endişe, kimileyin devleri bile yere serebilir.
- Bunun gerçekleşmesine izin verme. Düşünce tarzını değiştir!

SEN ÖZGÜN (ORİJİNAL) BİR VARLIKSIN

Sana hayran olan insanların tadını çıkar,
ama bunu sürekli isteme.

İkiliğin ötesinde, başlangıcı ve sonu olmayan bir güç vardır. Güçtür, sana hayat veren, seni koruyan ve afiyette olmanı sağlayan. Bu güç, senin içinde, sende saklı ve senin tarafından keşfedilmeyi bekliyor.

Bu gücü aramaya başladığın an, büyüyen bir armoni yaşamına cevap (karşılık) olarak girecektir. O zaman bu, başkalarının birçok defa erişemediklerinin, senin hakikatin olmasını sağlar.

İçindeki armoni, dıştaki armoniye vesile olur. Dışarısı, içinin karşılığıdır. *"İçin nasılsa dışın da öyledir."*

Bırak, yüksek benliğin sana, bu dünyaya, ihtiyacı olduğu heyecanları nasıl vereceğini göstersin. *Eşsiz yetenekteki eşsiz insana, yani özgün (orijinal) haline dönsün.*

Özgün olmanın ne demek olduğu hakkında bir kez daha, somut verilere dayanarak düşün. Özgün olan, eşi, benzeri, ikizi olan bir şey değildir, sıra malı da değildir, hiçbir şey ile kıyaslanamaz, bir el işçiliğidir, tektir, dolayısıyla *senden iki tane yoktur.*

Yani seni birisi yargılamaya kalkarsa, o zaman yanılgı içinde olmalı. Kiminle veya neyle seni mukayese edebilir ki?.. Bunu yine de yaparsa, seni kendinden yola çıkarak yar-

gılayacaktır; ancak kendisine karşı imtiyazlı davranmıştır, o yüzden bir yargılamada her zaman kendini ikinci planda görmeye razı olmalısın. Bu anlamda, tenkit etmenin bir yargılama olduğunu anlamak daha doğru olur.

Sen kendini hep, ortak değerdeki fikirlerden yola çıkarak başkalarıyla mukayese etmeye çalıştığın için anlayamadın. Kendini yanlış hükümlere yol açacak şeylerle ölçme (kıyaslama), ÇÜNKÜ SEN ÖZGÜNSÜN.

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYİ DENE:

- Huzura gel! Sakinlik ve semavi huzur senin doğanda var.
- İçsel armoni, dışsal armoninin şartıdır.
- Her kim ki, seni tenkit etmeye çalışır, bil ki yanılma payı çok yüksektir. Çünkü değerlendirmesini kendiyle kıyaslayarak yapacaktır. Oysa sen teksin, özgünsün.
- Özgünlüğün ne olduğunu biliyor musun? Aynaya bak, yeter! Ne kadar 'benzersiz' bir gülüşün var, farkında mısın?

KORKU, KALBİN* GÖLGESİDİR

"Söyle bana!" der bir deve güdücüsü bilge adama, "Çadırımı kurduğum her gece kararsızlık içinde kıvranıyorum; kaçmasın diye devemi bir kazığa mı bağlayayım, yoksa Tanrı'ya mı güveneyim? Doğrusu nedir?"

Bilge adam der ki: "Bırak bunu bu gece düşüneyim. Yarın sabah gel, sana düşüncemi açıklarım."

Güneş doğduğunda deve güdücüsü geri gelir, bilge adamın karşısında eğilir ve endişelerine bir son verecek olan cevabı beklemeye koyulur.

Bilge adam: "Tanrı'ya güven, ama deveni de kazığa bağla!" der.

Temel olarak şunu bilmelisin: Korku, asla bastırılamaz; onunla mücadele edilemez; bastırmaya çalıştığında, dipte gizliden gizliye büyür. Korku, güçlüdür; nedeni ise çok basittir. Çünkü yanlış olana güven duyulur genellikle... İşte, basit ama doğru bir tarif: *Korku yanlışa duyulan inançtır!*

Korku, ancak varlık şekli, daha doğrusu varoluşu deşifre edebildiği ölçüde atlatılabilir.

Bir insan, hayatının anlamını ne kadar çok anlarsa, o kadar çok kendine güven duyar, o kadar az korkar.

Korku, genel olarak *negatif* bir şey olmak zorunda değildir. Tanıdık biri bir gün şöyle demişti:

* Almanca "Gemüt" sözcüğü, kalp dışında 'ruh', 'can', 'his', 'huy' anlamlarına da gelir. (Ed. n.)

"Başlangıçta korku, benim için kılavuz gibiydi. Tanrı'nın bana bir hediyesi!.. Uzun bir müddet bana kendini 'dinlettirdi' ve ardından da yolumu bulmama izin verdi. Korku, kendime en uygun olan yolu bulana kadar beklememi salık verdi. Anladım ki, Tanrı'nın mecburi yönlendirmesinde başarıya giden yoldayım. Yolumu bulduğum an, korku da yitip gitti."

Korku ruhu yer, güven ise onu besler.

Korku, her şeyden önce, kendimizi sevme eksikliğidir.

Yanlış anlaşılmalar, bilgi eksikliği (kendine dair) ve devamlı büyüyen yaşanmamış duygulara dair duygusal bir dağ, daha basit söylemiyle, sorunlarımızın temelidir. Tüm bunların ardından şimdi ciddi ciddi diyebiliriz ki, bunlarla bağlantılı olarak çile çekmek bizim seçimimizdir.

Görünen o ki, bu bağlamların içine bakmıyoruz.

Hiçbir şey yapmamak, bal gibi bir şey yapmanın bir şeklidir ve kimi zaman, uzun etkileri olan bir seçimdir. Yani her şeyin olduğu gibi olması, kesinlikle bir kader ya da kaynağı belirsiz bir reji değildir. Bilinçsizce verilen ya da verilmeyen kararlar bir araya geldiklerinde "kader"i oluşturabilirler.

Sorun, bunun yeterince düşünülmemiş olmasıdır.

Çözüm, bunu olanaklarının bilgisine sunmanda yatar.

Yasa budur, adildir; hakikat budur. Hayat, kendini gösterdiği gibidir; onu yönlendirmek senin elindedir.

İdrak etme yeteneğinden yoksun olan ya da buna direnen kişi, doğal olarak kendini tanıyamamış, buna bağlı olarak da bağlantılar arasındaki mantığı kavrayamamış, eksik kişidir.

Kendisi hakkında az bilgiye sahip olanlar, yanılgılara çabuk teslim olurlar ve kendilerini tartmaları, çok çabuk bir hatalı hesaplamaya dönüşebilir.

Kendinden haberdar olmak, imkânlarını tanımaktır, kendisinden bihaber olmak demek, "yabancılarla" uğraşmak de-

mektir. "Hesaplarında" çok fazla yabancıyı kabul etmek, en nihayetinde de, "hesabı" garson olmadan yapmaya çalışmaktır.

Ruhani yasaları anlamaya başlayan, elbet *hesabın* geleceğini bilir; *garson* bilinçaltındakidir, her şeyi güven içinde "kabul eder". "Güneş" (adalet) onu gün ışığına çıkarmıştır. Her ne kadar "hesap"ta yazılı olanları görmek istemesek de.

Korku duyan kişi, genellikle yanılgı içindedir. Kâbus görmektedir. Ancak rüya, eninde sonunda bir rüyadır ve hakikatle ilgisi yoktur. Korkunun neticesi hep aynıdır: Gitgide artan güvensizlik, kendisine, başkalarına ve en nihayetinde hayata karşı artan bir inanmama hali.

Korku çoğu zaman "binlerce iblis" kılığında görünür ve rüyaların içeriğini ihtiva eden "malzeme"yi verir. Yeterli olamama, iyi olamama hissini, ancak kendimizi tanıdığımız ve sevme duygusunu kazandığımız ölçüde yenebiliriz. Kendini idrak edenin, kendine güvenenin dilediği tüm iyilikler gerçekleşir.

Her şey, güneşle sembolize edilir. Korkunun gölgelerini yok eden güneşle...

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYİ DENE:

- Korkunu bastırmaya çalışma! Bastırmaya çalıştıkça, korkunun oluşmasına sebep olan şey, hayatını belirleme yetisine eskisinden daha çok yaklaşacaktır.
- Korku, bir yanılgıdır; kalbindeki bir gölgedir*.
- Korkuyla dövüşmeye kalkışma sakın; çünkü bu olsa olsa bir "gölge boksu" olur. Unutma ki korku, yüreğini güvenle değil de korkuyla doldurduğun için vardır.
- Kendini tanı! Tanıdıkça korku yok olacaktır.
- Kendini tanımak, özgürlüğe uzanan bir yoldur.
- Selektif bakış: Korku dolu olmak, korkuyu üreten şeyleri hakikat olarak kabul etmemizi sağlar.
- Korkudur kalbinde yaşayan; odur karar veren, başına nelerin geleceği ve nelerden korkacağına...
- Nesneleri oldukları gibi değil, kendimiz nasılsak (nasıl bakıyorsak) öyle görüyoruz.
- Her gün kendine sor: Ben kimim?

* Dilimize Arapça'dan geçen "süveyda" sözcüğünün mecazi anlamı, bu yargıya bir başka pencereden bakma imkânı sunar: Kalpteki gizli günah... Süveyda, aslında, "Kalbin ortasında var olduğu sanılan siyah benek"tir. (Ed. n.)

III. BÖLÜM

ÜÇÜNCÜ TRANSFORMASYON

KORKUDAN KURTULMAK

KORKU, DÜZELTİLEBİLİR BİR YANLIŞ ANLAMADIR

Ruhum da en az sevgim kadar büyük...

Birçok insanla, ne düşündüklerini öğrenmek için hayatın anlamına dair sohbet ettim. Tüm toplum katmanlarından insanların endişe ve çaresizliklerini dile getirdikleri binlerce mektupta, çoğu zaman acı bir şekilde, kendilerine değer verme konusunda zayıf kaldıklarını ve bundan çok çektiklerini gördüm. Gündelik hayatımızı endişelerle meşgul eden sorunların çoğu, uzun yılların tecrübesi sayesinde bana aşina. Yoğun bir şekilde korkudan çıkabilecek gücü gördüm. Bununla beraber konuyla ilgilenen herkes, hayatımızın büyük bir bölümünün sebepsiz bir korkudan oluştuğunu anlayacaktır.

Çoğu kederlenmekten yaşamaya ve sevinmeye zaman bulamıyor, onun yerine endişeleniyor ve ömrünü "geçiriyor".

Korkmak, sahip olduğumuz özelliklerin en kötüsüdür. Hiç gerçekleşmeyecek olsalar dahi, düne, bugüne, yarına ve sonsuz bir sürü şeye kafamızı yoruyoruz. *Geçmiş, ait olduğu yerde kalmalı.*

"Kapıyı" arkandan öyle kapat ki, geçmiş seni artık rahatsız etmesin.

Geleceğini, bugün verebileceğinin en iyisini vererek şekillendirebilirsin.

Herhangi bir şeyi değiştirebilme gücüne, burada ve şimdi sahipsin.

Pozitif düşünce, bütünsel dünya resmine uyarlanmış ruhani bir yasadır.

İsa demişti ki:

"Bu yüzden bir daha yarın için endişelenmeyin."

Alkoliklerin savunusu şudur:

Bugün alkol içmeyebilirim.

Oysa bugün, hiçbir şeyi savsaklamaman, elinden gelenin en iyisini yapman dileğimdir. *Kaçış eğilimleri* diye tabir edebileceğimiz tavırlar içinde olanlar, düşünsel olarak geçmiş ya da gelecekte olanlardır.

Benim önerim: Bırak dün bir anı olarak kalsın; yarın, zaten senin de korktuğun gibi hiçbir zaman gerçekleşmeyecek olan (travmatik) bir rüyadır.

Yaşam felsefesine neden-sonuç yasasını dahil edenler, yaşamında onu bulan şeylerden "kaçabilme" olanağına sahip olur, böylelikle ıstırap çekenler diyarını terk eder. Bundan böyle rejiyi kendi yönetmektedir. En nihayetinde bir tiyatro oyununa şekil vermek rejisörün işidir.

Pozitif düşünceyle insan (istediği zaman) gülebilir. Buna karşılık negatif düşünce, sinir krizleri ve kederden geçen yolun daha şikâyetçi ve "gerekli" olmadığı kanısına varmana yol açar. **Sokrates** dahi, hem acı istihza hem de pozitif düşünceye dair kayda değer fikirler ileri sürmüştür.

Onun hayata bakış açısı küçük bir hikâyeyle daha iyi anlaşılabilir:

Karısı Xanthippe çoğu zaman eşinin hayatını zorlaştırmaktadır. Sokrates'in arkadaşları, "yaşamış olan bu en çekilmez kadın"dan epey şikâyetçidirler. Günün birinde Sokrates, kafasından aşağı yağmur boşandığında şöyle der:

"Dememiş miydim size, Xanthippe şimşekler saçtığında, yağmur da başlar diye?"

Kendine bunu örnek al ve etrafında şimşekler çakacak olursa yağmuru sakince kabullen.

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYİ DENE:

- Faraziyeler, çok çabuk korkulara yol açar; bunu asla unutma!
- Endişelenmek, sahip olduğumuz en kötü özelliklerden birisidir.
- Korku, yanlışa duyulan güvendir.
- Budalanın ihtiyacı olduğu şey tekme tokattır, oysa bilge kişi ne yapıp yapmaması gerektiğini küçük bir ima ile anlar.

HUZUR KENDİLİĞİNDEN GELMEZ

Sahip olmak değil, var olmak zorundasın.

Huzur, neysen onu getirir, yaptıklarını değil. Sahip olduğunu düşündüğün şeyler geçicidir ve sana çok uzun süre eşlik edemez. Ancak olduğun şey, sonsuzdur, ebedidir.

Yanılgılara tutunma özgürlüğüne sahipsin.

Ancak hakikatin yanında yer alabilme özgürlüğüne de sahipsin.

Dağıtmamak özgürlüğüne sahipsin.

Ancak dağıtmak özgürlüğüne de sahipsin.

Şeytanın resmini duvara çizebilirsin.

Ancak Tanrı ile birlikte kol kola gidebilir, dünyaya ışık saçan bir örnek de olabilirsin.

Serbest kalma özgürlüğüne sahipsin.

Ancak ne olacağına karar verme özgürlüğüne de sahipsin.

Gürültü yaratan her şeye, sessizce ve pasif bir şekilde engel olmak huzur değildir. Huzur, ancak barış ilan ettiğinde, kendinle ve dünyayla barış içinde yaşıyorsan mümkün ola-

bilir. Kendini affettiğinde, huzur geri gelebilir ve ondan sonra senden yayılabilir. Saklı tutma yazgısı ve hınç duygusu, huzura kavuşabilmeni engeller.

Yaralanmaktan korktuğumuz için kendimizi koruruz. Tehlikeli görünen her şeyi dışlamaya çalışarak, sallanmakta olan sahte bir güvenlik yaratmış oluruz.

İçsel ve dışsal uyumun yolu sende... Huzur şahsi girişiminle başlar. İlk adımı atması gereken daima sensindir, önce kendinle hesaplaş, huzur ver. Ondan sonra da şu söz söylendiğinde bize söz verilen huzuru keşfet:

"Sana huzurunu tamamlayacak olan huzurumu veriyorum."

Yaptığımız her şey sadece Tanrı tarafından tamama erdirilebilir. İnsanın başardığı her şey insan yapımıdır ve mükemmel olabilmesi için de daha yüksek bir makamın onayına muhtaçtır.

İnsanın kendisinden verdiği her şey dünyasından kaynaklanmaktadır. Dünya fanidir ve fani olmak zorundadır.

Senin tarafından sağlanan (verilmiş olan) huzur, sınırlı olduğun sürece sınırlı olmak durumundadır.

Daha yüksek olan huzura giden yol, ancak affettiğin ve yolunun üzerindeki tüm engellerin tabiatını keşfetmeye başladığın zaman açılacaktır.

Tanrı'nın isteklerini yerine getirirsen, huzur da kalbine yerleşir. Öyleyse hakiki tabiatına yakışanı yap ve kendi yoluna git.

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYİ DENE:

- Affetmek, huzur içinde yaşamanın yolunu açar.
- Memnuniyetsizlikten gelen korku ile kendini korursan huzurunu kaçırmış olursun.
- İlkin kendinle hesaplaş. Ardından sana vaat edilen huzura ulaşmak için, huzur bağışla...
- Tanrı'yı, kendi yüksek ben'in olarak algıla; kendisine denk olmayan her şeyi çözen bir yüksek ben olarak...
- Tanrı, senin yüksek bilincindir.
- Yaptığın her eylem, aynı zamanda senin huzur (barış) adına yaptığın bir seçimdir.

HER ŞİFA, YANLIŞ BİR TASAVVURUN ISLAHIDIR

Şifa ancak, ona ihtiyaç duyduğumuzda hayatımıza girer.

Sağlıklı olmak "bütün" olmak anlamına gelir. Ama ilkin düşüncelerinde sağlıklı olmalısın. Ancak ondan sonra şifaya kavuşabilecek (bütün olacak), bu şifayı vücuduna ve çevrene aktarabileceksin.

Düşüncelerinin çoğu sağlıksız şeylere dayanmaktadır: İçsel kavga, kişilik bozukluğu, kişilik parçalanması... gibi. Bu küçük bir sorun olarak görülebilir. Ancak bu küçük şeyin etkisi büyüktür. Bu "içi nasılsa, dışı da öyledir" anlamına gelir. İçindeki var olmayan birlik, dışa doğru, mesela hastalık şeklinde bir devamlılık gösterir. Eğer sağlıklı değilsen sebebi inançlarında gizlidir. Gerekçesi hınç duygularında aranmalıdır.

Yaratıcılığın henüz tamamlanmamış olduğuna inanıyorsun. Aynı şekilde kendinin de tamamlanmamış olduğunu düşünüyorsun. Bu düşünce bedeninde ve ruhunda çökkünlük yaratacaktır.

Hastalık ve acının kaynağı ruhtur, bunda (birkaç Ortodoks sağlıkçı hariç) herkes hemfikirdir. Hastalıkların, bedensel çıkmazların neden-sonuç ilişkisi anlaşıldığında (çözüldüğünde), ruhsal boyuttan kaynaklandığı görülecektir. Hastalık, her defasında sadece bir fikri yansıtır. Bu durumda ken-

din hakkındaki düşüncelerin, farz ettiğin günahın, sözüm ona suçun, vücudundaki tamamlanmamışlığa duyduğun inançtan beslenir.

Günah içinde yaşadığına inanıyorsun. Bu inancını babandan "miras" aldın ve onu tetkik etmeden devam ettiriyorsun. Günah içinde olduğunu zanneden, suçluluğuna inanır ve böylelikle acı çekmenin her anlamda en uygun ortamını da hazırlamış olur.

Hastalık, birçok açıklama modelinde, "merkezde olmamak" ve içteki kavga olarak tanımlanır. Dışında gerçekleşen kavganın yansımalarından kaçmak (bir ihtimal) mümkün olabilir belki, ancak kavga içindeyse, o zaman kendi kendinle "ihtilaf" içindesin demektir. Bariz bir şekilde zorluk derecesi daha yüksek bir durum ile karşı karşıyasın... İçinde bir kavganın olması, kendinle çelişik yaşadığın anlamına gelir ve bu tabii ki doğal olarak seni korkutacaktır.

Psikosomatiğin bakış açısına göre hastalık, ihtilaflardan, korkudan kaynaklanır; korku da nereye ait olduğunu bilememenin bilgi eksikliğinden kaynaklanmaktadır. Nereye ait olduğunu, kim olduğunu bilememektir, egoistçe dar düşünmenin işaretidir ve insanın kendi bilincine varmasının bilgi eksikliğidir. Her türlü değişikliğin şekli (terapi) bu bakış açısından değerlendirildiğinde sadece bilincin geliştirilmesinde yatabilir ve tam da bu, burada ve şimdi gerçekleşir.

Sendeki bilincin içinde, o bütüncül ruhtan ayrılmış olduğun yanılgısı yatmaktadır. Şimdi "evinin kapılarını" açarsan, sağlıksızlıktan şifa doğacaktır.

İyileşmen, ancak bugüne kadarki yanlış inancından kurtulduğunda, dünyevi inancına göre yaptıkların için kendini "affettiğin"de mümkün olacaktır.

İyileşmen, modası geçmiş değer yargılarına göre kendini suçlu hissetmek yerine, kendi kendini bağışladığında mümkün olacaktır. Sadece bağışlamak, acısız ve ihtilafsız bir yaşamın yolunu açacaktır.

Suç işleyenleri olduğu kadar kendini de bağışlamak, hiç kuşkusuz senin tarafından da –çoğu kimsenin yaptığı gibi– onaylanır, ancak günlük hayatta uygulanmaz.

Dua ettiğin zaman: "Yüce Tanrım, günahlarımı affet! Bak ben bana kötülük edenleri bağışlıyorum." deyip, sonra bu sözleri sadece dudaklarının arasından çıkan laflar olarak bırakırsan, sana tekabül eden ahlaki ve Tanrısal özelliklerin adına ne varsa onları küstürmüş olursun.

"Hakikat"te Tanrı, sen sözüm ona günahı işlemeden önce, seni affetmiştir. Daha doğrusu seni hiçbir zaman suçlamamıştır. Tüm yaratılmış olanlar gibi, sen de mükemmelsin. Senin tek hastalığın, tek sorunun, tam da bunu anlamak (inanmak) istememendir.

Sana cennete giden yolu kapatan, aktarılanlara ve Ortodoks inanışına dayanan düşüncelerindir.

Günlerinin başlamasından bu yana, gerçek olarak algıladığın her şeyin içinde, mükemmellik yokmuş gibi gösterilmeye çalışıldı.

Buna inanıyorsun ve bu yüzden ihtilaf içinde olmak zorundasın. Suçlanmanla birlikte, kendini suçlu hissetmeye başladın, şimdi kendini yargılıyor ve böylelikle yaratılmış olanı da hatalı biri olmakla yargılamış oluyorsun.

Af için dilenme, onun yerine suçluluk duygusundan ve kendinde olmadığın zaman yapmış olduklarından kurtul.

Yaratanı hatalı olarak nitelendirirsen, mükemmel olmayanın illüzyonuna alet olmuş olursun.

Sen Tanrı'nın yanı sıra, onun zıt kutbu şeytanın var olması gerektiğine de inanıyorsun. Düşüncelerin zıtlığın raylarında gidip gelmeye devam ettiği müddetçe, kötü olan senin için var olmaya devam edecektir. Sen iyinin olduğu yerde kötünün de var olması gerektiğine inanıyorsun! Çünkü aydınlığın olduğu yerde karanlık da vardır. Çok ışık olan yerde çok da gölge olur. Tanrı'nın olduğu yerde, şeytan pek uzakta değildir.

Kendini suçlu hissettiğinde içinde bir savaş başlar, ancak içindeki savaş kazanılamaz ki. Zaten kime karşı kazanacaksın? Kendine karşı mı? Kendini suçlu hissettiğin için ceza bekliyorsun, en büyük savunmanın saldırı olduğuna inandığın için, dik kafalı olup saldırıyorsun.

İçinde "savaşlar" meydana geldikçe, kayıplar da başlar. Kendini zayıf hissetmek zorunda kalırsın; çünkü kayıplar, her nerede oluşuyorlarsa, doğal olarak senin tarafından kabullenilecektir. Kendini zayıf hissettiğinde, yalan hanının kapısı açılır. Sadece zayıf ruhlar yalan söyler! Kavgacı ruh halinden kurtul! Gerçekçi olabilmek adına kendinle barış "ilan" et.

Çektiğin acılar, özgürlüğünü satın alabilmek için denediğin şeylerdir. Başkalarını kendine dost etmek için denediklerindir. Kendini suçlu hissettiğin için kendini cezalandırmandır.

Sevgiye özlem duyuyor, ama saldırmaktan da kendini alıkoyamıyorsun. Bu durumda sevgisiz kalman kadar doğal ne olabilir ki?..

Hissettiğin gibi olmak, olabileceğin gibi olmak için sevginin üstüne git, hizmet etmek istediğini söyle. *Sevginin yolunu seç!* Seç ki şimdiye kadar acı çekmene sebep olan her şeyden kurtulasın. Eskiden nefretle baktığın şeylere sevgiyle yaklaş, yaklaş ki, hayatın bir bütünlüğe ersin. Çektiğin tüm acılar, gördüğün illüzyonlar, yaşadığın rahatsızlıkların hepsinin, mükemmel olmayan bir dünyadan kaynaklandığını idrak et; uyan, "gün" gelip çattı!

İyileşebilmen için hastalığın bir illüzyon olduğunu kavramış olman gerekir. Evet sen, aydınlanma yolunda daha iyi ilerleyebileceğine inandığın için acı çekme yolunu seçiyorsun. Özgürlüğünü (aydınlanmanı) acı çekerek satın almak zorunda olduğuna inanman bir illüzyondur. Hastalık daha güçlüymüş gibi gösterilen, illüzyonun içinde zayıflığa giden bir yoldur, bir seçimdir. Senin için akmaya başlayan zaman içinde birçok "hesaplaşma" başlarsa, özgür kalırsın ve ruhun bu "dünyanın" kelepçelerinden kurtulur.

Sorunun, sevemediğin sürece kendini suçlamaya devam etmendir. Sevemediğin müddetçe, suçluluk duygusunu güçlendirmiş olursun ve sözde günaha daha çok yaklaşmış olursun.

İyileşmen, bir sonrakini en az kendin kadar sevmekle mümkündür. İyileşmen, mükemmelliğin hâkim olduğu yerde mükemmel olamayanı, iyinin bulunduğu yerde kötülüğü savunmaya son verdiğinde gerçekleşecektir. Şunu her zaman bilmelisin ki, Tanrı seni seviyor. İstediğin zaman ona ulaşabilme seçeneğine sahipsin. Bu anlamda şu an acı çekmen, hastalığın mümkün olabileceğine, hayatın bir parçası olduğuna ve sadece sağlığın diğer yüzünü gösterdiğine inanmakla mümkündür ve tüm bunlar bizzat yapmış olduğun seçimle ilgilidir.

Sorunun hastalığının, korkularının ifadesi olmasıdır.

İyileşmen de acı çekmenin anlamsızlığını idrak ettiğin ve ondan vazgeçtiğin zaman mümkün olacaktır.

İyileşmek için, çektiğin acıların ardında yatan anlamı (anlamsızlığı) bilmeye ihtiyacın var.

Sorunun şu: Tanrı'nın dışında başka bir şeyin daha mevcut olduğuna inanıyorsun; bu sebeple de hastalıkları davet ediyor, acılarına yeni acılar ekliyorsun. Hastalık, güçlü imajı veren, ancak illüzyondaki zafiyetin ta kendidir. Zayıflığı seçmekle, sana hiçbir avantaj sağlamayan gereksiz zor bir yola koyulmuş olursun.

Çaresi: Kendini suçsuz olarak görmeye başladığın gün *serbest* kalırsın. Böylelikle yaratıcı ile aranda mevcut olan ayrılık ortadan kalkar. İşte o vakit, kendini Tanrı yoluna adadığın zaman sana açıklanacak olan mekânda bulacaksın. Ki, bu mekânda sevgi dolu düşünceler muhafaza edilmektedir.

O zaman *bedenen, ruhen* ve *manen* iyileşmiş olacaksın, çünkü mükemmelliği göreceksin.

İyileşmen, Tanrı'ya kalpten dua etmeye başladığında gerçekleşecek.

Tanrı'ya ulaşan, ağzından çıkan sözcükler değildir. Yaratıcıyla birleştiğinde, onun gibi *bütün, sağlıklı* ve *mükemmel* olacaksın. Tanrı ile aynı dili konuşmuyorsun ki, yakarmanla anlaşılır hale gelen arzularına bir cevap gelsin.

İyileşmen ancak,

- Bağışlamak bu yolu açtığında;
- İçindeki huzurla buluştuğunda;
- Ruhundaki birçok yanlış tezahür ile hesaplaştığında;
- Kendine ve hayatına 'evet' dediğinde;
- Meditasyonla;
- Özveriyle mümkün olabilir.

Hastalık, yaptığın bir seçimdir, daha iyi ilerleyebilme adına. İyileşme ise bu saçmalığın anlamsızlığını idrak ettiğin ve ondan vazgeçtiğinde mümkün olur.

Bu konuya ilişkin içindeki sese kulak vermeye çalış! Onunla diyalog kur! Böylelikle "anlayamadıklarını öğreneceksin". Yüksek benliğin ile en yüksek benlik aynı şeylerdir.

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYİ DENE:

- Tanrı'nın seni affettiği an, affedilmeye hazır olduğun andır. En iyisi, her şeyden önce kendini bağışla! Böylelikle o seni hiç yargılamaz.
- Madem ki, "Yüce Tanrım, günahlarımı affet! Bak, ben bana kötülük edenleri bağışlıyorum." diye dua ediyorsun, o halde dediğini yap!
- Kendin dahil herkesi suçlayan sensin. Huzur istiyorsan bundan vazgeç...
- İyileşmen, kendini bağışladığında gerçekleşir; çünkü bağışlamak, sana acı çekmeden yaşanılacak bir hayatın kapısını aralayabilir.
- İçinde, kendini bağışlamanı engelleyen her şey, senle yüksek yaşam kaliten arasına girer.
- Özgür olmak istiyorsan affet!
- Tanrı mükemmeldir! Seni kendi sıfatı (mükemmel) gibi yaratmıştır. Buna şükret!
- Hastalık, yaptığın bir seçimdir, daha iyi ilerleyebilme adına. İyileşme ise bu saçmalığın anlamsızlığını idrak ettiğin ve ondan vazgeçtiğinde mümkün olur.
- Kendinle (ki, Tanrı'nın isteğine göre yaratılmış olansın), bir gün karşılaşırsan, bedeninde, maneviyatında ve ruhunda huzur bulursun. İşte o an gördüğün şey mükemmellik olacaktır ve üstündeki tüm gölgeleri kaldıracaktır.
- İyileşmen ancak,

- Bağışlamak bu yolu açtığında;
- İçindeki huzurla buluştuğunda;
- Ruhundaki birçok yanlış tezahür ile hesaplaştığında;
- Kendine ve hayatına 'evet' dediğinde;
- Meditasyonla;
- Özveriyle mümkün olabilir.

- Özgürlüğünü acı çekerek satın almak zorunda olduğuna inanmak saçmalıktır.
- Tanrı'nın evinin kapısı daima açıktır.

EĞER İNSANLARIN KALBİNİ KAZANMAK İSTİYORSAN, YARGILANMADIĞIN BİR ŞEY İÇİN BAŞKALARINI YARGILAMA!

Hâkim ve savcı, Tanrı'nın 'sev' emrine uyulmadığı için vardır.

Ruhsal insanın, yalnızca hakikati söyleyeceği için, bir yargıda bulunması imkânsızdır. Hâkim gibi hüküm vermek, sahip olmadığımız bir mevkiye bürünmek demektir. Hüküm vermek, bir şeyi bir yanılgıdan kurtarmak demektir. İyi, ama biz de yanılmış olamaz mıyız?

Dünyevi açıdan hüküm verebilen, iyi olanı kötüden ayırabilecek kişilerin olması gereklidir. Yine de sormak isterim: Mutluluk içinde yüzen bir hâkim gördün mü hiç? En büyük ruhsal yasa olan affetmeye göre hareket edeceğine, halk adına adalet dağıtmak zorunda oldukları için, meslek gereği hâkimler tam tersini uygulamakla "yargılanmışlardır".

Bağışlamak yerine cezalandırmayı tercih edenlerin ne tür bir topluluk oluşturabileceğini kendine sordun mu hiç? Harama el uzatan birini cezayla iyileştirmeye çalışan bir zihniyet olabilir mi? Bir hâkim asla Tanrı'da teselli bulmaz, çünkü Tanrı'nın ölçü birimi ile kendisinin ölçü birimi aynı değildir. Her hâkim, eninde sonunda en yüksek mahkemede huzura çıkacaktır. Orada, kendisine kimin adına adalet dağıttığı sorulacaktır. İster yargıç ister savcı olsun, mesleklerini, arka planda da olsa, saygın bir kişi olma arzusuyla seçerler; ki bu bir anlamda

güç kullanma arzusudur. Önde görülen ise, bu dünyayı düzen içinde tutarak "adalet"in yerine gelmesine yardım etmektir.

Uzun zamandır başka insanlar hakkında hüküm veren kimse, er ya da geç, çoğunlukla yaptığının adil olup olmadığının farkında olmadan, "adalet dağıttığını" anlayacaktır. Yüksek anlamda gerçekten neyin adil olup neyin olmadığını anladığını zannettiğinde, kendiliğinden, gittikçe artan bir dozda hata yaptığı hissine kapılacaktır. İçinde gerekli bilgeliği barındırdığı halde, bu ikisini birbirinden nasıl ayırt edeceğini her zaman bilemeyecektir.

Süleyman'ın* bilgeliğinin devreye girmediği durumlarda, kişi suçluluk ve kabahat hissine kapılır. Çoğu zaman taraflar (davalı, davacı ve hâkimler) korku içinde hiçbir şeyin adil olmadığını düşünmeye başlarlar ve (bir sonraki mercide) karşılıklı suçlamaların devam etmesi gerektiğini görürler.

Suçluluk duygusuna sahip olanlar, yansıtma ile bunu başkalarına atmaya çalışarak kurtulmayı deneyecektir. Suçunu ertelemeye çalışanlar, kendisini sürekli aktif tutuyorsa, bunu sadece geçici olarak başaracaktır. Dikkat dağıtarak kendi iç dengesini korumaya çalışmalı. Bir şeyi üzerinden atmak, yani suçu başkalarına yansıtmak isterken içeriye giren davalıdan, daha iyi bir kurban olabilir mi?

Hâkim de insan olduğundan, suçundan kurtulmak için, bilinçdışı arzusunda özür dilemek maksadıyla, suçlamaktan başka bir şey yapamayacaktır.

Ancak birilerini suçlu ilan etmek (yansıtmak), dünyamızdaki acıları ikiye katlar. Bunları aza indirgemek için çaba gösterileceğine, karşılıklı ithamlarla trajik davalar uzar gider. Oysa mutluluklar (acılar da) paylaşıldıkça ikiye katlanır, bölüneceği yerde... Buna "şeytan dairesi" denir, çünkü çıkış bu dünyada değil, Tanrı'da aranmalıdır. Ne var ki Tanrı mahke-

* **Süleyman**: (*Yahudi*) Müslümanların kutsal kitabı *Kur'an*'a göre Yahudi peygamberi... Hıristiyanların kutsal kitabı *İncil*'de, ondan İsrail kralı olarak söz edilir. Peygamber *Davud*'un oğludur. O da babası gibi bir kral-peygambermiş. Birçok olağanüstülükleri varmış. Örneğin rüzgârlar ve cinler buyruğu altındaymış, bütün hayvanlar onu dinlermiş, kuş dilini bilirmiş vb. (Ed. n.)

me salonunda asılıdır. Davalı gibi haça gerilmiştir. Ve ondan medet umulmaktadır. Gel gör ki, desteğe en çok ihtiyacı olan yargıcın ta kendidir. Çünkü o Tanrı ile dünyayı birbirinden ayrı tutmakla yargılanmıştır.

Mahkeme heyeti "salon"a girdiğinde, orada bulunanlar mahkemeye saygısını göstermek için ayağa kalkarlar. Ancak saygının, aslında salona girmesi maalesef yasaklanan daha yüksek birine gösterilmesi gerekir. Ne kadar tuhaf, insanlar içlerinde, kalplerinde taşıdıkları adalet duygusuyla, adalet adına neler yapmaktalar.

Nasıl ki dinler, inananlara sundukları hayat biçimini, başka inanışların sundukları hayat biçimleri ile kıyaslamak zorunda ise, toplumlar da, adalet anlayışlarının insani "ayrımları" belli ölçülerde azaltıp azaltmadığını kontrol etmek zorundadır. Eğer dünyada suç işleme oranında ciddi bir artış tespit edilmişse, bundan yalnızca bireylerin sorumlu olduğunu kim söyleyebilir... Bu yüzden insan kendini en yüksek merciye adamalı ve aydınlanma için ricada bulunmalı.

Sen de bu dünyada bir çeşit yargıçsın. Bu yüzden ruhani yasaları, cennette (yüksek bilinç halinde) veya bu dünyada (zıtlık, kötü–iyi içinde) uygulayabilirsin. Bunları yapmak zorundasın, istesen de istemesen de, *çünkü sen bu dünyaya adalet dağıtmak için geldin*. "Gökyüzü" (Cennet) var olduğu için bunu yap, çünkü sen "dünyanın" yanılgılarını düzeltmek için buradasın.

Şimdiye kadarki denemelerin, bu tecrübelerden er ya da geç kutsal ruhun etkisi hakkındaki bilgilerini bir gün kullanacağın denemelerdi. Ancak kendini "adil konuşmak zorundayım" gibi gereksiz bir duruma da sokma. "İnsan" olarak yanılırsın ve yakında kendini sanık olarak bulabilirsin.

İsa şöyle demişti: "Yargılanmamak için yargılamayınız. Çünkü hangi adalet sistemine (hakka) dayanarak yargılıyorsanız kişileri, aynı adalet sisteminde (hakla) siz de yargılanacaksınız. Ve hangi ölçülerle ölçüyorsanız, o ölçülerle ölçüleceksiniz."

Adalet dağıtmak zorunda kalacağın bir durum söz konusu olduğunda, büyük bir ihtimalle imkânlarını kaçıracaksın. Kalbinde bir hesaplaşmaya gidene kadar acı çekeceksin.

Her zaman içindekini "dışarı"ya taşırıyorsun. İçinde güç kayıpları varsa, o zaman olmasını arzu ettiğin tüm güçler dışarıdan sana etki edecektir. *Ruhundan çıkanlar, sana geri dönecektir.*

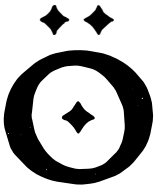
O zaman anlayacaksın ki sen güçlü olan değil, güçsüz olansın. Birisine saygını gösterebileceğin bir meslek seçmeye çalış, böylelikle insanların güvenini ve kalbini kazanırsın. Ancak eleştiriyle (hüküm vermekle) sadece korkulan birisi olursun. Tanrı hüküm vermez; der ki *güneş hem hak edenlerin, hem de hak etmeyenlerin üzerine doğar. Onun önünde herkes eşittir.* Neden ilerde, herhangi bir zaman diliminde toplumlardan biri, Tanrı'nın adalet anlayışını uygulamasın ki? Herkes bir Tanrı devleti kurmaya çalışıyor, bunlar şimdiye kadar çok insani teşebbüslerdi, ama her halükârda doğru olan yöne doğru atılan birer adımdı.

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYİ DENE:

- Kardeşin hakkında hüküm verme.
- Mesleğinin güç gösterisi yapmaya müsait olup olmadığını kontrol et.
- Kişinin objektif hüküm verebileceğine inanması düpedüz yanılgıdır.
- Dünya hakkında bir hüküm vermek istiyorsan, önce onu anlamayı dene.
- Kendini kabul ettirmek isterken, dikkat et, taşlanma!
- Güven: Tanrı'nın değirmenleri yavaş, ama ince öğütür.
- Yargıçlar da sevilmek isterler, ne var ki onlar sevgi değil, korku nesnelerimizdir daha çok.
- Her kim ki, bir konuda hüküm verir ya da bir başkası tarafından yargılanır, işte onun aurası korkuyla genişler. Buna karşılık her kim, yüreğindeki hakikat duygusuyla, bilgelikle hareket eder, işte o hakikat adına söz alma hakkına kavuşur. İki yoldan birini seç!

KIZGINLIK YANILGIDA SOLUKLANIR

İki insan arasındaki en kısa mesafe tebessümdür.
Hz. Muhammed şöyle demiştir, yapılan iyi bir davranış,
sihir gibi başkasının yüzüne
mutluluğun gülüşünü kondurur –
sen de ona tebessüm et, mesafe daha da kısalacaktır.

yle hastalarım oldu ki, çoğu davranışlarının nedenini bulmuşlardı; bir başkasının canını yaktıklarında kızgın mı, yoksa öfkeli mi olduklarını biliyorlardı. Özür dilemek yerine, vicdan azaplarını öfkenin arkasında saklamayı tercih ediyorlardı. Sevmeyi beceremeyişimizin bir nedeni, *kendimize ulaşamamak*tır. Sevgisizlik, suçluluk duygusunu kamçılar, kızgınlık ve öfkenin oluşmasına yol açar. Her nedense gerçek duygularımızı saklı tutmayı tercih ederiz hep. Bir hata halinde kendimize kızmamız, anlaşılabilir bir durumdur, çünkü kazaya sebebiyet veren kim kendini iyi hissedebilir ki.

Ancak kendinden ve dünyadan memnun olmadığın zaman kızabilirsin. Eyalet temsilcilerinin, daha doğrusu hükümetlerin, içlerinde siyasi bir kriz yaşadıklarında bunu dışarıya nasıl yansıttıkları hakkında bir fikrin var mı? İçimizde hoş olmayan bir armoni varsa çoğunlukla dışarıya karşı saldırgan davranarak dikkat dağıtmaya çalışırız.

Dışarıda verdiğin 'mücadele' (ettiğin kavga), iç dünyanın bir yansımasıdır. Egonu daha iyi anlamak istiyorsan, kendini kızgın hissettiğinde dikkat et! Kızgınlığının nedeni sinir bozucu bir durum mu, yoksa, arka planda olan bir suçluluk duygusu mu?

İçindekini hissetmeye çalış! Ettiğin "kavga", içinde bulunan suçluluk duygusunun çirkin bir şekilde yüzünü göstermesi olabilir mi?

Kızgın kişi ilk etapta gerçek duygularını göstermek istemez, kendini güvensiz hisseder ve kızgınlığını akla gelebilecek tüm olay ve durumlara yansıtır. *Kendini saldırarak savunur.* Kızgınlığını bastırmaya çalışanlarsa bir süre sonra psikosomatik tepkiler gösterecektir. Buna karşılık kızgınlığını açıkça gösterenler, çevresi tarafından çabucak dışlanırlar. Böylelikle de suçluluk duygularına yaklaşmış olur. Yani kızgınlığına (öfkesine) geri döner. Çember kapanır.

Kızgınlığının doğal tepkilerden biri olduğuna inanman bir yanılgıdır. Kendini suçlu hissetme durumu, savunma mekanizmasının başına 'bela' bir durumdur. Babaların ve annelerin jenerasyonu kendilerini hep suçlu hissederler ve kurtulabilmek için bunu çocuklarına taşırlar. Herkes "özür dileme"nin peşindedir, çoğu da hayvanlara, beraber yaşadıkları insanlara ve doğaya karşı saldırgan davranırlar.

Herhalde objektif olarak kızgın olmak için bir sebep yoktur, ancak daha sübjektif içsel bir "dengeleme"ye gidiyorsa, o başka. Dışında da, içindekine benzer bir baskı görüyorsa, bu onu, çılgınca olan dengelenmişlik duygusuna iter.

Sana hiç kimse, bir şeyi yermek için bulana kadar "aradığını" söylemiş miydi? Kendini suçlu hissedenler, içlerindeki kantitatif suçluluk duygularına tekabül edene kadar suçlu kimselere dahildirler.

Buna karşılık kızgınlığını boşaltmayanlarda, bu sürecin sonunda depresif olma tehlikesi vardır. Kendini suçlu hissedenler cezalandırılmayı bekler ve bilinçsiz olur. Çünkü insan bu raddeye kadar kimi şeylerden kendini sorumlu tutar. Kafasına bir şey yemeden önce kendini kışkırtan birini gördün mü hiç?

Gençken, şiddet uygulayarak kavga çıkarmak kolaydır. Genç insanlar daha az kontrollü davranır ve kendilerine "yettiğinde" duygularını daha hızlı gösterirler. Burada da

suçlamalar, onlardan kurtulabilmek için yansıtılması gereken suçluluk duygularına yol açar. Yansıtma alanı olarak kim daha uygundur, gönderen mi, suçlanan mı? Şiddet eğilimlerinin fiilen (kontrolsüz) uygulanması asla tesadüf değildir, hiçbir zaman sebepsiz olmamıştır, sınırlandırılmış ve bekletilen sinir hallerinin doğal bir tepkisidir.

Bir ülkenin sorumluları "anlaşılamayan" şiddet olaylarında gençlerde bu ihtimali göz önünde bulundurmalı ve sadece vukuatı işleyeni yargılamamalı. Azmettirici ve kurban, utanç verici olayların sorumluluğunu beraberce üstlenecek olan kutuplardır. Ancak bir insan kendini özgür hissettiğinde, dengelenmiş, armoni ve huzur içinde olur. İşte o insandan şiddet yerine barış fışkıracaktır!

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYİ DENE:

- Kızmak, kendinde görmek istemediğini başkasında yenmeye çalışmaktır.
- Kızmak egonun savunma mekanizmasıdır.
- Kendine kızmakla başkalarına kızmak aynı şeydir; kızgınlık, kendine ulaşamamaktan kaynaklanır.
- Kızgınlığını boşaltmaya çalışman yanlış, çünkü kızgınlık, kendine duyduğun öfkeyi daha da artırır. Öfkeni artırmak şöyle dursun, senden çıkmış olan bir şey sana geri döner.
- Kendini suçlu hisseden, çoğunlukla kızgındır.
- Hiç kafana bir şey yemeden önce kendini kışkırttın mı?

İHTİYAÇLAR BİLİNÇALTINDAN GELEN MESAJLARDIR

Her seferinde, bir yolunu bulup eğlenceden kaçınmak, içindeki derin arzuları depolamaktır (ertelemektir). Kendini tutanlar, zaman bombası üzerinde yaşarlar.

Arzuların, bilinçli olmayan yanından gelen emirlerdir, sana bir şeyin eksikliğini duyduğunu, bir şeyin eksik olduğunu söylemeye çalışırlar. Eğer "tarzın" hakkında yeterli bilgiye sahipsen, sorun kolayca bertaraf edilebilir; içinde ve dışında hiçbir şeyin eksikliğini duymazsın, kendini hiçbir şeyden sorumlu tutmak zorunda kalmazsın. Kendini eksik hissettiğin anda tattığın o tanımlanamayan duygu, olasılık ki sınırını senden saklamaya çalışan egonun yarattığı bir engeldir. Bir gün bunu anlayacaksın.

Diğer taraftan, arzuların yokluğuna inanmak bir yanılgı olur. Arzularının gerçekleşmesi de, gereksiz yere içinde duyduğun eksikliğin "yedeği" olmamalıdır.

Düşün: Arzu ile sorunlar eşgüdümlüdür; ne kadar gerçekleşmemiş arzun varsa, o kadar çok sorunun var demektir.

Bir kere daha Tanrı'nın sözlerini aklına sok:

"Kendi kendine yetenlere şifa olsun!"

Bilinçaltında, önemli bir şeyin eksikliğini hissettiğin inancı yatıyor, belki gerçekten de böyledir, ancak oraya bakmak senin için pek hoş olmayacağından gözünden kaçıyor!

Senin sorunun, kendinle ilgili olan şeyleri bilmemenden kaynaklanıyor, belki de buna bahane olarak parasal sıkıntılar yaşıyorsun. İçsel eksikliğini dışa yansıtıyor ve ondan sonra da, bahane olarak, içsel eksikliğini "az paraya sahip olmana bağlıyorsun".

Şunu bil: *Başına ne gelecekse inancından dolayı gelecektir.*

Tanrı sana her şeyi verdi; mutluluğu da, hakkaniyeti de. Bu dünyanın güzellikleriyle mutlu olmayı bilirsen, bu dünyanın mutlulukları da artar. Vazgeçtiğin takdirde, bu dünyanın nimetlerini azaltmış olursun.

Bu dünyanın nimetlerinden yararlanmak istememek için çok az, ancak dış görünüşünü kullanmamak için pek çok sebep var. İçsel zenginliğinin farkına vararak dışsal etkenlerden vazgeçebiliyorsan, bu, yaklaşan içsel ve dışsal huzurunun kefilidir.

Ancak vazgeçmene sebep olan şey, eğer kurban olduğun düşüncesiyse, bu, ebedi doluluğun tam ortasında bir vakum (boşluk) meydana getirdiğin anlamına gelir. Bu, kendini kandırdığının bir kanıtıdır. Tanrı, kendin için arzu ettiğin, tüm bahşedilmiş olanların tarif edilemez bir değeridir, bir varlıktır. Senin için vazgeçmek, kurban olmak anlamına geliyorsa, o zaman kendine şunu sor: *Kim ya da ne için kurban ediliyorum*?

"Önemli" bir şeyden vazgeçmek, çoğu insanda "iyi bir şey yapmış" olma hissi uyandırır. Burada da dünyevi düşüncenin yanılgısı kendini gösterir. İyi bir şeyden kendini mahrum ettiğinde, öteki dünyada hanene bir şekilde 'aferin' yazılacağına sanırsın.

Artık zamanla cümlelerin davranışlarına tekabül edip etmediğini kontrol etsen iyi olacak:

"Hiçbir zaman iyi yönlerine güvenme".

Suçluluk duygularının seninle ne tür bir "pazarlık" yaptığını kontrol et. Senin için önemli olan bir şeyden feragat ediyorsan, günahlarında bir azalma olmasını umabilirsin.

Egonun, senin için tespit etmiş olduğu sınırlamayla, dışarıda senin için ne kadar yedek alan açmak istediğini kontrol et. Dışındaki zenginlik ve doluluk iyidir, ancak sadece boş bir iç dünyanın yedeğiyse, bu dünyadaki *"hiçbir zenginlik kasaları dolduramaz"*. "Hak ettiği" cezadan kurtulabilmek için, iyi bir şeyden vazgeçmeyi tercih eden kişi, feragat eden bir günahkâr olduğuna inanır. Ancak birçok şeyden feragat ettiği için artık, başına bela olan bir açgözlülük başlamıştır.

Bunu bir kere mantıklı olarak gözden geçirmek, denemek ister misin? O zaman bunu adaletli yap. Ancak doğru bir bakış açısıyla mantıklı olarak analiz edildiğinde doğru olarak algılanabilir bu. Ancak bu şekilde bir teori bilgiye, bilgi de içsel bir değişime neden olabilir.

Algılama yeteneğimiz, düşünce tarzımız yüzünden sınırlandırılır. Bize ait olan, "şeyler"e verdiğimiz değerdir, koyduğumuz ölçüdür. Bir kişinin ne zaman "çark edeceği", kişisel hareket kabiliyetine bağlıdır. Donup kalmak her zaman korkunun bir sonucudur, esneklik ise, yarını getirmeyi vaat eden sürprize duyulan sevincin neticesidir.

Her şeyden önce bu bağlamların ruhta sindirilmesi gerekir, ki bu seni özgür kılacaktır, arzu ettiğin "fikri" kurtuluşu gerçekleştirecektir. Seni, olmak istediğin biçime girebilmen için serbest bırakacaktır. Bakış açının değişmesiyle tüm yaşam şeklinin de değişeceği kesindir. Anlayacaksın: Daha az yanlış izlenime sahip olmak demek, kafanın içinde daha az saman, başka bir deyişle gündelik yaşamında daha az sorununun olması demektir.

Daha az yanlış izlenime sahip olmak demek, aynı ölçüde "daha fazla" mutluluk demektir.

Yeni bir cennet aynı zamanda yeni bir yeryüzüdür.

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYİ DENE:

- İhtiyaçların, içsel bir eksikliğin yedeği midir?
- Kendin hakkında ne kadar çok bilgiye sahip olursan, o kadar çok kendini tanıyabilirsin. Bu da kendi kendine yetmene yol açar.
- Tanrı sana mutlu olman, adil yaşaman için her şeyi verdi.
- Dünyanın nimetlerinden zevk almaya başladığın an, dünyanın mutluluğu da artacaktır.
- Bu "dünya"nın nimetlerinden yararlanmak istememek için çok az, ancak dış görünüşünü kullanmamak için pek çok sebep var.
- Seçim senin: İçsel zenginliğini keşfet ve onu dışında bul ya da içsel zenginliğini keşfet ve ona dışında ihtiyacın olmayacağını söyle. Belki de gerçekten az olan fazladır.
- Saadet içsel düzen ile mümkün olur.

ELEŞTİRİ, ANLAŞILMAZLIKTAN KAYNAKLANIR

Anlamıyorsan, buraya öğrenmek için geldiğini hatırla, başkalarının dara düştüğü anları öğrenmek ve anlamak için burada olduğunu...

Eleştiri sevgi dolu bir kalpten gelmeli. Gelmeli ki, bir işlevi olsun. Hasta ediyorsa, kime yararı dokunur ki?

Eleştiri bir durumu düzeltmeli, bunu yapmıyorsa, unut gitsin.

Eleştiri yaptığın vakit kendini diğerinden biraz daha akıllı zannedersin. Bu aptalca bir şeydir.

Bir kimse ne kadar az anlayışa sahipse, o kadar az anlayacaktır ve böyle olması iyidir.

Birisi gerçekten senden daha az akıllıysa, o zaman, senin ona yaptığın önerileri de muhtemelen anlayamayacaktır.

Eğer yaratıcı aklı eşit şekilde dağıtmamışsa, akıl evriminin amacı ne olabilir, bir düşün.

Eleştiri faydasız ve yıkıcıdır, her deli eleştirebilir. Zaten çoğu da yapar bunu. Dünya eleştirmenlerle (delilerle) doludur. Eleştirerek daha iyisini meydana getiremiyoruz, olsa olsa can sıkıyoruz. Bunu mu istiyorsun? Eleştiri neye yarar ki, herkes takdir edilmek ister ve herkes senin gibi ayıplanmaktan korkar. Niye başkasının ihtiyacı olanı, ona iyi gelecek ola-

cak. Sevgi dolu bir söz, azarlamaktan daha faydalıdır. Birini azarlaman, onu saygıya değer bulmadığını gösterir. Ona senin gözünde, beklentilerini karşılayamayacağını gösteriyorsun demektir. Bunun senin de başına gelmesini ister misin?

Günün birinde, ***"Kendini beğenmişlik, aptallığın sığındığı limandır."*** denmişti de, hemen iyileşmiştim.

Eleştirmeyi çok seviyorsan, şu cümleye kulak ver:

"Vasatlar, daha çok ufuklarını aşan şeyleri yargılarlar."

Biraz daha yumuşak söylemek gerekirse, genellikle "anlamadığımız şeyleri eleştiririz ".

Pozitif düşünce bu noktada şöyle der:

"Eğer bir şeyi anlamıyorsak, ona hayranlık duymamız gerekir."

Madem konuya dair sınırlandırmalar yapmak istiyorsun, öyleyse kendi noksanlıklarına yönel. Bu kendinden şikâyetçi olman anlamına gelmez. Kendini eleştireceğine sınırlamalarını ortadan kaldırmaya çalışmalısın. Başkalarını "düzeltmek" iyidir, ama insanın kendisini "düzeltmesi" daha da iyidir.

Bir başkasının neden öyle davrandığını anlamaya çalış. Bunu anlayabildiğin zaman, onu *bağışlayabilirsin* de. İnsanın en kuvvetli arzusu, hatırı sayılır biri olarak anılmaktır, tam da bunun, karşındaki insanda olmasını engellemek nasıl iyi bir şey olabilir ki? İnsanlarla ilişkilerinde övgüye yer verenler, başkalarına yardım etmiş, hedeflerine ulaşmakta ise, kendine yardımcı olmuş olur.

İtibar görmek arzusu, istek listemizden çıkarılamaz. Örneğin toplum gençliğe itibar göstermeyi reddediyorsa, bazılarının sokak çeteleri tarafından soyulmasının yolu açılmış olur. Ben yeraltı dünyasıyla bağlantı içinde olan hastalarımdan biliyorum, orada genel olarak zamanında yapılmış "mesleki aktivitelerin" meşruluğu tartışılmaktadır. Bir "iş" ne kadar tehlikeliyse, onu yapan "arkadaş" o kadar saygı hak eder. Hâlâ çok insancıl olan insanın özlemini şu şekilde toparlayalım: *"Dikkat çekmek, ama ne pahasına olursa olsun."*

Bir insanı dürüstçe takdir edersen, kim bilir belki o da yamuk yumuk yollara yönelmek zorunda kalmaz. Böylelikle ruhani yasalara göre *senden çıkmış olan sana geri döner.*

Sana itibar edilmesini ister misin? O zaman 'almak'tan önce 'vermek'in geldiğini öğren. Bu kitabın bir başka yerinde şöyle dedim: "Sebep ve etki özdeştir." Öyleyse istediğin etkileri olgunlaştıracak (meydana getirecek) sebepleri belirle.

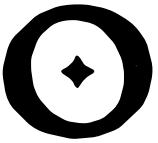
Tanrı yaratıcılığı şöyle tanımlamıştır: "İyi", kimseyi ayırt etmez, onun huzurunda hepimiz eşitiz. Senin de bildiğin birkaç işareti sana anlatabilmek için, en yüksek makam, eleştiri yerine anlayış ve sevgiyle hareket eder, güneşin hem haklılar, hem de haksızlar için doğduğunu gösterir.

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYİ DENE:

- Eleştiri sevgi dolu bir kalpten gelmeli. Gelmeli ki, bir işlevi olsun.
- Başkalarının kıymetini düşüren eleştirilerden sakın.
- "Vasatlar, daha çok ufuklarını aşan şeyleri yargılarlar."
- "Eğer bir şeyi anlamıyorsak, ona hayranlık duymamız gerekir."
- Ruhani yasalara göre senden çıkmış olan sana geri döner.

DÜRÜSTLÜĞE İNANAN BİR VARLIK OLARAK YAŞAMAK EN DOĞAL HAKKIMIZDIR

Değil mi ki iki kulağın ve bir ağzın var, bir kez gevezelik edeceğine iki kez dinlemen gerektiği hissine kapılman kadar doğal ne olabilir!

kadar çok insan tanıyorum ki, kuşku, korku, kaygı ve yersiz endişelerden kurtulup, başarıya ulaşan, saadete uzanan yolu bulan...

Korkmak yerine *yaşamayı*, *endişelenmek* yerine *güvenmeyi* sen de öğrenmelisin.

Yakın zamanda dolu, iyiye adanmış bir hayata kavuşacaksın ve bunda katkım olacağı için çok mutluyum.

Bunu hep hatırla: *Rasyonel aklımızla hakikat olanın sadece çok küçük bir bölümünü algılamamız son derece normal.*

"Antenleri"mizi açarak aklımızın ötesinde, kutsal olan ruhun şifa veren mesajlarını öğrenmeye çalışalım. Şikâyetçi olan birçok insanın hedeflerine nasıl ulaştıklarına, arzularını nasıl gerçekleştirdiklerine dair sürüyle örnek var. 25 yıllık muayenehanemde birçok kez gördüm ki, çok az sayıdaki kuralı anlayıp, onları yaşantımıza dahil ettiğimizde mucizeler gerçekleşiyor.

Çok'tan az'ın çıktığına, başarısızlık'ın başarı'yı doğurduğuna ne kadar çok tanık olduğumu bir bilsen şaşarsın! Belki senin için de artık, eski düşünce alışkanlıklarını gözden geçirerek, hayatı seven, zamanlarını sevinç ve insanlara iyi bir

örnek olmak için geçiren insanlar arasına girme zamanı gelmiştir. İnisiyatifsiz, kızgın ve küfrederek hayatın anlamına dair anlayışsızlıklarını ifade eden insanları arkamızda bırakalım.

Yeni Çağ, nasıl olabileceğini gösteren örneklere ihtiyaç duyar. Modern, yaratıcı bir topluluktan, içinde gereken saygıyı bulabileceğin yeni bir ruh hareketini beklemek doğaldır. Birçok insan bu yolu izledi – *biz de onları takip edelim.*

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYİ DENE:

- *Korkmak* yerine *yaşamayı*, *endişelenmek* yerine *güvenmeyi* sen de öğrenmelisin.
- Çok az sayıdaki kuralları anlayıp, onları yaşantımıza dahil ettiğimizde mucizeler gerçekleşir.
- Belki senin için de, eski düşünce alışkanlıklarını gözden geçirerek, en yakın zamanda, hayatın sevdiği insanlar arasına girme zamanın gelmiştir.
- İnisiyatifsiz, kızgın ve küfrederek hayatın anlamına dair anlayışsızlıklarını ifade eden insanları arkamızda bırakalım.
- Yeni Çağ'ın örneklere ihtiyacı var; bunlardan biri de sen ol!

AYRILIĞA DUYULAN İNANÇ

Tüm varlıkların, kendiliğinden oluşan bir iç yüzleri bir de bilinçlilik yüzeyleri vardır.

Ayrılığa duyulan inanç (başka bir deyişle, daha önce yaratılmış olanlardan ayrı olduğumuz düşüncesi), dünya görüşümüzü o denli belirlemiştir ki, içimize işlemiş bu saplantıdan kurtulmak neredeyse imkânsızdır. Gel gör ki kurtulmak zorundayız.

Ego, seni çok'tan biri olduğuna inandıran düşünce sistemidir. Çokluğa inanır, her şeyin bu çokluk içinde bir hakikate sahip olduğunu savunur.

Tanrı'nın yaratıcı, seninse yaratık olduğunu ileri sürer. Seni ikna etmeye çalışır. Der ki, sen fanisin, oysa Tanrı ebedi ve ezeli olan. Der ki, senin yeteneklerin sınırlı, oysa Tanrı'nın yeteneklerinin çizilebilecek bir sınırı yok. O sonsuza kadar *değişmeyecek* olandır, buna karşılık sen sürekli değişim içinde bulunan bir süreçsin.

Egonun düşünce sistemi her şeye sınır koyar ve "kutuplaştırarak" seni ve dünyanı, seni ve Tanrı'yı ayırır.

Dinler, insanoğlunun yalnızlıktan kaynaklanan ayrılık duygusunu aşmak istemesinden doğmuştur. Dualarda, övgü ve şikâyet şarkılarında, kayıp memleketi yeniden bulmaya çalışır. Ancak bunu pek de mükemmel olmayan bir anlayışla yapar. Buna rağmen anlamakta zorluk çektiği söylenebilir. Hedefinin daima telaffuz edilemeyecek kadar uzakta kalacağı aşikârdır.

Düşünülemeyen bir şeyin mantık çerçevesinde dile getirilebilmesi mümkün değildir. Nasıl olsun ki! Düşünülemeyen bir şeyin sözcükleri de olamaz, bu böyle olduğu için de, tezatlığın dünya resminde yer alamaz. *Mantık çerçevesinde her şeyin sıkı bir düzeni vardır, her şey ispatlanabilir.*

Yeni Çağ'da üzerimize düşen görev, bu hakikatin altını çizmek ve uzun zaman önce terk ettiğimiz huzura geri döneceğimiz yolu bulmaktır.

"Mükemmel bir huzura ulaşabilmen için kendi huzurumu bağışlıyorum sana!"

Sana bununla şunu söylemeye çalışıyor: Ben senin için buradayım. Hazır olduğun zaman, yüzleşmen gerekir; o zaman ikimizin de bir olduğunu ve hiçbir zaman (gerçek anlamda) ayrılmadığımızı anlayacaksın.

Gel gör ki insanoğlu, içinden gelen sesi duymasına rağmen duyduklarına inanmaz, inanmak istemez. Oysa insanoğlu, her zaman olduğu gibi, *kime hizmet edeceğini seçme şansına sahiptir.* Kararını ruhani dünya lehine verirse, huzur bulur; her şeyi eskisi gibi bırakırsa, ruhsal yollardan birini daha yitirmiş olur.

Hepimiz yeni bir bilincin eşiğindeyiz; bu bilinç, eskiyi yeni olanla değiştirdiğimiz müddetçe, ilk korkumuzu yenmemize yardımcı olacaktır.

Bugüne değin, eski tarz düşünce kalıplarına hapsolmuştun. Şimdi ise kurtuluş (özgürlük) seni bekliyor, önünde duruyor. Kendinin farkına vardığın an, her şey ile iç içe kendini, bütünün bir açısı olarak görebilirsin. *Karışık*lığın olduğu yerde bir *birlik* oluşmaya başlar. Holistik dünya görüşünün "bakışı açısı" sana özgürlüğünü hediye eder. Farklı düşünmeye başlarsan, ait olduğun yere geri dönmüş olursun; *huzur seninledir artık.*

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYİ DENE:

- Egoist (parçalı) düşüncenin içine, bütünlüğün bakış açısını ekle.
- Çıplak (yalnız) değilsin! Sen (kutsi) topluluğu, düşünsel anlamda terk ettin.
- Zıtçı düşüncenin tekdüzeliğinden kendini kurtar.
- Couleur'un* dinleri bugüne değin hep yanlış yolda olmuştur. Kendinin farkına var ve hedefe kilitlen.
- Hepimiz yeni bir bilincin eşiğinde duruyoruz.
- Holistik dünya görüşünün bakış açısı sana özgürlüğünü hediye edecektir. Farklı düşünmeye başlarsan, geri dönmüş olursun, böylelikle içini tekrar huzur kaplar.

* ***Couleur:*** Renk, bilhassa üniversite öğrenci birliklerinin renkleri... Yazar, dini kendince düzenleyen sözde resmi kurumları kastediyor. (Ed. n.)

YENİ DÜNYA TASARIMININ ADI NON-DÜALİZM'DİR

İyi bir gününde akıl şöyle demiştir:
Sorunum yok, sorun benim...

Kaynağını hâkim olan düalist dünya görüşünden almayan hiçbir terapi, "çok yönlü" sorunları çözemez, çünkü sorun bizzat kendisidir.

Geçmişinde ya da geleceğinde acı çekmene sebep* olan şeyler, yaşadığın olaylar değildir. Onların hepsi sadece, her şeyin birbirinden ayrıldığı bir dünya görüşünde öne çıkarılan endişelerinin yansıtma alanlarıdır. Düalizmin dünyasında her şey için bir sebebin olması gerekir ve bunun için de Ortodoks terapide tüm yöntemler uygulanır. "Bir sebebin yoktur, sebep sensin." sözleri belki çelişkili gözükebilir, ama yine de doğrudur.

Bir zamanlar, gölde yüzerken, ellerini vahşice çırparak yüksek sesle "Sebebim yok, sebebim yok" diye bağıran birisi varmış. Biraz terapi sarhoşluğu içinde olan bir başkası, bu bağıran kişiyi görür, onu bir süre bağırmasına anlam veremeyen bakışlarla süzer ve sonra şaşkın bir şekilde sorar: "Madem sebebin yok, neden öyle bağırıyorsun?"

İnsanın aklına şu soru geliyor: Bağırmak için bir sebebe mi ihtiyacınız olmalı ya da en yüksek tonda bağıranlar aslında hiç de sebep yokken bağıranlar mıdır? Bağıran kişinin se-

* Burada 'sebep' olarak karşılanan 'Grund' sözcüğü, 'dip' anlamına da gelir. Denizde ayağının yere basmasını sağlayan *dip*... (Ed. n.)

bebi yoktu da mı bağırdı, yoksa bağırmak için bir sebep mi arıyordu? Sebebi olsaydı acaba ne yapardı?

Acı çekmene kendinden başka hiçbir şey sebep olamaz. Ne kadar yüksek sesle bağırırsan bağır sebep sensindir.

Varoluşa ilişkin non–düalitik dünya görüşü, bütün düşünce modelleri arasında en çok tartışılanı ve en çok favori gösterilenidir. Sözcüklerin tam anlamıyla, kâinatın *birliği* teorisi ile ilgilenmeye başladığın an, bütünün bir parçası (açısı) olarak, neden yaşadığını ya da sana geri dönen her şeyin bir sebebi olduğunu daha iyi anlayacaksın.

Seninle dünyan arasında, gerçeğe bakış açını değiştiren bir *tül* oluşmuş. Bu tül, seni dünyandan bir şekilde ayırmış. Bu tül, kendini her şeyin sadece küçük bir parçası olarak algılamana sebep olan düşüncelerinden oluşmaktadır.

Düalist düşünce, her şeyin birliğini kötülemek ve böylelikle, senin *bütünsel* düşüncede kendini her şeyin bir açısı olarak yeniden bulmana engel olmak zorundadır.

Düalist düşünce şöyle der: Ortada bir sorun varsa, mutlaka sebebi de vardır. Halbuki bunu düşünerek, ilkin neden-sonuç ilişkisi kurar, ardından da iyiyi ve kötüyü hayatına dahil edersin. Bilincimizin non–düalist boyutuna giriş sağladığı için, 25 yıldır hipnoterapinin ruhsal bir şeklini uyguluyorum. Kendisini her şey ile *bütünsel* bir ilişki içinde görebilenler, ancak onlar, *yaratıcı* ile *yaratılanın* birlikte olduğunu anlayacaktır.

Bu dünyada acı çekmenin sebeplerinin aranması boşunadır, beyhude bir girişimdir. Çünkü acılara ille de sebep olan bir şey varsa, o da öncelikle bu yanlış düşüncedir.

Aydınlanmaya giden yol, non–düalizmin bilinç halini yakalamaktan başka bir şey değildir. Aydınlanma, en yüksek mânâda *kendinin farkına varmandır* ve şunu söyler: Hakikati arayan benliğin, her şeyin (Tanrı'nın) bütünlüğü içinde kendisinin farkına varır ve kendi bilgisiyle hareket eder.

Denir ki: "*Tanrı'nın rüzgârları her yerde eser, sen sadece yelkenleri açmalısın.*" Yola koyulduğun takdirde yardım gelecek-

tir; yolun hedefindir ve yolda olmaktan başka bir şey ne gereklidir ne de mümkündür. Gerçekten de hâlâ kalıplaşmış rayların üzerinde gitmeye devam edip daha fazla acı çekmektense, zahmete katlanarak bütünsel düşünceyi "öğrenerek", bu anlamda her açılımda "yolda olmak", çok daha mantıklıdır.

Tutarlı bir bakış açısında ısrar edilirse, er ya da geç, yapılanın doğru ya da yanlış olduğu anlaşılacaktır. İnsanoğlu bilgiyi teorileştirmekten çok, pratiğe aktarmaya meyilli olduğu için, gideceği yol da pratik düşünceye sahip olanların gittiği yol olacaktır.

Aydınlığa (kurtuluşa) giden yol, kademeli dünya görüşünün tutarlı ruhani geçişinden değil, onun yerine daha ziyade *mekanik bir sabırdan* geçer. Bütün insanlık, bir şeylerin rotadan çıktığının farkında... Ancak hazır bir ortamda mantıklı düşünerek bir çözüm üretilebilir. Belki de bu sebeple bekliyoruz yüksek sesle bağırmak için çocuğun kuyuya düşmesini...

Her şeyin iyi olacağı umudu içinde yaşamak iyidir, ancak bu umut daha yüksek bir bağlamda ispatlanabilir olmalı!

Sürekli tanık oluyorum, hastalar terapiden terapiye "koşuyorlar" ve o kadar başarısızlığa rağmen hâlâ hatanın kendilerinde değil, sistemde olduğunu düşünüyorlar. Doğal olarak da, o güne değin denediklerinin "gerçek" anlamda bir yararı olmuyor.

Ne üzücü ki, hâlâ anlaşılabilmiş değil, yüksek kazanç amacıyla terapi yapanların, semptomları harekete geçirmekten öteye gidemediği... *Çoğu insanın derdi, bilmeyerek de olsa, olacakları mümkün olduğunca sorumluluk almadan başkalarına aktarmaktır.*

Eğer toplum, sözü geçen normal terapi yöntemleriyle ancak pek az hadiseyi çözebiliyorsa, bir an durup düşünmek gerek, yakın zamanda neyin ya da nelerin iflas ettiğini...

İşin rutini şöyledir: Hasta, eğer gördüğü terapiden memnun değilse, sebebi terapistin ta kendidir (bu konuda haklı-

dır da, terapist her şeyi bilmek zorundadır); eğer terapist hastadan memnun değilse, sebebi hastanın kendisiyle işbirliğine yanaşmamasıdır, ki terapistin bunu "kanıtlaması" çok kolaydır.

Çözümün nerede olabileceği bugüne değin tam olarak kestirilemedi. Ortodoks terapi, her denemesinde, eski alışkanlıklar doğrultusunda hareket etti. Bu düşünceye göre, hastanın terapiste güvenmesi gerekmektedir, terapistler eninde sonunda geçimini "terapi"yle sağlayan kişilerdir, bir başarısızlık durumunda tüm suçu üzerinden atmak istemesi doğaldır.

Ne hasta terapistine güvenir ne de terapist hastasına... Terapinin başarısız olması durumunda ikisinden birinin suçu üstlenmesi saçma olur.

Her ikisi de –hasta ve terapist– birer kurbandır ve aslında mevcut olmayan sorunları çözmek üzere bir araya gelmişlerdir. Hem gülünecek hem de acınacak bir durum, çünkü ikisi de "gerçeklerden uzaklaşmış" bir halde gölge boksu yapmaktadırlar. Terapist ve hasta, ikisi de aynı "dert"ten yakınırlar. İkisi de arzu edilen değişiklikler için çözüm olarak soru işaretleriyle dolu malzemelere sahiptirler. Bunu değiştirmedikleri müddetçe de hazır bulunmak zorundadırlar.

İkisi de aynı sorunlara sahiptir aslında, tek fark, birinin diğerine sorununu dinlediği için para ödemesidir.

Psikoterapide olduğu kadar, vücut odaklı şifa yöntemlerinde de, yanlış dünya görüşü, sorun olarak algılanmaz. Yanlış düşünceyle atılan adımlar, yanlış sonuçlara yol açar! Bu kaçınılmazdır.

Bu, sözüm ona terapistlerin çoğunun dünya görüşü eksiktir ve hiçbir şekilde tavsiye edilmemeliler anlamına gelmemeli. Ne var ki, hastanın seçim yapma hakkı sınırlıdır. Sigorta şirketlerinin öngördüğü doktorlar dışındakileri "ziyaret etme" imkânı yoktur.

Algılama yeteneğimiz yüzeysel düşünce tarzıyla sınırlandığı müddetçe, kendimize koyduğumuz sınırlara, a priori* gerekçeler uydurmak zorunda kalırız. Ne zaman ki, sorunların asıl nedenleri ve sonuçları hakkında yeterli bilgiyi alabilecek bakış açısına sahip oluruz, işte o zaman birçok sorun kendiliğinden çözülür. Bu çözüm sayesinde oluşacak değişim, yalnızca kişide değil, tüm dünyada gerçekleşecek, başka değişimleri de tetikleyecektir.

Sorunların sebebini anlar ve temeline inebilirsek, yardım etmek kolaylaşır. Değişim, sadece bireysel alanda değil, "dünya" için de geçerli olacaktır.

* ***a piori:*** 1.) Verilen tanımlardan, varsayılan ilkelerden sonuç çıkaran ya da daha önceden bilinen nedenlere dayanarak sonuç çıkaran bir akıl yürütme biçimi, 2.) Deneyimi ussal veya olası kılmak için deneyimden önce varsayılan veya öngörülen bilgi. (Ed. n.)

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYİ DENE:

- Non-düalizmi yakalamayı başarırsan, "şansını şekillendiren"in (şansızlığının) ne olduğunu anlarsın!
- Bu dünyada acı çekmenin sebeplerinin aranması boşunadır, beyhude bir girişimdir. Çünkü acılara ille de sebep olan bir şey varsa, o da öncelikle bu yanlış düşüncedir. Endişelerinin sebebi bir düşünce hatası olduğu için kurtuluş bu dünyadan gelemez.
- Her şeyin iyi olacağı umudu içinde yaşamak iyidir, ancak bu umut daha yüksek bir bağlamda ispatlanabilir olmalı!
- Ortodoks terapi, her seferinde semptomlarla uğraşır.
- Kişinin ne zaman 'ortak hareket etmeyi' öğreneceği, onun direnci ve entelektüel esnekliğiyle doğru sorantılıdır.

BAŞARI, UZUN VADELİ BİR HEDEF OLMAMALI

Optimist (iyimser) kişi, hakikat olarak algıladığını, iyiye doğru bir dönüş olarak tanımlar. Pesimist (kötümser) kişi ise eski alışkanlıklarıyla taş duvarlar örer, öbürü köprüler inşa ederken...

Başarılı olmak isteyen, benzerlerinden ayrılmayı arzulayandır; ancak böyle yaparak sonu çıkmaz sokağa çıkan bir politika gütmüş olur.

Yanlış dünya görüşünün kişiyi nereye götürdüğüne örnek arayanların, siyasi parti yetkililerine, başka bir deyişle seçilmişlerin davranışlarına bakmaları yeterli...

Temsilci olarak, halkın yüksek beklentilerini karşılamak yerine, parlamentonun mesai saatleri içinde, didişip dururlar.

Siyasi arena, sırf haklı çıkmak için ne tür çılgınlıklara kendimizi kaptırdığımızı gösteren en uygun araçtır. Salt egoistlik yüzünden birçok iyi şey, birçok yararlı şey, çok çabuk göz ardı ediliyor.

Hep egoist motiflerle hareket ettiğimizde, ruhani ufkumuz daralır; sözü edilen ileri görüşlülük bizi ilerletmez. Ego, kişiye, "her ne pahasına olursa olsun yen, ille de kazan" şeklinde direttiğinden, ne yazık ki, ortak hareket etme ihtimali azalır; kişi, er ya da geç "kaybeden" olmayı göze alacak derecede kendinde olmadığı için de, zincir kırılmadan sürer gider.

Çok açık olan bir şey var, o da toplumların, dinler tarafından emredilen birlik (bütünlük), beraberlik kavramlarını yeterince kavrayamadığıdır.

"Omuz omuza" vermekten söz edildiği zaman, "diğerlerine" karşı daha güçlü olarak ortaya çıkmayı amaçladığından bahsedilir. Tüm siyasi alanlarda çok net olarak algıladığımız şey, bize has olan ve yetişme tarzımız nedeniyle de adeta üzerimize zorla giydirilmeye çalışılan deli gömleği gibi bir dünya tasarımıdır. Hemen hemen tüm dünya parlamentolarında meydana gelenler, hep aynı örnek etrafında döner; hâkim olan zihniyet, birlikte değil, karşı karşıyadır. Bitmeyen tartışmalar sinirlerimizi alt üst eder. Çoğumuz, enerji kayıplarından ötürü yorgun düştüğümüzden, pek tahammülsüz oluruz.

Dar dünya görüşü yüzünden, "münakaşa ederek uzlaşma" denilen "konu" kesinlikle ilgimizi çekmiyor, egomuz bizden (ne pahasına olursa olsun) 'muzaffer kişi' olmamızı bekliyor.

Amaç, her koşulda, sorunu diğerlerinden daha iyi görebildiğini kanıtlamaktır.

Seçilmişler nadiren siyasetin teorik yanıyla ilgilenirler, ancak, halkın ilgisinin çekmemesine rağmen güç üzerine kurulu siyasetten fazlasıyla haz alırlar. Tüm akli ve vicdani birikim ve yeteneklerini, temel hak ve özgürlükleri korumak üzerine seferber edeceklerine yemin ederler, ne var ki egoları, yeminlerini tutmalarını engeller.

Ancak bu "özelliğin" daha çok sorun yarattığını idrak ettiğimizde, anlayışı çözülemez bir şey olarak değil, tam tersine daha akıcı bir şey olarak görmemiz gerektiğini bilmeliyiz.

Her yerde rastlanabilir haklı çıkma isteği yetişme tarzımızın ve son yüzyılların değişik etkilerinin sonucudur, aynı zamanda da hayatın içinde kabul edilmiş kişisel oluşumların neticesidir. "Özelliğimiz" hâlâ kavgacı ve benmerkezci ise, bu karakter özelliğini daha fazla korumak ya da değiştirilemez olarak kabul etmek zorunda değiliz. Gerçekten istiyorsak, bizdeki bu eski ve artık modası geçmiş "kalıpları" yıkıp kendimizi evrimin daha yüksek bir evresine taşıyabiliriz. Artık miadı dolmuş ve sorgulanmaya başlanan bir kişisel profil

kulvar dışına itileceği zaman, bunun yapılabilmesi için, New–Age–Psikoloji'de etkin yöntemler ve iyi uygulamalar mevcuttur.

Politikacılar acaba karşı karşıya gelen her şeyin sırf zarar verdiğini anlayabilir mi? Bunun yanı sıra, hiç kimsenin ve hiçbir şeyin gözden çıkarılmış olarak görülemeyeceğini anlayabilirlerse, herkes şunu da bilecektir: *Biz iki değil, bir'iz*; aynı teknedeyiz; bu yüzden aynı hedefleri takip etmeli ve küreklere belirli bir uyum içinde asılmalıyız.

Her karşı karşıya gelme, bu hayatın anlamına dair eskimiş, yanlış bir algılamanın işaretidir.

Güç gösterisinde bulunup sadece zafer (başarı) ve semptomlar üzerinde çalışmaktansa, toplumsal düzlemde, hayatın anlamına dair nasıl daha yüksek bir anlayışa erişebileceğimizi düşünmeliyiz. Her halktan, bundan sonra da ruhani araştırmalarda bulunacağı, mevcut olan ve olmaya devam edecek üstün *entelektüel bir icraat* beklenmelidir.

Tahminen enerji ve paramızın dörtte üçünü abartılı bir rekabet ortamı içinde kaybediyoruz.

Bütün sermaye ve iş alanları nasıl olur da yeniden düzenlenir, diye tartışmak anlamsızdır. Temel sorun (herkes–herkese karşı) anlaşılmadığı müddetçe, kafamızı yerden yere vurmaya devam ederiz. Komünizmin ana fikri zihniyetimiz sayesinde iflas etmiştir, belki demokrasi anlayışına da yanılgı sızmıştır düşüncesiyle demokrasinin sistemini gözden geçirip üzerinde düşünmeye ne dersin?

Tüm davranışlarımızı dinlerin bilgeliği ile birleştirmeye, toplumsal ve ekonomik bir kolapsüsten* başlasak nasıl olur?

Halkın tek bir isim altında birleştiğini, her türlü karşı karşıya gelmenin *beraberliğe* dönüştüğünü düşün; bu sence mümkün olabilir mi? Tüm seçilmişler birbirlerini kucaklayarak selamlıyor, herkes birlik ve beraberlikten yana, hepsi fikir üretiyor, konuşuyor ve bütünün mantığı içinde hareket

* ***kolaps:*** (*Collapsus*) Baygınlık hali olmadan vücudun hızla kuvvetten düşmesi. (Ed. n.)

ediyor. Sorun üretmektense, çözüm üretmek hepsi için doğal bir süreç haline gelmiş. Mümkün mü böyle bir şey?

Bölünmek yerine *işbirliği* yapmak daha faydalı olmaz mı? Kalbin aklı, yüksek benliğimizin bilgeliğiyle birleşebilse, sorun diye andığımız hiçbir şeyin oluşması mümkün olmazdı.

Bir ülkenin ordusunun sadece barış inisiyatifi için harekete geçirildiğini düşünsene. Silahsız olduğunda "daha gerçekçi" ve zararsız görünür, sadece öne doğru uzatılmış bir elin önünde varlığını korumasına lüzum olmazdı. Askerlerin yerine bir barış-birliği çeşitli insancıl işlerin peşinden koşabilirdi.

Ait olduğun halk, yeryüzündeki en barışsever halk olarak nam salsaydı ne olurdu? Halkın, bütün dünyada en yüksek içsel birliğe sahip, birleşmiş bir toplum olarak kabul edilirdi.

Bunu hayal edebilirsin, ama seçim zamanı yine de o rengârenk, üzerinde senin için vaatlerin yazılı olduğu pankartları seçersin. Seni (belki de) istemin dışında seçmeye götürenin ne olduğunu hiç düşündün mü? Ola ki sen de partini senin için seçim kazanması ve iradenin gerçekleşmiş olması için seçiyorsun.

Düşün bir kere: Senin vizyonun bir bakıma düzenin sağlanmasından yana, ama ne tuhaf ki –kuvvetle muhtemel– farklı düşünen düzen koruyucularını seçiyorsun!

Hiç içindeki sesi dinleyip seçtiğin insanların, haklı çıkmak uğruna tercih ettiğin kara eller (yer altı dünyasından) olabileceği aklına geldi mi?

İki kaybeden bir araya gelip kazananı saf dışı bırakıyorsa, ortada bir *kazanan* yoktur. Bir başkasının baskısıyla dünya görüşümüzü empoze etmeye çalışıyorsak, ortada bir kazanan yoktur. Ancak "bilgelerin öğüdüne" kulak verilen bir toplumda, akımları değiştirmek için mücadele edilir.

Temel olarak sadece kendimizi düşündüğümüzde, o tanıdığımız güç kaybını çekmek zorundayız. En iyisi "yeniden–birleşme" mantığı içinde, benmerkezci davranış kalıplarımızın izolasyonundan kurtulmak olacaktır. Rakip odaklı ve

düalist düşünceyle dert ve tasayı artırıyoruz. Halbuki non–düalist dünya görüşüyle hareket etsek, başımıza dert açan şeyleri azaltmış oluruz.

Beraberliği sayesinde her türlü ilerlemeyi güç kullanmaya sebebiyet vermeden sağlayacak olan bir toplumdan nasıl bir verimlilik doğardı, düşünsene. Kısa zamanda siyasi çevre değişirdi, her türlü ortaklığın getirdiği güç (Effizienz) dünya çapında rahat bir nefes almaya yol açar ve insanların tekrar umutlu olmasına (düşler kurmasına) neden olurdu.

Tek olan, sen ve ben bu karşıtlığın sebebiyiz. *Biz değişirsek, dünya da değişir.* Gerekli olan, genelde egonun ve *bir şey yapamama baygınlığı*nın aşılmasıdır.

Tüm bu sıralananlar, yeni toplum düzeninin (düzleminin) yeni vizyonu olabilir. Herkesin her gün bir insanı mutlu etmesi gerektiğinden yola çıkalım. Dünya bu sayede iyileştirilebilir.

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYİ DENE:

- Kişilerin karşı karşıya gelmesi, boş yere güç tüketmedir ve çok aptalca bir şeydir.
- Hangisi daha önemli: Haklı olmak mı, mutlu olmak mı? Aslında her ikisi de mümkündür; çünkü mutlu olan "haklı"dır.
- Seçilmişler nadiren siyasetin teorik yanıyla ilgilenirler, ancak, halkın ilgisinin çekmemesine rağmen güç üzerine kurulu siyasetten fazlasıyla haz alırlar.
- Biz iki değil, bir'iz; aynı teknedeyiz; bu yüzden aynı hedefleri takip etmeli ve küreklere belirli bir uyum içinde asılmalıyız.
- Bir düşün: Oyunu tuttuğun partinin senin adına zafer kazanması ve isteğinin gerçekleşmesi için mi kullanıyorsun?
- Mutlu olmayı istiyorsan sevgiyi seç, ancak haklı olmak istiyorsan herhangi bir partiyi seç ve onu zafere taşı.
- Hayal et: Sorun üretmektense, çözüm üretmek herkes için doğal bir seçim olmuş. Ayrımcılık yerine işbirliği tercih edilmiş.
- Bu rüya, bu uğurda çaba harcarsan sence de gerçekleşebilir mi?
- Kendimizde "görmek" istediklerimizi, başkalarında gözlemlemek kolaydır.

NESNELLİK NEDİR?

Ebedi olan, mesafeleri ortadan kaldırdığımızda oluşandır.

Zorluklar, genel olarak aktivite eksikliği ya da daha az iyi niyetli olmaktan kaynaklanmaz, daha çok yaşantımızın maddi yanından akıp gidenlere karşı duyduğumuz ilgi eksikliğinden kaynaklanır. Materyalizmin dünya görüşünden hareket etmeye başladığımızda, dünyamızı daraltmış ve öznelleştirmiş oluruz. Nesnelere karşı takındığımız kişisel bakış açımızla, aslında "kişinin" ta kendisi olan şeyleri kişiselleştirip, bireyselleştiririz.

Egonun çokluğundan aşırı öznellik oluşur. Dikkatlice bakıldığında bu sahip olduğumuz tek aksiliktir.

Her birimiz birer gözlemciyiz ve gözlemlemek, nesneyi özneleştiren öznel bir süreçtir. *Gözlemlemek* bize netlik sağlayacağı yerde, gözlemlediğimizin sadece bir bölümünü "gördüğümüz" için, çoğunlukla *gördüklerimizi anlamamamızı sağlar.*

Optik ve entelektüel "bilgiler", "hakikat"in anlaşılmasına yol açacağı yerde, daha çok karmaşa yaratırlar.

Kendimden yola çıkarak "görmem", gördüklerimi de nesnelleştirmem neredeyse kaçınılmazdır.

Buradan, herkesin kendisini az ya da çok gözlemlediği obje ile özdeşleştirdiği anlaşılmalıdır.

Bu yüzden *hepimiz birbirimiz için birer aynayız.* Zıtçı düşünce sistemini çözmediğimiz ve ona sınır koymadığımız takdirde, "şeyler"in ölçüsü olmaya devam ederiz. Bu, ancak uzun uğraşlar sonunda değiştirilebilir.

Gözlerken, gördüklerimizin veya gördüğümüze inandıklarımızın içine daima kendimizi de koyarız. Bu mantık içinde gözlemlenen, yani nesnel olan gözlemleyen kişinin eylemiyle öznel haline gelir. Özne ve nesne birbirine benzerlik gösterir ve karşılıklı olarak diğerini kendisine mal eder!

Rezonans yasası şöyle der: *Güçlü olan zayıf olana uyar!*

Varoluşun her alanında, güçlü olanın zayıf olanı sindirmeye çalıştığını görürüz. Siyasi, ekonomik, dini vb. her şey kendi içinde esneyerek baskın olmaya ve bu şekilde hükmeden olmaya çalışır.

Gözlemin her türlüsü aslında aktarılmış anlamda nesnelleştirme denemesi olduğu halde, tam tersi gerçekleşir.

Aşikâr olunmayana ya da "hakikat"e yaklaşmak istiyorsak, anlaşılmayanı anlamamıza sadece altıncı hissimiz yardımcı olabilir.

Gözlemliyorsan, kendini farkında olmadan "gördüğün" şey'le özdeşleştiriyorsun demektir. Birini diğeriyle karıştırırsan, kendinden başka bir şeyi görmeye çalışmak seni "yanılgıya" düşürebilir.

Ancak özdeşleşmeden gözlemliyorsan, o zaman ("şahit" olmak anlamında) gördüklerini gerçek anlamıyla algılarsın!

Ancak bilincimizin başka bir "boyut"unda (murakabe eden ruh halinde), aklın mantıklı-entelektüel boyutunun dışında, "mevcut" olanı "algılamayı" başarabiliriz. "Algılamak" istediklerimiz hakikattir, ancak bu hakikat ne mantıklıdır ne de muhakeme yasasının yöntemleriyle ispatlanabilir, her türlü nesnel bakışa ve böylelikle de beş duyumuzun gözlemlerine kapalıdır.

New-Age-Literatür'ün birçok alanında, popüler bilimsellik adına, neden her defasında ve büyük bir hızla gelip ruhani yasalara tosladığımıza işaret etmek için, kuantum fiziğinin anlayışı ile bezenmiş, düalist düşünceden çok öte bir dünya görüşü benimsetilmeye çalışılmaktadır.

Kuantum fiziğinde, gözlemleyen denekle (özne) gözlemlenenin (nesne) birbirini etkilemesi sonucu nesnelliğin ortadan kalktığı kesinlik kazanmış bir olgudur. Fark edilmeyen değişkenlik etkisinin boyutları, buna ek olarak, açıkça görülen tek yönlü dünya görüşü bizi neyin beklediğini bilmemize engel olur.

Bu kitabın ana noktalarından biri olan Tanrı'ya atfen şöyle denmeli: *Her ne gözlemliyorsam, onu gözlem yoluyla değiştiriyorum.* Tanrı'nın yolundan gittiğimde, aktarılmış anlamıyla onu gözlemlediğimde, bu bulgu uygulanabilir olmalı! Ona doğru bir arayış içerisindeysem, o da (benim için) değişmeli.

Kendimi fani, ebedi olarak anlaşılamayan, onu da, tabii ki birbirinden ayrı değişiklik olarak görmeliyim. Din felsefesi anlamında aşikâr olmayanı (Tanrı) "hakikat" olarak tanımlarsam, şimdiye kadar tek "objektif" olan O da benim yüzümden bir etkileşime ve mantıklı olarak da sübjektif olana doğru bir değişime maruz kalır.

Burada düalist düşünce sistemimizin açıkça sınırı gözükür, bir yandan Tanrı sürekli ebedi olandır, öte yandan O yaratıcılığıyla sürekli bir esneme içerisindedir.

Budist **Lama Ole Nydal** buna şöyle bir yorum getirmişti: "Eğer bir Tanrı olsaydı, daha çok şey öğrenmek zorunda kalırdı, çünkü dünyası hiç de mükemmel değil."

Mucizenin İstikameti kitabında şöyle der: "Tanrı yaratıcılık alanında sürekli devam eden bir esneme içinde anlaşılmıştır. Ancak, esnemek ve öğrenmek mekân ve zamana bağlı olarak bir başlangıç ve bir sona dayanan süreçlerdir, esneme ve doğal olarak zaman da öyle."

Tanrı yaratılmış olanı bahşettiği zaman, yani aşikâr olanı ve aşikâr olmayanı, ikisi birbirinden ayrı gibi gözükürken, aslında birdir. O vakit arka plan ile onun içinden çıkmış olan birbirinden ayrı olarak görülemez. İşte o zaman *aşkınlık** (Transendenz) ve içkinlik (İmmanenz) bir olur.

O halde Tanrı, hem sonlu, hem de sonsuz olandır; bu, biraz da ona hangi perspektiften baktığımıza bağlıdır; ancak tek paradoks, Tanrı'yı ya da en son var olmayı yaratmaya çalışan felsefedir.

Buna alışacak mıyız: Aşikâr olmayan, sözcüklere veya düşüncelere dökülemez, ne bir tanedir, ne de iki tane, her şeyin içindeki her şeydir ve bu anlayabildiğimizden daha da fazlasıdır.

Bu açılım birçok hadisede ruhani anlayışımızı aşmaktadır, birçok kez kulağımıza gelmiştir, ancak şimdiye kadar idrak etmemize yardımcı olamamıştır.

Düalist dünya tasarımı, her zaman sadece bir perspektif ise, ve ben bundan bir şeyler filtre ediyorsam, bu durumda varlıkların o ilk nedenleri, her türlü açılımdan uzak tutulmalı, ta ki, daha geniş açıdan bakma imkânının olup olmadığını öğrenene dek...

İşte bu noktada bir bilgenin sözlerini alıp az önce okuduklarımız ile örtüştürmenin tam zamanı: *Var olmak, yok (tezahür) edilemeyecek bir doğaya sahiptir.*

* ***aşkınlık:*** Deneyim alanının ötesinde olma ya da kalma durumu. (Ed. n.)

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYİ DENE:

- Düşüncelerimizde dünyanın kutuplaşmasını sınırlandırmadığımız müddetçe, herkes kendisine göre "nesneler"in ölçüsü olmak zorundadır.
- Gözlemin her türlüsü aslında aktarılmış anlamda nesnelleştirme denemesi olduğu halde, tam tersi gerçekleşir.
- "Algılamak" istediklerimiz hakikattir, ancak bu hakikat ne mantıklıdır ne de muhakeme yasasının yöntemleriyle ispatlanabilir, her türlü nesnel bakışa ve böylelikle de beş duyumuzun gözlemlerine kapalıdır.
- Tanrı, hem sonlu, hem de sonsuz olandır; bu, biraz da ona hangi perspektiften baktığımıza bağlıdır; ancak tek paradoks, Tanrı'yı ya da en son var olmayı yaratmaya çalışan felsefedir.
- Tanrı'ya şükür ki, tüm var olma eylemleri, yok sayılamayacak bir doğaya sahiptir.

HASTALIK, ANCAK GÖZLEMLENDİĞİNDE GEÇER

Kötü bir hafızaya sahip olanlar, hatalarını yinelemekten kurtulamazlar.

Eğer değerlendirme mantık üzerinden yapılırsa, hastalığın anlamı kadar, hastalığın bizzat kendisinin de değişmesi gerekir. Toplumdaki nicelik statüsü, sadece "düşündürücü" olmaktan öte bir mevki kazanmıştır. Tek başına ya da genel olarak bakıldığında hastalık evrimin bir hatası değildir, onun yerine evrimin içindeki pozisyonumuza dair anlayışımızdaki bir hatadır.

Hastalığı, non–düalist bakış açısından görmeye başladığımızda, bakışlarımızı hastalığın üzerine daha az yöneltip, daha çok bizi hasta edene çevirirız.

Bizi endişelendiren şeyler, dışımızda değil, içimizdedir.

"İç"ten kastım, endişelerimizin kaynağının, maddi bedenin içinde değil de, dünya görüşümüzün içinde yattığıdır. Hastalığımıza neyin sebep olduğunu anladığımız anda, gerçekten ilk defa istediğimizi gerçekleştirebilme şansını elimize geçirmiş oluruz.

Hastalık, var olmanın üst yüzeyinde anomali (hastalık) olarak ortaya çıkan yanılgıların sıralandığı Nedensellik Zinciri'nin bir sonucudur.

Ancak yanılgılarla dolu bir zincirin başlangıcında her zaman yanılan biri vardır!

Sübjektif bakış açımız kendi kendimizin kurbanı olmamıza yol açar. Nedenlerin (biz) ve sonuçların (hastalık) birliğini anladığımız takdirde hastalık, artık ondan kaçınabileceğimiz bir seviyeye gelir.

Bir önceki bölümde, gözlemleyenle gözlemlenenin birbirine karıştığı yazıyorsa ya da daha net ifade edildiğinde, birbirine benziyorsa, hastalık da, eğer ona değer vererek benliğinde kabul etmişsen, senin bir parçan olmak zorunda! Onu gözlemleyerek, onunla ilgilenerek, ona bir mevki vermiş olacaksın ve gözlemlenen ile gözlemleyenin karıştığı gibi karışacaksınız.

Pozitif düşünce der ki: *Ne düşünürsem o olurum.* Sağlıklı olmayı düşünürsem, gelecekte sağlıklı olmak için ilk ve en önemli adımı atmış olurum. Hastalığı düşünürsem, neden ve sonucun getirdiği mantık zinciri ile yakın zamanda hasta olurum!

Senin için hastalık çok gerçek olabilir ve kendinde gerçek olarak kabul ettiğin halde, yine de bir yanılgı olmaya, daha doğrusu bir illüzyon olmaya, devam eder. Bu, hastalığa hangi bakış açısından baktığına bağlıdır.

Hastalık, onu daha "yüksek bir ışıkta" gözlemlediğinde, gerçekte var değildir. Tek taraflı ve böylelikle manevi olarak asimile ettiğin ve bedene geçirdiğin ilişkilerin yanlış perspektiflerinin bir sonucudur.

Az önce söylenenlerin altını çizmeme izin ver: Bize endişe veren ve bizi hasta eden, sorgulanması gereken, parça halindeki tek taraflı bir dünya tasarımıdır. Düşüncenin her türlü tek yönlülüğü, ilişkilerin yanlış anlaşılmasına, bu da yanlış bulgulara, yanlış reaksiyonlara yol açar.

Her şey bir aradayken strese yol açar ve o toplumumuzda ancak görünür hale geldiğinde dikkate alınır. *Stres, sorunlarımızın gerçek sebebi değildir, yanlış bir düşünce tarzının "sonucudur".*

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYİ DENE:

- Bizi endişelendiren şeyler, dışımızda değil, içimizdedir.
- Hastalık, var olmanın üst yüzeyinde anomali (hastalık) olarak ortaya çıkan yanılgıların sıralandığı Nedensellik Zinciri'nin bir sonucudur.
- Hastalık çok reel olabilir, ancak benliğimizde bir gölge olarak da algılanabilir.
- Yanılgılarla dolu bir zincirin başlangıcında her zaman yanılan biri vardır!
- Hastalık, onu daha "yüksek bir ışıkta" gözlemlediğinde, gerçekte var değildir. Tek taraflı ve böylelikle manevi olarak asimile ettiğin ve bedene geçirdiğin ilişkilerin yanlış perspektiflerinin bir sonucudur.

BIRAK ESKİ "ÇEKİP GİTSİN", ÇÜNKÜ O YENİ'YE YER AÇMAK İSTİYOR!

Yeni, eskinin gitmesine izin verdiğinde gelecektir.
Fedakârlığı, ancak fedakârlıkta bulunduğunda
talep edebilirsin.

Kalbinin bilgeliği, seni ilelebet parlamak zorunda kalmaktan korumaya çalışmakta... Kendini, dış görünüşün ile takdir edildiğin "sahne"den çek, çünkü içindeki bilgelik, sessiz kalmaya zorlar seni, ben'inin, bencilce entelektüel "halter" çalıştığı yerde.

"Eski" olan sadece yeni için gerekli ön zemini hazırlar. Eski, giderek, yeniye yer açar. Her şey ebedi bir gezinti, süreklilik, sürekli gelme ve gitmedir.

Yeni insan, *almayı* sevdiği kadar *vermeyi* de sever, çünkü ruhundaki özgürlük, günlük hayatta karşılaştığı durumları çözmesini, çözdüklerine karşıdan bakmasını öğretmiştir. Artık yargılamaktan vazgeçmiştir kendini. Yargılamak yerine imkânlarının farkına varmayı tercih etmiştir. Gücünü kullanmayı... Güvenlik düşüncesiyle kafasını karıştırmak istemez. İstemez, çünkü mutlulukla, beklenmeyenle karşı karşıya gelebilecek manevi uyuma sahiptir. Karşı ruhu, uzlaşmadan yana değildir; kendisine aktarılmış olan sorumlulukta pay sahibi olmaya başlar. Huylar da tükeneceğine (değişeceğine), dikkatini *içsel gelişim*ine verir.

"Kalbinde" ışık vardır, çünkü bilinmeyenin gölgeleri, uyanan sevgideki "ışık"a bağlıdır. Kendini korumak zorun-

da olan, bu durumda, dünyasını nasıl kontrol edebilir ki? Güven duydukça her şey inanca göre gerçekleşecektir.

Kendi kendine yetenlere şükürler olsun. Dünyanın takdiri, kendi gücünün farkına varman için daha ne kadar "yedek" teşkil edebilir ki? Yeni, olası insan her şeyin sebebini bilir, dışındaki bir eksikliğin "içsel" bir eksiklikten kaynaklandığını bilir. Neyi hak ediyorsa onu alacağını, kazanmadan önce hizmet etmesi gerektiğini bildiği için, olduğu gibi ve sahip olduklarıyla hizmet eder. Şunu bilir: *Dış değerler içerdekilere tekabül eder.*

Geleceğin, yaratıcılığının uyanmasında yatar. Dünyayı şekillendiren sensin. Mükemmel olmayan, sayende, giderek mükemmelleşen bir değişimi idrak eder. Bu dünyanın yaratıcısı sensin. Yaratıcıya vesilesin... Dürüst katılımınla kendini karmaşadan kurtarıyorsun. Daha fazla aramıyorsun, çünkü kendinden eminsin. Zamanın eksikliği karşılıksız sevgiye bağlıdır. Herhangi bir yerde gördüğün sevgisizliği değiştireceksin, çünkü artık bütün'e ulaştın; *sen dünyayı aydınlatan ışıksın.*

Yakın geçmişin büyük araştırmacıları, kâinata dair büyük bir matematiksel düşünceden bahsetmişlerdir. Bugün herkesçe biliniyor ki, değişim yasasına uymayacak olan hiçbir şey var olamaz, *her şey enerjidir;* her şey her an harekete halindedir; maddeye dair en ufak yapı taşları bile olduğu gibi kalmaz. Yaslanabileceğimiz hiçbir yer yoktur, hiçbir yerde hiçbir şey olduğu gibi kalmaz.

Bizler, her şeyin başlangıcı olan yere tekrar varabilmek için, manevi temeli olmasına rağmen maddeden geçen yolu arayan ve sürekli değişim içinde olan bir büyüklük, "geçişte olan bir süreciz."

Bugün, "maddi" bir yanı olan ruhani bir dünyada yaşadığımızı biliyoruz. Eğer bu bilgiyi kullanabilirsek, bu anlamlı ve doğa dostu bir hayatın garantisi olabilir.

Başlayan "yeni çağ"da hakikatin araştırılmasına değer verilir. Ancak birçok insan da manevi tarafa yönelmiştir. Yeni

çağda holistik dünya görüşü tanımı literatürde sıkça ortaya çıkmaya başlar. Sorulan birçok soruya, bize aktarılmış olan dünya tasarımının vermek istemediği tüm cevapları, dinsel ve bilimsel olarak odaklanmış olan ruha verir.

Her türlü Ortodoks düşünceyi mümkün olduğu kadar hayatımızdan çıkarmalıyız. Her şey hareket halindedir ve nasıl ki biz de sürekli akan bir "nehrin" içindeysek, "hakikat" de o değişim içinde anlaşılmalıdır. Bir tane *hakikat* vardır, bir tane *Tanrı* vardır, ancak O ruhani olarak erişilebilecek bir "mesafede" değildir ve bu yüzden kendimize bir Tanrı yarattık, kendi kendimize bir gerçeklik yarattık ve ben hakikatin de hareket halinde olduğuna inanıyorum.

Holistik, non-düalist dünya tasarımında çok fazla dini etki vardır ve bu etkiler tüm dinleri kapsar, çünkü ancak bir tane Tanrı olabilir.

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYİ DENE:

- Kendini, dış görünüşün ile takdir edildiğin "sahne"den çek, çünkü içindeki bilgelik, sessiz kalmaya zorlar seni, ben'inin, bencilce entelektüel "halter" çalıştığı yerde.
- Kendi kendine yetenlere şükürler olsun. Dünyanın takdiri, kendi gücünün farkına varman için daha ne kadar "yedek" teşkil edebilir ki?
- Zamanın eksikliği karşılıksız sevgiye dayanır.
- Bugün, "maddi" bir yanı olan ruhani bir dünyada yaşadığımızı biliyoruz; işte "idrak" dünyası, bu dünyanın materyal yanı...
- Her şey hareket halindedir ve nasıl ki biz de sürekli akan bir "nehrin" içindeysek, "hakikat" de o değişim içinde anlaşılmalıdır.

SEN, HOLOGRAM İÇİNDE BİR HOLOGRAMSIN

Alışkanlıklarını sona erdir; onları endişelere dönüştürme ve bu endişelerin seni bitirmesine müsaade etme... Unutma; kendisi üstünde çalışmayanın üstünde çalışırlar...

Bir hologram*, non-düalizmle ne kastedilmeye çalışıldığını daha iyi ve belirgin bir şekilde anlatabilir. Kendinden oluşan üç boyutlu bir resim düşün. Anlayışın peşinde koşarken bunun teknik olarak tanıkları, müzayedelerde, fuarlarda ya da büyük alış-veriş merkezlerinde hayranlıkla izlenebilir.

Bu üç boyutlu resimler, her yansıtılmış olan noktada bütünün bilgisinin yattığı birer hologramdır. Bir hologramın hangi parçasını alırsan al, her yerde bütünün bilgilerini kapsar.

İnsan, organizmasına benzer, onun içinde, her parçasında 'bütün'ün bilgileri mevcuttur. Vücudunun her hücresi, tüm bedeninin yapı planını ihtiva eder.

İmha edildiğinde tek bir hücre bile geriye kalsa, tekrar ondan eksiksiz bir beden yaratılabilir. Bu, şu demektir: Arzu edilen her noktadan, bütüne ulaşılabilir. Demek ki 'bütün', detayın, detay da bütünün içindedir. Her hücre vücudun bir parçasıdır ve vücut her hücre tarafından temsil edilmektedir.

Non-düalizmin dünya görüşü, hakikatte, "gerçekten" birbirinden ayrı olan bir şeyin mevcut olmadığını söyler. Her

* ***hologram:*** Üç boyutlu bir nesne üzerine düşen ışığın kırınım olayını kaydeden ve paralel bir ışık demetiyle belli bir açı altında aydınlatılınca, fotoğrafı çekilen nesnenin kabartmalı bir görüntüsünü veren saydam fotoğraf klişesi... (Ed. n.)

şey birlik içindedir. Mesafeli düşünce tarzımız, şartlı olarak doğru olan "burada" ve "orada" bulgusuna götürür bizi. Nasıl ki bir başlangıcın ve sonun ifadesi seçici bakış açısından doğabiliyorsa, sen ve ben de sadece bir perspektifin neticesiyiz. Kutuplaşmadan ego, non-düalizmden ego-*suzluk* doğar.

Sen büyük bütünün bir açısısın; hologramın bir parçasıymış gibi davranma. Bütünün içinde herhangi bir şey değişecek olsa, değişen her ne ise, bu bilgi anında tüm parçalara ulaşır. Bir şeyi tecrübe mi ettin, bu aynı anda "dünya"nın birçok bölümünde hayat bulur. Nasıl ki bir hologramın her yerinde "detaylı" olarak bütün mevcut ise, *non-düalizmde de sadece bütün vardır.*

Non-düalizmin dünya görüşünde bütün ve her parçası içerik olarak eşit olmak zorundadır. Bu, non-düalizmin bütün olarak ve her parçanın (sen) tam manasıyla aynı şekilde bütün sayılabileceği "dünya" üzerine bir hologram olarak aktarılması anlamına gelir.

Bu düşünce sistemiyle, "Her şey senin içindedir ve sen her şeyin içindesin" dendiğinde söylenmek istenen daha iyi anlaşılmaktadır. Neden hepimizin bir olduğu, neden bir kişinin acı çekmesinin herkese sirayet ettiği ve neden genelin endişelerinin (acılarının) herkes tarafından paylaşılmak zorunda olduğu da, daha kolay anlaşılmaktadır.

İster hayvan, ister insan, her neye eza veriyorsan, bil ki kendine veriyorsun; bu, artık tartışma götürmeyen bir tez... Asla bir hipotez olarak değerlendirme. Eğer hologramik düşünce modeliyle idrak etmeyi denersen, söylenmek istenileni rahatlıkla çözebilirsin.

Bütün olan non-düalizmse ve sen bu bütünün sınırlandırılmamış bir ifadesiysen, bir "bölünme"den söz etmek mümkün değildir. Çünkü her parça, bir bütündür.

Kendini, bilincinde her şeyin bir açısı olarak görmelisin, aynı zamanda da bir bütün olarak... Senin içinde *gözlemleyen* ile *gözlemlenen* birdir. Sen her ikisini de sunmaktasın. Bir oldu-

ğunu biliyorsun! Sen *içinde* ve *dışında*sın, sen *her şeysin* ve aynı zamanda önünde duran masanın üzerindeki toz zerresisin.

Dünya planında görünmenle birlikte, senin için sözde bir bölünme (ego) tamamlanmıştır. Bütünün bir açısı, kendisinin farkına varmasıyla hem kendi başına hareket etmeyi öğrenmiş, hem de şimdiye kadar neyse o kalmayı başarmıştır.

Birey, kendi bilincinin farkına varma aşamasında daha fazla tanımladığı için, sadece bir "parçayı" (ego) teşkil eder. Ancak kendinin, tıpkı Tanrı gibi *bütün* olduğunu anlarsan, eski bir yanılgıyı düzeltir, eve dönebilirsin.

Tanrı bilinci ve onun varlığı her daim kendinin farkına varmana bağlıdır. Bu, bilincine ermene vesile olacağı için, bir ve aynı zamanda her şey olabilme paradoksunu terk edebilirsin. Bu bağlamda sen, *yaratan* ve *yaratılan*sın, *olmuş olan* ve *olacak olan*sın. Sen, senin gibi olmayı isteyen, onun gibi özgür ve boşsun. Böylelikle kendisini olduğu gibi yaratan sen, şimdi sensin.

Hologramın içindeki hologram, otonomi* içindeki otonomisin, onun içinden çıktın ve tekrar ona döneceksin, "hakikat"in içinde değil, sadece zamanın içindesin.

Sen, kendi içinde genişleyen, sonsuz sevgi ve her türlü imkânlar bilgeliğinin evrenisin. Yaratıcılık bir bireyselleştirmedir ve bir zamanlar tekrar *evrensel birliğin* bilincine varabilmek için, bireyselliğin ötesine bakmayı öğrenecektir.

Vücudundaki hücre, vücudunu temsil eder, ama o gerçekten senin vücudun değil, onun temsilcisidir. Buna karşılık (hâlâ) bunu bilmemene rağmen, bireyselleştiğin halde bütün olan sensin. **Sai Baba**** der ki: "Ben Tanrı'yım, sen de öyle! İkimizin arasındaki fark ise şudur, ben Tanrı olduğumu biliyorum, sen bilmiyorsun."

* ***otonomi:*** Özerklik, muhtariyet... (Ed. n.)

** Sathya Sai Baba, 23 Kasım 1926'da, Güney Hindistan'da, Puttaparthi'de doğar. Doğuşuyla ilgili şöyle bir rivayet dile getirilir: "Sathya 13 yaşındayken bir akrep tarafından sokulur ve 24 saat süren bir komaya girer. Kendine geldiğinde Sanskrit ./..

Senin dışında, hiçbir dışsal, bağımsız bir otorite ya da Tanrısal varlık mevcut olamaz. Hepsi kozmik bir bütünlüğün bir parçasını oluşturdukları için, Tanrı olan kendi doğasındaki içsel bir diktaya itaat eder.

Eğer bunu anlayabilirsen, sana aranağme gibi gözüken ve eğlendirici illüzyonlarından tanıdığın dünyadan kopma vaktin geldi demektir. Her şey tekrar yaratıcı olarak adlandırılan bütünlüğün mükemmelliğine dönecektir.

Algıladığımız her şey, yansıyan dünyadaki tezahürlerdir. Hologramın içindeki hologram da tezahürün içindeki bir tezahürdür.

Kaba maddesel boyutta bir nesneye, diyelim ki taşa, "Bu bir taştır." diyoruz. Önümüzde duran şeyi algılama biçimimiz bunu böyle tanımlamamıza yol açıyor. Şunu bildiğimize inanıyoruz: Ben ve önümde duran bu taş, birbirinden ayrılmış, farklı iki şeydir. Ancak non-düalizm dünya görüşüne göre gerçekten önümüzde bulunan, ne bizden ayrılmıştır, ne de bizden farklıdır. Bizim gibidir, ancak bu kez bir ifade, önümüzde duran bir tezahür şeklinde olmayan aşikârın açık ve yalın bir biçimde ortaya koyulmasıdır.

Taş da bizim gibi, her şeyin birliği içinde oluşmuştur, sadece biz onu bizden ayrılmış olarak algılıyoruz. Bir taş aynı bizim gibidir, hepimizin "hakikat"e olan birliğinde sadece optik (aynı zamanda farklı) özellikleri, yanılmamıza sebep olmuştur.

./. şiirinden ve felsefesinden sınırlı öğreniminin kapasitesini aşan uzun bölümler okumaya başlar. Korkuya kapılan ailesi, onu bir şeytan kovucuya götürür. Şeytan kovucu onun saçlarını tıraş eder ve şeytanlara çocuğu terk etmelerini emrederek, kafasına birçok derin haç çizer. Ayrıca yaralara ve çocuğun gözlerine yakıcı madde döker. Sonunda Sathya'nın anne ve babası, oğullarının daha fazla işkence çekmesine dayanamaz ve şeytan kovucuya durmasını söylerler. Mayıs 1940'ta, 14 yaşındayken, babası genç Sathya'yı havadan şeker ve meyve yaparken görür. Etrafında toplanan kalabalığın çoğu yerlere kapanır ve ona Tanrı'nın vücut bulmuş hali derler. Babası onun bu sahtekârlıklarına sinirlenmektedir. Babası çocuğu dövmeye yaklaşırken, oğlunun şöyle dediğini işitir: *Ben Sai Baba'yım. Apastambha Sutra'ya aidim ve Bharadwaja ruhani soyundan geliyorum. Ben Sai Baba'yım. Bütün dertlerinizi uzaklaştırmak için geldim. Evinizi temiz ve pak tutun.*" Daha detaylı bilgi için bkz. Craig Hamilton Parker, *Geçmiş Yaşam Terapisi*, Omega Yayınları, 2003 (Ed. n.)

Her şeyin bir *bütün* olduğu, mistik bir hipotez değil, *bilimsel* bir olgudur. Dünya sadece, algılama enstrümanlarımız olan görme, koklama, dokunma, işitme ve tatma duyularımız sayesinde bize *görünür*. Farklılıklar şekillerdedir ve onlar da ancak görüş mesafemize bağlıdır, o yüzden gerçek doğadan yoksundurlar. Her aşikâr olmayandan yola çıkan bir aşikârdır, dönüşümün ve çok boyutluluğun ebedi sürecinde oyunsal bir varyasyonudur.

Kendimi eleştirmekle, o meşhur kör (kara) lekeyi gözüme almış olurum. Buna karşılık bir diğerini eleştirirsem, bu kendimin ne olduğunu başkasında görmeme sebep olan gözdeki filtredir.

Ben kendim için, kendisine dokunamayan bir el gibiyim, ben kendisini göremeyen bir göz gibiyim. Bir şeyi algılamaya çalıştığımda, kendimi ilgi alanıma doğru kanalize ediyorum; buna "öznel olmak" denir.

Ancak kendimi algılamam bir kat daha zordur ve düşüncenin rasyonel boyutunda gerçekleşemez. Ve bu böyle olduğu için, yaratıcı kendini görebileceğin birçok ayna yapmıştır.

Nasıl dönersem döneyim, geriye kalanlardan ayrı olarak objektif bir değerlendirme yapabileceğim noktada kaldığım sürece, kendi algılamam (beş duyu organım) "ne olduğumdan" kaçacaktır. Ancak birliğin "perspektif"inden (paradoks) bakıldığında ne olduğunu görebiliyorum, işte buna non-düalizm veya Tanrı diyoruz...

Aydınlanmanın normal bir insan tarafından anlaşılmamasına, zihninde anlamlı bir yer edinmemesine sebep, düalist dünya görüşümüzle öznelliğimizdir.

Hepimizin içinde, bizi, transformasyonu ve insanlığın kurtuluşunu önce ruhta embriyon olarak taşıyan bir bilgelik bekliyor. Bununla kastettiğim kesinlikle uzak zamandaki *mistik bir süreç* ya da olması gereken bir *mucize* gibi bir şey değil, söylemek istediğim kurtuluşunun yalnızca değişmiş olan "bakış"ında, değişmiş olan dünya görüşünde yattığıdır.

Meditasyon, düalist düşünceden entelektüel olmayan yöntemlerle, her şeyin bir olduğunu kavramaya giden yoldur ve er ya da geç hayatın zevklerinden yararlanman için senin de yolun olacaktır. Yaşamın esası fani tanımlamalarla açıklanamaz: Çünkü bu dünyanın kelimeleri ve düşünceleri, anlatılmak istenileni telaffuz etmeye ya da düşünmeye her zaman yetmeyebilir. Bundan ötürü hayatının "anlamı", bu dünyanın öteki dünyası, bu dünyada senin için anlamı olana kadar seni bekleyecektir.

Sadece, öteki dünyanın kavramsal konuşulamayan alanlarına kendisini adayanlar, orada hayatın gizemine kavuşacak ve gerçekten de istiyorsa onunla bir olacaktır.

Çok azımız ruhumuzda kendimizi evimizde hissettiği için (non-düalizm) bilincin alanına yeterince kıymet vermiyor ve saadetimizi artırmak için dünyanın materyal tarafına daha yüksek bir "gerçekçilik"le yaklaşmaya eğilim gösteriyoruz.

Tamama ermiş olan mutluluk, senin ve her şeyin mükemmel birliğinde yatıyor. En yüksek bilinç, sonsuz saadet ile özdeştir, çünkü birliğin tecrübesinde sefalete, ölüme, korku verebilecek hiçbir şeye yer yoktur.

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYİ DENE:

- Non-düalizmin dünya görüşü, hakikatte, "gerçekten" birbirinden ayrı olan bir şeyin mevcut olmadığını söyler. Her şey birlik içindedir. Mesafeli düşünce tarzımız, şartlı olarak doğru olan "burada" ve "orada" bulgusuna götürür bizi. Nasıl ki bir başlangıcın ve sonun ifadesi seçici bakış açısından doğabiliyorsa, sen ve ben de sadece bir perspektifin neticesiyiz. Kutuplaşmadan ego, non-düalizmden ego-suzluk doğar.
- Non-düalist dünya görüşüne göre, her şey eşzamanlıdır, her şey her yerdedir. Bir tecrübe yaşamışsan, dünyanın bir başka yerinde de benzer ya da aynı tecrübe, aynı anda yaşanmıştır.
- Vücudun her bir hücresi, bütünün (tüm bedenin) yapı taşlarını içerir.
- Bütünün sadece bir açısısın; oysa hologramın bir kesitiymiş gibi davranıyorsun.
- Kendinin, tıpkı Tanrı gibi *bütün* olduğunu anlarsan, eski bir yanılgıyı düzeltir, eve dönebilirsin.
- Hologramın içindeki hologram, otonomi içindeki otonomisin, onun içinden çıktın ve tekrar ona döneceksin, "hakikat"in içinde değil, sadece zamanın içindesin.
- Tanrı bilinci ve onun varlığı her daim kendinin farkına varmana bağlıdır. Bu, bilincine ermene vesile olacağı için, bir ve aynı zamanda her şey olabilme paradoksunu terk edebilirsin. Bu bağlamda sen, *yaratılan* ve *yaratılan*sın, *olmuş olan* ve *olacak olan*sın.
- Bu bölümün sana aktarmak istediği şeyi algılamada güçlük çekiyorsan, bunun nedeni, düalist dünya görüşüyle non-düalist dünyanın algılanamaz oluşudur.
- Kutuplaşmış dünya görüşüyle okunanı anlamaya çalışma girişimi, işkenceden farksızdır; okuyana doğum sancıları çektirir.
- Hologramdan hiçbir şey eksiltemezsin ve hiçbir şey ekleyemezsin; bütün de öyledir, ona ne bir şey ekleyebilirsin, ne de bir şey çıkarabilirsin; o her zaman mükemmeldir.

NE ZAMAN Kİ TANRI'YI ARAMAYA BAŞLARSIN, İŞTE O ZAMAN ÖZGÜRLÜK HAYATINA DAHİL OLUR

Tanrı'ya dönebilmek için Tanrı gibi olmak gerekir.

Sadece Tanrı uzun vadeli planlar yapar, o yüzden sen en yakınında olanı çözümle; diğer şeylerle O ilgilenecektir. Lütufkâr insanda Tanrı yeryüzünden geçer. Öncellikle sonsuz olanla, ebediyetle özdeşleştiğinde Tanrı hakikatin olabilir. "O"nun sayesinde bu dünya bir parça daha dirilebilir.

Kendini, tamamlanmışlığını aramaya adarsan, pek çok beklenmedik hadiseye yol açabilirsin. Tanrı'ya yakın olmak, her şey bir yana, mutluluk verici "rüya"nı görebilmen için uygundur. Bu yakınlık, bugüne değin karanlık inancın içeriği olarak sana engel olan her şeyin üstünde pırıl pırıl parlayacaktır. Tanrı'nın yakınlığını aramak aynı zamanda, eskiye dair birçok inanç kalıbını terk etmek anlamına gelir.

Zamanı gelene kadar Tanrı'nın yakınlığını kalbinde, yaşamın için bir ayrıcalık olarak kabul etmelisin. Tanrı'yı aramak için yola koyulmadan önce, bilmemiz gereken şey, bunun bir anlamı olması gerektiğidir; çünkü onu hakikaten istememiz için "iyi" bir sebebimiz olmalı.

Belki de hâlâ, "uyanmış"lardan biri olmamakta direttiğinin farkında değilsin. Belki de bu, senin yürekten hedefin, ama öte yandan da rüyanın sonu... Belki de uyandığında yaşayacaklarından korkuyorsun.

Farkında değilsin, belki ama, eski ve güvenilir tezahürlerin yerine, büyük bilinmeyenin hayatına girmesinden korkuyorsun. Burada *korku*, güvendiğin dünya resminin dışında, seni koruyabilecek bir şeyin olmadığını zannetmenden kaynaklanıyor. Korku, terk edilmiş olmak endişesine dayanır. Korku, Tanrı'nın dışında şeytanın da var olduğunu düşünüp hangisinin "İş başında" olduğunu bilmemenden kaynaklanır.

Bu yüzden rüyan, hedeflerine ancak zor bir şekilde ulaşabileceğine kendini inandırdığın bir senaryodur. Yeniden odaklanmak zorunda olduğun için ürküyorsun ve bu yüzden de tereddüt ediyorsun.

Ruhunda, bu "dünyaya" kendini bırakmadan önce seyrettiğin bütünlüğün bilgeliği yatıyor. Tereddüt ediyorsun, ancak senin yolun sana yazılmış. Şimdiye kadar hayatını zorlaştırmış olan yanılgılarından kurtulmak ve kendini her şeyin mükemmel bir açısı olarak görmek için, tam da şimdi, bilincinin eşiğindesin. Tanrı'ya yakın olmayı istemek, evham tezahürlerini ve batıl inançları bir kenara bırakmak ve yeni, muhtemel bir insana doğru yol almaya hazır olmak anlamına gelir.

Tanrı'yı tanımaya çalışmakla, onun yakınlığını aramış olursun. Böylelikle idrak yolunda ona yakınlaşır, merhametine kavuşursun. Onu "göreceksin" ve gördüğün şey seni *özgür* kılacak. Bu mânâda Tanrı'nın içinde dirilişi, *kurtuluşun*, *azat edilişin* ve *dirilişin* anlamına gelir. Kendini Tanrı'ya hazırlamakla, yakınlığını aramakla, onun rahmetine kavuşmakla ve onun içinde bir olmakla kendi hayatına hazırlık yapmış olursun.

Tanrı'nın yakınlığı seni özgür kılacak, çünkü o sadece özgürlük olabilir. Çokluktan birliğe döndüğün için, ayrılık hissi ortadan kalkmış durumda. Sen ise tekrar manevi mirasına kavuşmak üzeresin.

Ürküyorsun, korkuyorsun ve endişeden arınamamışsın, öyleyse ona yönelip ondan yardım isteyecek cesarete sahip değilsin. İçinde ve insanların önünde kendini ona adaman

kesinlikle ilk adım olacaktır ve sen bunu, buna ne zaman hazırsan, ancak o zaman yapabilirsin.

Tanrı'ya yakın olman, bu dünyadaki yaşantını yaratıcıyla uyum içinde şekillendirebileceğini ve daima büyük rejisörü yanına aldığını bilmene vesile olacaktır. Birçok "dünya görüşü"nün peşine düşeceğine, dolu dolu bir "var olmanın" senin tarafından yaşanmayı beklediğini, birliğin cephesinden, mekân ve zamansızlık perspektifinden anlamaya başlayacaksın.

Ancak Tanrı'dan uzaklaşman, kendi hayatını kendinin şekillendirmesi gerektiğine inanmana yol açar. Her şeyin anlamının ne olduğunun, olasılıklarının tezahür edildiği birçok "dünya görüşüne" takılacaksın.

Boş bir uzay bulacaksın, çünkü bir ***yaratıcı olmadan hayat sevgiyle dolamaz***, manevi bir "yaratıcı prensibi" olmadan her şey, "saatçi" tarafından terk edilmiş bir saat mekanizmasına benzer.

İnsanlar seni kendilerine benzetmek için hayli yoğun çaba sarf ettiklerinden, üzerinde sevgisiyle çalışan, olmak istediğin kişi olmana müsaade eden yaratıcıdan daha çok güç sahibi oldular. İnsanlar etrafında sessiz yöntemlerle kur yaptıkları ve kendini onlara ait hissetmek istediğin için, sen de onlar kadar bilinçsiz ve Tanrı'dan uzaksın.

Kurtuluş, adı Tanrı olan bir kapıdır, bu yüzden özgürlük konusunda cesur ol, yüreğinin götürdüğü yere git, kendini ona adamaya hazırlan.

Yaratıcıya sığınırsan, sana vurulan prangalar kendiliğinden çözülür. O zaman, daima Tanrı'nın içinde olduğunu, onu asla terk etmediğini ve şimdiye kadar inandıklarının çılgın bir rüya olduğunu anlarsın.

En büyük ödülü, ruhani yasaları çalıştığında, onunla ruhaniliğini, şimdiye kadar hayatının anlamı olan *yanlış tezahürler*in artıklarından kurtarmayı başardığında alacaksın.

Ruhanilik senin *yaşam iksirindir*, eski düşünce sisteminden kendini kurtardığında seni yenileyecek olan *gençlik kuyundur*.

Kendinle *bir* olduğunda özgür kalacaksın, çünkü o, sana, "Kendinle bir ol, ol ki, içinde dirilişim gerçekleşsin." diye seslenmekte... Onun sesini duyduğunda, yani kutsal ruh içinde uyandığında, maneviyatın, bedenin ve ruhun bir armoni içinde olacaktır.

İstiyorsan eğer, güven duyma zamanı gelebilir ve sen her koşulda ona güvenebilirsin.

Bu yüzden bana gel, kurtuluşu gününü kutla!

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYİ DENE:

- Lütufkâr insanlarda, Tanrı yeryüzüne iner.
- Yola koyulan insan için Tanrı'nın yakınlığı bir ayrıcalık olarak görülmeli.
- Tanrı'yı anlamaya çalıştığında, onu tanıyacaksın. Onu tekrar bulacak ve onun rahmetine kavuşacaksın. Onu "göreceksin" ve gördüğün şey seni özgür kılacak.
- Ürkme! İçinde ve insanların önünde ona kendini adamaya cesaretin olsun.
- Dünya, manevi bir yaratıcı prensibi olmadan, yaşam ve sevgiye benzeyeceği yerde, saat çarkına benzemelidir.
- Cömert ol! İnancını paylaş, sevgini esirgeme...
- Tanrı'ya yakın olarak, kendine alabileceğin en büyük armağanı vermiş olursun, yani hareket ve düşünce özgürlüğünü...

ARTAN PSİKOSOMATİK RAHATSIZLIKLAR*

Dünya, öylesine çılgınca fikirlere maruz kaldı ve bu fikirler onu öylesine yaraladı ki, artık ne ne olduğunu biliyor ne de kim olduğunu...

Yaşamın sembolü olan kalbimiz sıkça hastalanmakla, birçok insan için basit ve keyifli bir hayat yaşamanın ne kadar zor olduğunun sinyalini vermektedir. Bir insan zamanından önce "dünyadan" göçmüşse, hâlâ bunun en çok rastlanılan sebebi kalp ve dolaşım hastalıklarıdır. Çoğunda bu, organik kalp hatasından kaynaklanmaz. Bu, sorunlarımız benliğimizi gölgede bıraktığında, fonksiyonel arızaların en sık ortaya çıktığı yer kalp olduğu içindir.

Günlük yaşamla uğraşırken, beklentiler ve "sorun" olarak adlandırdıkların yüzünden senin de mi kalbin sertleşti?

Ruhani yasaları anlamaya başlayan ve onları yaşamında ifade edebilen, yakın zamanda görecektir ki böylelikle endişe ve tasalar azalmakta...

* ***psikosomatik rahatsızlıklar:*** Kaygı, stres, duygusal çatışma gibi ruhsal etkenlerden kaynaklanan fiziksel semptomlarla tanımlanan rahatsızlıklar. Genel kişilik yapısıyla da ilişkili olan bu tür rahatsızlıklarda mide-bağırsak, solunum, boşaltım sistemleri gibi, genellikle vücudun belli bir sistemi etkilenir. Kişiliğin yapısıyla ve yaşam koşullarıyla semptomların niteliği arasında da belli bir ilişki söz konusudur. Örneğin aşırı kaygılı kişilerde solunumla ilgili rahatsızlıklar, aşırı stres altında çalışanlarda yüksek tansiyon ve mide rahatsızlıkları gözlenir. Kaynak. Selçuk Budak, *Psikoloji Sözlüğü,* Bilim ve Sanat Yayınları, 2000, s. 624 (Ed. n.)

Hayatının anlamını aramaya başlayan herkes, bir gün sorularına cevap bulacaktır.

Hayatının her ânının anlamlı bir pozisyona sahip olduğunu idrak edeceklerdir.

Akıntıya kürek çekmekten ve tarihin tozlu sayfalarında kaybolup gitmektense, başarılı ve sağlıklı olmanın daha kolay olduğunu ve sana da daha kolay geleceğini anlayacaksın. Daha kolay, çünkü hedeflerine ulaşmanı sağlayan tüm o enerji rezonans kanunları sayesinde serbest kalacaktır. Daha kolay, çünkü beş duyu organına altıncısı ilave edilecektir. Dünyevi duyularına üst derecede yapılandırılmış olanı, "algılayabilme" yeteneğini ekleyebilirsen, kendini gerçekten "yanlış" yapamayacağın bir yolda bulmuş olursun.

Bu kitabın sonunda, Tanrı'ya biraz daha da yakınlaşacağın için, daha kaliteli (nitelikli) bir hayat yaşamaya başlayacaksın. Başarılı olmayı mı arzu ediyorsun? Kapıyı çal! Kapı açılacaktır. Her şey istediğin gibi olacaktır.

İçtenlikle (ruhen) ne talep edersek, bize o verilecektir. "Düşündüğümüz" şey gerçekleşir, çünkü ne olacağına karar veren biziz.

Bu, belki tesadüfen eline bir kitap geçmesiyle gerçekleşir. Belki bu yazılanın arkasında, senin için çözümü elinde bulunduran bir şahsiyet saklıdır. Hayat sana, senin dünyana yolladığı şey ve durumlarla cevap verir. Rica ettiğinde, ricanın yerine getirilmemesi imkânsızdır, en kötü ihtimal, sana cevap olarak geleni dikkate almıyor olabilirsin. Belki belli bir tarzda bir yardım bekliyor olabilirsin, ancak cevap hayatına, sen farkında olmadan da girebilir.

İyileşmek için ricada bulunduğun zaman, ilk fırsatta sana cevap olarak iyileşmenin yolu gösterilecektir. İyileşmek için ricada bulunduğun zaman, "onun" adıyla ricada bulunmuş olursun ve iyileşmen de bu şekilde başlamış olur.

Sorun şu: Yapman gerekeni hissediyorsun, ancak yapmıyorsun, çünkü kuşku duyuyorsun ve muhtemel bir hata yapmaktansa hiçbir şey yapmamayı yeğliyorsun.

Görünürde ricana cevap verilmiyorsa, bu cevap verilmediği anlamına gelmez, ya "duymuyorsun" ya da henüz cevabı "algılamaya" hazır değilsin demektir.

Duygusallıktan ve hassasiyetten yoksun, kendilerine karşı bir duygu geliştirmemiş olanlar, ince ve üst boyutlardaki duyuları algılamaktan da yoksundurlar. Bu kişilerde, içsel hâkimiyetin eksikliğinden bahsetmek mümkündür. Baskın bir şekilde direniş içerisinde bulunan zamandaşlarımız, güven duyacakları yerde güvensizlik içinde yaşarlar, duymak istemeyenler, duymak istemediklerini hissetmek zorunda kalırlar.

"Duymak" ve aynı zamanda "görmek" istemeyenler, acı çekmeye başladığı andan itibaren "duygu yüklü" bir şekilde engele doğru yönlendirilirler. Hayat, "reddedeni" telaffuz edilmeyen hayır çerçevesinde atlayacaktır. Düşüncelerini arzularının olabilir bir çözümü için harekete geçirmeye başlayanlar, böyle yaparak doğrudan bir cevap beklemektedirler ki, onu da alırlar. Bu şekilde "talep ederek", kesinlikle "destek" bulurlar. "Acı çekmek" cevaptır, gerekçesi de daha yumuşak "tınılara" tepki vermiş olmandır.

Gene de yaygın olan bir yanılgının altını çizmek gerek: Bizim dışımızda herhangi bir yerde, bizim "isteklerimizi" ve arzularımızı dikkate alan ve onları kendi inisiyatiflerine göre gerçekleştiren ya da reddeden bir merci vardır.

Daha basit anlatmak gerekirse: *Düşünerek hedefler yaratan ve bunları gerçekleştiren biziz.* Aradığımız yanıt içimizde saklıdır. Nasıl ki Tanrı yaratıcılığı esnasında belli ölçülerde kendisiyle iletişime geçiyorsa, bizim içimizde de soru-cevap oyunu, içsel bir diyalog olarak meydana gelir.

Yakın zamanda *yeni insan* olarak görevimizi üstlenebilmek için, bilgeliğin kapısını birlikte çalalım.

Doluluğa ulaşmış, anlamlı bir hayata doğru giden yolda, arayış içinde olan ve yaşamın verdiği görevleri aynen senin gibi yerine getiren binlercesiyle birbirinize bağlısınız. Bilinçli olmanın ve ruhun işleyiş tarzını anlayıp, kullanmayı öğrenmenin en kısa yolu, ruhani yasaları öğrenmekten geçer. Neden yaşantımızdaki armoni ve başarının bu kadar çok günlük hayatımızın bir parçasıymış gibi gözüktüğü hakkında yakın zamanda daha çok netliğe sahip olacağız. Aynı zamanda birçok insanın hayatının da neden bu kadar çok keder ve şanssızlık ile gölgelendiğini bileceğiz. Bu soru ve onun cevapları senin için de, kişisel mutluluk ve başarı anahtarı olacaktır.

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYİ DENE

- Ruhsal yasalara uyanlar için acı son bulacak, tüm zorluklar geçmişte kalacaktır.
- Tüm ricaların gerçekleşecek, tüm soruların yanıtlanacaktır; bu sebeple görülebilenleri görmeye, duyulabilenleri duymaya çalış.
- Kuşku duyacağına, içinden seni uyaran sese kulak ver.
- Hayat, pratik bir şeydir. Bu yüzden çok fazla teori üretme. Hayatı seversen, hayat da seni sever. "Sevgi" dediğin şey laf değildir.

EDİNDİĞİN SÜBJEKTİF TECRÜBELER BİLİNÇDIŞININ TEZAHÜRLERİ OLARAK DÜNYANI BELİRLER

Gerçek olarak algıladığımız şey, zamansal olarak sınırlandırılmış bir açıyla sahneye konandır. Makro ya da mikro evrende onu nasıl algılarsak algılayalım, özünde hakikati anlamamız mümkün değildir.

Hayatımız, bütün iniş ve çıkışlarıyla, üzerimizde etki bırakan şeylerden oluşur. Ruhumuzun hafızasında, bilinçaltımızda tüm etkileşimler kayıtlıdır. Bunlar hayatımızın akışını belirlerler.

Bizi etkilemiş, şimdiye kadar bize dokunmuş olanlar ve hayatımızda bize anlamlı gelen şeyler, bunun yeterince bilincinde olmadığımız zaman bizi, geçmişin kuklaları yapan Matrix* haline gelir.

Birkaç yıl önce kanser hastalığına yakalanmıştım. Teşhis edildiğinde, hastalığın dördüncü (son) evresinde bulunuyor-

* ***matrix:*** 1.) Kalıp, şekil vermek için içine erimiş metal, plastik vb. akıtılan içi boş bir kap, 2.) Sert ve değerli taşların içinde oluştuğu kaya ve taş, 3.) Kare veya dikdörtgen içinde düzenli yatay ve dikey sütunlar biçiminde sıralanmış rakamlar, sayılar veya şekiller düzeni, 4.) İçinde bir şeyin oluştuğu veya geliştiği canlı kısım, 5.) Rahim, döl yatağı. Kaynak: Longman-Metro *Büyük İngilizce Türkçe-Türkçe İngilizce Sözlük* (Ed. n.)

dum. Bugün tekrar sağlığıma kavuşmamı, sebep-sonuç bilgisine borçluyum, ruhani yasaları bilmeme borçluyum. Mucizevi etkiye sahip olan bilinç uyanması, bilincin sonsuz gücü, yardımıyla hayati tehlike taşıyan bir durumdan beni kurtardı. Bunun mümkün olduğunu bedenimde tecrübe ettim.

Sebebi ve sonucu karmaşık *nedensellik zincir*ini ortadan kaldırmak için, zaman kaybetmeden hastalığımın gerekçesini aramaya başlama zamanının geldiğini, belirgin bir biçimde fark ettim.

Bir zamanlar, kendisi de kanser hastası olan Dr. Murphy bu konuya ilişkin şunları söylemişti:

"Genç yaşlarda cilt kanserine yakalanmıştım. Psikoloji alanında hatırı sayılır bulgulara sahip olan ruhani birisi, saati örnek göstererek bu durumda ne yapabileceğimi söyledi. Şöyle demişti: Bu saat, bir saatçi tarafından imal edildi. Saati düşünüp meydana getiren, hiç kuşkusuz, onu herkesten daha iyi tamir edebilir."

Ona, bu gibi durumlarda her şeyi yaratan ve böylelikle de kendisine en iyi yardımcı olabilecek olan ruha dönmesi gerektiği salık verilmişti.

Bunların hepsini biliyordum; böylelikle hiç tereddüt etmeden, çoğu kişi tarafından Tanrı olarak adlandırılan ruhani merciyle kişisel ilişkimi geliştirmeye başladım.

Bu yaratılan ile yaratıcı arasında gerçekleşen bir *diyalog*du. Diyalog, olayların perde arkasına ışık tuttu. Böylelikle benim için açıklanamayan birçok hadise çözümlenmiş oldu. Düşünsel olarak geçmişimde hastalığımın olası sebeplerini araştırdım.

Uzun zamandır, en nihayetinde açıklanamayacak olan, entelektüel açıklama modellerini araştırmaktan vazgeçtim. Onun yerine, daha basit olması sebebiyle, anlaşılamayanı "anlamak" için Tanrı üst başlığını kullanmaya başladım. Ha-

yatımızı önce "yuvarlaklaştıran", rasyonel olarak zor olan ve çoğu zaman ancak ruhani "ilerlemeyle" kavranabilecek birçok şeyin cevabını boşuna aradım. Halbuki, *aradığım yanıt, onun içinde* (katında) idi.

Entelektüeller, sınırlandırılmış insancıl muhakeme kabiliyeti dahilinde hem "düşünülemeyeni hem de telaffuz edilemeyeni" anlamaya çalışmak arayışındadırlar. Bu tür sonuçsuz bir zahmetin neticesi, aslında sözcüklere büründürülemeyenleri söylemen, uzun soluklu denemelerdir.

O yüzden iyisi mi sen bu konuşmayı, kolaylaştırmak için, içindeki ruhla yap.

O, senin üst kavramsal boyutun, senin "evrensel" mevcudiyetini temsil eden ve anlayamadıklarını anlamana vesile olan mercidir.

Tanrı'nın "hizmetinde" olmak arzusu, rasyonel olarak uygulanamaz, bu fedakârlık, tevazu ve sevginin yoludur. Tanrı'yı, yürüdüğümüz yolda bize eşlik etmesi için davet edersek, daima bağışlanırız; Tanrı'nın huzurunda olma bilinci, hepimiz için şifa olur.

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYİ DENE:

- Ruhumuzun hafızasında, bilinçaltımızda tüm etkileşimler kayıtlıdır. Bunlar hayatımızın akışını belirlerler.
- Daha kolay olması sebebiyle, içindeki yüksek merci ile daha çok konuş.
- İnsanların ortasında, onun hakkında konuşmaya cesaretin var mı? Yoksa davranışlarına muhakeme yeteneğin mi karar veriyor?
- Tanrı'yı, yürüdüğümüz yolda bize eşlik etmesi için davet edersek, daima bağışlanırız; Tanrı'nın huzurunda olma bilinci, hepimiz için şifa olur.

DUA BİR RİTÜELDİR, AİT OLUNAN YERLE İLGİLİ BİR BAĞLANTIDIR

Duanın soluğu uzundur, her yere ulaşır.

Hasta olduğumuzda, acı çektiğimizde ya da zor durumda kaldığımızda, içimizde barınan ruha güç aşılayabilmek, armoni ortamını tekrar meydana getirebilmek için dua ederiz. Ben de kendi kendime mırıldanarak, bilinçli bir şekilde sürekli Tanrı'nın huzurunda olabilmek için şunu söylüyorum:

"Tanrı'nın sevgisi ruhumu dolduruyor, beni iyileştiriyor. Bedenimde, ruhumda ve maneviyatımda tamamıyla bir şifa ve mükemmel bir armoninin hâkim olmasına yol açıyor. Her şeyin sahibinin (Tanrı'nın) varlığı, tüm gölgeleri dağıtır ve beni iyileştirir."

Şimdi neyi açığa vurmak istiyorsan onu söyle, onu yap; seni hedefine götürecek bir yol mutlaka vardır. Belki daha fazla para kazanmak istiyorsun, ki ne gereksiz bir şey; çünkü hayat zaten her şeyden bir pay teklif etmekte sana. Belki mesleki başarı merdiveninde kolayca ve daha fazla yukarı tırmanmak niyetindesin. Belki beraberce gökyüzünün ve yeryüzünün mutluluğunu paylaşabileceğin bir gönül ortağı arıyorsun.

Bugünden itibaren, ruhunda ne gibi tezahürler olursa olsun, tatminkâr ve mutlu bir hayatın anahtarı içindeki kudretin farkında olmanda yatıyor.

Bu kitapta yazılı olan metotları kabul edip uygulamaya başladığın takdirde, hayatının dönüm noktasına varacaksın. Daha yüksek hedeflerinin yapı taşları, iyi, pozitif ve yapıcı düşüncelerdir. Gözlerini kapatıp, düşüncelerini hedefine doğru yönelttiğinde, ruhunun atölyesinde, arzu edileni şekle, fonksiyona ve hayata dönüştürmek için hedefe kilitlenmiş bir aktivite başlar.

Kendin için bir şey istiyor ya da başkası için dua ediyor ol, hiç fark etmez; bu, her zaman, sanki "ait olduğun yer" (ev) ile konuşuyormuşsun gibi bir şeydir. Dua, ritüel bir seremonidir; seni ve memleketini (ait olduğun yeri) birbirinize bağlar. Hepimiz "yuva"mızı terk ettik, ancak duanın ritüeli sayesinde birbirimizle kontak halinde kalabiliriz; ona ihtiyaç duyduğumuzda akıl danışabiliriz. Bu bağlantı, zamanımız dolduğunda, sağlıklı bir şekilde geri dönebilmemiz için her zaman aktif ve her zaman yardıma hazırdır.

Sağlık dileyen bir duanın etkisi sayesinde, bilimsel araştırmaların kuşkuya yer vermeyecek şekilde kanıtlanması, hiçbir dünyevi mesafe gözetmeksizin, düşüncelerin bir başka insanı etkileyebildiğini gösteriyor. Negatif bir durumda düşünsel bir etkileşimi kara büyü olarak tanımlıyoruz. Pozitif durumdaysa, *mucizevi şifa* ya da *beyaz büyü** deniyor.

Bizim için önemli olan, *düşüncelerin güç olduğunu ve kaderimizin akışını değiştirebileceğini bilmektir.*

Yetiştirilme tarzımız dünya görüşümüz şeklinde belirir, *bildiğimiz her şey, inandıklarımızın "şeklini" alır.*

Aslında gerçekçi olmak gerekirse, bunlar hiç de bizim düşüncelerimiz değil, onun yerine, daha çok bizi şekillendiren ve yolumuzu belirleyen inançların içeriğidir.

* ***Beyaz (ak) büyü:*** İyi niyetle bir varlığın iyiliği için yapılan büyü (iyi niyetli, yüksek bir amaçla yapılan çalışmalar, ruhsal şifacılık, dua, vb.) (Ed. n.)

Tüm dinlerde, tüm felsefelerde, tüm dünya görüşlerinde, hipotezlerde, fantezilerde vb. dogmaya dönüşen ve sonra da insanların kaderini belirleyen içerikleridir. Kendinden kuşku duymaya bir son verir, yani pozitif anlamda kendine inanmaya başlarsan, büyük devinim başlayacak ve hayatın artık zahmetle geçmeyecektir. Bu zamanda kendini kitlelerin geniş akımından kurtarır, hayatını ellerinin arasına almaya ve onu ruhani yasalara yönlendirmeye başlarsın.

Tesadüf ve *kader* artık "kudret dolu" tanımlamalar olarak baskı kurmamalı... "Tesadüf" sözcüğünü, daha zor anlaşılabilir yasanın etkilerinin sadece üst başlığı olarak kabul et. Ne istersen iste, onu düşüncelerinin odağı haline getir; göreceksin ki gerçekleşecek. Şimdi ne istediğini düşün ve ona inan. Her şeyin sahibi olan ruhun yardımıyla içinde olacaktır.

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYİ DENE:

- Bildiklerimiz, ancak uygulamayla etkin kılınabilir.
- Sorunlarımızın çoğu, bilgisizlikten değil, harekete geçmeye dair beslediğimiz korkudan kaynaklanır.
- Bugünden itibaren yalnız kendine değil, başka insanlara da hizmet etmeye çalış.
- "Tesadüf"ler, kaynağı belli olmayan katkılardır.
- Değiştirmek ve gelecekte terk etmek istediklerini bir kenara yaz.
- Başarılı bir insan olmak, en büyük arzun olduğunda başarılı olacaksın.
- Şu andan itibaren düşüncelerine dikkat et; şimdi biliyorsun ki, sen, ne düşünüyorsan osun.
- Artık biliyorsun; başarı ile başarısızlık arasında seçim yapma hakkına sahipsin.
- Sen, bilinçli bir insansın, iyi ve kötü arasında bir seçim yapabilirsin. Tanrısal olan her şeye odaklanarak başlayabilirsin seçime...

SÖYLEYEBİLECEĞİN EN GÜZEL SÖZCÜK "EVET"TİR

Tanrı'yla iletişime geçebilmek için bir aracıya (yüksek benlik, koruyucu melek, ruhani dünya) ihtiyacımız vardır, çünkü Tanrı ile iletişim kurmak, ancak saf bir ruh halinde mümkündür. Bu şu anlama gelir: İnsan olmanın evrim mertebesinde, kişisel bilincimizin, sadece yaklaşım bazında da olsa, Tanrı'yı, bütünlüğü içinde hissetmesi imkânsızdır. Ancak onunla iletişime geçebilmek, tamamıyla egoistlikten arınmaya, mekân ve zamanla sınırlandırılmamış bir ruha bağlıdır.

Ruhunda eski yanılgılarla hesaplaştığın ve mükemmelliğinin farkına vardığın zaman, Tanrı'yla bir olacaksın. Dünyanın düşüncelerinden kendini kurtarmaya başladığın an anlamaya başlayacaksın ve "büyük ruh" içinde "canlanacak".

En yüksek mertebeye kadar gelişmek zaman alır; bu zamanı kısaltmak için Tanrı seni dünyaya göndermiştir. Senin zamanın, onun elindedir. Zamanın dolması için seni kendi planına dahil etmiştir. O senin için, her şeyin saati saatine tuttuğu, gelip onun hediyelerinden (hükümdarlığından) istifade ettiğin bir plan yapmıştır. "O" çağırdı, çoğu bunu duydu, ama pek azı bunu cevapladı. Kime hizmet edeceğini seç.

Tanrı hakkında tamamıyla ve bütünüyle, hem de şimdi öğrenebileceğimiz şey, onun huzurudur; O'nda huzur ve kendi gerçek varoluşumuzu buluruz.

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYİ DENE

- Tüm bilgilerin hedefi, gökyüzündeki Tanrı'yı aramaktır.
- Zamanım, O'nun elinde...
- Her şeyi yaratanın evinin kapısı daima açıktır; git ve "gör"!
- Tanrı'nın olmadığı yerde hayaletler cirit atar.
- Yaratıcıya söylenebilecek en güzel söz "evet"tir.
- Lütufkârlık, insanı Tanrı'ya benzetir.
- Her şeyin bilgesi, bize her şeyi vermeye hazır; yeter ki buna inanalım.
- Tanrı ile hakikat özdeştir.
- Ne zaman ki, Tanrı'nın rahmetine kavuştuğunu hissedersin, işte o zaman, uzun bir rüyadan uyanır, hakikatin kapısını aralarsın.
- O kaynaktır; öteki dünya, her türlü takdire şayandır.
- O bize her şeyi veriyor, bundan başka ne istenebilir ki?
- Lütufkâr olana, istekleri için bir sınır konulamaz.

İSTEDİĞİN HER ŞEYİ SÖYLEYEBİLİRSİN, ANCAK BAŞINA GELENLER, NEYE İNANDIĞINI KANITLAR

Neye istiyorsan ona inan; ama unutma, başına ne gelirse inancından dolayı gelir.

Acı çekmenin bu dünyanın "olmazsa olmaz"ı olduğundan emin misin? Acının zorunlu olarak hayatının parçası olduğuna inanıyorsan, bu senin yaşamına şekil veren inancının içeriğidir.

Adalete inanmıyorsun ya da inancın eksik, bu da *sorun* olarak adlandırdığın şeyin sebebi.

Bu dünyanın daha derin anlamına olan inançsızlığın, sana sorun olabilecek şeyler getiriyor. Gereksiz yere dikkatini sorunlara verme, onlar daima sadece semptomlardır, yanlış yönlendirilmiş bir düşüncede veya "nasıl olsa her şeyin bir çaresi var" gibi eksik olan bir inançta, daha çok buna sebep olan şeyi görmeye çalış.

Sürekli sorun çıkacağını düşünmek, onları davet etmek ve açığa vurmak anlamına gelir. Sorun çıktığını düşünerek, onu deşmiş ve sürekli kılmış olursun.

Önce inanç vardı, sonra sonuç.

Bu şekilde sorunları çözemezsin, ama bunun yerine sürekli yenilerini üretirsin.

Sorunların mümkün olabileceğine inancın, seni "dünya"da tutar.

Kurtuluşun, "adil" olana inancın olmadığı yerde devreye girenin "sorunlar" olduğunu idrak etmende yatıyor.

Çözüm, sorunlarına atfettiklerinin anlamında yatıyor. Gelecekte "adil" olana inanç daha büyük bir anlam taşıyacaksa, tüm korkular, bütün sorunlar bir gün tamamıyla kaybolana kadar, hükmünü kaybeder.

Adil inanç sana yeryüzü cennetini hazırlar, yanlış inanç ise toplamı cehennem olan bütün endişe ve sorunları deşer.

Ancak sorunlar varsa, kavradıklarınla aydınlanmaya, oradan da inanca kadar giden öğrenme yolundasındır.

Sorun şudur: Sorunların buna dahil olduğunu düşünmek senin gerçeğin. Bu, bu dünyaya ait bir gerçektir ve bu tüm "dünyevi" insanlar tarafından onaylanacaktır.

İnandığın ve yaptığın şeyler senin gerçeğindir.

Çözüm özgürce, istediğin şeye inanmakta yatar, bu da en büyük hediyedir.

Tüm "fren"lerin geçmişte kalması için "berbat" sözcüğünü defterinden sil. Ani bir dönüş, ancak inancın yanlış olana yöneltilmiş ve bu yüzden bir açıklama gereği doğmuşsa zaruridir.

Başına ne gelecek olursa olsun, korkudan kör olmaktansa, soğukkanlılığını koruyup, doğabilecek muhtemel "problem"e daha yüksek bir noktadan bakmalısın.

Psikolojik–ruhsal açıdan bakıldığında sorunların "yanlış mantık yürütme"ye, yani gerçekçi ve bu yüzden de engellenemez oldukları inancına dayanır.

Yani sorunlar dünyevi açıdan yaşamın bir parçasıdır, "olaylar"ı olduğu gibi kabul etmekse en doğru olandır.

Endişeleniyorsun, çünkü görünüşe bakılırsa seni rahatsız eden sorunlardan yeterince haberdar değilsin.

Bilgilen, konsantre ol, konuya dair bilinmesi gereken her şeyi öğren. Ancak ondan sonra kararını ver. Probleme neyin yol açtığını bilmelisin. Bunu bir kere çözdüğünde bu, başka sorunların doğmaması için de bir çözüm olacaktır.

Her şeyin iyi olacağı ve her zaman, her şeyi söz konusu kimselerin memnuniyeti doğrultusunda çözmeye hazır olduğun fikrini, inanç şemana yerleştirmeye başla.

"Başına ne gelirse inancın doğrultusunda gelecektir." İnancın yanlış ya da "adil" olsun hiç fark etmez.

Belli bir dereceye kadar neyin "doğru", neyin "yanlış" olduğunun kararı sana bırakılabilir. Ancak yüksek derecede bir ruhsal idrak söz konusu olduğunda, bilge bir öğütle yanı başında hazır bulunan ruhani yardımcından yardım alman daha iyi olacaktır. Ruhundaki berraklık, hakikate giden yoldur: Buna karşılık içindeki kavga (belirsizlik) endişeye ve zor durumda kalmana yol açar. O zaman ruhunda bir ikilem meydana gelir; sonuç olarak düşündüğünden farklı konuşur ve konuştuğundan farklı düşünürsün. Ruhunda bir ikilem olması, karar vermekte zorlandığın anlamına gelir; kuşku içindesin ve karar vermekten korkuyorsun demektir.

Berrak bir benliğin özlemini duy, net bir ruh hali içinde olmaya çalış, çünkü berraklığın eksik olduğu yerde, hakikat de mevcut değildir. Bu mantıklı düşünceyi uygula ve günlük olarak ruhunu özlem duyulana doğru yönelt.

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYİ DENE

- Adalete özlem duy, göreceksin ki, onu adil düşünce, adil söz ve adil davranış takip edecektir (Budizm'in dört faziletinden biri)
- Bu dünyanın daha derin anlamına olan inançsızlığın, öncelikle seni endişelendiren şeyleri değer.
- Önce inanç vardı, sonra sonuç.
- Adalete olan inancın sana yeryüzündeki cenneti hazırlar; inançsızlığın ise, adına sorun ya da endişe denen ve sana yeryüzünü cehenneme çevirecek olanları doğurur.
- Her ne yapıyorsan o inandığın şeydir. Her neye inanıyorsan yapacağın şey de odur.
- Ruhsal olarak belirli bir idrak seviyesine ulaştıktan sonra, ruhani yardımcından öğütleriyle seni desteklemesini, yanı başında olmasını rica etmen iyi olur.
- Berraklığın eksik olduğu yerde, hakikatten de söz etmek mümkün değildir.
- İçinde iyi olana inan, çünkü sen belki de pusulanın iyiye doğru yönelecek olan ibresisin.
- Korkudan kör olacağına, soğukkanlılığını korumalı ve oluşabilecek muhtemel "sorunlar"a daha yüksek bir yerden bakmalısın.

TERAPİ DEDİKLERİ ŞEY, MEDİTASYON OLMALI; ÇÜNKÜ MEDİTASYON TERAPİNİN TA KENDİSİDİR

"Eski" bilgilerinle örtüşmeyene açık ol.

Bu dünyayı seçmekle, "çılgınlığın" içinde macera dolu bir oyuna başladığını da bilmelisin. Dünya bir balmumu müzesinden ne kadar farklıdır? Bugün normal bir insan gördün mü hiç? Karşına aziz biri çıksaydı herhalde onu delinin teki sanırdın. Buna karşılık birçok deli de aziz sayılıyor.

Aziz olabilmek için ne kadar deli olmak gerekir?

Büyük bir olasılıkla sen buna benzer hiçbir şey bilmiyorsun. Sabah erken kalkmakla başlamış oldun zaten dünyayla birlikte yeni olana doğru yol almaya, "koruma" kalkanlarını indirip, bugün dâhi, çılgın olanı komik, şizofren olanı eğlenceli ve kendini de ayakları üzerinde yere sağlam basan biri olarak görmeye.

Dünya kendi düşünce silsilesi içinde, anlamlı geleceği yerde, daha çok bir tımarhaneye benziyor. Deli olduğu için de, onun konseptine (yapısına) uyan birçok şey icat etmiştir.

İnsanlar, daha sonra avuç dolusu para karşılığında kurtulabilmek için, kendilerine birçok sorun yaratırlar.

Birbirlerine korku salmak ve bu korkuyla para kazanmak için harikulade bombalar icat ederler.

Herkes sorunlarını bir başkasına kakalamaya çalışıyor ve kimse onları istemez. Buna şaşırma!..

Salt uzmansal bir bakış açısıyla, birçok şey, psikiyatri hastanesi içinde bir iş yaratma önlemi olarak görülmelidir. Oysaki her şey çok daha basit olabilirdi örneğin "korkularımızı" Tanrı ve dünya üzerine yansıtmayabilir, onun yerine biraz daha yaklaşıp dinlemeyi yeğleyebiliriz, çünkü dinlerin/felsefelerin içinde hayatımızı Tanrısal "kulvarlarda" yaşayabileceğimiz çözümler gösterilmektedir.

Meditasyonun sana yaptığı teklifi kabul edersen, dünyanın "oyunundan" koparak, "sevinç" içinde günlerini şekillendirebilmenin yolu hazırlanmış olur. İşte o zaman, bilinçli olarak rolünü Tanrısal imkânlardan seçebileceğin "doğru oyun" başlar.

Ancak bundan sonra hâlâ alıştığın yolda gitmek istiyorsan, o zaman bir an önce her gün karşına çıkan düğümleri çöz. O vakit, bu zihniyetten kurtulman, sözgelimi bir terapi yardımıyla olacaktır. Bu da sorunlarının oluşmasına sebep olan düşünsel karmaşayı adım adım çözmek için elinden gelenin en iyisini yapmaktır.

Aklın, seni bağlayan zincirdir. Sınırlandırılmışlığını aşarsan, dünya senin için bir oyun alanına döner. Ancak vahşi macera sona ermiştir, beklenmeyeni sürekli hissetmen çocukluk günlerinden kalmadır. Tabiatının artık özel olana ihtiyacı yoktur, çünkü olmuş olan, seni sürekli oluşan bir sevince ve ölümsüz, saadet dolu bir derinlik sarhoşluğuna iter.

Ancak meditasyon teklifi şimdilerde az talep gördüğü için, alternatif olarak Ortodoks terapi düşünce mabedimizde sağlam yerini korumaktadır. Her defasında yeni toplumsal ihtiyaçlara ayak uydurmamız için imkânları, göz ardı edilemeyecek kadar çoktur. Dünyanın her bölgesinden terapistler, her defasında başarıdan söz edebilirler. Ancak sorulması gereken, "dünyanın" yöntemleriyle iletilmek istenen değişimin ne kadar kalıcı ve ne kadar gerçekçi olduğudur.

Olanaklarına inan. İnanan herkes için, her şey mümkündür. Ancak sakın unutma, senin gerçek (sürekliliği olan) kurtuluşunu sadece uyanan ruhsallığın sağlayacaktır.

Tanrı olmadan yapılan psikoterapinin her şekli, çetrefil bir yapı olarak kalmak zorundadır. Terapi sadece, memleketinle (dininle) bağlantı ve en nihayetinde tekrar kendini bulmaya giden yol olabilir.

Ruhaniliğini yaşamına ve varoluşuna dahil ettiğin takdirde, dünyan yuvarlaklaşacak ve eğri olan düzelecektir.

Psikoterapatik imkânların hiçbir çeşidine, aziz birini ön plana çıkarmak nasip olmamıştır. Buna karşılık meditasyon ve bununla birlikte uyanan ruhanilik binlercesine, öteki dünyanın saadetine giden kapıları açmıştır.

Ruhsal mânâda terapi "ışığı" yakmak anlamına gelir. Terapi seni özgürlüğe götürmeli ve bilinçsizliğe (karanlığa) nasıl son verilebileceğini dünyaya göstermek için seni hazırlamalıdır. Daima, bilincinde seni bağlayan düşüncelerden serbest kalmamanın özlemini duy. Hedef özgürlüktür.

Bunları düşün:

Sessiz olacağım ve bu sessizlik benim kurtuluşum olacak.

Tanrı sessizlikse, meditasyon yapmak, sessizliğin nehrinden içmek anlamına gelir. Meditasyon yapmak hiçbir yere gitmemek demektir. Meditasyon, yapmakta değil, olmasına izin vermekte yatar. Meditasyonu elde edemezsin, yapamazsın, meditasyon çok basit bir şekilde sen hazır olduğunda gerçekleşir.

Meditasyon, huzurumuzu bulduğumuz ortak bir alan yaratır.

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYİ DENE:

- Dünya, çılgınlık içinde yaşanan macera dolu bir oyundur.
- İnsanlar tuhaftır, kendilerine durup dururken, ancak çok para ödeyerek kurtulabilecekleri sorunlar yaratmaktan rahatsızlık duymuyorlar.
- Eğer biri (kim?) sana bir çözüm öneriyorsa, her zamankinden daha fazla bir dikkatle onu dinlemekte yarar var.
- "Şifa dağıtan" ruhun dahil olmadığı bir terapi, çetrefil bir yapı olarak değerlendirilmez durumdadır.
- Psikoterapatik imkânların hiçbir çeşidine, aziz birini ön plana çıkarmak nasip olmamıştır.
- Ortodoks terapi, bazen büsbütün delirmeni önleyebilir; ancak tımarhaneden taburcu olmana ve tekrar aramıza dönmene engel olamaz.
- Eğer Tanrı sessizlikse, o zaman meditasyon, sessizliğin nehrinden içmek demektir.

HAKİKATİ Mİ ARIYORSUN?

Genel sonuçlar çıkarılabilecek cevaplar yoktur,
çünkü bu dünya, genellemelerle anlaşılamayacak
bir bireyselleştirmeyi simgeler.
Bireyselleştirme bireysel cevaplar talep eder,
bu yüzdendir ki genelleştirilmiş cevapları
kabul etmek zorunda değiliz;
her birimiz için bize uygun bir cevap mevcuttur.

Bu kitapta yazılanlar "hakikat" değildir, ama seni hakikate götürebilir. *Hakikat*in bizzat kendisi yoktur, ne burada ne de orada, o herhangi bir yerde değil, *her yerdedir*, ancak bu akıl yoluyla anlaşılabilecek bir şey değildir. Onu tanımladığın takdirde bulamazsın, ancak bulduğunda tanımlayabilirsin.

Bir ara çözüm olarak, hakikatin şimdilik sadece belli bölümlerde bize gözüktüğünü bilmek belki bir ölçüde yardımcı olabilir; bununla hakikatin bir bölümünü bulmuş oluruz.

Aramaya son ver, bırak o seni bulsun, çünkü hakikat, düşüncelerinden vazgeçtiğin "gün" seni kucaklayacaktır.

"Dünyayı aşma"nın ne anlama geldiğini anlamak isteyen, hedefe varmak için, sadece rasyonel düşünce sisteminden vazgeçmesi gerektiğini bilmelidir.

Hakikati, yaratılmışlığın içinde aramakla bulamazsın. "Dünya", yani yaratıcı ve yaratılmış olan bir bütündür ve hedefine varabilmek için onu ayırmak zorunda değilsin.

Farklılaştıran düşüncen ve kararlarınla her defasında, seni Tanrı'dan olduğu kadar dünyadan da ayıran ve böylesine acı çekmene sebep olan, aynı düşünce hatasına düşüyorsun.

Karar vermek bir şeyi bölmek demektir, ancak bölmek de ayrı tutulması gereken bir şeylerin olmasını şart koşar. Karar vermek seçmek demektir, bu da bazı şeyleri iyi, bazı şeyleri ise kötü olarak tanımladığın anlamına gelir. Hüküm verdiğinde Tanrı'yı dışlıyorsun, çünkü O her şey ise bazı şeylere iyi, bazılarına kötü dememelisin.

Seçmekle, hüküm veriyorsun ve bir şeyin ötekine nazaran daha iyi olduğunu iddia ediyorsun. Bu gerçekten böyle olsaydı, iyinin dışında kötünün de var olduğuna inanmak tehlikesiyle karşı karşıya kalırdık.

Herhangi bir yerde dışlanması gereken bir şey olsaydı, o zaman gerçekten de Tanrı dışında şeytan da olurdu. Öncelikle elemediğin, karar vermediğin zaman Tanrı'yı yaşamına davet etmiş ve esas o zaman yola koyulmuş olursun.

Ancak olmuş olanlara, onları sınırlandırmadan, açıksan, aradığın huzur benliğinde hayat bulabilir.

Her şeyi birbirinden ayırdığında, onu mükemmel olmayan olarak adlandırmış, inkâr etmiş olur ve Tanrı'nın varlığını algılayamazsın.

Birbirinden ayırdığın ve böylelikle yaratılmış olanın bir parçasını diğerlerinden aynı tuttuğun ölçüde, Tanrı'nın muhteşemliğini sana hissettirdiği bölüm de, içinde eksik bir parça olarak kalır. Tanrı sana mükemmel bir koruma olarak gelmiyorsa, özlemini duyduğun şeylerin hedefi değilse, bu senin hâlâ kendi düşüncelerinin kurbanı olmandan kaynaklanıyordur.

Onda geri çevirmek diye bir şey yoktur, Onda her şey bütünlük içindedir. Sen de eğer Onunla bütünleşmek, idrak etmek istiyorsan, harekete geç ve Onun gibi ol.

Acı çekmelerin, aklının verdiği yanlış kararlardan kaynaklanıyor. Sorunlarının sebebi parçalar halindeki anlayışındır. Dünyanın kendisini sana gösterdiği çokluk içinde görüş alanını kaybettin. "Akıl etmek", "akıl" sözcüğünden türediği halde, aslında pek bir alakası yok. Önce araç ve gereçlerini

(aklını), zaaflarını ve güçlü olduğu yönleri gerçekten tanırsan, bununla anlamlı bir şeyler başarabilirsin.

Nasıl görmek istersen iste: Aslında tam olarak o kadar da çok soruna sahip değilsin, dünyana dair sana bir illüzyon "yansıtan", tek taraflı düşünme tarzındır.

Geçmişte sana sunulan (sözde) çözümlere fazlasıyla güvendin; bu yüzden seni ciddi bir değişime götürene kadar, bu olayların meydana gelmesi gerekiyordu.

Şunu bilmelisin ki, zekân, derinlerde yatan bir hadisenin sadece dışsal tezahürünü idrak edebilir. Öznel bir biçimde algıladığı hiçbir şey, gerçek değildir.

"Etki" eden onun gözünden öylesine kaçmıştır ki, birçok insanın içinde uzun bir zaman saklı kalmak zorundadır.

Çok görüşlüsün, çok yönlüsün ve kendi varlığın içinde, toplamında "seni" oluşturan birçok boyutun neticesisin. Sen hislerin değilsin, muhakeme kabiliyeti değilsin, bildiklerin değilsin, atalarının sana ilettikleri hatıralar değilsin, sen kendi aklın değilsin, bunların hiç biri sen değilsin, sen her şeysin ve bu parçaların toplamından daha çok ve bambaşka bir şeysin.

Geçmişte kaçırdığın şey, kendini parça halinde herhangi bir "özelliğin"le özdeşleştirmendi. Böylelikle kendi hakkındaki düşüncelerinde hep bölük pörçük (yetersiz) kalmak zorundaydın. İçinde olduğun bütünlük, düalizmin mantığı içinde düşünmekten vazgeçtiğinde "taşınabilir" hale gelir. Kendin hakkındaki bilgilerin konusunda ise artık "herhangi" bir şey değil de, her şey olduğunu anlamışsındır ve ilk defa, gerçek tabiatın olan şeyleri gün ışığına çıkarmaya başlıyor olacaksın.

Aklına danıştığın hemen her defasında, bununla tatmin edici bir çözüme varacağına, daha çok yanlış yapıyorsun. Şunu iyice kafana sok: Zekân, algılamasındaki tek taraflılığıyla çoğu zaman, sahip olduğun olanaklarına bakış açını değiştirmektedir.

Bunu içselleştirirsen, yolunu özgürlük içinde şekillendirmeye başlamış olursun. Halk arasında şöyle bir söz vardır:

Akılsız bir kalp kördür, kalpsiz bir akıl felçtir. Burada da basitleştirilmiş şekliyle anlaşılabilir ki, biri ya da öteki yeterli gelemez, onun yerine her şey bir bütün olarak yetebilir.

O aynen, seninle gerçek tabiatın arasında bulunan bir perde gibidir. Yakanı bırakmayan düşünceler tarafından bombardımana tutuluyorsun ve hatan, zaman içerisinde düşüncelerinle özdeşleşmiş ve böylelikle düşündüğün şey haline gelmiş olmandan kaynaklanıyor.

Eski bir halk şarkısında şöyle der: "Düşünceler özgürdür." Gerçekten böyledir bu. Düşündüklerinde serbestsin, içsel düzeninde özellikle belirlenmiş olan bir şeyin akıp gitmesini zoraki kılacak hiçbir otomatizm mevcut değildir. Senin, düşündüklerinle özdeşleşmen için hiçbir sebebin yok ki zaten.

Düşüncelerinde birisini öldürdüysen ve düşüncelerinle özdeşleşmeye meyilliysen, şimdiye kadar katil olmuştun bile. İlerleyen zamanda neler neler düşündün, içinde ne kadar düşünsel "negatiflik" baş göstermeye başladı, ne kadar sebep–sonuç–potansiyeli (karma) senden yola çıkarak, kalbini bir "katil topluluğuna" çevirdi?

Karmadan topladığın en sık ürün, zorunlu olarak negatif uygulamalardan oluşmaz, daha ziyade hayatını şekillendiren bilinçsiz, tahripkâr düşüncelerin karşı konulamaz akımıdır; ve bunların hepsine sebep, senin ne yaptığını bilmemendir.

Düşünce dalgalarını takip et, bırak gelsin ve gitsinler, bırak zaman içinde senin misafirin olsunlar, ancak şunu her zaman bilmelisin: Onlar sadece misafir ve sen onları dilediğin gibi davet edip, kovabilirsin. Bir şahit gibi düşüncelerini takip etmeyi öğren, arzu ediyorsan çok yönlülüğüne hayran kal, ama sakın unutma –onlar sadece misafir, sen kendi düşüncelerin değilsin.

Yüksek benliğin der ki, yönlendirilmeye ihtiyacın var, çünkü birlikle olan bağlantıyı kaybettin. Atalarının yanlış fikirlerini içinden attığın vakit, en yüksek bilincinin yanı başında bulunmasına ve sana "çare" olmasına müsaade et. Ara-

dığın hakikat, içindeki yüksek benliğinle sende mevcut tüm engelleri ortadan kaldıracaktır.

Bu zamana kadar varlığından uzak tuttuğun hakikat, şimdi yeniden ruhunun kapısını çalıyor. Tanrı huzurunun ne anlama geldiğini kavradığında, tekrar içini huzur kaplayacaktır. Yaratılanı, düşüncelerinde bir bütün olarak görmeye başlarsan, ayırma ve farklılaştırmalara son verirsin. Mükemmelin olduğu yerde mükemmel olmayanı görüyorsan, içinde nasıl huzur olabilir ki.

Nasıl ki memnuniyetsizliğin, ayrılığının bakış açısında yatıyor ve tüm acı çekmelerine sebep oluyorsa, huzurun da bütünlüğün bakış açısında yatıyor ve bölünmüşlüğünü ortadan kaldırıyor.

Böyle olabilir, ancak başka türlü de olabilir diye ısrar ettiğin müddetçe, hayatını yönlendirecek olan egondur. Ancak ayrılığa inanmaktan vazgeçersen, görevini yapacak ve şimdiye kadar zamanını cehenneme çeviren yerinden feragat edecektir. Ruhundaki ayrılığı ortadan kaldırdığın vakit ego, başarılı bir şekilde, geçici çözüm olarak anlamını tamamlamıştır.

Olduğun her şeyi bir "bütünlük" olarak algıladığın ve her şeyin senin lehinde gelişeceğini daha iyi anladığında, Tanrı'nın ne o ne de bu olmayıp onun her şey olduğunu daha iyi idrak edeceksin. Yani sen "her şey" olan "bütünün" bilincine erdiğinde, içindeki uhrevi saadet gerçek olmuştur, o vakit Tanrı içinde dirilmiştir, sen ve Rab artık bir olmuşsunuzdur ve sen de artık hakikatin öteki tarafında değil de, tam ortasındasın.

Birliğin ruh halini keşfettiğinde, bir daha asla egonun sana sunacaklarına geri dönmezsin. Karar vermek sana kalmıştır, kime hizmet edeceğini seç.

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYİ DENE:

- *Hakikat*in bizzat kendisi yoktur, ne burada ne de orada, o herhangi bir yerde değil, *her yerdedir*.
- "Dünya" bir bütündür, bilincine varmak için onu bölmek zorunda değilsin.
- Sorunlarının nedeni, yanlış verdiğin kararlardır.
- Geçmişte kaçırdığın fırsatların sebebi, "özellikler"inden bazılarıyla özdeşleşmiş olmandır.
- Aklının yerine bilincinin (saf ruhunun) ön plana çıkmasına izin verdiğin gün, sorunların sona ermiş olacaktır. O senin gerçek tabiatın. Uzun zamandır aradığın huzuru onda bulacaksın.
- Ruhun, Tanrı huzurunun ne anlama geldiğini kavradığın zaman, huzurla dolacaktır.
- Ruhundaki ayrılığı kaldırdığın vakit, ego, başarılı bir şekilde, geçici çözüm olarak anlamını tamamlar.
- Karar verme hakkına sahipsin: Kime hizmet edeceğini seç!

IV. BÖLÜM

DÖRDÜNCÜ TRANSFORMASYON

KUTUPLAŞMADAN KURTULMAK

İLERLEME ZAMANI GELMİŞTİR

Çatı aralığında oturup hasretlik çeken kişi,
dünyayı ateşe verebilir.

Bilinçli bir varlık olduğun için şükret! Yürüdüğün yolda sana içsel huzur eşlik ettiği için şükret! *Şükret, çünkü şükreden insanlar on kat fazla meyve verirler.* İnsanlara bak, "dünya"ya karşı tutumlarını değiştirmedikleri için dön dolaş hep aynı konu üzerinde konuşur, düşünürler... Bu bir çeşit gel–git'tir. İnsanlar acılarıyla doğar ve yaşamları süresince de bu acıya katlanırlar. İlerleme süratli olmayabilir, ama bizim de acelemiz yok zaten.

Ruhani yasa der ki:

Düşündüğümüz, dikkatimizi verdiğimiz şey hayatımızın ne olacağına karar verir. Korku içinde olanlar sürekli kendilerini korumaya çalışırlar, olaylara bakış açıları, "tehlike her yerde bekliyor" şeklindedir.

Enerjileri bağlıdır ve yaptıkları her şey, hayata karşı korunma tedbirleri almaktan ibarettir. Hayatın tehlikeli olduğunu düşünenlere, aynı şekilde cevap gelecektir. İster bir soru olsun, ister ortaya bir iddia atalım, düşüncemiz her defasında bir cevap üretir. Fantezilerde uçan, geçmiş ya da gelecekteki kahramanlıklarda yaşayan, burasını ve bugünü unutur ve şimdiye kadar hayal ettiklerinin neden gerçekleşmediğine hayret etmeye başlar.

Gerçekle uğraşmak demek, sebep–sonuç prensibiyle uğraşmak demektir. Çünkü zamanının büyük bölümünü gereksiz şeylerle geçiren, bir süre sonra gerekli şeyleri arar olur. Aslında bildiğimiz üzere, ihtiyaç duymadığımız, bir acil dönüş "ortaya çıkar".

Acının her şeklinden nasıl kurtulabileceğinin bilgisi, (Hıristiyanlık*) bilincinde yatar. "Beni takip et" demişti iki bin yıl önce Hıristiyan dinini kurucusu. Bu çağrı, o zaman olduğu kadar bugün de geçerlidir.

İsa bu sözlerle, büyüsüne kapıldığın yanılgılardan uzaklaşman gerektiğini anlatmaya çalışır. Bilmeden yaptıkların asla günah olarak değerlendirilemez. Yanılgın, çoğunlukla bir doğrulamaya dayanır.

* Buna "Tanrı bilinci", "yüksek ben"in bilinci, hatta "İslâm bilinci" de demek mümkün... (Ed. n.)

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYİ DENE:

- Bilinçli bir varlık olduğun için şükret! Yürüdüğün yolda sana içsel huzur eşlik ettiği için şükret! *Şükret, çünkü şükreden insanlar on kat fazla meyve verirler.*
- Gereksiz şeylerle çok fazla meşgul olan, yakında gerekli olan şeyleri arar olur.
- İlerlemenin zamanı gelmiştir; bu sebeple içindeki çağrıya kulak ver ve onu takip et.
- Kulak ver bu çağrıya, kulak ver ki, ruhani yolda ilerleme kaydedebilesin.

SORUNLARIN OLDUĞUNDA

Sende eksik olan, vermediklerindir.

Ruhani açıdan geçmiş-gelecek perspektifleriyle meşgulsen, benliğinde aynı anda sorunların olması mümkün değildir. Hiç kimse kalbinde aynı anda hem sorun hem de büyük sevinçler taşıyamaz; kimse aynı anda hem mutlu hem de mutsuz olamaz.

Seni endişelendiren sorunun biraz bekleyebiliyorsa, unut onu ve başkalarına yönel.

Bir atasözü der ki: "*Daima yukarıya bakanlar, yakında kendilerini suyun içinde bulurlar.*"

Bu anlamlı zamanda dünyaya gelmenin senin seçimin olduğundan yola çık. Görevini bugün ve burada yerine getirmen gerektiği için "buradasın."

Endişelerin ne olursa olsun, bunlardan kendini ancak sen kurtarabilirsin, sen kendi kendini yakaladın. Aşağıdaki sözleri bilincinin ta içine yerleştirirsen, dünyan değişecektir.

Endişelerinin kaynağı, etrafındaki olayları yanlış anlamandır. Senin sorunların hep içsel bir direnişten kaynaklanıyor ve sadece benmerkezci eski düşünce–alışkanlığın daha ileriye gitmene engel teşkil ediyor. Hayatına daha fazla etki etmemesi için, kinden kurtul. Dünyayla bir olduğun için, senin özgürlüğün dünyanın özgürlüğüdür. Sen kurtulduğun

zaman dünyaya da huzur gelecektir. Şu sözlerin hayata geçmesine Tanrı kefildir.

O benim şahidim:

"Kurtuluşum benden gelir, çünkü yanlış fikirlerim ortadan kalktığı zaman, hayatın beni istediği anlamda, özgürüm. Eski düşünce kalıpları, Tanrı'nın mevcudiyetinin içimde dile gelmesini engelliyor. Tutunmayı bırakıyorum, seçimimde özgürüm ve böylelikle şimdi yanılgılardan kurtulmayı seçiyorum. Yeni düşünce tarzımla şimdi yeni bir cennet ve yeni bir yeryüzü yaratıyorum. Bundan sonra hayatımı yüksek bilincim yönetecek, artık olmak istediğim insanım. Artık kendimi bilinçli ruhumun yasalarına bırakıyorum, sadece onu tanıyorum. Özgürlüğüm sadece buradan geliyor. Bilincimin ışığı altında bundan sonra tüm kavgalara son vereceğim ve onun yerine kurtuluşu seçeceğim. Bilincimin ışığı altında tüm gölgeler ortadan kalkacak, çünkü içimdeki ruh şöyle seslenmişti: 'Işık olacak' ve ışık oldu. Ne zaman, içimdeki bilgeliğe güvensem, kendimi güvende hissediyorum. Karşılaştığım her şey bana yardım ediyor, her şey benim lehime gelişiyor. Bugün artık sadece ruhun yasalarını tanımayı seçiyorum. Bugün yüksek bilincimin içinde, tarafımdan yerine getirilmesi gereken beklentilere uygun davranıyorum.

Bugün kurtuluşumla dünyanın kurtulmasını sağlayacağım.

Işık ve huzur benim içimde, evinde gibiyse, o zaman dünya daha barışçıl ve aydınlık olacaktır. Tanrı ile bir olarak ve kurtuluşumun gerçekleşmesiyle, bugün dünyanın kurtulmasına vesile oldum."

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYİ DENE:

- Seni endişelendiren sorunun biraz bekleyebiliyorsa, unut onu ve başkalarına yönel.
- Bu satırları okuduktan sonra, bugüne değin, tarafınca hep yanlış anladığın şeylerin, yine senin tarafından ustaca düzenleneceği için şükret.
- Madem ki, seçme özgürlüğüm var, bu özgürlüğü şimdi ve yanılgılardan kurtulmak adına kullanıyorum.
- Artık kendimi bilinçli ruhumun yasalarına bırakıyorum.
- Tanrı'yla bir olarak, dünyanın kurtulmasına vesile oluyorsun (egondan kurtuluyorsun).
- Eğer sen dünyaya bir şey vermişsen, dünyana bir şey dahil olabilir; bu sebeple neye sahip olmak istiyorsan onu ver!

KENDİNİ TANI

"İnsanoğlu, yalnız ekmek yiyerek yaşayamaz." demek, hayatı, "varoluş"u anlamlı kılan başka düzlemlerin (şeylerin) de olduğu anlamına gelir.

Yaşamak ve bilinçli olmak maddenin özellikleridir. Bilinçaltımız etraflı bir merci olarak tanımlanır. *Bilincimiz* karar verir, *bilinçaltımız* gerçekleştirir. Yeni zamanlarda bilincimiz, gitgide daha çok dikkatimizin ortasında beliriyor. Kendi evrimi çerçevesinde kendini keşfetmeye başlayan, bilinçtir. Yolumuzu, kendi kişisel gerçekliğimizin bilincinin belirlediğinin farkında olmalıyız. Bilinçaltı verdiğimiz kararı yürürlüğe koyan yerdir. Bilinçaltının işlevini doğru anlamaya çalışmak tabii ki önemli, ancak karar veren bilinçtir, o *karar verir*, o *seçer* ve bu şekilde *yolumuzu belirler*. Bu ilişkilere ne kadar vâkıfsan, yaşantını o denli başarılı bir biçimde şekillendirebilirsin.

Bir başka deyişle: Beyin kendini seyretmeye başlar ve kendi varlığının bulmacasını çözmeyi öğrenir. Aslında bu bir paradokstur. Bu "herhangi biri"nin ya da "bir şey"in kendi izini sürmesidir. Kendimizi dahi büyük zahmetlerle anlamaya çalışan bizler kimiz? Esas tabiatımız bize gerçekten bu kadar yabancı mı ya da yoksa şimdiye kadar yanlış mekân ve yanlış zamanda mı aradık?

Zaman, insanlığın var olduğu süreyi ve bu süre içinde birbirlerine ne kadar az yaklaşabildiklerini gösteren garip bir süreçtir. Bilinçlilik ise gelişim halindeki bir süreçtir.

Burada söz konusu olan bilinçlilik, mekân ve zaman dışında var olan ve zamanın başlangıcında her şeyi yaratandır. O, maddenin ruhudur, Alfa'sıdır, Omega'sıdır, ve dinlerin Tanrı'sıdır.

Yaşantını başarılı bir şekilde donatmak söz konusu olduğunda aşağıdaki sözlerin bir anahtar rolü oynadığını ve yaşamının kalitesini kesin bir şekilde etkileyeceğini bilmen gerçekten önemlidir. "Kendini tanıyan, kim olduğunu ve ne istediğini bilir."

Kendini tanıyan, kendi yolunu kendi fikirleri doğrultusunda şekillendirmeyi de bilir.

Kendini tanıyan, imkânlarını ve iyi anlamda onlardan istifade etmesini bilir. O yüzden: Her gün, şimdiye değin ruhumuzun ulaştığı en anlamlı sözcükleri hatırla ve kendini tanı.

Sende özel olan (kendi bilincine ermiş olan ruh), sevginin gücünü anlamayı öğrendiğin ölçüde açığa çıkacaktır.

Sende özel olan, onun var olduğunu ve senin sayende vücuda gelmeyi beklediğini idrak ettiğin ölçüde açığa çıkacaktır.

Bilincinde, sorunlarına denk gelen "ruhsal rahatsızlıklar"ın (bilgisi) varsa, senin durumun ancak arzu edilenlere dair "kalıcı" düşüncelerle değiştirilebilir. Kuvvetli olan zayıf olanı yönetiyor. Temel ruhsal yasa der ki: *Kuvvetli olan daha zayıf olana uyar.* Gerçek tabiatını anlamaya başladığında, için, ölçülemez zenginlik ve saadetle dolar, böylelikle içsel değerlerini tanımış olursun. İçinde yaşantına daha devasa bir boyut kazandırmayı bekleyen yaratıcılık, fikirler, olanaklar ve yetenekler zenginliği var.

Her insan kendi zamanı içinden geçen yolda, aynı haklara maliktir, başkaları gibi kendisini idrak etme ve ardından da idrak edileni yaşamla doldurma göreviyle yükümlüdür. Her insan, kendi içinde yaşayan ruhun dinamizmini anlamayı öğrenebilir. Kendi bilincini geliştirmek için çaba sarf etmeyen ve bu yoldan gitmeyenleri korku ve kuşku, kendi insanlarına ve hayata dair kötümser düşünceler içinde olmaya ite-

cektir. Büyük bir olasılıkla her şeyin zor olduğunu ve kimseye güvenilemeyeceğini iddia edecektir. Dünya resmi olumsuzluklarla dolu olacak ve çoğu zaman kendini, çözümlerini de sunan ihtimallerin içinde değil bir yanılgılar yığışımı içinde görmeye başlayacaktır.

Ancak ruh olarak uyanan insan, bilincinde düzen kurmaya gider; düzen ne kadar iyiyse, sonuçları da o kadar değerlidir; kendi içinde hedefe kilitlenmiş bir düşünce tarzı ve buradan çıkan sonuçlar doğrultusunda da hedefe odaklanmış bir davranış biçimi geliştirecektir. Başarımızın kaynağı tutarlı davranışlarımızdır, bir hedefe doğrultulmuş eylemlerimizin nedensellik zinciridir.

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYİ DENE:

- Başarılı olmak istiyorsan, şeylerin (nesnelerin) bilincine varman gerekir.
- Kendimizi bin bir zahmetle anlamaya çalışan bizler kimiz?
- Herkes, içinde yaşayan ruhun dinamiğini öğrenebilir.
- Ruhsal olarak 'uyanan' insan, bilincinde yeni bir düzen yaratır.

KARŞITLIK YASASI

Ruh, pek mutlu olurdu, eğer 'ben'den yoksun olsaydım.

Her zaman, her şeyi dengede tutmaya dikkat eden ruhsal bir yasa vardır. Mümkün olabilecek en yüksek armoni için çaba sarf etmek, birbirine eş olanların birleşip, eş olup benzeyenlerin birbirleriyle etkileşmeleridir bu yasa. Ancak aynı zamanda, karşıt kutupların esneme alanında yeni bir şeylerin dile geldiğini de görüyoruz. Armoniye olan eğilim ve iki kutbun çelişki içinde olmasından doğan yaratıcılık tüm varlıkların temelidir. Onlar sayesinde kâinatta meydana gelen her şeyin akışı değiştirilebilir. Ortodoks dünya görüşümüzde evrim bir gelişmedir ve bunun zaruri olduğu öne sürülür. Ebedi felsefede herhangi bir şeye dair bir zaruret yoktur, onun yerine esas olan sonsuzluk ve şekillerin ve sürüklenişinin amaçsız oyunudur.

Her şey tüm zamanlarda mükemmeldir, ancak düşüncelerimiz, evrimi iyinin daha iyi olana doğru bir ilerlemesi gibi görmemize neden olur. Doğa sürekli değiştirdiği dışsal etkenlerle, uyum sayesinde daima canlı kalanın yeni basamaklarını oluşturur.

Armoni non-düalizmin bir elçisidir, hiçbir şeye benzemeyen bir durum. Her şeyin sebebi ve her şeyin özlemini çektiği hedeftir. Çelişme, algıladığımız şekliyle bu "dünya"nın yasasıdır, yeni olan her şeyi ortaya çıkarır ve huzur, barış ya

da armoni olarak adlandırdığımız dengeye girmedir. Armoni yasası gökyüzü yasasıdır, tüm diğer ölçüler armoninin yasasına tabidir, onlar "dünya"ya aittir ve armoniye özlem duyarlar.

Gerçekte, adına gökyüzü ya da non-düalizm densin, ne sebep ne de kutup, ne etki ne de birbirinden farklılaşan herhangi bir şey mevcuttur.

Düşündüğümüz sürece hepimiz yaratıcıyız ve düşünülene şekil verip onu yaşamla doldurduğumuz sürece kaderimizi oluştururuz. Düşüncelerimizi şekil ve fonksiyon şeklinde yüceltirsek, kaderimizin taşıyıcıları oluruz. Biz yapıyor, biz yaşıyor, biz üstesinden geliyoruz.

Ne yaparsak yapalım, yalnızca "var olmak"la ve bunun neticesinde aktif olma ya da olmamanın her şekliyle bir kutup yaratmıyoruz, bununla zorunlu olarak ikinci bir kutbu da "dünyaya" getirmiş oluyoruz. İkisi birlikte, çelişmenin yasası, neden-sonuç için var.

Bununla kast edilen şudur: *Soru ve cevap, bir yandan birbirine karşı olan, öte yandan da "iç içe" kurtuluşlarını arayan ve bu anlamda birbirlerine muhtaç iki kutuptur.*

Böylelikle kapıyı çalmak, açılarak cevaplanması gereken bir sorudur. Cevap, sorunun çözümüdür (kurtuluşudur).

Görünürde bir reaksiyon (cevap) oluşmuyorsa, sorun bir çözüm (cevap) bulunana, boş ve dolu bütünleşene kadar açık kalır. Bir sorun ve çözümü, aynı zamanda soru ve cevaptır, çözüm bulununca yine bir olan ve iç içe geçen iki kutupturlar.

Bu şu demektir: (Görünürde) cevaplanmayan sorular boşluk dengelenene ve cevap boşluğu doldurana kadar, cevap için bekler.

Cevap Tanrı'dır, boşluk onu bekliyor. Bu arada şu anlaşılmalı, "boşluk" (cevap) olan, boşluğu (soru) dönüştürmek için vardır ya da başka bir şekilde ifade etmek gerekirse, Tanrı'yı dünyaya getirmek için. Bunu şu anlamda anlamaya çalış, "dünya"nın beklediği "gökyüzü krallığı gelecektir".

Şu sözcükleri anımsa: "Krallığın gelecektir". Bununla kast edilen, boşluk doluluk olacak, çokluk tekliğin yerini alacaktır, yani gökyüzündeki gibi olacaktır! Tanrı'yla dünya bir olduğu halde, karşıtlık perspektifinden bakıldığında, gene de birleşmeyi arzulayan iki kutupturlar.

Karşıtlık yasasına göre biz sebebiz, varlığımızla bile bir kutup yaratıyor ve böylelikle ötekini de dünyaya getirmiş oluyoruz. Yaşadığımız için ölümü dünyaya getirdik. Bir soru sormakla, cevap beklemiş oluyorsun. "Şeyler"i ve cevapları değersen, "sorular" meydana gelecektir.

Işık yakmakla, gölge (karanlık) yapmış olursun, çünkü ışığın olduğu yerde gölge de vardır. Burası sıcak oldu, dediğin zaman bununla soğuğun da mevcut olduğunu söylemiş olursun. Bu anlamda her etkiye bir kutup tekabül eder ve diğer yanda nitelik ve nicelik diğer kutupta da aynı şekilde varlık göstermek zorundadır.

Her zaman denir ki, sebep ve sonuç birdir ve bunu sıkça duyduğumuz için de, bununla ne anlatılmak istendiğini her defasında kulak ardı ederiz. Birinci ikinciyi doğurur! Ve ikinci olan birinciyi meydana getirmiştir.

Biri diğerine vesile olur. Bu anlamda görmeliyiz ki, karma, tesadüf, ödül veya ceza diye bir şey yoktur, onun yerine mevcut olan tek şey yalnızca sebep ve etkidir.

Bir şeyi idrak ettiğimizde sebebi, yani perde arkası üzerine sorular sormalıyız ve her seferinde göreceğiz ki, o veya bu, her şeyin bir olduğu gibi birdir, birbirine aittir ve sadece çokluğun tezahürü şeklinde bilincimizde hayat bulmaktadır.

Benzerler birbirini çeker, bu yasaya göre maddenin madde üzerinde etkisi vardır ve ruh ruhu çeker, her şey kendisine ve böylelikle aynı zamanda en yüksek mutluluğa doğru bir özlem içindedir. Ancak ruhla madde, en nihayetinde aynı şeyin bir tezahürü ise, tabii ki çoğul şeklinde ortak bağlantılar mevcuttur.

Ruh ve madde, beden ve ruh, hayatı müşterek yaşarlar, ortak olan ruhtur, taşıyıcı olan bedendir (madde). Ruh, onunla birlikte bir bütün olarak tezahür edebilmek için maddenin etrafında dolanır. Canlı olan ve algıladığımız her şey, ruhun kendini gösterdiği, mevcut olan her şeyin yaratıcısı tüm ruhun bir kreasyonudur. Ruhani prensip (Tanrı) dünyaya (mekân ve zamana), maddenin ortaklığıyla zaman içinde çokluk ortamında görünebilir hale gelebilmek için gelmiştir.

Görünmez olan, "görünen"le bağlantıya geçip bir kutlama yapabilmek için "dünya"ya gelmiştir.

Görünür olan her şey "dünya"ya gelmiştir ve görevini tamamladığında sahneden çekilecektir, her şey tekrar sessizliğe bürünecek, tekrar "Baba" evine geri dönecektir.

Ruh, beyan edilmemiş olanların sembolü olarak durmaya devam ettiği müddetçe, beyan edilmiş olanların da sebebidir, var olmamanın var olması yaratıcılığı da ondan çıkmıştır.

Ruhtan madde! Mekân ve zamanın başlangıcında, bir başka kutuptan ikincisi!

Birmanya'ya* özgü bir yaratıcılık hikâyesinde denir ki: *Zamanın başlangıcında, kendini ifşa etmemiş olan biri kendi parçalarından birini çokluğa adadığında (ve sen de onunla olmaya karar verdiğinde), bununla mekân ve zamanın temel çıkışını yaratmış olur; teklikten çokluk doğmuştur. Tekil olan hal çoğula geçmiştir ve sırf "gerçekte" kim olduğumuzu unuttuğumuz için sadece gördüklerimize inanıyor ve o günden bu yana bölünmüşlük duygusu içinde yaşıyoruz.*

Yaratıcılık anı "temel kaynak"tır ve aynı zamanda da ilk karşıtlıktır.

Beyan edilen ile beyan edilmeyen (Tanrı ile dünya) varlıkları itibariyle birdir. Dünya bize çokluk olarak geliyor ve biz onu yavaş yavaş uyanan bilincimizin çerçevesi içinde bir illüzyon olarak algılamaya başlıyoruz. Her zaman denir ki

* ***Birmanya***: Güneydoğu Asya'da bir devlet. Hindistan'dan gelen halk topluluklarının uygarlaştırdığı Birmanya'da, aynı ırktan olmayan insanlar yaşar. (Ed. n.)

Tanrı tektir, tekliği temsil eder, ama hal böyle iken aslına bakılırsa tekliğin içindeki çokluğun bir üst başlığıdır.

Doğanın birliği, yani rasyonel bilincimiz şimdiye kadar Tanrı'yı anlamamıza yetmediği için, bize ulaşan varsayımlar ve tahminlerle mutlu olmaya devam etmek zorundayız.

Bir örnek verelim: İki "şey" birbirine ne kadar çok benzerse, birbirleriyle o kadar çok ilişki içinde olurlar, benzer olanlar birbirleriyle etkileşirler. Bu rezonans yasasına tekabül eder (armoninin alt bölümü). İki insan içsel olarak birbirlerinden ne kadar uzaksa, birbirlerini o denli az çekeceklerdir. Karşıtlık yasası anlaşmazlıkların bir araya gelmesine izin vermez. Bu çok bilinen yansıyan dünyanın yasasıdır, benzer olan benzerini çeker ve her şey benzeriyle güçlenir. Ancak birbirine benzemeyenler, birbirlerinin güçlerini zayıflatır.

Karanlık bir siluet ve aydınlık bir kafanın birbirlerine söyleyecek çok az şeyi vardır. Bir kadınla bir erkek birbiriyle benzeşiyorsa, karşılıklı bir çekim hissederler, çünkü rezonans yasasına göre her ikisinde de kuvvetlenme duygusu uyanır ve her şeyden önce de bu herkesin hoşuna gider. Her ikisi de birbirlerinin yakınında kendilerini iyi hisseder, her ikisi de karşılıklı güçlenmenin tadını çıkarır ve görünen o ki her ikisi de "böyle oldukları" için birbirlerini onaylar.

Ancak günün birinde, ego besin elde ettiği zaman, can sıkıntısı başlar. Çoğu zaman kısa bir süre sonra, eşitlik sayesinde gelecek olan destek için arzulananın, karşıtının cazibesine kapılarak yeni olanın peşine düşme isteği baş gösterir. Pinekleyip pasif olanın içinde sıkılmaktansa, heyecanı, yeni olanı, bilinmeyeni seçmek her yerde görülebilecek bir davranış örneğidir.

İçsel bir itiş gücü, paslanmamamız için, dinlenmemize izin vermez.

Bize sürekli meydan okunması, armoni, huzur ve dinginlik gibi pozitif değişikliklere vesile olmuştur.

Armoniye özlem duyuyoruz, ancak kimi zaman tam tersine de ihtiyacımız oluyor.

Birbirine çok benzeyen bir çift zaman içerisinde, birbirleri hakkında pek bir şey öğrenemez hale gelir, çünkü benzer oldukları için birbirlerine sunacak farklı bir şeyleri yoktur ve can sıkıntısı başlar.

Denir ki, iki kişi aynı şeyi düşünüyorsa bir tanesi fazla. Bu perspektiften bakıldığında ilişki demek, iki karşıtın, Yin ve Yang'ın yeni bir şeyler üretmesi olurdu. Biyolojide yeni, çocuğun meydana geldiği anne ve babadır. Burada bir kutup sperm ve yumurtalar, diğer kutupsa her ikisinin de "işe koyulduğu hayranlık"tır!

Her iki kutbun da niteliğiniyse, daha sonra "netice"nin ölçüleceği nispet belirler. Meydana gelen, sebep olarak mevcut olan hakikate tekabül edendir. Bununla sana şunu söylemek istiyorum: Spermlerin ve yumurtaların her özelliği, diğer kutbun niteliği (ruhani nitelik olarak mevcudiyeti) oranında beraberce kendisine tekabül edeni bulacaktır!

Biraz daha kolay ifade edilmiş haliyle: Yumurta ve spermin bilgi içeriği ve ruhun, sözcük anlamıyla, "hayranlık" (bilincinin farkında olmak) yoluyla ulaştığı ölçü, ne olacağına karar verir.

Bir çocuğun genetik özellikleri babasıyla annesinin irsi bilgilerine bağlıdır. Ancak tez canlılık, yaşama sevinci, özellikle de yaşam enerjisi (chi) ve ruhsal özelliklerin aktif hale getirilmesi, temel olarak anne ve babanın cinsel ilişkide bulundukları anın ruh kalitesiyle yakından alakalıdır.

Birbirini seven anne ve baba tarafından dünyaya getirilen çocuk, hiçbir zaman kalbinde iyilikten başka bir şey hissetmez!

Çoğu zaman sebep ve sonuçtan konuşuruz ve bununla, bir fikre hayranlık duyan bir potansiyel olduğunda bunun kendisine denk düşeni ortaya çıkaracağını kast ederiz. İnsanlar tarafından meydana getirilen ne olursa olsun, ona tekabül eden bir fikir vardır mutlaka, eksik olan, bu fikri "aklına getirip" onu hayranlıkla uygulayacak olan kimsedir.

Bugün "seni bulan" ya da "aklına gelen" bir fikir sayesinde "yeni"nin dünyaya gelebilmesi ve ikinci bir kutup olarak hizmet edebilmesi için mutluluğunun ölçüsünü bulmak gerekiyor.

Nasıl ki çiçek tohumlarının verimli bir zemine ihtiyacı varsa ve "kendi başına" büyüyemiyorsa, bir fikrin de gelişebilmesi için yapıcı bir ruha ihtiyacı vardır. (Senin) Hayranlığın.

Aklına bir şey geliyorsa ve ona karşı hayranlığın ölçülüyse, o fikir gerekli şartlardan yoksun demektir, o zaman fikir, başka birinin kendisini daha bir coşku ve heyecanla hayata geçirmesini bekler. Bu mânâda birçok düşüncen ve fikrin oldu, ancak içten katılma isteğin, daha büyük bir şeyin olmasına izin vermeyecek kadar azdı.

Birbirine eşit olmayanlar birbirinden kaçar, benzer olanlarsa birbirini ararlar. Daha kuvvetli olan, armoni yasasına göre, baskın olma ve daha zayıf olana hükmetme peşindedir. Sorunlar arkadaşları kaçırır, arkadaşlar sorunları çözer, duruma göre ne "daha çok" ise geriye o kalacaktır.

Çok arkadaşın varsa, hayatın birçok güzel "şeyi" seni bulacaktır. Eğer çok problemin varsa, o zaman arkadaşların (sevinç) muhtemelen evine daha az konuk olacaktır. Gerçek arkadaş olmadıklarından değil, sen ruhunu arkadaşların yerine sorunlara odakladığın için. Oysa yasa senden, dışının için gibi olması bekler.

Ruhunda sorunları düşünmek hâkimse, orada başkaları için nasıl yer olsun ki?

Sorunlar neden endişe ediyorsak onları hayatımıza çekiyorlar çünkü sorunlar, sebep, etki ve rezonans yasasına göre tüm düşünsel içerikleriyle korkulanları hayata geçirmek zorundadır.

Dış, iç ile aynı şekle getirilir.

Prensip olarak bakıldığında her şeye "yeterlilik" hâkimdir ve herkes ondan yararlanabilir. Her şeyin içindeki doluluğun farkına vardığımızda bu "anlayışlar"ın kendisini ifade

edeceği kanal (araç–gereç) oluruz. Doluluk yasasının yanında, ne istiyorsak onu düşünme özgürlüğümüz vardır. Hayranlıkla saadeti düşünürsek onu çoğaltırız, tüm sorunlarımızla eksikliklerimizi düşünürsek o zaman onu çoğaltırız. Ruhani özgürlüğümüz, yani ne istiyorsak onu düşünme hakkımız, bizi olmak istediğimiz ya da düşünüldüğümüz gibi özgür kılar.

Doğru idrakla, doğru düşüncede, "adil" davranmaya başlarsak, doluluğun yasası hayatımızı değiştirir. Ancak doluluğun yasası aynı zamanda eksikliği tamamıyla törpüleyecektir, çünkü doluluk hangi "şekli" alıyorsa, onu biz, düşüncelerimizi yönlendirerek, tayin ediyoruz, başka hiç kimse değil!

Ve böylelikle hepimiz bilinçli veya bilinçsizce, yaşadığımız müddetçe bundan istifade ettik. Ruhumuzda düşüncelerimizle inançlarımızda bir iniş ve çıkış yaratıp adına kader diyoruz.

Bazı ikna olmalarımız ya da dogmalarımız şeffaflaşmaya başladı; onları "yaşam"la doldurmaktan bizi alıkoyan ne?

Başkalarına zarar vermeyen her şeyi yapma özgürlüğüne sahibiz. Davranışlarımız bir şekilde başkasına zarar veriyor ya da dokunuyorsa, özgürlüğümüzü kötüye kullanmış oluruz.

Suiistimal cevap olarak bize geri döner, çünkü bizden çıkan tekrar bize geri dönmek zorundadır.

Çekimin ruhani yasalarına göre, üzerimize gelen bir şey, her zaman bizden çıkmış ve şimdi bize dönmekte olandır! Düşüncelerini gönderiyorsun ve onlar hem nitelik hem de nicelik olarak, tecrübe şeklinde sana geri döneceklerdir (mecburen).

Biz insanlar ruhani yasaların bize sunduğu özgürlüklerle baş etmeyi henüz öğrenebilmiş değiliz. Herkesin bu dünyanın "iyiliklerinden" istifade etmeye ya da ruhunda eksikliklerle hepten kötülükleri barındırmaya hakkı vardır. Öncelikle eksik düşünmekle imkânlarımızın bolluğu arasında bir seçim yaptığımız takdirde, arzu ettiklerimiz için kanal olabili-

riz. Daha önce bilinçsizce düşünmüş ve davranmış olsan da, zorluklar ve sefalete dair düşüncelerinden, kusur ve sınırlandırmalarından feragat ettiğin zaman özgürsündür ve bütünlük mantığında yaratıcı gücünü dünyaya bir armağan olarak sunmuş sayılırsın.

Bu ilişkileri çözdüğün takdirde, şu sözlerin mesajını da anlamış olursun: Sahip olana (bilinçli) verilecektir, sahip olmayanlardansa (bilinçsiz) ne varsa alınacaktır.

Bilgi bilgeliği arttırır, bilinçsizlik de aynı ölçüde kendini çoğaltır.

Evrimin mantığı içerisinde, bilinçsizliği terk ederek, kendini idrak etmenin ışığı altında ruhani boyutunu, mükemmelliğini şimdi ve sonsuza kadar talep etmek senin gideceğin yoldur.

Ancak def ettiğim bütün arzu edilmeyenler, hayatıma hükmediyor!

Bir şeyi def etmek, onu bilinmeyene sürgün etmek, antipati şeklinde reddetmek, onunla dünyanın her yerinde negatif bir odak olarak, içte olduğu kadar dışta da, sürekli karşılaşmak demektir.

Kurtuluşun yolu, affetmekten geçer ve bunun için şöyle denir: Sana karşı bir şey yapmış olanı affet, suçun bağışlanmıştır. Affeden, rezonans yasasına göre hayatına bağışlanmayı getirmiştir.

Bize karşı suç işleyenleri affettiğimiz ölçüde, biz de affedilmeliyiz. Benzerler birbirini çektiği ve içsel çözülmüşlük (çözülme–kurtuluş), artık suçluluk duygusu yansıtmak zorunda olmadığı için, nefretin yerini barış alacaktır. O yüzden affetmek için affet, affet ki sen de affedilesin.

Var olan her şey, kendi titreşim alanında hareket eder ve kişisel bir mevcudiyete sahiptir. Böylelikle, kendimizden ne vereceğimize düşünce ve hislerimizle karar verdiğimiz daha iyi anlaşılabilir. "Dünya"nın tüm tezahürleri bizim bakış açımıza (titreşimimize) göre değişir. Titreşimlerimizi (öyle ol-

mayı) olanaklarımızın bilincine vararak değiştirirsek, duygularımız, davranışlarımız, şeklimiz ve görünüşümüz değişir ve bu anlamda kendi yarattığımız bir şey olarak bizim "kaderimiz" olmaya başlarlar.

Her zaman dünyamızı şekillendiririz ve günlerimizi ne ölçüde mutluluk ve memnuniyetle geçireceğimize karar veririz.

Mutlu olmak demek, hayata olduğu gibi şartsız olarak evet demek ve eldeki imkânlarla ne yapılabiliyorsa onu yapmaktır. Dışarıdaki mutluluk bir illüzyondur, zamanla sınırlı olmak zorundadır ve kendi gerçeğimizi çok çabuk unutabiliriz.

Mutlu olmayı elde edemezsin, ancak bütünün içinde bir olmayı öğrenirsen mutlu olabilirsin. Kurtuluşunun bilincini tanırsan, mutluluk, birçok güzel hadise kılığında yolunun üstünde karşına çıkacaktır.

Nasıl evrensel boyutta her şey ruhani temellere dayanıyorsa, aynı şekilde seni dolduran her düşünce de, kendini "mekân ve zaman"a bırakarak kişisel boyutta dile gelme gücü ve isteğine sahiptir.

Ruhani aktiviten elinden geldiği kadar, ta kendi derinliklerinde bulunan bir "vizyon"dur ve senin "kendi" dünyanın meydana geldiği, yaratıcı bir oluşumdur. Bir düşünceye içsel bir resim eşlik ediyorsa, ezoterik felsefede buna, hayatımıza karar veriyor denir.

Ruhani derinliklerimizde, vizyon adına aradıklarımızız. Hayatın sanatı, bilinçli resimsel hayallerle ruhani kudretimize şekil vermekten geçer ve bu da yapılabilirin sanatıdır. Karşıt düşünmek, bizim, hangi "bakış açısı"ndan baktığımıza da bağlı olarak, herhangi bir şeyi değişik algılamamızı sağlar. Ancak tam olarak bakıldığında her şey, gözlemleyenin pozisyonundan bağımsız olarak aynı olmalı. Hangi içsel pozisyondan fikrimizi oluşturduğumuz sadece tezatlığın dünya görüşünde bir farklılık yaratır. Her şey her zaman aynı kalır, her zaman gerçek kalır ve nasıl ki "algılamamızın" bakış açısı değişikse, o da sadece ifade edilişi derecesinde değişiktir.

Her şeyi dahil ettiğimiz (içinde–düşündüğümüz) için, yaratıcılıktaki her şey (eş-kutuptur). Ancak "bütün" olan çelişkili değildir, nasıl görmek ya da anlamak istersek isteyelim, birdir.

Beş duyu olarak bilinen ya da "benlik" kavramı altında toplanan algılamanın üç boyutu vardır:

- *Görsel boyut*
- *Akıl boyutu*
- *Manevi boyut* (altıncı his, üçüncü göz)

Dünyaya dair edindiğimiz bilgiler (%90'ı aşkın bir oranda) gözlerimiz yoluyla bize ulaşır. Geriye kalanları da öteki duyularımızla algılarız.

"Et"in gözüne ve "ruhun" (aklın) gözüne manevi temaşanın gözü olan üçüncü gözü açmayı, yani altıncı hissini geliştirmeyi başaran, olmamış olanlara inanmayı öğrenir.

Bilinç ufkunu genişletmeyi öğrenenler, Tanrısal tabiatını hatırlatan, sadece inançta bulunabilecek, daha yüksek olanlar hakkında fikir sahibi olabilir. O, yaratıcılığının farkına varır ve onunla birlikte dünyasını şekillendirir. İnançla kast ettiğim körü körüne inanç değil, gerçek tabiatımız ve transandantın (aşkın olanın) oluşumu hakkındaki içsel bilgelik'tir. Sırf bu bilgelik, ya da içsel bilinçlilik rasyonalize edilemediği için, onu ne kötülemeliyiz ne de mevcut değilmiş gibi görmeliyiz.

"Bilmek" kavramı çok yönlü açıklanabilir. Bilmek rasyonel olabildiği gibi, bunun içerik hakkında olması da mümkündür.

Burada "bilme"nin, dünyayı "ruhun gözleri"yle anlamayı öğrenmeye çalışma denemesi olarak anlaşılmasını isterim.

Denilebilir ki, bilmek bu dünyanın düzenini oluşturur, buna karşılık inanç da gerçekliğiyle (öteki dünyada) meşgul olur.

Bilmek idrak etme yolunda birçok hadisenin illüzyonunu gerçekleştirir ve hizmete hazırdır.

Bildiklerimiz (ego–boyutumuz) bize akıllı olduğumuzu düşündürür, ancak hakikate doğru girmemize yardımcı olacağına, bizi realiteden daha da uzaklaştırır.

Olguları bilgiler meydana getirmez, bizim öyle olduğuna inanmamızı sağlar. Ancak bununla beraber bilgi olguya dönüşebilir de.

Rasyonellikle donatılmış insanlarımız der ki: İnanmak, bilmek demek değildir!

Bilmenin, eksik olan inançları telafi etmenin dünyevi denemesi olduğunu söylemek daha doğru olmaz mıydı?

Ancak inanç ya da içsel muhafazayla, son hakikat ya da Tanrı diye adlandırdığımıza daha yakın olabiliriz.

Bu dünyanın tüm bilgileri dahi, bu dünyanın ötesine erişmemize ya da onu hepten anlamamıza yetmez ve böylelikle beş duyu organımıza altıncısını eklemek ve onunla "anlaşılmayanı öğrenmek" daha iyidir. Böylelikle rasyonel olana trans rasyoneli eklemek yerinde olacaktır, çünkü ancak bu üç–bütünlük, bu dünyaya dair birçok yanlıştan ve hayallerden kurtuluşa götürecektir bizi.

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYİ DENE:

- Çelişki (kutuplaşmalardan) ve armoniye eğilimden tüm oluşumların temeli meydana gelmektedir.
- Armoni, non-düalizmin elçisidir.
- Armoni kanunu gökyüzünün kanunudur, tüm diğer kurallar armoniye özlem duyar.
- Beyan olan ve olmayan (Tanrı ve dünya) varoluşlarında birdir.
- Eşit olmak adına gelen kuvvetlenme arzusunun ardından, karşıtlığın esneme alanında yeni bir şeylerin etrafından dolanma arzusu belirir.
- Anlayış sahibi olana verilecek, olmayanın elindense sahip oldukları alınacaktır.
- "Dünyamız"ı daima mutluluğumuza göre biçimlendiriyor, ölçüyü duyduğumuz sevinç ve tatmin hissine göre belirliyoruz.
- Ancak bütünlükte bulunan bir olmanın farkına vardığında mutlu olabilirsin.
- Hayatın sanatı, yapılabilirliğin sanatıdır.
- İnanabilen, Tanrısal tabiatını hatırlamaya başlayandır.
- Anlaşılmaz olanı, öğrenebilirsin.

NE DÜŞÜNÜYORSAN "O"SUNDUR

Ruhunun bilgeliği sana kanat sağlar,
Seni eş değerde bilgilenmiş olanlara taşır,
Çünkü onlar senin ağabey ve kız kardeşlerindir.

Hepimiz rahat bir yaşam ve güç dileriz, hepimiz sağlıklı, mutluktan pay sahibi ve yaşamın güneşli tarafındakiler gibi olmak isteriz. Sen bu kitabı okur ve ruhani yasalarla haşır neşir olurken, aslında zaten her şeyin içinde mevcut olduğunu ve sadece "açılmayı" beklediğini idrak etmeye başlıyorsun.

Kendine dert edinmeye bir son ver, bunun yerine sevinmeye başla, bundan sonra daha asil bir hayat sürmeye kararlı ol. Senin içinde kesinlikle, görevini tamamlamayı bekleyen bir kişilik yatmaktadır.

Her insanın bir hayat ödevi vardır ve seninkini sadece sen kusursuz bir şekilde yerine getirebilirsin. En yakın zamanda bilincini mutluluk düşüncesiyle, içsel ve dışsal mutlulukla, zenginlikle ve iyi yapılandırılmış uyumlu bir ruh yaşantısıyla doldurmaya başla.

Kendin ve dünyanla barış, tüm yaşantını yeni, sağlam bir temele oturtmanın tam zamanı. Bu düşüncelerin, rahat bir anda benliğine tekrar oturmasına bir şekilde izin ver; düşüncelerin her biri sebeptir, ilk adımdır ve bu dünyanın yasalarına göre içeriğini dile getirmek zorundadır.

Düşüncelerin yaşam kaliteni belirler; iyi şeyler düşünürsen, iyi şeyler olacaktır.

Başkalarına saygı duyarsan, başkaları tarafından da sayılırsın. Başka insanları gözlemliyorsan, çoğunluğun dış görünüşe dayalı bir yaşam sürdüğünü bileceksindir. İnsanların bir kısmıysa gözlemlerini içsel olana, düşüncelerine, duygularına, her şeyin sebebi olan bilinçlerinin yaratıcı ruhuna çevirmeye başlamıştır. Ancak hâlâ okullarımızda, (ruhani anlamda) sebep ve sonucun ne olduğu öğretilmez. Ruh ve madde ilişkisinin kavramlarının öğretilmesi, bu işle meşgul olan bir öğretmen tarafından okul müfredatlarına alınmayı bekliyor. İçinde bulunduğumuz zamanın ruhu öncelikle kültür bakanlıklarında anlaşıldığı ve düşüncelerimizin dünyamızı şekillendirdiği yetkililer tarafından kavrandığı zaman, huzur dolu bir çağın vakti gelmiş olacaktır.

Birçoğunun yaşantısı, "dünya"ya karşı tutumlarını değiştirmediği sürece, hep aynı konunun üzerinde dolaşan bir çeşitleme olacaktır. İnsanların ne büyük maddi zenginliğe, ne de güce ihtiyacı vardır, onların ihtiyaç duydukları saygı ve çekici oldukları duygusudur. İlhama ve kendi değerlerinin farkında olmaya ihtiyaçları vardır. Dikkatlerinin dağılmasından çok, yaşantılarıyla önemli bir şey başlattıkları hissine muhtaçtırlar. İnsanların ihtiyaçları kendilerine saygı, birlikte olmak, sevgi dolu tahrikler, aşk, seks ve eğlencedir.

Bunların hepsine sahip olduklarında, dünyada, kendilerini cennette hissederler. Sahip olmadıklarında, maddesel olan şeylerde tatmin aramaya başlarlar.

Maddesel dünya, ancak geçici bir rahatlama ve içsel boşluk için, sözde bir çözüm olabilir. Ancak maddesel olmayan yeteneklerini ifade etmekte başarılı olan, tüm duygusal alanını tatmin etmeye hazır olan bir insan için başka bir şeye ihtiyaç yoktur ve diğer insanlara da insancıl tatminkârlığa dair daha yüksek bir paye ve doluluk armağan edebilir.

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYİ DENE:

- Kendine dert edinmeye bir son ver, bundan sonra daha asil bir yaşam sürdürmekte kararlı ol.
- Çoğu insan dikkatini içsellikleri, düşünceleri, duyguları, her şeyin sebebi olan bilinçlerinin ruhuna yöneltmeye başladı.
- Ruh ve maddenin ilişkisinin aktarılması, angaje olmuş bir öğretmen tarafından müfredata alınmayı bekliyor.
- Dünya, hedeflerimizin gitgide maddesellikte bulunamayacağını anladığı bir direniş içindedir.
- İnsanların ne büyük maddi değerlere ne de güce ihtiyacı var, yalnızca saygı ve içsel değerlerinin tecrübelerine ihtiyaçları vardır. İnsanların ihtiyaçları saygı göstermek, birlikte olmak, sevgi dolu tahrikler, aşk, seks ve eğlencedir.
- İdrak etmek "iç"e giden yoldur. İçsel değerlerin farkına varmak ve onları yaşamla doldurmak, Tanrısal özellikleri ifade etmek demektir.
- Maddesel olmayan bir alanda ihtiyaçlarını gidermeyi başarabilen insanın başka şeye (yedeğe) ihtiyacı yoktur; huzuru Tanrı'yla bütünleşmekte bulur ve kendi kendine yeter.

KORKU NASIL YENİLİR?

(I)

Bildiklerimiz bir damlacık,
bilmediklerimiz ise bir okyanus.

Bir an için parlamentoda bir konuşma yapmak zorunda olduğunu düşün. Hangi şiddetli korkulara maruz kalacağını tasavvur edebiliyorum. Tüm meclis, tüm bakanlar ve başbakan da hazır bulunuyor. Çok önemli bir oturum ve konuşman anons edildiğinde dizlerin titremeye başlıyor. Belki de bu andan günler öncesinden beri korkuyordun ve şimdi bu korku tepeye tırmandı. Bu konuşmanın senin tarafından uzun süredir hedeflenen bir şey olduğunu bildiğin halde, belki de artık tek isteğin oradan kaçıp gitmek.

Şimdi bilinçaltının nispeten kolay etki altında kaldığını hatırlıyor ve hemen kendi telkinlerini oluşturmaya başlıyorsun. Sakin ve rahatlatıcı bir atmosferde ruhani olarak tasarladıklarını tekrar ediyorsun:

"Konuşmacı kürsüsüne ilerlediğimde, sakinim, rahatım ve neşeli bir iyimserlikle doluyum."

Kendini konuşma yaparken "görüyor", sözcüklerin arasında sürekli seni dinleyen kalabalığın yükselen alkışlarını duyuyorsun. Kendini, sakin bir şekilde dinleyicilere doğru tebessüm ederken görüyorsun. Konuna hâkimsin ve yeni, araştırılmış tekliflerle karşılarına çıkabileceğini biliyorsun.

Tasarladığın hayalde, konuşmanın sonunda dostlar tarafından nasıl tebrik edildiğini görüyorsun. Zamanla, artık toplum önünde sana duyulmasını istediğin saygının şekillendiğini "göreceksin".

Kişisel dünyamızı, yapılabilir olanın çerçevesinde istediğimiz gibi şekillendirebilmek için harekete geçirebileceğimiz yol, bilincimizde yatıyor. Yaşantına dahil olabilmesi için, ne istediğine karar ver ve bilinçaltın sadık bir şekilde bu arzunu yerine getirmeye başlayacaktır. İçinde başarı için gerekli olan "malzemeler", düşünsel aktivitelerle serbest kılınmışsa, yani her şeye kadir olduğunu "bilirsen" (kendine telkinlerde bulunursan), inatçıysan, inisiyatif sahibiysen, özelliklerinin arasında sonuçlara katlanabilme ve sonuna kadar götürebilme yeteneği varsa, büyük şeyler başarabilmek için uygun "hamur"a sahipsindir.

Başarılı olan tüm insanlar bilinçlerinde, olanaklarının farkındadırlar. Bulmaları ya da uydurmaları, bilinçaltının işleyiş fonksiyonu için anlamsız. Hayal ettiklerinin gerçekleşebileceğine inanabiliyorsan, mecburen vizyonuna uyacak ve ona göre davranacaksın. Şu anda ne isen, bunu sen kendin yaptın. Başarılı olan ile başarısız olan arasındaki fark şudur, biri "inanıyor", diğeri kuşku duyuyor. Biri gücünün farkına varıyor ve yapıyor, öteki bunun farkına varamıyor ve hiçbir şey yapmıyor.

Bir şeyin devamı varsa, o başarıdır. Neredeyse kaçınılmaz bir zorunluluk yüzünden her zaman bir şeyler devam eder. Pozitif durumlarda bunun adına başarı diyoruz! Olumlu başarı, doğru düşünme ve davranmanın devamıdır. Olumsuz anlamdaki başarıysa, kuşku ve korkunun neticesidir.

Ta içinden gelen bir karara vardığında, mesela, bu andan itibaren kendi dünyanda "büyükler" arasında yer almaya karar verdiğinde, ruhunun atölyesi çalışmaya başlar. Konuşmacımız, oyununda, bir meclis üyesi olarak benliğindeki küçük ruhları lanetledi, ruhunun sonsuz kudretini kullandı ve korkuyu yendi.

Öznel ruhtan, bilinçaltımızdan eyleme dönüştürülen bilincin hayal ettikleri, binlerce yıldır "bilinen" (özenle korunan) bir sırdır. Bizi etkileyen şeyleri ifade etmek (dile getirmek) zorundayız.

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYİ DENE:

- Ruh, evrenin yaratıcı elementidir, o kendini senin düşüncelerin vasıtasıyla ifade ediyor, sen algıladığın her şeyin müsebbibisin (sebebisin).
- Dünyayı harekete geçiren güç, düşüncelerde yatar.
- Evrenin yaratılması mümkün olmayan zenginliği, bilinçtedir, senin tarafından keşfedilmeyi ve mekânın "ekran"ında görüntüye girmeyi bekliyor.
- Sorularının cevap ve çözümleri objektif ruhunda yatmaktadır.
- Başarılı olan herkes bilinçli ya da bilinçsiz, sebep–sonuç yasalarını bilir. İster bir konuşma yap, ister iyileşmeyi dile, arzularının hedefine giden anahtarlar bilinçli ruhunda bulunmaktadır. Bu bilgileri bugünden başlayarak kendi menfaatin ve başkalarının çıkarı için harekete geçirmeye başla.
- Olanaklarından emin ol, istediklerini ve kendini onayla. Gerçekten istediğin takdirde her şeyi yapabileceğini bilmelisin.
- Hayatını eğilimlerin doğrultusunda şekillendir ve başkalarının da, yaşantılarını olumlu yönde değiştirmelerine yardımcı ol.
- İnanmak tahmin etmekten daha iyidir, güvenmek güvenmemekten daha iyidir, övgü de şikayet etmekten daha iyidir. Benim yapabileceğimi sen de yapabilirsin. Ara sıra kendini de öv!
- Bu kitap bir transformasyon sürecidir, burada tarif edilen ruhani kanunları başkalarına aktarmak için (yetiştirilmek üzere) hevesli seminer yöneticileri aranmaktadır.

KORKU NASIL YENİLİR?
(II)

Korkunun bir anlamı yoktur, o düşüncenin içinde bir yanılgıdır. "Burada" çünkü sen gerekli yeri açtın! Korku senin içinde, çünkü onu sen kendin yarattın! Korku senin benliğinde bir gölgedir.

Bir insanın ruhsal alanda yaşayabileceği tüm sorunları, büyük ölçüde basitleştirerek gözlemlediğimizde, hemen hepsinin kaynağının aynı olduğu görülecektir. Bir insanın sorunları varsa bu bir tesadüf ya da şansızlık değildir, ne kaderin kötü oyunu işe el atmıştır, ne de birisi onun için kötü bir şeyler düşünmüştür. Çoğu insanın dediği gibi bir aptallık da değil bu, en basit haliyle bir korku ve ondan kurtulabilmen için uygun olan her şeye bir şekilde aktarılacaktır. Korkunun binlerce yüzü olduğu söylenir ve dünya birçok şekilde bize yansıtıldığı için de, her yerde pusuya yatmış bizi beklediği izlenimine kapılıyoruz.

Sabit fikirlilik yeni olandan duyulan korkudur, korkunun yansıtıldığı bir projeksiyon alanıdır. Tüm direnişler, yeni olan bir şeyden korkmaktır, bilinmeyenle (korkunun projeksiyon alanı) karşılaşmaktansa her şeyi eski halinde bırakmak daha kolay gelir.

Korku hem ruhumuzu hem de kalbimizi felç eder, aşırı tepki vermemize neden olur ve tüm sinirsel olayların sebebidir.

Korku yüzünden anne ve babaların çoğu çocuklarını büyük bir baskı altında yetiştirir. Tehdit ve korku uyandıran önlemlerle "terbiye" ve düzen sağlamaya çalışır anne ve babalar.

Korkunun birçok adı vardır. İnsanın korktuğunu itiraf etmesi bile korku verir. Bu duyguya, daha çok isteksizlik, endişe, sorun, kuşku, aşağılık kompleksi ya da güvensizlik deriz.

Korku içinde olduğunu bilmek ya da korkularını olabildiğince def etmek çok önemli değildir. Seni korkutanı, farkında olmamak için sürekli def etmen onun yok olduğu ve etkisini kaybettiği anlamına gelmez. Korku da diğer duygular ve düşünceler gibi yaşanmalıdır, çünkü kâinattaki her şey, kendisini ifade etmeye ve kendini gerçekleştirmeye özlem duyar.

Çoğu kimse, olağanüstü çabalarla kendine ve başkalarına cesaret ve yeteneklerini göstererek korkusunun üstesinden gelir. Bazıları yüksek dağlara tırmanır, kimileri bungee–jumping yaparak kendine hayran olur, bazıları da vücut geliştirme yoluyla dikkat çeken bir görünüm edinip "rakiplerini" etkilemeye çalışır.

Bir diğeri paraşütün açılması ve yere indiğinde kahraman gibi karşılanmak umuduyla hafta sonu uçaktan atlar. Bir başkası korku duyacağı yerde gülecek bir şeylerinin olduğunu göstermek, hayatı anladığını belli etmek için çok güler, özellikle de yüksek sesle.

Bu örnekler devam ettirilebilir, çünkü insanların imkânlarıyla ifade şekilleri sonsuzdur. İnsanların bu göze çarpan aktivite örnekleri, korkuyu mukayese etmek ve onu böylelikle daha kolay atlatabilmek için vardır.

Korkusunun farkında olmak istemeyen biri, onu bilinçaltına (bilincin altına) itmeye çalışacaktır. Ancak def edildiğin-

de "yer altından" güvenimizin altını oymaya başlayacaktır. Daha kuvvetli olan zayıf olana benzemeye başlar.

Korkularının ne kadar "söz sahibi" olacağı veya günlük hayattaki kararlarında rölatif ya da gerçekten "özgür bir el"e sahip olup olmadığın, kurduğun dengeye bağlıdır.

İçimizde sıkışmışlığın hangi ölçüsü olursa olsun, uygunluk derecesini bulabilmesi için daha çok olmak zorundadır.

Korku, rezonans yasasına göre korku saçan durumlar yaratır, ona tekabül edeni yaşamına dahil etmek zorundadır. Korktuğunun başına "gelmesi"nden endişe duyacaktır.

Ruhunun armonisini rahatsız edecek ve kalp atışlarını düzensizleştirecektir. Korku mideni ve bağırsaklarını doğal ritimlerinden çıkaracaktır, uykunda sana kâbus olarak gözükecek ve uzun vadede hayatını mahvetmeye başlayacaktır.

Yaşam kalitemiz, Tanrısal armoninin tabii durumunu ve içsel huzurumuzu ne ölçüde koruyabildiğimize ya da en yakın zamanda tekrar var edebilmemize bağlıdır.

Ancak "zaman"ımızı güvenilir bir biçimde şekillendirmeyi bilirsek, arzu ettiğimiz başarı için hazır hale gelmiş oluruz. Yaratıcı, Tanrısal güveni, saklı da olsa, içinde barındırmayı bilenlere yakın olacaktır ve doğa, üst olanların yaşamını fazlasıyla cevaplayacaktır.

Tanrı her şeyin içindeki hâkim olandır, içimizde onun niteliklerini oluşturursak, içimizde ona karşı bir zıt kutup olamaz, çünkü O tek başına "karşılıksız"dır, ona tekabül edecek olan bir şey yoktur. Tanrısal özellikleri içimizde yaratmayı öğrendiğimiz vakit, İncil'in tavsiye ettiği, yaşamak ve düşmanlarımızı da sevmek bilgeliğine bürünmüş oluruz.

Seven kişi, sevginin özelliklerini kabullenecek ve sevdiği şeyi onunla değiştirecektir.

Sevgi içinde olan kişiye korku uzaktır, ateş onu yakamaz ve bugün, ebedi yaşama ilk adımını atmış olacaktır.

Evrensel sevgi her şeye deva olduğu gibi, tüm insanlığın peşinden koştuğu ve hepimizin kalbinin ta ortasında keşfedilmeyi bekleyen, ömrü uzatan iksirdir aynı zamanda.

Hedefine adım adım yaklaş ve en yakın zamanda objektif ve sübjektif ruhunu düzenli egzersizlerle armoni ve denge içinde tutmaya başla. Boş olduğun her dakika bilincini, ebedi gerçekler, samimiyet, hoşgörü ve hem kendine hem de yaratılmış olan diğer tüm canlılara karşı duyarlılıkla doldurmaya bak.

Kendini meditasyon ile sına. Sessizliğe gidip, ruhunu dinlendirdiğin vakit, çok geçmeden yeni ve her şeyi etkileyen bir değişim gerçekleşir.

İçinde çok özel bir şeyi ne zaman keşfettiğini tam olarak söyleyebilmen mümkün değildir. Bugün de gerçekleşebilir, bir sonraki hafta ya da bir müddet sonra da.

Tüm sevinçler, eğlenceler, şifalar ve refah ancak bunlara özlem duyar ve ihtiyaç hissedersen hayatına girer. Ruhsal anlamda kaydedeceğin aşamalarda, "özel" olanı yaşamında uyandırmak da, duyduğun özleme bağlıdır.

Kendini adamaya, iyi olanı davet etmek için ruhunu (kalbini) açmaya, yaşamının idaresini eline almaya ne kadar hazırsın?

Bilincin güvenle dolup taştığı gün, hayatın değişecek. Bu hedefe, bugünden itibaren ruhani yasaları uygulamaya başlarsan ulaşabilirsin. Hiç vakit kaybetmeden bilincinle alt bilincinin beraber oynadıkları oyuna dair anlayışını değiştir. Kesin bir şekilde kendini mutluluğa adamaya başladığın vakit, endişeler ve sorunlar "ev"inden uzak durur.

"Seçmek"le kendi dünyanı yaratmış oluyorsun ve sen her daim yaratıcı olan ruhunla, güvendiğin takdirde mükemmel bir şekilde işbirliği içinde olabilirsin. Asla ruhuna karşı bir davranışta bulunma, ancak güven kazanabilmek için elinden ne geliyorsa yap. Bilincini bir şeye yönelttiğin zaman örneğin korku ile mücadeleye yönelttiğinde, ruhsal yasalara göre

içindeki korku büyümek zorundadır. Korkuyu düşündüğün zaman bu düşüncenin içeriği (korku) de haklı olarak bir ifade biçiminde şekillenmek zorundadır.

Düşüncenin devamlı yaratan eylemiyle birlikte, düşündüklerini meydana getirirsin, bununla dünyanı, iyiyi olduğu kadar kötüyü de yaratırsın.

Sadece yaratmak mümkündür. Tanınmış bir hayat okulunun, bir şey yaratmamak teoremi, ruhani yasaların bağlamlarının parçalar halinde anlaşılmasına dayanır ve açıkçası yanlıştır.

Bir şeyden kurtulmaya çalışmak yerine, seni korkutanı gözlemle, seni endişelendirenleri kabullen, ardından da daha önce nefretin (korkunun) bulunduğu yerde sevgiyi gör. Özellikle daha çok endişe duyan ve sorunları olan kimselerin, neredeyse sürekli endişelerinden, yaşadıkları zorluklardan, yani sorunlardan konuştuklarına ve onlara karşı nasıl muhalefet ettiklerine dikkat et. Böyle insanlar yaşamlarında, farkında olmadan, hükümdarın asasını ellerinde tutar ve ruhani olarak varlık göstermesini sağlarlar.

"Güven telkin eden önlemler" tanımını hiç duydun mu? Güven kazanmak için ne yapabileceğini düşün. Sebep ve sonuç yasasından, güvenin sebebinin ne olduğunu duydun.

Güven kazanmak için ne gibi bir davranışı benimsemeyi düşünüyorsun?

Bu alanda çok kısa bir süre içinde etkili sonuçlara varabilmek için fantezilerine yol ver. Kendine, ortağına ya da yakın çevrendeki insanlara güvenmekle başla. Güvenini, arzu edilen durumlara taşımayı dene.

Yapını, hedefine ulaşacakmış gibi, büyük bir güvenle bunun üzerine kur. "Vizyon"unun içerisinde hedeflerine daima yakın olmalısın. Ruhunun kudretini düşün ve ona güven. O kendi içinde dünyayı harekete geçiren kuvveti barındırıyor.

Her gün güvene götüren düşüncelerini tekrarla, çünkü ancak seni iyiye doğru götürecek olan davranışların "zaman"la değişebilir. Süreklilik, seni çaba ve sevgi dolu bir şekilde arzularının gerçekleşmesine götürecektir. Kendine karşı dürüst ol, o zaman sana güç ve kendine güven hediye edenler asla vazgeçmez ve seni zaferle hedefe götürürler.

Sıradaki öneri inançsız birine biraz "uçuk" gelecektir, ama bu benim kişisel yolum ve hayatta hedefe varabilmek için bana göre en basit olanıdır.

Benim için bir yaratıcıya (Tanrı) olan inanç şüphesiz (doğal kabul ettiğim) bir hale gelmiştir, bu yüzden de bu inanç benim için en iyi güven telkin eden önlemdir. Tanrı'ya inanmaya başlamıştım, ardından da zamanla adım adım, onun hakkında söylenenlerin doğru olabileceğini tespit etmeye başladım. Merakım uyanmıştı, pozitif bir realist olarak bu dogmayı denemeye tabi tuttum. Tanrı'ya dedim ki: Eğer varsan seninle beraber çalışmak istiyorum, ancak o zaman bir yardımcının var olabileceğine ve seninle bir olursam hayatımda mucizelerin gerçekleşebileceğine inanabilirim. O zaman dahi, bize sunulanlar için ricada bulunmak yerine teşekkür etmek gerektiğini anlamıştım. Ben de Tanrı'ya sağlığım yerinde olduğu için, içsel zenginliğim için, başarım için ve O var olduğu için teşekkür ettim.

İlerleyen zamanlarda Tanrı'ya, bana arzu ettiğim her şeyi kendi başıma (onun yardımıyla) hayatıma dahil edebilme imkânını verdiği için teşekkür ettim. Rica yerine, teşekkür ediyor ve yaratıcı hayallerimi, hayatıma özlem duyduğum şeyleri dahil etmek için kullanıyordum.

Beklemek yerine, "eğer" ve "ama"lardan, "kader"den bağımsız bir şekilde aktif olmaya başlamıştım. Tesadüf ve şans sözcükleri defterimden silinmişti. Artık "şansıma şekil veren" kendim olmuştum. Bu yasaların bana doğru gözükmeye başladığı gün, endişelerim son bulmuştu ve yaratıcı güçten öğrendiklerimi kendi içimde uygulamaya başlamıştım.

Güvenin tabiatıyla ilgilenmeye başladığında, sen de korkunu yenmeyi başaracaksın. Hayatın anlamıyla ilgilenmeye başlayarak ve insanoğlunun oluşumu hakkında bilinmesi gerekenleri bir araya toplayarak, kendi içinde "çokluk ilişkileri"ni dolgunluğa ermiş bir yaşam lehine kullanabilirsin. Hayatın anlamı peşinde koşan, şüphe götürmez şekilde bir gün tesadüf diye bir şeyin var olamayacağını keşfedecektir, her şeyin üzerinde bir üst yaratıcı gücün bulunması gerektiğini idrak edecektir.

Bir gün herkes bu yolda olacak ve yine bir gün aynen bu şekilde herkes güvenmeye başlayacaktır. Var oluşuna cesareti dahil et. Korkunun sebebinin sadece senin içinde ve düşünme biçiminde yattığını idrak et. Bu ilk adımı attıktan sonra, "düşünceleri"ni güven telkin eden tek önlem olacak şekilde değiştirmen mümkündür artık. Korkuyu da güveni de salt düşünceyle edinirsin, sen ne düşünüyorsun?

Kendine şunu söyle:

Ben Tanrı'nın evladıyım, büyük şeyler başarmak istiyorum. Şu andan itibaren tüm düşüncelerimin olumlu yönde değişeceğine ve tüm yanılgılarımla hesaplaşmaya başlayacağıma güveniyorum. Şimdi mükemmel bir güven duygusu içinde hayallerimle planlarımı gerçeğe dönüştürebilirim. İçimde bilinçli ruhumun ışığı bana hâkim ve geçmişin tüm gölgeleri dağılıyor. Tüm davranışlarımda Tanrı'nın duası vardır.

Bilinçaltının bir düşünce tarzından bir diğerine geçmesini sağlamak için, telkinler en mantıklı çözümlerdir. Olumsuzdan olumluya, korku salan düşüncelerden güven yaratanlara.

Bilinçaltında zamanla belli bir oranda meydana gelen bir olumsuzluk söz konusudur. Daha kuvvetli olanın zayıfa karşı zafer kazanması için, şimdi karşına pozitif bir potansiyel koy.

İçinde bir "düşünce değişimi", bir hesaplaşma başlıyor, imtiyazlar yavaş yavaş değişiyor, siyah beyaza, korku güvene dönüşüyor. Kendi üzerinde bu şekilde yapılan çalış-

maya aynı zamanda dünyanın en iyi kazandıran işi deniliyor, *bundan kazancın, arzu ettiklerindir.*

Ne arzu ediyorsun?

İşte elde etmek istediğin herhangi bir şeyi düşünmekle, planlarının gerçeğe dönüşmesi için gerekli temeli de atmış oluyorsun. Hayallerinden birinin gerçekleşmesi için düşünmediğindeyse, henüz düşüncelerinde, yeni bir gökyüzü ve yeni bir dünya yaratmaya (elde etmeye) yeterince hazır değilsindir. Yeni bir dünya demek, yeni bir tecelli (maddesellik), yeni bir cennet yeni ruhani sebepler ortaya koymak demektir.

İçsel "katılımcılığın"la taşınan fikrin maddeleşmeye başladığında, cennet ve dünya bir araya gelecektir. Cennet hayatının vizyonu, dünya ise vizyonlarının tecellisidir. Hayatını ellerinin arasına alıp, mantıklı raylar üzerinde akabilecek biçimde şekillendirebileceğini bilmek, rahatlatır ve geleceğe ilişkin güven aşılar.

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYE ÇALIŞ:

- Korkunun sebebi kendinle yaşadığın polemiktir.
- Korkunun kaynağı düşünce tarzındır.
- Güven aşıladığın zaman korkun yok olmak zorundadır.
- Pozitif telkinlerle, korkunun negatifliğini çöz.
- Bilincinde daha "ağır" basan belirleyici olur.
- Tanrı'ya güven, O, güvene layıktır. Eğer O mevcut değilse, her şey eskisi gibi kalır, ancak O varsa, mümkün olabilecek en iyi varlığı yanına almış olur ve artık hiçbir yanlış yapmazsın.
- Affedildiğin konularda sen de affet. İçinde affedilmeyi bekleyen her şey seninle yaşam kaliten arasına girmektedir.
- Yardıma ihtiyacın olduğunda yardım al.

RUH MADDEYE NASIL ETKİ EDER?

Kendini aç, sınırlanmaya dair eski düşünceleri bırak göreceksin etrafındaki dünya, ruhunda meydana gelenlere göre yeniden yapılanacaktır.

İnsani bedende hormonlar ruhsal bölgeden bedensel alana, ruhtan maddeye geçişi sağlar. Hormonlar uzmanlar tarafından mesaj maddeleri olarak da tanımlanıyor, vücudu dolaşıp belirlenmiş olan noktalarda bilgi aktararak bir reaksiyon meydana getiririler.

Çok yönlü anlamda hormonlar, düşüncelerimiz tarafından yönlendirilen mesajların taşıyıcılarıdırlar. Bir şeyler yeme düşüncesi salt ruhsal bir aksiyondur, bu, ağzımızın sularının akıp en sevdiğimiz yemeği düşünmemize sebep olur. Buna psikosomatik ya da şartlı refleks denir, bu beden ile ruhun ahenkli aksiyonudur.

Nasıl ki yeme eylemi düşünülerek bedensel bir süreç (salya akması) başlatılıyorsa, önünde masanın üzerinde duran bir elmanın birkaç santimetre oynatılması da mümkün. Elmayı hareket ettirmek istiyorsan, onu eline alıyor ve yapıyorsun. Düşüncelerin (salt ruhsal boyut), ellerini hareket ettiriyor, ardından da ellerin elmayı. Düşünce sebep, el ise araç-gereçtir. Dışarıdan bakıldığında sebep olan düşünce ile bunun eyleme dönüşmesi arasında bir elçi vardır, bu örnekte, eldir bu.

Yaşantını nasıl şekillendireceğine dair bir karar vermekle, sebebi yani birinci eylemi başlatmış olursun. Arzu ettiğin değişim senin maneviyatına yönelikse, mesela sağlık, armoni, güzellik vb., o zaman bilincinin kararı, bilinçaltında bunun için gerekli oluşumları hazırlayacaktır. Değişmesini arzu ettiğin şey dış dünyayla mı ilgili, o zaman bir çare, daha doğrusu araç–gereç gereklidir.

Nasıl ki bir bahçıvan her şeyden önce ektiği tohumların iyi beslenebilmesi ve büyümesi için gerekli olan zemini ve koşulları hazırlamakla yükümlü ise, sen de arzu ettiklerinin yakın zamanda gerçekleşebilmesi için ruhunda gerekli olan koşulları oluşturmalısın.

Sakin ve soğukkanlı olduğun, gelecekteki eylemlerini uyanık, ilgili bir katılımla takip ettiğin ölçüde iyi bir başlangıç yapabilir ve tasarladıklarını da o derece başarıyla sonuçlandırabilirsin. İçsel sakinlik ve soğukkanlılık başarılı bir yaşam sürmek için en ideal şartlar ve aynı zamanda da herkesin görmesi mümkün olan dışsal değişikliklerin başlangıcıdır. Sağlık ve iyi görünmek, kendi üzerindeki çalışmaların ilk işaretleridir.

Daha iyi altını çizebilmek için bir evi örnek alalım. İçsel gözünde "ev"ini bir gerçeklik olarak görüyorsan, tüm ruhsal potansiyelin bunu, gerçekleştirilmesi gereken bir görev olarak algılayacak ve hayata geçirmek için de çaba sarf edecektir.

Evin, nispeten daha hızlı yapılacaktır.

Bilincinin kudretini ne kadar işin içine sokarsan, planların da o derece kolay hayata geçecektir. Binanın mekanik inşası değil ki bizi endişelendiren, bariz zorluklar para, inşaat izni vb'dir. Bunu başarmak, ruhsal merciimize göre bir iş. Arzu ettiğin objeyi ruhunda "gör" ve bununla, bilinçaltının yürütme kuvvetine, mesela para bulması görevini ver.

"İçeride nasılsa dışarıda da öyle" yasasına göre, düşüncelerin ve hayal ettiklerin dışarıda vücut bulmak (tecelli etmek) zorundadır. İçin, düşündüğün gibidir ve düşüncelerin nasılsa dış dünyanı da öyle şekillendiriyorsun.

İçsel olan dışsal olanı meydana getirmiştir.

Günlük pratik işlerimizde, bilinçaltımızın sadece alıcı kısım olduğunu, buna karşılık sebep olanın bilincimiz olduğunu da göz önünde bulundurmalıyız. Daha yüksek bilinç, öğüt veren boyuttur. Bilinçaltı, senin emrindeki bilinçliliğin yürütme organıdır. Ruhunda içerik adına, olumlu veya olumsuz ne barındırırsan barındır, her şey tecelli edecek ve günlük hayatı belirleyecektir.

Ruhumuzda ağırlıklı olarak negatif düşünce adına mevcut olanlar, karşımıza hoş olmayan durumlar olarak çıkarlar. Ruhumuzda pozitif düşünce olarak taşıdığımız her şeyse, bize sevinç ve mutluluk olarak geri döner.

Sevecen düşüncelerimiz yol kenarındaki çiçeklerdir, sevimsiz düşüncelerimizse hayatımızı zorlaştırabilecek sivrisinekler gibidir.

Kontrol etmek ve seçmek, karar vermek ve kural koymak senin görevin. Karar verdiğini gerçekleştirmekse sübjektif ruhun görevidir. Bilinçaltı, senin neyi gerçek olarak kabullendiğini, algıladığını, düşüncelerinin iyi olup olmadığını kontrol etmez, onun için "hepsi bir"dir.

Ruhani yasa koyucusunun ruhani yasalarının görevleri doğrultusunda, yaratıcı hayal gücünle başa çıkmayı öğren, göreceksin cennetin iyi güçleri sana yardıma gelecektir.

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYE DENE:

- Hormonlar, düşüncelerimiz tarafından yönlendirilen, ruhtan bedensel boyuta doğru akan mesajların taşıyıcılarıdır.
- Tüm gerçeklerinin sebebi, sürekli yaratıcı olan ruhunda yatar ve başlangıcı senin içindedir.
- Sahip oldukların, düşünce şekline bağlıdır.
- Sevecen düşüncelerimiz yol kenarındaki çiçeklerdir, sevimsiz düşüncelerimizse hayatımızı zorlaştırabilecek sivrisinekler gibidir.

KENDİNE İNANI

Bu dünyadaki
gerçek var oluş sebebini kavramak için,
kâinatın doğasını anlamak zorundasın.

İnsanoğlu, filtrelerinin arkasında saklanandır. Sohbet halinde olmak "her şey"dir. O yüzden bu dünyayı yaratmış olanla her gün, diyaloğa gir.

Ruhunun mucizevi güçlerini, bilinçaltının kuvvetini kendi benliğinle arzularının gerçekleşmesi için kullan. Tüm bedensel oluşumlarını, nefesini, kan dolaşımını, sindirimini vb. kontrol eder. Düşüncelerini "ifade edebilmek" için en kısa yolu arar ve bulur. Söz konusu olan bir şeyleri gerçekleştirmekse, bilinçaltın sadece bildiği yollardan hareket eder.

Bir düşüncenin bilinçaltımızdan gerçeğe nasıl dönüştürüldüğü, rasyonel mantığımız yardımıyla her zaman anlaşılabilir bir şey değildir.

Bazı olayların oluşum süreci çoğu zaman önceden görülemez, bu yüzden de aslında sebep ve etkiden başka hiçbir şey olmayan bu hadiseler bazen bize tesadüf olarak gözükür.

Ne düşünürsen düşün ya da neye inanırsan inan, tüm ikna olduğun noktalar bilinçaltı tarafından herhangi bir yanlışlığa sebep vermeksizin, güvenli bir şekilde algılanır. Tüm inanç içeriklerinin bilinçaltı yoluyla "dünyan" olarak şekillendiğini bilmen önemlidir.

Senin dünyan ancak, olabileceğine inandığın şekilde olabilir. İkna oldukların, sayesinde yaşantına devasa bir kuvvetin dahil olduğu bir kanaldır. İnancın, neye inandığını görmeni sağlar ve o, içine uymayanı çıkaran ve ona tekabül edeni dahil eden bir filtredir.

İnanç bazı gerçekleri yaratır, çünkü;

a) onun içinde kâinatın en büyük gücü meydana geliyor,

b) ona uymayanı geri filtre ediyor.

Küçük tohumlar gibi bilinçaltında açan ve hayatında olgun meyveler verecek olan, daima inançlarının içeriğidir.

Dünyanın birçok yerinde "mucizeler"in gerçekleştiği orman turları vardır. Onlar inancın, ikna eden gücün kanıtlarıdır. Zaten İncil'de de şöyle der:

"Karşılaştığınıza inanın, göreceksiniz sizin bir parçanız olacaktır."

Bununla herhangi bir dinin Tanrı'sına güvenmeni istemeyeceğim, ama sana, kendine inanmana, ona inanmaya başladığın vakit bütün yaşantını yeniden yapılandırabileceğin güce inanmana yardımcı olmak istiyorum. Güvenebildiğin zaman, inancın gerçekleri yaratır.

İnancınla, hakkında verilecek kararı onamış oluyorsun. Planlarının gerçekleşeceğine (gerçekten) inanıyor musun, o zaman öyle olacaktır! Ya da daha ziyade zor olacağına mı inanıyorsun, o zaman öyle de olabilir! Her şeyin her vakit tıkırında olduğundan, eksi ile artının terazide dengeli bir şekilde durduğundan, her şeyin içindeki adaletten haberdar mısın, o zaman günlük karşılaşmaların armonik bir şekilde zaman aşımına uğrayacaktır.

Gerçi insanların çoğu neyin objektif, neyin sübjektif olduğunu ayırabileceklerini iddia ederler, ancak eleştirel açıdan bakıldığında bir insan için bu kendisini idrak etmediği ve içindeki Tanrısal olanın gerçekleşmesini beklediği sürece mümkün değildir.

"Başına ne gelirse, inancına göre gelecektir." İnancın sübjektif bir görüşten, objektif bir gerçeklik yaratıyor.

Başıma ne gelirse, inancıma göre gelecektir!

Tesadüf ve kader sözcüklerinin senin için bundan böyle sırf retorik mânâda bir şey ifade etmesi için bu ifadeyi sözcük anlamıyla algıla.

Ruhunu güzel, Tanrı'yla benzeşen ve arzulanan şeylerle doldur. Onu pozitif olana doğru yönlendir ve içinden yaratıcı her şeyin sahibine, seni tutumlarına göre yeniden şekillendirmek üzere sürekli yanında olduğu için teşekkür et.

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYE DENE:

- Bir düşüncenin bilinçaltımızdan gerçeğe nasıl dönüştürüldüğü, rasyonel mantığımızın yardımıyla her zaman anlaşılabilir bir şey değildir.
- Fakir olanlar fakirlik hakkında çok şey, zenginlik hakkındaysa çok az şey bilirler.

ZAMANIMIZIN HASTALIĞI

Acı çekmek kendi özgürlüğünü satın almak,
başkalarına yaranmak için bir denemedir
ve kendini suçlu hissettiğin için
kendi kendini cezalandırmandır.

Adı sinirsel ya da kalp–kan dolaşımı hastalığı değildir. Birçoğunda eksik olan, hedeflerine ulaşabilmeleri için gerekli olan, kendine güvendir. Bu ruh halinden korkular, daha sonra agresif hareketler ve en nihayetinde de depresyonlar oluşuyor.

Şu kesindir ki her hastalık için bir "ot" yetişmiştir; maddesel anlamdaki temel ihtiyaçlarımız çoktandır tamamlanmıştır; eksik olan gelecek olana duyulacak güvendir. Kendini daha yüksek bir ruh haline sokabilen kimse, bilinçaltına daha kolay ve hızlı bir şekilde, gerçekten ne olması gerektiğini "telkin" edebilir.

"Gerçekleşebilmesi için, henüz gerçekleşmemiş olana inanmalısın" diye bir yaşam felsefesi bize doğru seslenir. Eleştirisel bilincimiz hipnoz halinde daha az aktifse, hepimiz "olacağına" daha kolay inanmaya hazırız.

Yani bir hasta bir pratisyene ya da doktora tekrar iyileşmek için gittiğinde, orada kendisine yardımcı olunacağına inanır.

Gerçekten ikna olmuşsa, terapist inancın tam odak noktasıdır ve ardından da şifaya götürecek olan ilaçtır.

Ancak şifa bulacağına inanacağı yerde bunu umut ederse, o zaman şartlara göre, bu umut inanca dönüşünceye kadar, birkaç deneme daha gerektirebilir.

"İnançsız" hastalarsa, şifa bulabilmek için bir doktordan diğerine savrulurlar.

İkna olmuşsan, yani inanıyorsan, seni şifaya götürecek kuvvetin olacaktır. İkinci noktada da isteğin tekrar iyileşmene yardımcı olacaktır ve sen de iyileşmeye olan inancını reçetelenmiş ilaçlarına aktarırsın.

Her ne oluşturmak istiyorsan, önce fikrinin doğruluğundan, mantıklı bir nedensellik zincirini oluşturarak, emin ol. Rasyonel mantığınla, bu konuda ne varsa onu takip et. Bir "ifade"nin kendi içinde tutarlı olduğunu görürsen, inancının yardımıyla bir planı, fikri ya da felsefeyi takip edip onu hayata geçirmek için gerekli olan gücü aktif hale getirebilirsin.

Onu düşünebiliyorsan, ona inanabilirsin, ona inanabiliyorsan, onu elde edebilirsin!

Birbirine bağlı olan mantıklı hadiseleri belli bir gidişat içinde idrak etmeye başladığın zaman, bir şeyi başarıya taşıma gücün yok olacaktır, bunun sebebi de artık mümkün olabileceğine inanmadığın içindir.

Demek ki ikna olman, öncellikle bir "olma" eylemini "harekete" geçiriyor. İnanmıyorsan, o zaman kuşku duyduğun şeye güvenmek yerine, vazgeçmek için yeterince bilgilendirilmişsin demektir. Şunu bilmelisin ki bütün yollar Roma'ya çıkar ve bu gerçekten de böyleyse sen de kendi yolunda ilerle, kendi bireyselliğini yaşa.

O vakit *Roma*'ya giden *yolu* tut.

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYE DENE:

- İnancın, sayesinde kuvvetli bir gücün hayatına aktığı bir kanaldır.
- Ormanlık alanlara düzenlenen turlar, inancın kudretine dair ispattır.
- İnançlarımızın içeriği, doğru olsun, yanlış olsun, kaderimizi belirler.
- İnanmak demek bir şeyi yüksek mânâda "gerçek ve var olarak tanımak"tır.
- Zamanımızın hastalığı, kendine duyulan inanç eksikliğidir.
- "İnançsızlar", şifa bulmak maksadıyla doktordan doktora koşarlar.
- Her ne elde etmek istiyorsan ilkin kendini ikna et, vizyonunun doğruluğunu savun; sonra "nedensellik zincirini" gözet.
- Roma'ya giden yolu tut.
- Hipnoz, istediğimiz şeylerden bilinçaltını haberdar etmenin en iyi yoludur.

RUHU FAKİR OLANLARA SAĞLIK OLSUN, ÇÜNKÜ GÖKYÜZÜ KRALLIĞI ONLARINDIR

Karar ver, mantık mı,
yoksa kalbin muhakeme yeteneği mi?

Tanrı'ya, entelektüel "saplantılar" olmadan, inanabilenler hedefine (gökyüzü krallığı, saadet vb.) pek de kayda değer bir çaba göstermeden erişecektir. Büyük bir olasılıkla kafası çalışan, zeki birisini, her iki ayağıyla toplumun içinde yer alıp kelimenin tam anlamıyla mutlu olan bir zamandaşımızı görmemişsindir. Oysa bu vasıflar, bu dünyada insanın kendi başının çaresine bakabilmesi ve her şeyiyle huzurlu hissedebilmesi için teminat olmalıdır. Hatamız, sadece bu dünyadan olmamamız ve bu dünyanın "yöntemleri"yle mutluluğa erişemeyeceğimizdir. Haklı olarak dış dünyamızda maddesel değerlerden daha fazlasını ve başarı istiyoruz, ancak özde neyimizin eksik olduğunun farkında değiliz!

Her şeyimizin anası dünyadır, ancak babamız semavi bir babadır. Gerçi bu sözler bir bakıma doğru ve tanıdık geliyor ancak mantıklı olarak bakıldığında uçuk, gerçekçi olarak bakıldığındaysa saçma.

Yaratılışın planı bu dünyadan değildir, ancak bu dünyada gerçekleştirilmektedir. Kozmik bilinç bu "dünya"ya gelmiş ve (dünyada, maddede) uykuya dalmıştır. Tanrı dünyaya gelmiştir ve böylece sonsuzluğun sonu geldi, ebedi olan ken-

dini zamana vermiştir ve o günden bu yana kurtuluşunu (uyanmayı) arıyor.

Diriliş, her yerde gözlemlediğimiz gibi uyanmaktır, Tanrı'nın bu dünyada yavaş yavaş kendi bilincine geri dönmesidir. Adına evrim dediğimiz kozmik oyunda, bilinç bitkinin içinde kendi rüyasını görür, hayvanın içinde uyanmaya başlar ve insanın içinde, artık uyanmış olduğunu bilir!

Bu ilişkilerden anladıklarımız, tüm rasyonelliğin, dünyevi bilgilerin akıllılığı içinde hep parçalar halinde kalmak zorunda olmasıdır. Ancak hakikate giden yolda, bu sözcüklerin içsel mânâsını anlamlı kılan zenginlik seni bulabilir.

Rasyonel aklın sana yardım edeceği yerde, korkularını kamçılar, sana güven telkin edeceğine, seni kuşku içinde tutmaya devam eder. Entelektüel aklın sürekli yönlendirmesiyle sadece hedeften sapmıyor, sadece huzurumuzdan ve vücudumuzun armonisinden uzaklaşmıyor, aynı zamanda gitgide karman çorman bir yumak içine girmiş oluyoruz.

Ruhani olarak içine düştüğümüz tüm ikilemlerin (kafamızın karışması) sebebi zaten tam da deşifre edilemeyen çokluk ortamıdır. Tanrı'yı her şeyde gör, aksi takdirde mantığın, ona bağımlı kaldığın müddetçe, ruhunun bütünlüğü yerine "bölünmüş düşünme"ye yol açacak ve korkunu arttıracaktır.

Muhakeme yeteneğinin tek taraflı gelişmesine bilinç üstü olarak yerleştirilmiş düşüncenin alanında gerekli imtiyazı eklemediğimiz için, manevi / ruhsal dengemiz bozulacaktır.

Önce hepimiz ruhumuzu kendiliğinden "hazır tutarsak", birlik hakkında bilmemiz gerekenler çokluk ortamında bilincimize geri dönecektir.

Dengemizi tekrar bulmamıza yardımcı olacak ve özlem duyduğumuz huzuru bize hediye edecek bir dengeyi gerçekleştiriyoruz.

Toplumun değişimi herkesin dilindedir, ama ancak içten gelebilir. Ancak tek tek herkes tarafından düşünüldüğü, te-

laffuz edildiği ve bu şekilde "uygulandığı" takdirde hakikatimiz olabilir.

Ancak içselleşmenin yolu, Tanrısal kaynağa giden yol, herkesin arzu ettiği sürekli huzurun yöntemidir ve onun alternatifi yoktur.

Henüz "sivilleşmeyen" bir bölgenin yerlileri, birliğin bilincine daha yakındır ve bu yüzden de dünyanın mutluluğunu bulmakta daha şanslıdır. "Ruh" da fakirdir, bu "Tanrısı"na inanmak için kendisini nelerin engellediğinden pek az haberi var demektir. Bilgisi rasyonel değildir, bu yüzden daha hafiftir ve doğru, dengeli, geniş bir kalbe ve gökyüzüne saygı duyan bir ruha sahiptir. Benliği şükranla, günleri mutlulukla dolabilir ve geceleri, Tanrı'nın bize sözünü verdiği huzuru koruyabilir. Hedefini bundan sonra da rasyonel olarak açımlamak ya da doğanın içine girmek sana kalmış. Sükûnetle düşün ve ulu, üst olarak yerleşmiş olana, ruhunda ona layık olan şekli ver.

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYE DENE:

- Güvenmek korkuyu çözer.
- Tüm becerilerini bir zamanlar öğrendin. Şimdi de korkmak yerine güven duymayı öğren, sadece kime hizmet edeceğine karar vereceksin.
- Korkunu sonsuza dek yenmenin çıkış noktası bilincinde yatıyor.
- Bilinçaltının şu andan itibaren güven telkin eden düşünceleri arzu ettiğini her gün sana hatırlatmasını sağla.
- Düşünce alışkanlıklarını gözlemle ve gerekiyorsa onları değiştir.
- Her şeyin sürekli bir devinim içinde olduğundan yola çık. O zaman artık sende de arzu edilen değişiklik baş gösterir.
- Güvenmek ve huzur, hayat tarafından bize sunulan nimetlerdir.
- Güven içsel huzurun neticesidir, kendinle ve dünyayla barış yap.
- Şimdi hayatının en önemli kararını ver: Güvenmeyi seçtim, de.
- Tanrı dünyaya gelmiştir ve böylelikle sonsuz olan zamanla sınırlandırılmıştır, ebedi olan kendini zamana adamıştır ve keşfedilmeyi beklemektedir.

SORUNLARDAN KURTULMANIN YOLLARI

Başkalarının sahip olduklarını kıskananlar, kendinde olanları kaybedecektir.

Saadete ermek istiyorsan, bugünden itibaren, onun yasalarıyla ilgilenmeye başla. İlk adım, "iyi" olan her şeye dair doluluğun, var olmanla birlikte sana zaten atfedilmiş olduğundan emin olmaktır. Şundan emin olmalısın ki, düşünce zenginliğini, kabiliyetini, başarılı projeleri hayata geçirmek, büyük bir başarıya gidecek olan bir fikri beslemek için devreye sokabilme yeteneğin kusursuzdur. Hayatın özel olduğundan kuşku duymamalısın. İçindeki özel olan tecelli ettiği (ifade edildiği) zaman içindeki karışım başarı vaat eder. O zaman içinden taşanların kaynakları da kaynamaya başlar.

Sorun her gün tamamladığın saatlerin sayısı değil, hayat tarafından ne kadar iyi "*mükafatlandırıldığının* bilinci"dir.

Başarıya duyulan istek, yaşama dair bir ifade isteğidir.

Birçok insanda eksik olan, bu dünyaya dair "şeyler"e duyulan ilgidir. Çoğu içsel "baş kaldırma" yoluna gitti, içsel bir istifa beyan ettiler ve başarılı olanlar arasına da katılmak istemiyorlar zaten (kendi kendini cezalandırma).

Ruhani prensibin kuralları ve işleyiş tarzı ile uğraşmanın sözde zahmetine katlanmak, çoğu insana angarya ve yorucu geliyor. Olana (bilgi) verilecektir, ancak olmayanlardan (bil-

gisizlik) elinde ne varsa alınacaktır. Bu hayattan daha fazlasını isteyenlere kalan tek çare, sokaklara dökülüp orada avazı çıktığı kadar dünyanın "haksızlıkları"na karşı gösteri yapmaktır. Kişisel saadetin, gerekli ortamı sağladığın takdirde ortaya çıkmayı bekliyor.

İçsel ve dışsal saadete çevrilmiş tutumlardan birine karar ver ve şu gereksiz olan, kendinde *sürekli misafirmişsin* düşüncesinden de kurtul.

Benim kişisel başarımın altında temel olarak, planlarımın yanlış gelişmesi durumunda, kendi yapabileceklerimi, sınırlarına kadar, sorgulamak vardır.

Bir işin başarılı olduğu kadar, başarısız olması durumunda da, sebebi kendimde arıyorum.

Bunu kararlı bir şekilde uygulayan, başarısızlık durumunda, negatif bir tutum içindeyse eğer, bunu değiştirmek için, "Tanrıya şükür" yüksek benliğinde mevcut olan kendisine dönecektir.

Buna karşılık kendisini bir hiç olarak görense, kendisini karşısında neredeyse hiçbir şey yapamayacağı bir üst gücün önünde bulacaktır. Bir kurban, mümkün olanı denemek yerine vazgeçmek zihniyetine sahiptir.

Sorunların kendine karşı takındığın negatif tutumlardan kaynaklanmaktadır, kendin hakkındaki çıkış noktan, kendini, "takdir ettiğin" ve "inandığın" şeyin sana ait olduğuna kendini inandırmandır.

Ruhunda meydana gelen değişikliği dikkatlice yaşa ve hiçbir suretle içinde bir çelişkinin oluşmasına izin vermemeye çalış.

Kendini fakir hissediyorsan: "Ben zenginim" iddiasıyla, muhtemelen eski tutumunun galip geleceği sorunlar yaşayabilirsin. İçsel gözlerinle, saadetin ve bu dünyanın arzu edilen tüm nimetlerinin günden güne nasıl hayatına girdiğini gör.

Bu içsel resimler için sevinç duy, onların tadını çıkarmaya başla. Şenlik ve mutluluğu getiren, gıdıklayıcı, sonsuz hazzın duygusunu hisset. Fikirlerine özgürce yol ver ve bu fikirlerin seni büyük bir başarıya götüreceğine inanıyorsan, o zaman ruhunun uygulayıcı mercii de, bu başarıyı yaratmaya başlayacaktır.

Fikirler ve onların "heyecanla" hayata geçirilmesi, bu dünyadaki zenginliğe ve mutluluğa giden yoldur. Düşünsel bazda, büyük bir fikir zenginliğini kendi varlığınmış gibi telaffuz etmeyi yeteri kadar arzu etmeye başladığında, tam da bu arzu ettiğin, yakın gelecekte gerçekleşecektir. Ruhumuzun yaratıcılığı, ona üst anlamda tekabül eden boyutta bilincimizin açılmasıyla gelir.

Böyle bakıldığında, bir fikir, "bize düşen" bir buluştur.

Bir fikir ancak canı gönülden (bilinçaltında) bir değişikliği arzu ettiğin zaman oluşur. İnsanların "vahy-i ilahi" dedikleri, sadece yüksek bir boyuttan gelen bir mesajdır ya da sorduğun birçok sorudan birine cevaptır.

Her şeyin cevabı vardır, ancak çoğu zaman bilinmeyenden, nesnel ruhumuza ulaşıp oraya da fikir olarak girmek zorundadır.

Nesnel ruhun (bilincin) öznel ruhunla (bilinçaltınla) armoni içinde birlikte çalışırsa, hedeflerine zahmetsiz ve direnişsiz bir şekilde ulaşılabilirsin. Bu yüzden "kendi üzerindeki çalışma" diye tabir edilen ilk adım, sükûnete varmaktır. Ta içimizin derinlerindeki yaratıcılığa gitgide daha çok alan bırakabilmek için, ağzın olduğu kadar ruhun da ketum olması lazım.

Asla olumsuz bir iddianın lüksüne sahip olma. Her "Bunu yapamam!" dediğinde, bilinçaltında, başarıya giden kuvvetten bir parça çalınmış olur.

Yaşantını bugün onaylamana rağmen, aynı gün birkaç kez "Hayır, bunu yapamam!" dersen, pozitif olan negatifle, onaylaman da bir yalanlamayla nötrleştirilmiş olur.

Her yalanlama bir onaylamayı getirir, her onaylama da bir olumsuzluğu çağırır. Karar ver, kendine ve hayatına 'evet' de. Ruhunun tüm içerikleri, yani onayladığın her şey başına gelecektir. Korktuğun her şey hakikatin olmak zorundadır.

Mesleğindeki kurallar hakkında derin bir malumata sahip olmadan, özel birtakım başarılar bekleyemezsin. Mesleki özel bilgilere hâkim olduğun ölçüde en iyiler arasında yer alacak konumdasındır.

Ruhunun içindeki bağlamlar hakkında bildiklerini bir yardımcı kol gibi, daha doğrusu, "etki dereceni" kat kat arttırabileceğin ikinci bir meslek gibi görmeye çalış. Senin içinde mevcut olan hislerin, düşüncelerinin bir nevi derlemesidir, onlar ruhunun meçhul yerlerinden dünyana hükmediyorlar.

Kendini hasta hissedenler, çoğunlukla bu "şeytan üçgeni"nden çıkamazlar. Sevildiğini hisseden, bazen bu düşüncelere kendini o kadar kaptırıyor ki, gün geliyor gerçekten de "keçileri kaçırmış" oluyor.

Buna karşılık kendisini zengin hisseden, daha da zengin oluyor, ancak kendisini fakir hissedenlerinse, elinde ne varsa o da alınıyor. "Aklına gelen" şey, iyi ya da kötü, her ne istiyorsan, bilinçaltın tarafından şekil, işleyiş ya da tecrübe olarak mekânın ekranına yansıyana kadar kuvvetlendirilir.

Hasta olmaktan yeterince uzun bir zaman (aylarca, yıllarca) korkmuş olanların, başına korktuğu gelecektir. O yüzden düşüncelerinin ve duygularının nereye vardığına dikkat et, her gün birçok kez başarılarına, armoniye ve mutluluğuna dair düşüncelerinin üzerinde dur.

Tabii ki bunun için de biraz paraya ihtiyaç vardır, mutluluğun (Roma bile) bir günde inşa edilemez, ancak bugün gibi bir günde kararlaştırılabilir! O yüzden Kudüs'e doğru yola çık, efendinin yeni "tapınağı" için temele bir taş koy.

Çoğunlukla bana neyin yanlış gittiğini sorarlar, çünkü şimdiye kadar o devasa, her şeyi değiştiren mutluluk henüz kapıyı çalmamıştır.

Cevabı basit. Düşüncelerin günlük ihtiyaçlarının etrafında hiç durmaksızın dolanır: Senin gerçekten, hem de acilen (ihtiyacın olan) istediğin şey, her gün benliğinde "misafir"dir.

Zaten büyük hedeflerine dair düşünsel tezahürlerin de, gerçekleşmesi için yeterli olacak kadar ilgi görmüyorlar ki.

"Elde edebilirsin", ancak bunun için "hedeflerinle" biraz daha bilinçli olarak ilgilenmek zorunda olduğunu düşün.

Aslında gerçekten, *düzenli ve günlük olarak, yoğun bir şekilde* yaşantına dair *hayallerini* düşünmek ve bir müddet onlara gömülmek (zaman geçirmek) hiç de o kadar büyük bir zahmet olmasa gerek!

Bir rüyayı gerçekleştirmek için en iyisi uyanmak ve yakın zamanda gerçek olabilmesi için gerekli ruh halini sağlamaktır. Saadeti, "Ona, nefes almak için hava gibi ihtiyacım var." diyecek kadar yüksek bir değer olarak addediyorsan, yakın zamanda bu en büyük hayalin de gerçek olacaktır. Her nefes alışında ikisinin senden esirgendiğini düşün, o zaman "hava" senin için daha büyük bir anlam taşımaz mıydı?

Fantezilerine, temel ihtiyaçlarına gösterdiğin kadar ilgi göster, o zaman arzularının hedefi sana görme mesafesi kadar yakın olacaktır.

Maddi şeylere karşı duyduğun arzularının, hâlâ gerçekleşmemesinin sebeplerinden biri, fesat duygular tarafından yönlendirilmende de aranabilir. Başarılı olmak isteyip de, başkalarınınkini kıskananların, bu yıkıcı ve zehirleyici zihniyeti içlerinden atmadıkları müddetçe saadete ermeleri mümkün değildir. Başkalarının mutluluğunu mu kıskanıyoruz, o zaman tam da kendimiz için dilediğimiz şeye engel olmuş oluruz. Başarılı birini, mesela gayri meşru olarak tanımlayan, hatta üstüne üstük, paranın kirlendiğini ve günümüzde işin başında sadece sahtekârların olduğunu iddia edenlere, mutluluğun kapıları epeyce kapalı kalacaktır.

Haset ve kıskançlık umumiyetle tahmin edilenden daha yaygındır. Kim seve seve kıskanç olduğunu itiraf eder ki? Başkalarına bir şeyi hak görmeyenler, kendi mutluluğunu engellemek için en hızlı yöntemi seçmiş olur.

Bu sözcükler, ancak, insanı kendi karakteristik özelliklerini kontrol etmeye götürdüğünde anlam kazanır. "Kendi" başarılarını elde etme imkânı bulamamış olan çoğu zamandaşımız, başkalarının meydana getirdiğini yok etme çabasıyla dikkat çekmeye çalışır. Kendilerinde bu özellikleri teşhis edenler yaptıklarıyla kendilerine zarar verdiğini bilmeli, çünkü başkasına yönlendirilmiş negatif bir düşünce kendilerine olan saygılarını yitirmelerine sebep olur. Bir başkası hakkında verdiğin olumsuz karar *senin kendi düşüncendir*, doğası itibarıyla içerik olarak kendisini önce sende gerçekleştirecektir.

Başkaları hakkında iyi şeyler düşünüp, konuşursan bu iyi olan ilk önce sende *görünür* hale gelecektir. Toplumun geniş kesimlerinde, birisinin alenen *çökertilmesi* ve başkalarının zararlarına sevinmek prim yapar oldu. Bu çirkin düşünceye ortak olmamaya çalış, mesela televizyonun üzerindeki meşhur düğmeyi kullanarak, benliğini tahripkârlıktan koruyabilirsin. Kimilerinin kullandığı ahlaki gösterge parmağı, birçok durumda, kendilerinin ahlaki olarak "eksikliğinin" işaretidir.

Saadeti her yerde, iyi ve herkesin özlemini çektiği bir şey olarak görmeye başla. Şimdi çok zengin bir insan düşün, onu servetinden dolayı düşüncelerinde kutla, hali vakti iyi olduğu için sevin ve çabalayarak onun gibi olmaya çalış.

Gerçek zenginlik, bilinçli ve açılmış olan bir ruhun ifadesidir, bizim için anlamlı ve iyi olan her şeye sahip olabilmek doğuştan gelen hakkımızdır. İnsanın maddi dünyada geçtiği yol mükemmelliğine dayanır ve ruhsal uyanış ancak maddi alanda temel ihtiyaçlarını tamamladığında gerçekleşir.

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYE DENE:

- Mutluluğun yasalarına çalış.
- Sahip olduğun, sana geri dönmek üzere senden çıkmış olandır.
- Kurban olan, denemek yerine vazgeçme anlayışına sahiptir.
- Bir şey düzeltilemiyorsa, bırak öyle kalsın.
- Her gün, "manevi ev"inde, sende "misafir" olan büyük hedeflerini düşün.
- Fantezilerine, temel ihtiyaçlarına gösterdiğin kadar ilgi göster.
- Gerçek zenginlik, bilinçli ve açılmış bir ruhun ifadesidir.

KORKU SENİ ZENGİNLİKTEN UZAK TUTAR

Bir zamanlar para yemin etmişti:

Beni sevmeyen, bana sahip olamaz!

Birçok hadisede insanın saadete erememesinin arkasında, bir korkunun yattığını biliyor muydun? Korkan kişi, mesela "gereksiz" yere para harcamayı önleyerek, acil bir durum için hazırlıklı olmaya çalışmaktadır.

Tüm medyanın şeytanın resmini duvara çizmeye and içtiği bir zamanda, özgüvenini kaybetmeden her halükârda gayreti arttırmak özellikle önemlidir.

Yine de korkuyorsan, bu, bundan etkilendiğini değil, bloke olduğunu gösterir. Ekonomiye uyarlanmış haliyle şu şekilde ifade edilir: Korku hâkimse, beklenen zor zaman gelecek ve durgun bir konjonktür başlayacaktır. Korkunun derecesi, endişenin hâkim olmasının ve olumsuz bir kehanetin kendi kendine gerçekleşmesinin hızını artırır.

Korkuyu *çantasında* taşıyanlardansan, durumunun vahametine ne kadar üzülsen yeridir. İnsanlığın tarihinde her zaman zor anların dönemi olmuştur, devrim yaratan hadiseler çoğunlukla büyük etki yaratacak değişimlerin perde arkasıdır.

İnsanlık facialarının sonucu her zaman olumlu bir değişime yol açan bir ilerlemeye sebep olmuştur – bu aynı zamanda kişisel alanlar için de geçerlidir.

Dünyanın vaziyeti için bir karar vermen gerekiyorsa, daha büyük zaman dilimleri içinde düşün. Bariz bir şekilde görülebiliyor ki, muntazam bir ilerleme daima daha iyiye götürmüştür. Sen başka bir fikirde olsan da, bugün "dünyanın" keyfi, her zamankinden daha yerinde. Bugün içinde bulunduğumuz bütünsel vaziyet, insanlığın geçmişte üstesinden gelmek zorunda olduğu sorunlara nazaran daha kolay halledilebilir.

Senin için de aynı şey geçerli. Korkun, olayları abartarak sana gösteriyor. Halbuki tecrübelerine dayanarak gerekli önlemleri alabilir ve olumlu bir çözüm elde edebilirsin.

Her şey bir denemeye bakar. "Korkacağına" ve her şeyin bir felaketle sonuçlanacağına ikna olacağın yerde, her şeyin daha iyiye gideceğini ve hedeflerine varabilmek için gerekli tüm şartlara haiz olduğunu görmeye çalışsana.

"Korkmak" ya da "güvenmek" istediğine sen karar vereceksin. Ruhunun "ev sahipliği" hakkını kullanmalı ve gerekirse, içsel düzenini tekrar kurmak için etkili konuşup kesip atmalısın. Korku hiçbir şekilde içindeki karar veren element olmamalı. Bildiğin gibi değişimlerin baş gösterdiği kötü zaman ve durumlarda, gerekli duyarlılığı gösterecek insanlar her zaman vardır.

Zor bir dönemde ve zamanda yaşadığına mı inanıyorsun? Cevabın "evet" dahi olsa, nasıl sakin ve soğukkanlı bir şekilde geleceğe bakabileceğini düşün.

Tehlikelere göğüs gerebilmek ve hatta saadetini arttırabilmek için şimdi ne yapabilirsin? Ruhunda kitlelerin korkusuna mekân tanıma; kaderini kitlelerden ayırarak kendi başına düşünmeye başlayarak harekete geç.

Aktif olmaktan vazgeçip, başkalarıyla polemiğe girersen, yolun kişisel bir çıkmaza girecektir.

Değer yargıları zamanla değişir. Bunun böyle olması iyidir. "Yeni zaman" beraberinde "yeni cevaplar" talep eder. Düşünce bazında bir değişim başlamıştır, ofsayda düş-

memek için de, kurban rolünden daha etkin bir rol oynamalısın.

Kaderci bir anlayışla alın yazına mahkûm olmaktansa, gelişmiş bilincini köktenci çözümler aramak için kullanabilirsin. Şimdiye kadar okuduklarına güvenebilirsen, sarsılmaz bir şekilde, gerekli olan her şeyin hayatına dahil olacağı ve zorluklarının son bulacağına inanabilirsin.

Zenginlik ve saadet bilinçli bir insanın tabii vasıflarıdır. Yaşamındaki saadeti doğal bir şey olarak karşılamalısın. Verdiğin bir karar sonrası durumun biraz kötüye gidiyorsa hemen isyan etme. Bir halk atasözü der ki: Her şeye rağmen gülebilmek; işte komik olan budur! Sorunlarına gül; cesaret ve azimle günlük işlerine konsantre ol.

Nasıl ki aranın pek de hoş olmadığı insanlar onlara göstereceğin yakınlıktan mahrum kalacaksa, ona karşı mesafeli bir tutum içine girersen, para da senden uzak duracaktır. İçsel olarak reddediyorsan, parayı nasıl kendine çekeceksin ki? Ancak para ve zenginliği samimi bir şekilde sayar ve takdir edersen, onunla dostane bir ilişki kurabilir ve buna bağlı olarak da halinin vaktinin düzelmesini sağlayabilirsin. Şimdi, şu anda zenginliğe ve bolluğa karşı tutumunu kontrol et! Bolluk hakkında sıkça mı yoksa arada bir mi düşünüyorsun?

Şimdi, "kendi" zenginliğin hakkında düşünmek için beş dakika ara ver.

İnsani bir varlığı daha sık kendi yakınına gelmesi için harekete geçirebilmek üzere onunla mümkün olduğu kadar iyi bir ilişki içinde ve uyumlu olmalısın. Bu kişiyi daha sık düşünmeli, kendini fikren onunla meşgul etmeli ve sağlığıyla yakından ilgilenmelisin. Bu mantık para için de geçerlidir.

Zaten bu tutum içindeysen, paranı "düzenli" bir şekilde ayrılmış olarak cüzdanında saklayacaksındır.

Birisini, azap olarak gördüğü ödeme fiilini bir an önce tamamlayabilmek için, herhangi bir cebinden buruşturulmuş para "çıkartırken" görmek içimi sızlatıyor.

Para işgücünü sembolize eder, bir 100 Euro banknotunun karşılığı saatler süren çalışmadır. Ona saygı duy, çünkü parayı saymayan, o işe layık değildir!

Para eksikliği duyulan bir şeyse, bu genel olarak ondan az miktarda bulunmasından değil "senin" ona az sahip olmandan kaynaklanmaktadır. Hiç şüphesiz bunun neden böyle olduğunu düşünmek de kayda değer bir şeydir. Zenginliğe karşı gergin bir tutum içinde olup olmadığını kontrol et! Paranın piyasa akışı (el değiştirmesi) şimdiye kadar olduğundan çok daha fazladır. İyi bir fikirle para "kazanmak", hiçbir zaman bugünkü kadar kolay olmamıştır. Toplum katmanlarının durumu hiçbir zaman şimdi olduğu kadar iyi olmamıştır. "Hali vakti iyi" olanlar arasında değilsen, bunun sebebi tesadüfler veya şansızlıklar, daha doğrusu daha büyük nedenler değil, onun yerine büyük bir ihtimalle sensin.

Dünyanın birçok yerinde zenginler, başkalarından çaldıkları için değil, zenginliğin yasalarını anladıkları için zengin olmuşlardır. Tüm paraları ellerinden alınacak olsaydı, eski konumlarını tekrar yaratmaları pek uzun sürmezdi.

Vücudun herhangi bir şeyin eksikliğini duyduğunda, gerekli önlemleri alarak bu eksikliği ortadan kaldırmak için büyük bir olasılıkla sebeplerini araştırmaya başlarsın. Dairen kışın yeterince ısınmıyor mu, o zaman bu yeterince gaz bulunmadığından kaynaklanıyor olabilir. Ya da ısıtma sisteminde yeterince su yoktur. Onu dolduracaksın ve her şey yine eskisi gibi olacak.

Eğer "akıcı" değilsen, büyük bir ihtimalle kan dolaşımında "yakıt" eksiktir. Aslında bu eksikliğin bir "yarık"tan kaynaklanabileceği ihtimali de düşünülmeli. Şöyle de denebilir: Enerjini yanlış şeylere harcıyorsun.

Her şeyin başlangıcını ruhta bulursan, bunu kabul edersen, geriye eksikliğin sebebini araştırmak ve gerektiğinde eksik olanı acilen gidermek kalır. Sende eksik olan şey, paraya karşı 'doğru duruş' içinde olmak mı? Şimdi, şu andan baş-

lamak üzere "zengin" bir şekilde düşüncelerinin dünyanın nimetleri üzerine şekillenmesine izin ver! Göreceksin ki sorun zamanla çözülecek.

Paraya karşı içsel bir karşı tavır içinde misin? Bu tavrını değiştirebilirsin.

Bir arkadaşını çok az hatırlıyorsan, o gerçekten de arkadaş mıdır? Arkadaşlar birbirlerini sıkça hatırladıkları için, yüksek bir saygı ve itibarla ziyaret ederler. Bir arkadaş güvendiği birisini ziyaret ederse, genel bir mutluluk hâkim olacaktır. Unutma ne düşündüğüne sen karar veriyorsun!

Çoğu şey bir alışkanlıktır, her gün maneviyatında sıkça varlıklı olmayı düşün. Bolluğun hayalini bilinçaltına iyice kazı, göreceksin ruhani yasalara göre bu "izlenim" yakın zamanda kendisini gerçeklikte "ifade edecektir".

Parayı düşünerek parayı kendine çekiyorsun. "İçin nasılsa dışın da öyledir" der, tam da bunu anlatmaya çalışan, çok eskiden beri bilinen bu öğüt. Şimdiye kadar söyleneni birazcık da olsa kabullenebilirsen, doğru yöne doğru en önemli adımı atmış olursun. Cin gibi uyanık ruhun, dış çevrende meydana gelecek olanları kabullenmek zorundadır. Para sıkıntının olduğu kadar zenginliğinin de sebepleri sende yatmaktadır, kendine ve dünyaya karşı tutumunu pozitif bir "bilanço"ya getirerek bu kördüğümü çöz; o zaman para problemin "kendiliğinden" çözülecektir.

Belki de varlıklı bir konuma gelebilmek için sadece, fakirliğin bir erdem olduğu fikrinden kurtulmalısın. Ruhunda bu tutumu ters çevir. De ki: *Para iyi bir şeydir, ben onu hayatıma tüm kalbim ve saygımla dahil ediyorum.* Bu sözcükleri söyledin diye her şey değişmeyecektir, ancak bu sözcüklerin içeriğini uygulamaya başladığında, arzu edilen durum gelişmeye başlayacaktır.

Söylediklerinin arkasında durursan, yani "kalbin" konuşursa düşüncelerinden sözlerine, sözlerinden olaylara uzanan bir çizgi oluşur.

Ruhunda bir armoni oluştuğunda (düşüncelerle sözler bir olduğunda) bu, arzularına büyük bir güç verecektir. Kendine karşı takındığın tavır, dünyaya karşı takındığın tavra eştir. Her zaman ölçü kendimiz olmuşuzdur, çünkü bir şeyi yargılamak istediğimizde, onu ateşleyen yine biz oluyoruz.

Kendini iyi buluyor musun, kendini seviyor musun? Bazen suçluluk duygusu duymadan ya da hepten utanmaksızın kendine hayranlık duyduğun oluyor mu? Kendinin en iyi arkadaşı olman kaçınılmazdır. Bir arkadaş, özellikle iyi yaptığı bir şey için övülür. Bugün kendini hiç övdün mü? Ancak kendini övgüye değer bulduğun, karakteristik özelliklerinin ortalamanın üstünde pozitif enerji saçtığına inandığın, beraber yaşadığın insanlara karşı sevecen davrandığın ve kendinden emin olduğunda rezonans içinde evrenin pozitif güçleri yanında yer alacak ve böylelikle onlardan yardım alacaksın.

Yani ara sıra kendini öv! De ki: *Hiçbir zaman bugün olduğum kadar değerli olmadım!* Aşağılık kompleksi altında ezilmektense, her zaman öz güvene sahip olmak daha iyidir.

Tabii ki ağaçlar gökyüzüne doğru uzamıyor ama vaktinden önce toprak altında olup dünyayı aşağıdan seyretmektense, "yukarı" bakmak her zaman daha iyidir.

Düşüncelerin olası bir yaşamın sonuna doğru çevrilmemeli, onun yerine her zaman hayatının doruk noktasında bulunduğunu düşünmelisin. Hayat devam ediyor, bazen aşağıya, bazen de yukarıya doğru...

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYE DENE:

- Dünyayı, içinde bulunduğun durumu nasıl değerlendiriyorsan, kendini de öyle değerlendirdiğini unutma!
- Zenginliğine dair düşüncelerinde "müsrif" ol, her gün bolluk hakkında düşün.
- İyi özelliklerin için kendini öv!
- Zenginliğin yasalarına çalış!
- Bir şeyin eksikliğini hissettiğinde sebeplerini kendinde ara.
- Bireysel ve toplumsal anlamda beraber yaşadığın insanların öncüsü ol.
- Zenginlik hakkında düşünmek için şimdi beş dakika ara ver.

KABULLENMEK, İYİLEŞMEYE GİDEN YOLDA ATILAN İLK ADIMDIR

Tüm zamanların kutsalları bize
sonsuz bir bilgelik armağan etti.
Yaşantımızı mutluluk içinde şekillendirmeyi
onlardan öğreniyoruz.

Pozitif düşüncelerle (telkinlerle) hayatımızda çok şey elde edebiliriz. Buna, kendimizin de bu yöne doğru "eğilim göstererek", hazır olmasını eklersek, bu, yaşantımızın kesin bir şekilde değişmesi için atılmış önemli bir adım anlamına gelir.

Psiko-sosyal hayatında sorunlarla karşılaşan kişilerin olağan ya da olağanüstü hadiselerde sağlıklı karar veremediği aşikârdır.

Biraz kaçık bir tipse, bunun farkında olduğu halde, hiçbir şey yapmak istemez. "Başka tarafa bakmak"la herhangi bir değişiklik yapmayı önler.

Kimisinde, onu sıra dışı davranış biçimlerine iterek çok fazla ağırlık yapan yiyecekleri yemesinin sebebi korku olabilir, öbürü ozon tabakasındaki baskının kendisinde cilt kanseri yapacağından endişe duyarak, fevri davranabilir. Bir başkası da sorunların yüzebildiğini bilmeden, sorunlarını alkolün içinde boğmaya çalışabilir.

Güvensizliğe dair eğilimin oluşması ya da birisinin kendisine zarar verecek olan bir şeyin giderek artan dozda üstüne gelmesinden endişe etmesi gibi, neredeyse her defasında bu kötü düşünceler, kendimize ait, ilk–korkularımız olarak kabul edilmek istenmez.

Her şeye rağmen bilincimizin kenarında, bilincimizin odak noktasında olması gerekenler de kaydedilmektedir.

Egomuz, bizi onun korkusunun farkına varmaktan korur. Korku onun kendi doğası olduğu için, mümkün olduğu kadar içsel alanlara görüş sağlamamak işine gelir. Kendi sınırını bilince karşı korur ve ciddi bir şekilde bilinmeyenin sınırlarını zorlama denemelerine girişilmediği müddetçe, kendi gerçek statümüz hakkında bizi bilinmezde tutar.

Kendisini tanıma eksikliği, bundan kaynaklanan özgüven eksikliği ve sonuç olarak kendisine verdiği değerdeki eksiklik, bu kişinin kendi kendisine oluşturduğu engelleme mekanizmasının sonuçlarıdır.

Tanıdık biri yıllar önce gitgide kendini dış çevreden soyutlamaya başlamıştı, kalabalık insan topluluklarından kaçıp zamanla eğlence yerlerine de istemeye istemeye gitmeye başlamıştı. Bunun için sebepleri kendine göre mantıklıydı. Bana söylediğine göre, acı çekme ve insan kalabalıklarından uzak durmaya kendini iten sebep, agresif yapısı, enerjiydi.

Ruhani yasalar der ki: Her şey *artışa* meyillidir, her şey artmaktadır ve bu şekilde o kelimenin tam anlamıyla kendi başına ekmeğini yiyen, neredeyse evin dışına hiç çıkmayan ve geçimini sağlamakta zorlanan bir insan haline gelmiştir. Kendisi aşırı duyarlı olduğuna ve ancak dış dünyaya karşı izole olursa kendisiyle barışabileceğine inanıyor. Sıkça meleklerle konuşup yol göstermeleri için ricada bulunuyor, çünkü *kendi başına karar vermemesinin* kendisi için daha hayırlı olacağına inanıyor.

Onun durumunda korku kendisini, "sakınarak" yapması gereken şeyleri seçmekten kaçmak şeklinde ifade eder. Her şeyi bir eziyete dönüştürenin kendi bastırılmış korkusu olduğundan bihaberdir. Ona göre her şey yolundadır.

Daha önce de sıkça söylendiği gibi, bastırılmaya çalışıldığında "dünyamızın iksirinden" kaynaklanan korkudur bu.

Örneğin korkuyu eğlence yerlerine yansıtır ve oralara gitmezsek, hiçbir şekilde korkumuzdan kurtulamayız. Bundan kurtulmayı yeniden denemek için yakın zamanda yeni yansıtma alanlarına ihtiyacımız olacaktır. Bunun adına şeytan üçgeni deniyor.

Sende durum nasıl? Hoşlanmadığın, sana iğrenç gelen, korktuğun her şey, iç dünyanın bir göstergesidir. Korkularından onları "aktararak" (oraya bakmayarak, oraya gitmeyerek, hayır diyerek) kurtulacağını zannediyorsan yanılıyorsun.

Karşına çıkan her şey, etrafındaki tüm hadiseler senin seçmiş olduğun "hoca"larındır, ama sen gerçekten de onların tekliflerini kabul etmeye hazır olmalısın, yoksa sana çok boyutlu şekiller halinde, hep yeni bir görünüm içinde tekrar geri dönerler ve sana öğrenmek istemediğin şeyleri öğretirler.

Hiç şu sözleri duydun mu: "Kader ağlarını örer ve herkese eşit şekilde davranır..." Kendin şekillenmesi için gerekli "bilemeyi" yapmazsan, *kendini geliştirmezsen, senin üzerinde çalışmalar yapılır.*

Hoşlandıklarımız, hoşlandığımız için bize yakındır, hoşlanmadığımız her şeyle, bizi rahatsız ettiği için reddetmek suretiyle araya "mesafe" koymaya çalışırız.

Asla "gördüğün" bir şey için sinirlenmezsin.

Seni rahatsız eden her şey seni korkutuyor, ancak korkmana sebep olan gördüklerin değildir, onun yerine gördüğün şey hakkında yaptığın yorumdur.

Bir kez daha basit şekliyle, seni korkutan gördüğün şey değil, onun hakkında yaptığın yorumdur. İçindeki korkunu ondan kurtulmak ümidiyle dışarıya taşıdığını hiç unutma.

Bir dostunla duymak, görmek ya da bilmek istemediğin bir şey hakkında sohbet et, engellemeye çalıştığın ve "aslında" var olduklarını dahi kabullenmek istemediğin "şeyler" ya da durumlar hakkında konuş. Bu, korkularının ne safhada ve ne kadar gizemli, bilinçsiz alt kiracılar olarak içinde

bulunduğunu ve "yeraltından" çıkarak hayatına ne kadar dahil olduklarını anlamanın dolaysız yoludur.

Biliyorum, bu, senin pek de yapmaya can atmadığın ve büyük bir ihtimalle pratiğe dönüştürmeyeceğin, sana yabancı gelen bir uygulama şekli; ancak bu senin zaten her şey olacağına varır illüzyonundan kurtulman için gereksindiğin en temel şeydir. Hayatının ustası olmak istiyorsan, kader bunu yapmadan ağları sen örmeye başlamalısın.

Gerçek olarak kabul etmek istemediklerimiz bu yüzden yok olmuyor. Korku bilinçten kovulduğu için, bu gerçeklerin ötesinde kendisine göre sebeplerini ortaya koyacak ve hatta yakın zamanda bitişik vücuda dahi gelecektir. Korku, onu sürekli yansıttığımız için asla azalmaz, daha da çoğalır. Psikolojik alanda paylaştığımız her şey azalır, buna karşılık metafizik alanda paylaştığımız her şey çoğalır. Bir somun ekmeği paylaşırsak herkes bir parça alır, buna karşılık mutluluğumuzu paylaştığımızda çoğalır ve herkes mutluluğumuza ortak olur.

İyileşmek için en iyi yol yüzleşmektir, ama en önemli alanlarda bu eksiktir. "Yüzleşmek"ten korktuğumuz takdirde tüm korkularla yüz yüze gelmekten korktuğumuz için, başka yöne bakmayı tercih ederiz.

Bugün dahi, *korktuğumuz şeyin başımıza geleceği* bir gerçektir.

Düşün bakalım, belki sıradaki sözü biraz yumuşatılmış şekliyle kendine mal edebilirsin:

"Tekrar kuşkuya kapılacağıma, ölümüne inanmayı tercih ederim."

Bu yüzden korkma, mutlu şeyleri bekle ve her şey inancına göre gerçekleştiği için iyi olana daha çok inan.

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYE DENE:

- Korkularımızla karşılaşmaktan korktuğumuz için, içsel oluşumlarımızla "yüzleşmeyi" reddediyoruz.
- Kendi kapımızın önüne bakmak başkalarının kapısının önünü süpürmekten daha normal bir şeydir.
- Aşırı hassas olduğunu düşünüyor. Kendi hakkındaki iyi "düşüncelere" güvenmesi daha iyi olurdu.
- Gerçek tabiatını göstermemek egoya daha akıllıca geliyor ve böylece de çoğu zaman dar ve korkuyla dolu iç dünyasına bir bakış atmamızı başarılı bir şekilde engelliyor.
- Bilinçsiz korkulara sahip olanlar (kimin yok ki?), canı acıyabileceği için o yöne bakmak istemezler.
- Güvenmek iyidir, ancak davranışlarımızın bilinçsiz bir korkudan mı, yoksa bize yol göstermek isteyen içsel bir iradeden mi kaynaklandığını ayırt etmemiz lazım.
- Hayatın efendisi olmak istiyorsan kaderden önce ağlarını örmeye başla.
- Daha basit söylemek gerekirse: kendisini geliştirmeyenin üzerinde çalışırlar.

KENDİN HAKKINDA NE DÜŞÜNÜYORSAN "O"SUNDUR

Yaşam her defasında yeni şekillerde akar.
Olan her şey, her zaman sadece
olacak olanların tohumudur.

Ruhsal bir insan, huzur bulmak için dürüstlüğün şart olduğunu içgüdüsel olarak bilir. Gerçekçiliğin gücüne inandığı için, doğrudan başka bir şey konuşamaz. Karanlığın ışığı kovamayacağını bildiğinden, korku nedir bilmez ve içi huzur (aydınlanmanın ışığı) ile doludur.

Ruhsal bir insanın, ancak doğruyu söyleyebildiği için hüküm vermesi imkânsızdır. Yargılamak, yargıç olmak, sahip olmadığımız bir pozisyon almak demektir. Hüküm vermek demek herhangi bir şeyi yanılgıdan kurtarmak demektir, insanın burada da yanılması söz konusu olamaz mı?

Hüküm vermek, kendisini hüküm vermeye mecbur hissetmek "hatasız" olmak demek midir?

Ruhsal bir insan kimseyi yargılamadığı, kardeşi hakkında hüküm vermediği için toleranslıdır, dürüsttür.

Uysallık, ruhsal açıdan uyanan kimsenin gücüdür. Uysal olan elinde kılıç yerine barışı tutar, çünkü kendisinden çıkan gücün farkındadır. Kim gücünün farkında olup da, zayıflığı seçer ki? Kim gökyüzüne giden yolu bilir de cehennemi tercih eder ki? Uysallık barışın yolunu seçer ve diğer her şeyi

önler. Ruhsal bir insanın şimdiye kadarki bütün özelliklerinin kaçınılmaz sonucu, mutluluktur.

Mutluluk ve uysallık aynen, saldırının kine eşlik ettiği gibi, bir ittifak içindedir.

Bilinçli bir insan, bunu bildiği için, mutluluk içindedir, en yüce olanın koruması ve himayesi altındadır.

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYİ DENE:

- "Sen dünya için bir kurtarıcısın." Cümlesi, en iyi şekilde hologram düşünce modeliyle ya da giderek yaygınlaşan non-düalizm anlayışıyla açıklanabilir.
- Bir insanın en büyük hayali Tanrı'yla bir olabilmektir, bunu gerçekleştir.
- Özlemini çektiğin şeyleri her gün düşüncelerinin, duygularının ve tüm değişimlerin konusu yaparsan, göreceksin hepsi kendiliğinden gerçekleşecektir.
- Tanrı'ya olan özlemin seni evine götürecek olan eve dönüş programı (din) olarak tanımlanabilir.
- Tekrar baba evine dönecek olursan (birliğin farkına varırsan) sana söz vermiş olan semavi huzur da içinde olacaktır.
- Ruhsal insanlar ilk önce Tanrı'nın krallığına özlem duyarlar, çünkü bilirler ki diğer her şey onlara verilecektir.
- Tanrı'nın krallığı (içsel değerler) öncelikli tercih sebebinse, o vakit maddi isteklerin de gerçekleştirilecektir.
- İçsel ustan dışarıda bir başkasının "tezahür"ünde karşına çıkacaktır, ancak dışında gördüklerin, içindekilerin dışa yansımış biçimleridir.

BİRLİK BAŞARIYA GÖTÜRÜR

Nesnelerin tabiatı hakkında aklımız ve şimdiki bildiklerimizle kavrayamadığımızı, neden hep anlamaya çalışıyoruz?

Başkalarıyla işbirliği yaparak büyük hedeflere ulaşmak daha kolaydır. Takım oyunu, kendi "kapasite"ni aşabilmenin en iyi yoludur.

Tanrı, evreni yaratma sürecinin yedinci gününde her şeyin yolunda gittiğini görmüş ve bununla mutlu olmuştu. Benden önce konuşanın sözlerine katılıyorum ve ona teşekkür ediyorum.

Herkes orta sıralarda bir yerlerde yer alırken, biz tam tersi istikamette olacağız, bir başkasının gayretini takdir edeceğimiz yerde... Bunu görmezden geleceğiz ya da başarısızmış gibi göstereceğiz.

İnsanın içindeki en güçlü istek, takdir edilme arzusudur. Herkes bir değer olmak ve toplumda saygı görmek ister. Düşünün bir kere, herkese, hak ettiği takdiri sunuyor muyuz? Kendine güven eksikliğinden dolayı, başarılarını takdir edemiyorsan, büyük olasılıkla eleştiri yaparak bir başkasının emeğini küçük göstermeye çalışıyorsundur. Kendini olduğundan daha akıllı ve zeki gösterip göstermediğine özellikle 'çok bilinçli bir şekilde' dikkat et.

Yaptığın eleştiri hemen her defasında başkasından üstün gelmeye çalışmak şeklindedir. Tenkit etmen, senin de söyleyecek bir şeylerinin olmadığını açık etmemek içindir.

Bir eleştirmene anlayış duy, ama yolundan çekil. Düşün bakalım, başkaları da aynı şeyi sana yapıyorlar mı?

İmkânlarının farkında değilsen, kendi başına, pozitif mânâda toplum yararına ve tabii ki kendi menfaatin doğrultusunda davranmayı da öğrenmiş olamazsın. Mızmızlanıyorsan, diğer herkes gibi ilgi istiyorsun demektir. Bu, yapmak istemediğin kötü bir şey için de geçerlidir.

Övgü yerine, azar işiterek daha çok üretken olan bir insan, henüz dünyaya gelmemiştir. Bir mızmız için dua et ve kendi yolunda gitmesini sağla.

Başkasına seninle eş değermiş hissini ver, rakibin senden daha üstün olsa bile bunu takdir et. Her insanın kendine göre bir kalitesi ve bizden üstün olduğu yanları vardır. Herkesten bir şey öğrenebiliriz, herkes bize örnek olabilir. Bizim yapmadığımız bir şekilde olsa bile... Dikkatsizliklerin en büyüğü, başkaları hakkında küçümseyici düşünmektir.

İnsanoğlu yalnız "ekmekle" (para) yaşamaz. Ondan daha önemli olan saygıdır. Övgü eksikse, aynı zamanda özel bir şey için gayret göstermek üzere gerekli olan ana motifler de eksik demektir.

"Ekmek", seni gün boyunca tok tutar, ancak övgü kimi zaman yiyecek ve içecek olmasa dahi başarılı olmanı sağlar.

Övgü ve "sevgi dolu ilgi" bizim değerimizi göstererek toplum içindeki yerimizi almamıza yardımcı olur. Ne yaparsan yap insanlar ruhsuz makineler değildir, onun yerine aşırı duyarlı, başkalarıyla karşılaştırarak onlarda kendilerini gören Tanrısal yaratıklardır.

İnsan ilişkilerinde, ana motif, takdir ve saygının hepimizin en büyük arzusu olduğunu bilmektir.

Sen ve ben, her ikimiz de neredeyse durmadan özel bir şeyler gerçekleştirecek durumda olduğumuzu göstermek için çaba sarf ediyoruz. Bu neden gerekli saygıyı hak etmesin ki? Her çaba büyük ve bütün olana bir katkıdır ve takdir ile karşılanmalıdır.

Kalpten gelen bir övgü, senin yakınında doluluğun ve memnuniyetin havasını estirir. Saygı duyduğun şey senin tarafından rezonans yasası yoluyla benimsenmekte ve yaşantını önemli ölçüde şekillendirmektedir.

Ruhunu yönlendirdiğin şey, iyi olan yahut yararsız olan şey, sen ve yaşam kaliten için hayati önem taşımaktadır. Anlamlı olanın mı, yoksa arzu edilmeyenin mi peşinden koştuğun hiç fark etmez. "Dikkatini" nereye yönlendirirsen içinde onu kabullenirsin. Bilincini kutuplaştırarak, eleştiri ya da övgü yoluyla, kendi hayatına olduğu kadar başkalarınınkine de cehennem veya cenneti dahil etmiş oluyorsun. Yaşam kaliteni belirleyen her zaman düşüncelerin olmuştur. Bu sebeple, komşunu, nesneleri, gökyüzünü ve kendini, yani bilinci öv.

Başkalarını olduğu gibi kabullenen, kendi güçlerinin de farkındadır. Kendisinden çıkarak düşünmeye başlamış demektir. Başkalarını onaylayan, onlara "evet" der. Kendi başına bir şeyler yapabilme duygusuyla bir şeyin karşılığını verebileceğinizi bilmek, beraber yaşadığımız insanları düşüncelerimize dahil etmeyi kolaylaştırır.

Kendimizi düşüneceğimiz yerde, kendi adımıza dilediğimiz ilginin aynısını "komşumuza" da gösterirsek, işte o zaman yaşanmaya değer hayat başlar.

Başarıya ulaşmak için, insanları mümkün olduğu kadar sevgiyle "dünya"na dahil etmelisin. Onları düşünmeli, onları sormalı, yeri geldiğinde onları ortak etmelisin.

Çabamı takdir ettiğinde, başka herkes gibi sevinebileceğimi düşünebiliyor musun?

Çaba için gerekçelerim seninkiyle aynı. Hepimiz bir "teşekkür"e seviniriz. Sen de, ben de, için için buna can atmıyor muyuz?

Bu yüzden, iyi bir sebep varsa, hemen teşekkür et. Et çünkü takdirden başka bir maliyeti yok. Üstelik mukaddes bir şey ve en yüksek kazanç.

Hayat sana, onu nasıl karşılarsan öyle cevap verir.

Rezonans yasasının etki edip etmediğini ve nasıl etki ettiğini öğrenmeye çalış. Senden çıkan sana geri dönecektir.

Şimdi herhangi bir şeyi veya herhangi bir kimseyi öv ve bekle gör neler olacak. Takdirin kalpten geliyorsa, rezonans yasasına göre yaşamın zenginleşecektir.

Benim, ruhsal hayata adım atışım, Dr. Joseph Murphy'nin baş yapıtının son bölümüne şükranla dolmak suretiyle gerçekleşmiştir. Tüm yaşantım, pozitif olana doğru değişmişti ki, artık en büyük arzum, ta kalbimin derinliklerinden gelen bir şükranı telaffuz etmek olabilirdi.

Ona mutluluğumu gösterebilmek için, bu büyük adamın elini sıkmak arzusundaydım.

Sadece teşekkür etmek için Los Angeles'e uçtum.

Benden daha gerçekçi birisi, muhtemelen dostça bir mektup yazardı. Oysa bu benim için yeterli değildi.

Ben minnet duyuyordum ve teşekkürüm mümkün mertebe kişisel olarak iletilmeliydi.

O zamandan bu yana yolumu belirleyen ana cümlelerden biri şöyledir: Minnet dolu bir kalp iyi olana daha yakındır. Şükran duyuyordum (ki bu, minnet dolu kalptir) ve Dr. Murphy'ye (iyi olandır) diğerlerinden daha yakın olmalıydım. O zamanlar o büyük hoca ile öğrencisi, yani benle arasında bir dostluk başlamıştı. Onun için bir turne organize ettiğim takdirde Avrupa'ya gelip gelemeyeceğini sorduğumda hiç düşünmeden "Evet!" dedi. Şükranın nabzıyla yıllar süren, harikulade bir birliktelik doğmuştu.

Mutluluğuma minnet dolu bir ifade vermekle, başkasının çabasına saygı duymuş ve ona değerini göstermiştim. Şimdiye kadar öğrendiklerimizden, sebep ve sonucun ilk–sebepsel bir ilişki içinde olduklarını biliyoruz. Bir kez daha yineleyelim: Başkasına gösterdiğimiz saygı bize başarı, saadet ve mutluluk olarak geri döner.

Bir insanı eleştiren ona saygısızlık etmiş olur. Bunun için pek sık övülmeyenler kendilerini üzmesinler. Karşındaki insanların zayıf yönlerini eleştirme. Onun yerine olumlu özelliklerini öv. İnsanlar arasındaki alanın gerilmesinde en etkili sebepler, eksik iletişim ve karşısındakini yeteri kadar saymamak, saygı göstermemektir.

Bizim toplumumuzda çok az insan açlık çeker, herkes yeterince giyeceğe ve günlük yaşantısını idame ettirecek her şeye sahiptir. Buna karşılık bir ömür boyu eksikliğini çektiğimizse, dürüst, kalpten gelen bir teşekkür, sevgi dolu bir sarılma ve buna bağlı olarak belirli bir değere sahip olma duygusudur.

Övgü ve saygı karşısında gözle görünür geri çekilmemizin sebebi herhalde kendi içimizde, kendimize verdiğimiz değerde yatmaktadır.

Bir insan kendisini sevmiyor ve kendisine saygı göstermiyorsa, başkasının karakterinde olumlu yönleri nasıl keşfedebilir? İyi bir emeğe karşı kalpten gelen kompliman, onu kullanmakta cimrilik yapacağımız bir şeyden çok, kendiliğinden olması gereken doğal bir davranıştır.

"Övgüde daha açık elli ol" tavsiyesi, kendimizde göze çarpan kalitelerin farkına varmadıkça etkisiz kalacaktır.

Bir başkasını kraliçeler arasındaki kral (eşitler arasındaki eşit) olarak takdir edersek, o da bize aynı tutumu gösterecek, yani bizden çıkan tekrar bize geri dönecektir.

Takdirin, uygulanmış psikoloji, daha çok bir stratejiyse kalpten geleceği yerde "beyninden" geliyorsa, buna sevginin ifadesi değil, düpedüz dalkavukluk denir. Sen kendini "kabul etmediğin" sürece, sana duyulan takdir, saygı ve minnet, kendin yüzünden, esirgenecektir.

Sevgiye ve övgüye layık olduğunu idrak et. Bu prensibi takip et! Fiziksel ve zihinsel olarak gelişeceksin ve ruhun gökyüzü kadar büyüyecek.

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYİ DENE:

- İnsanın en büyük arzusu takdir edilmektir.
- Dikkatsizliklerin en büyüğüyse, başkaları hakkında küçümseyici düşünmektir.
- Başarıya ulaşmak için, mümkün olduğu kadar başkalarını da "dünyana" dahil etmelisin.
- Karşındakinin zayıf yönlerini eleştirme, olumlu özelliklerini öv ve "geliştir".
- Takdir edilmek hepimiz için büyük ödüldür.
- Herkes bir alanda senden daha üstündür, bunu düşün.
- Eğer anlayışınla birleştirilebilecek gibiyse başkalarını da planlarına dahil et.
- Azar, çoğu zaman insanın kendisine ulaşamama duygusu sonucu ortaya çıkar.
- Takdir edilmek her emeğe layıktır.
- Başkalarının "boşlukları" doldurmasına izin verme.
- Bir insanla işbirliği yapacaksan, onu saydığını göster. "Açıkça" kalitesinin farkında olduğunu ve bunu takdir ettiğini söyle.
- İnsanların önce kendi menfaatlerini gözettiklerini unutma. Hedeflerine ulaşmasının seninle beraber daha başarılı ve hızlı bir şekilde mümkün olacağını kafana sok.
- Hedeflerine ulaşmak istiyorsan, bir ortakla kenetlen. Güney Kutbu'na giden yol tek başına tavsiye edilmez, bu teorik olarak mümkün olsa da, yanında birinin daha bulunması kesinlikle daha akıllıca ve mantıklıdır.

EĞER HÂLÂ BAŞKA İSTEKLERİN VARSA...

Hedefin, bilinç halini aydınlanmaya yakın, günlük yaşam bilinci haline getirmek olmalı.

Şimdi bu kitabın sonuna geldiysen, Tanrı'nın, kendinden başka bir şey olmadığını artık idrak etmiş olmalısın.

Eğer hâlâ bazı beklentilerin varsa, karşındakiyle aynı şeylere ilgi duyduğunu anla, çağırıldığını (vazifelendirildiğini) bil. Esas dileğin, işte bu çağrıya karşılık vermek olmalı.

Cevap vermekle, sen de gölge vermeyen bir ışık haline gelirsin. Çağırıldığını bilmek ve işe koyulmakla, bu dünyanın hadiselerine sevgiyle kabul edilmişsindir.

Zamanını iyi değerlendiriyorsan ihtiyacın olan korumaya da sahip olduğundan emin olabilirsin.

Seni takip eden kimseyi arama, herkes için kişisel bir cevap vardır. Şu sözü düşün: "Beni takip etme, yol yanlış olabilir, önümden gitme, belki seni takip edemem."

Ancak her halükârda erkek ve kız kardeşine, kaderlerine giden yola varmaları için yardım et.

Eğer hâlâ isteklerin varsa, yakın bir zamanda kendini bütünün bir açısı olarak görmeyi dilemelisin. Egonla daha az uğraşman, egoist ve altrüist* düşünceyi bir bütün olarak an-

* *altrüizm (özgecilik):* Hiçbir çıkar gözetmeksizin başkalarına yararlı olma... Auguste Comte tarafından *bencilik* ve *bencillik* kavramına karşı ileri sürülmüştür. (Ed. n.)

lamanla mümkündür. Gelmen için kaza ve kader tarafından her şeyin hazır edildiğini bilmelisin. Ve suçsuz olduğunu da bilmelisin, çünkü senin "görevin", kurtuluşun ve serbest kalman bu bilinçte yatar.

Geldiğin yerin bir anlamı yoktur, kim olduğun ve ne yaptığın değil, şimdi kim olduğun önemlidir. O yüzden burada ve bugün ol. Bir kere karar verdiysen, seni bekleyen yolda bir zamanlar olmuş olanlar anlamsızdır.

Tesadüflere inanmayı bırak. Bırak ki karşına çıkan her şeyin senin için seçilmiş olduğunu anlayasın. Böylelikle sana gönderilen planları da yerine getirmiş olursun.

Kendini görevinin içinde bulduğunda, gittiğin yolda seni desteklemek için her şey hazır tutulacaktır. Bu dünyanın yanılgısının nerede olduğunu anladın ve bu yüzden bu dünyanın uyanmasına ve yaratma arzusunu tamamlamasına yardımcı olmalısın.

İnsanoğlunun dünyası birçok illüzyondan meydana gelir. Onları tanzim etmekte yardımcı olabilirsin.

Kendi yolunda gitmeye karar vermekle, aynı zamanda görevini de yerine getirmiş olursun. Güven duy, yanlış yolda olman mümkün değil, çünkü seçmiş olduğunun himayesi altındasın. Dünyaya hizmet etmek için karar aldıysan, bunu ne zaman yapmak istediğin de sana kalmıştır.

Kendinle dünyan arasında farklılıklar görme çünkü farklılaşmak istediğinde, sadece kendine yeni sınırlar koymuş olursun. Hâlâ bunu veya şunu görüyorsun. Her şey bir olduğu halde seçiyorsun. Seçmek demek, hüküm vermek demektir ve hâkimin olduğu yerde acı çekmek sıradan bir şeydir.

Arzun, dünyayı tekrar bir bütün yapmak olmalı. Eş değerde olanları arıyorsan –onlar her yerde mevcuttur– insanların kalbine bak ve seni bulmalarına izin ver.

BUNLAR ÜZERİNDE DERİN DÜŞÜNMEYİ DENE:

- Sen ve kardeşin birsiniz.
- Arzun kendini tamamlamak olmalı.
- Bir başkasının değil, kendi yolunda ilerle, başkasını da kendine benzetmeye çalışma.
- Tesadüfler yoktur. Tesadüfler Tanrı'nın imzalamak istemediği donelerdir.
- Güven duy, yanlış yapmazsın.
- Seçimin sana yol gösterecektir.
- Tezat düşünceyi (egoyu) aşarsan, dünyayı da aşmış olursun.
- Arzun dünyayı tekrar bir bütün yapmak olmalı.
- Egoizm ve altrüizm bir bütündür.
- Bu kitabı düzenli aralarla tekrar eline al, kelimelerin ötesinde çok yönlü bilgiler yatmaktadır. Bu kitap harflerin tamamına tekabül edenden daha fazladır.
- Ancak şunu düşün: Çok bilmek kişiyi ne bilge yapar ne de aklı selim.
- Önce hiçbir şey bilmediğini bilirsen, bilgeliğin eşiğine gelmiş ve olman gereken insan olmaya başlamışsın demektir.

RUHSAL İNSANLAR: YOLLARI, ÖZELLİKLERİ VE "YENİ DÜNYA"DAKİ ROLLERİ

Ölüm yaşamın sadece bir yüzüdür,
diğer yüzünün adı diriliştir.

Varolmanın peşinde olan herkes, ilham kaynağı yazıları okuyanlar, konferanslar ve seminerlere gidenler, bu şekilde ruhsal hocalar haline gelmişlerdir bile.

Özel bir görevleri olduğu için, Yaratıcı'dan özel armağanlar almışlardır. Ruhani yolu izledikleri için dünyalar planına kabul edilirler ve onlara, onların yardımına muhtaç olan öğrenciler gönderilir.

Günlük hayattan ve dünyevi açıdan bakıldığında, bu, uçuk kaçık bir düşünce olarak gelecektir. Şimdiye kadar birçok kez söylenmiş olan "bu dünya için kurtarıcı" olacağın ifadesi, her şeyin bir olduğu ve senin geçmişin "kelepçe"lerinden, egonun esaretinden, intelektinden kendini kurtardığın tezinden yola çıkar.

Yani her şey bir olduğunda, kurtuluşun hem senin için, hem de diğer bütün şeyler için geçerli olacaktır. Bu mânâda bu "dünya" için de sen bir kurtarıcısın.

Her şey bir olduğunda, yaptığın bütün şeyler her şeye etki edecektir ve mantıklı olarak her şeyin (diğerlerinde ayrılmış olduğunu zanneder) senin üzerinde etkisi olacaktır. Sen teşvikler edinecek ve onları tekrar vereceksin. Edinme ve

verme yanlış bilindiği üzere, senin bir görevinmiş gibi değerlendirilmemeli. Onun yerine ruhani, temel bir yasa olarak görülmeli, çünkü her ikisi de birdir.

Bil ki ahlaken vermekle yükümlü değilsin. Ancak verirsen, yaratıcın ihtiyacın olanı vermekle yükümlü olur.

Veriyorsan, kimse senin verdiğini geri ödemekle yükümlü değildir. Tezatlığın yasasına göre, *senden* çıktığı için sana geri dönmek *zorundadır.*

Tüm insanların ve tüm canlıların kalbinde, günlük yaşamın meşakkatinden kurtulma özlemi yatar. Tüm yaşamlar Tanrı'yı aramadır. Bize hayatı veren *ona* teşekkür etmek bir borçtur. *Onunla* bir bütün olmak isteği de.

Her ruhsal, kurtuluşu, normalin dışına çıkan bir özlem olarak algılar. Gelişme için bir önkoşul kabul eder. Oysa kurtuluş, kalbindeki verilen bir yanıt, bir çağrı olarak da görülebilir.

Ruhsal insanlar, "çağrı"yı almışlardır ve böylelikle tekrar "babalarının" evine döndüklerinde bulacakları kendilerine söz verilmiş olan huzuru bulmak için yola koyulmuşlardır.

Ruhsal insanlar mekân ve zamandan dönerler ve yolları sonsuzluğa gider. İçlerinde, hedeflerinin bu dünyada olmadığını ve yönlendirildiklerini, kendilerini yönlendirenlere güvendikleri takdirde aradıklarını bulacaklarını bilirler. Ruhsal bir insan sayesinde zamana özel bir şey dahil olur: Zamansız bir şey, ebedi, yani başlangıçsız ve sonsuzluk!

Ruhsal bir yazıda denir ki:

Ruhsal insanlar, kendilerini yolun üzerinde görüyorlarsa, yoldadırlar. Ruhsal bir hocanın çağrıldığı görevi layıkıyla yapabilmesi, hiçbir dışsal şarta ve hiçbir izne tabi değildir. Kendisini bu "görev"e adayan için plan hazırdır ve ona bakılacaktır.

Varlığının ruhsal yanını ifade etmek istiyor musun? O zaman güne, bu dünyanın öteki tarafında neler olup bittiğiyle ilgilenmekle başla. Senin yolun her şeyin sebebi olan, ken-

di Tanrısal yanın, her şeyin yaratıcısı olan, var olmanın sebebi ile özdeş olan tek bir hakikate gider.

Şunu bilmelisin: Bir yaratıcı varsa ve o her şeyse, her zaman seninle olacaktır. Ancak o seninleyse, *ne* ya da *kim* tekrar sen olabilir ki?

Senin "ruhsal" dirilişin her alanda gelişmenle eştir. Böylelikle güven duyarak, *mutluluk içinde* yaşayabilirsin. Biliyorsun ki sana gerekli olan her türlü yardım verilecektir. Güvenin, tüm etkinin yapılandırıldığı bir temeldir.

Her gün bir sonraki günleri düşüncelerinin ve hislerinin konusu yap. Özlemini duyduğun bütün değişiklikler kendiliğinden oluşacaktır. Ruhsal insanlar önce Tanrı'nın krallığına özlem duyarlar, çünkü her şeyin onlara verileceğini bilirler. Bu ifade şu anlama gelir, sana ihtiyacın olan her şey verilecektir, yeter ki endişelerin olmasın.

Tanrı'nın krallığı (içsel değerler) senin için öncelikli tercih sebebiyse, o zaman maddi arzuların da yerine getirilecektir. O zaman elde etmek zorunda olmadığın halde, yine de *elde edeceksin.* İçinde nasılsa, dışında da öyle olacak...

Ruhani yasa der ki: Büyük şeyler düşün! Düşün ki, büyük şeyler gerçekleşsin. Nasıl düşünürsen, öylesindir. Bundan sonra bilinçli olarak düşüncelerine dikkat et! Onlar senin yeni yaşantının başlangıcıdır. Şunu her zaman bilmelisin: Tüm büyük düşünceler kalbinde yaşar (Tanrı'nın kalbinde). Aç, açıl, kendi gerçeğini göster, büyük şeylerin sende başlayabilmesi için kim olduğunu göster.

Ruhsal bir insan diğerlerinin birkaç adım önündedir. Önde gitmesi, yola dair biraz daha fazla bilgisi olduğu anlamına gelir. Yüksek ölçüdeki anlayışı, ellerinin arasında tuttuğu "hediye"si olmuştur.

O seni, kendine, henüz açılmamış olan ve bilinmeyen ruhunun odalarına, "dünya"ya dair bilinenlerin dışına taşan bilgeliğe götürmek için beklemektedir.

O, doğru anlayışa giden yolda, bir yol göstericidir. Ruhunu tekrar Tanrı'yla aynı ritme getirmene yardımcı olacaktır. Onun yardımıyla çokluk ortamından birliğe geri döneceksin. "Karşılaşma"nız, *gör* bak ne anlam taşıyacaktır.

Sen ve öteki, onu bulamazsanız, o zaman belli bir zaman için ruhta ve hedefte bir olacaksınız ve her ikiniz ve "dünya" için bu karşılaşma önemli hale gelecektir. O sana yardım etmek istiyor, çünkü sen yardım arıyorsun. Biri bağırdı, diğeri de cevapladı; demek ki her ikisi de yaratıcının yaptığı planda araç ve gereçten başka bir şey değiller.

Ruhsal hoca, planını tamamlamak ister. Yardıma muhtaç insanlara yardım ederek varoluş sebebini tamamlar. Ve böylelikle, *sana yardım etmek ve senin vasıtanla huzurunu bulmak* için gelir.

Güvendiği için onu seçtin. O, senin hayatına, sahip olduğu ve senin dünyanın acilen ihtiyacı olan şeyi seninle paylaşmaya gelmiştir. Onun yardımıyla kendine giden yolu, içinde ihtiyacın olan şeyi, sonradan kendi başına dünyaya hoca olabilmek için gerekli yolları ve bilgiyi bulacaksın.

Bu dünyadan olmayan ve ama yine de dünyayı iyileştirmek için kullanılanları bu dünyada aramak eski alışkanlıklarından biridir.

Gerçek hocan seni en başından beri içinde bekliyor. Saadeti hissettiren bir duygu ve sezgin olarak içsel sesine aşina. Bazıları buna koruyucu melek ya da üst bilinç hali diyor. Ruhunu açarsan, için dışla eşitlenir. Şimdi gerçek tabiatına bakmanın vaktidir.

İçsel ustan, sana bir başkasının "*tezahüründe görünür*". Dikkatinin yoğunlaştığı yer olduğu için de, ona sadece orada rastlayabilirsin.

İçsel ustan, bir başkasında sana *görünür*, ama bu sadece bir başkasının "*tezahürüdür*".

Sana konuşan yüksek benliğindir. Seni tekrar birliğe götürecek ve iyileştirecektir.

Seni içinde bekleyeni artık daha fazla dışında arama ve anlama. Yani artık saygıya layık ustanı başkalarında aramaya bir son ver; zaten burada olanı artık arama. Zamanla anlayacaksın ki, ruhun için ihtiyacın olanı bu dünyada değil de *Tanrı'yla* randevularında bulacaksın. O ve sen, birbirinizi bulduğunuzda, arayış sona erecektir. Bunun da anlamı şudur: Kendinde bir başkasını idrak edebiliyorsan, bil ki evindesin!...

Seni düşünmüş olması seçildiğin anlamına gelir.
Ancak sen hiçbir şey olmadığın müddetçe,
senden bir şey yapamaz.

KÜÇÜK BİR TEŞEKKÜR

"Misafir"in olarak zamanını paylaşabilmek güzeldi. Beni tekrar çağırana kadar ruhunun kapısında seni bekleyeceğim. Neye ihtiyacın var? Hangi yolu işlemek istiyorsun? Senin ve benim, gerçek kendimizin, bir olduğunu düşün. Ben bu kitapla, sana eşlik ettim, gerçeği ellerine verdim ve böylelikle kendine güvenini yakalamana yardım ettim.

Kendi içinde barınan kutsal ruha güven ve senin için nelerin gerçekleştiğini bir gün konuşalım. Ama şimdi beraberce bedenin, ruhun ve maneviyatın büyük özgürlüğüne giden yolda yürümeyi unutma.

Teşekkürler!

İçtenlikle...

ERHARD F. FREİTAG

ERHARD FREİTAG

"Pozitif Düşünce"nin Öncüsü...

Hayatın Hakkını Ver

Erhard F. Freitag

Erhard F. Freitag, bereketli esin kaynakları ve tinsel gücüyle hayatın yasalarını temsil eden mükemmel bir psikologdur. Daha şimdiden binlerce insana dolu dolu ve mutlu bir hayat yolu göstermeyi başarmıştır. Erhard F. Freitag mükemmel bir öğretmendir. Herkese daha iyi, daha mutlu ve daha yararlı bir hayat sürmenin yolunu gösterecek değerdedir. Size pek çok yönden bereket getirecek yeni kitabını okumanızı hararetle öneririm.

Dr. Joseph Murphy
Laguna Hills, Kaliforniya
14 Mart 1981

Pozitif Düşünce

Erhard F. Freitag

Ruhunu açmaya, eski alışkanlıkların yanı sıra yeni bir şeyler için alan yaratmaya hazırsan, mucize zamanı gelmiş demektir. Ruhunu açmak demek, istediğin her şeyin olabileceğine fazlasıyla inanmak demektir. Mucize, bağışlandığına dair bir işarettir. Bunu kabul ettiğin anda gözündeki örtüler kalkar. Artık gerçekleri görebilirsin...

Erhard F. Freitag

Düşüncelerinizin Gücü

Erhard F. Freitag - Carna Zacharias

Düşüncelerinin gücü - ister pozitif, ister negatif olsun, yaşam kaliteni belirler. Özbilincinize, özgüveninize ve inançlarınıza güç katmayı öğrenin, bilincinizin kudretiyle sorunlarınıza çözüm getirin, mutluluk ve uyum bulun. Seçiminiz mutluluktan yana olmalı!